PIRAMIDELE

Valeri Uvarov
(2007)
Valéry Uvarov, Şeful Departamentului de Cercetări OZN, Paleoştiinţe şi Paleotehnologie al Academiei de Securitate Naţională a Rusiei.

Această carte dezvăluie secretul de ce au fost construite Piramidele.

Oricât de mulţi încearcă să descopere secretul de ce au fost construite Piramidele, întunericul care ascunde aceasta rămâne impenetrabil pentru ochi neiniţiaţi. Şi aceasta va rămâne aşa, până când cineva care a început să vadă în mod clar, priveşte la ruinele civilizaţiei trecute şi vede lumea aşa cum au văzut-o învăţătorii antici. Apoi această eliberare va recunoaşte realitatea pe care omenirea încă o respinge, de ce pentru învăţători nu a fost un mit sau ideologie religioasă abstractă, ci un ghid practic pentru acţiune.

Deşi multe cărţi au fost scrise despre proprietăţile piramidelor, acestea nu au devenit încă o parte indispensabilă vieţii noastre. Unul dintre motivele pentru aceasta este că oamenii încă nu au realizat ceea ce sunt şi de ce, după toate acestea, au fost construiţi. Multe opinii şi sugestii au fost înaintate, dar nu a fost auzită încă nicio versiune certă, convingătoare a scopului lor adevărat.

În mod paradoxal, fiecare nouă descoperire care revelează cunoaşterea profundă în matematică şi astronomie exprimată în construcţia piramidelor, agravată de misterul tehnologiei folosite pentru a le construi, a făcut soluţia chiar mai dificilă. Tot ce a fost descoperit doar a servit cercetătorilor perplecşi – cum, şi cel mai important, de ce aceste edificii complexe au fost realizate?

Pierdută printre multitudinea de ipoteze este ideea

principală că furnizează un puternic stimul pentru strămoşii noştri, inspirându-le o realizare fără precedent – să ridice piramidele care astăzi nu ar putea fi realizate de o singură ţară, chiar şi cea mai avansată economic, cu excepţia cazului în care întreaga lume ar colabora. Dar pentru asta avem nevoie de un stimulent serios.

Care era stimulentul anticilor? Care a fost stimulul capabil de a face oamenii să realizeze imposibilul?

Înainte de a ne întoarce atenţia spre respectivele cunoştinţe, cititorii ar trebui să fie avertizaţi că, citind această carte, se vor schimba. Conştiinţa dumneavoastră nu va fi niciodată aceiaşi din nou. Această cunoaştere este aceea care schimbă întreaga perspectiva, atitudinea ta faţa de lume şi oameni, pentru că atinge însăşi esenţa fiinţei umane şi lumea interioară a lui sau a ei. Ca o recompensă veţi obţine mult folos practic de cercetare, la care puteţi participa lecturând această carte.

Sunteţi gata să faceţi un pas dincolo de limitele probabilităţii? Dacă sunteţi, apoi să mergem la începutul poveştii noastre.

Dincolo de limitele probabilităţii

Vârsta când au fost construite Piramidele îşi are originea adânc în antichitatea preistorica. Avem nevoie, prin urmare, să ne întoarcem în trecut, în măsura în care imaginaţia noastră şi minţile înarmate cu studierea istoriei ne vor permite. În cazul în care noi înşine ne-am stabilit scopul de a descoperi cauzele acestui fenomen de piramidă, singura noastră şansă de succes constă în posibilitatea de a vedea totul cu proprii noastră ochii. Indicatoare cheie pe drumul nostru vor fi cu siguranţa operele antice de arhitectură şi manuscrisele care ne vor ajuta să ne apropiem de scopul nostru fără a ne pierde orientarea în timp şi spaţiu. Diferenţa între ceea ce este cunoscut şi ceea ce veţi afla va veni la voi ca o înţelegere, ca rezultat al cercetărilor proprii. Există doar un adevăr, avem doar nevoie de a vedea cursul său cu proprii noastră

ochi.

Fiţi pregătiţi-uneori va trebui să faceţi salturi în spaţiu şi timp pentru a compara ceea ce aţi văzut în trecut cu ceea ce este cunoscut în funcţie de ştiinţa modernă. Acest lucru vă va ajuta să înţelegeţi mai bine simbolismul şi ideiile anticilor.

Acum, vizualizând mental frumoasa noastră planetă albastră din spaţiu, să ne tragem mai aproape şi să ne întoarcem ochii minţii spre Egipt. Aceasta este o alegere naturală deoarece multe monumente păstrând urme de cunoaştere antică au supravieţuit relativ intacte acolo decât oriunde altundeva. Formele şi limba în care textele egiptene antice sunt exprimate ne permit să vedem lucruri pe care abia pot fi extrase din scrierile altor popoare. Un astfel de avantaj este important atunci când se analizează doctrinele fundamentale ideologice care determină nu numai imaginile de prezentare, dar, de asemenea, soarta acestei sau acelei civilizaţii.

Nu vom pierde nimic în a da preferinţă Egiptului, ca „sursa” de cunoaştere pentru civilizaţiile egipteană, sumeriană şi mayaşă ca fiind una şi aceiaşi. Noi vom atinge de asemenea acea „sursa”. Textele civilizaţiilor ne vor conduce aproape fără greş la acesta.

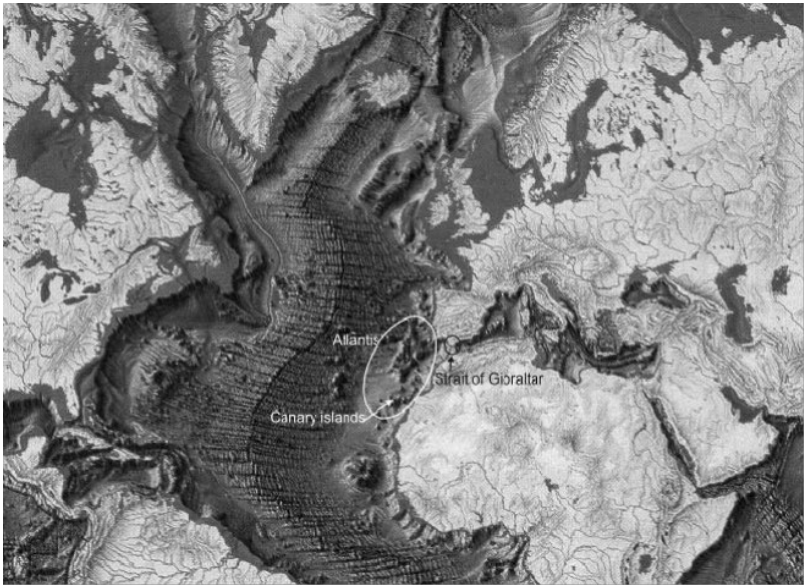

La baza întregului sistem de stat şi religios antic egiptean stau ideile şi cunoaşterea unei civilizaţii chiar mai vechi, foarte dezvoltată. Urme ce duc înapoi la ea se văd prin toate etapele istoriei egiptene antice, la locul unde vom găsi prima menţiune istorică a unei piramide – la timpul legendarei Atlantida, care mai târziu a fost înghiţită de un potop teribil. Înainte de asta, cu toate acestea, Atlantida a fost un arhipelag de insule situate la 600 de kilometri vest de Strâmtoarea Gibraltar (Figura 1), precum şi un număr de insule şi o parte din coasta Mediteranei, pe care atlanţii o numeau „Lacul Intern” (1).

Fig. 10 harta care prezintă coastele de astăzi şirelieful fundului mării din Oceanul Atlantic la vest de Strâmtoarea Gibraltar în locularhipelagului Atlanteanscufundat. Amplasarea Atlantidei este indicată nu numai de o altitudine pe fundul mării în acel punct, dar, de asemenea, de numele de arhipelag. Cuvântul grecesc „Atlantida” se referăla zona dintre Strâmtoarea Gibraltar şi Insulele Canare. Mare în apropiere de arhipelag a fost numită Atlanticum Mare, întreagul Atlantic a fost Oceanus Occidentalis sau Oceanul Vestic. Această hartă a fost

compilată de Heezen, Tharp şi Ewing în 1959.

Să ne ducem înapoi cu 15.000 de ani, la perioada istorică pe care textele antice egiptene o numesc „prima dată” (Zep Tepi) sau epoca lui Neferu, „atunci când Neferu au trăit pe Pământ şi au vorbit cu oamenii”. Cuvântul Neferu (Netheru), tradus ca „zeii”, are o structură internă complexă (2). Descrierile lui Neferu în texte indică faptul că aceştia au fost fiinţe umane cu abilităţi ca şi Dumnezeu. Erau aceste fiinţe cele care au dat oamenilor cunoştinţe de matematică, arhitectura, astronomie şi medicină, din structura sistemului solar, proceselor ciclice şi cu principiile situate la fundaţia universului. Tot ce făcut Egiptul mare a fost primit în timpul său de la Neferu. Semnificaţia cunoştinţelor, care afectează toate sferele vieţii, care a fost primit de la Neferu a fost atât de mare că toate civilizaţiile şi generaţiile ulterioare au recunoscut continuitatea de putere şi existenţa legitimată a ceva numai în cazul în care a fost justificată sau explică prin sau în legătură cu „Prima dată” a erei Neferu.

Pe una din insulele sudice ale Atlantidei stătea o piramidă gigantică acoperita cu cuarţ. De la canalele drepte plecau în diferite direcţii, alte canale care se uneau într-un singur sistem care înconjurau piramidea într-o serie de inele. Tot acest sistem de complex irigare curgea direct în apele Oceanului.

Figura 2 Marea piramidă a atlanţilor

Înainte de a începe să examinăm scopul piramidei, să ne mutăm spre regiunea mesopotamiană, ţara sumerienilor (teritoriul de azi Irak şi Siria). Acest lucru nu este o mişcare aleatoare-acolo oamenii au construit edificii piramidale: templele în trepte din Mesopotamia. Textele scrise supravieţuitoare şi legendele sumerienilor antici, de asemenea, conţin multe menţiuni despre unele civilizaţii foarte dezvoltate care „au coborât din ceruri pe Pământ”, şi au colaborat cu elita din Sumer. Interacţiunea dintre „zei” şi oameni a devenit atât de strânsă ca un număr de texte antice deschis vorbesc de „zeii” care au relaţii sexuale cu „pământencele”. (3) Rezultatul a fost naşterea copiilor cu abilităţi genetice neobişnuite descrise în legende ca „jumătate-zei” care au devenit conducători ai Sumerului.

Nu există o enumerare a realizărilor ştiinţifice şi inovaţiilor tehnice ale sumerienilor care au dedicat o atenţie deosebită studiului cerului şi organismelelor cereşti – şi Nephilimilor (4) – zeilor care „au coborât din ceruri pe Pământ”. Zecharia Sitchin, specialist principal în

traducerea din limba sumeriană, subliniind inexactităţile în randarea textelor antice, a scris:

„Precizăm că nici akkadienii, nici sumerienii nu au numit aceste fiinţe din cer „Dumnezeu”. Numai mult mai târziu, în epoca de păgânism, conceptul de fiinţe divine sau zei a pătruns în gândirea, şi, de asemenea, în limba popoarelor antice.

„Akkadienii au numit pe cei din cer Ilu „Cei înalţi”. Canaaniţii şi fenicienii le-au numit „Baal – Stăpânii sau” Călătorii de dincolo de nori”.

Aveţi, probabil, un sentiment ciudat-această conjunctură nu este de bun-simţ. Dacă aceasta este ceea ce vă îngrijorează, sunteţi pe punctul de a avea o revelaţie. S-ar părea că Neferu de la vechii egipteni şi Nephilim de sumerieni sunt călători de pe altă planetă…

Este posibil un astfel de lucru? Este greu de crezut; încă mai greu să atragă consecinţele logice. La urma urmei, în şcoală şi în învăţământul superior profesorii noştri au dat şi încă mai dau o versiune complet diferită de istorie. Dar dacă este aşa, de unde exact au venit aceşti Neferu sau Baal? Conţin scrierile egiptene cel puţin ceva menţiuni, unele indicii care ar arunca lumină pe aceasta?

— Da, există ceva!

Unde au plecat Zeii?

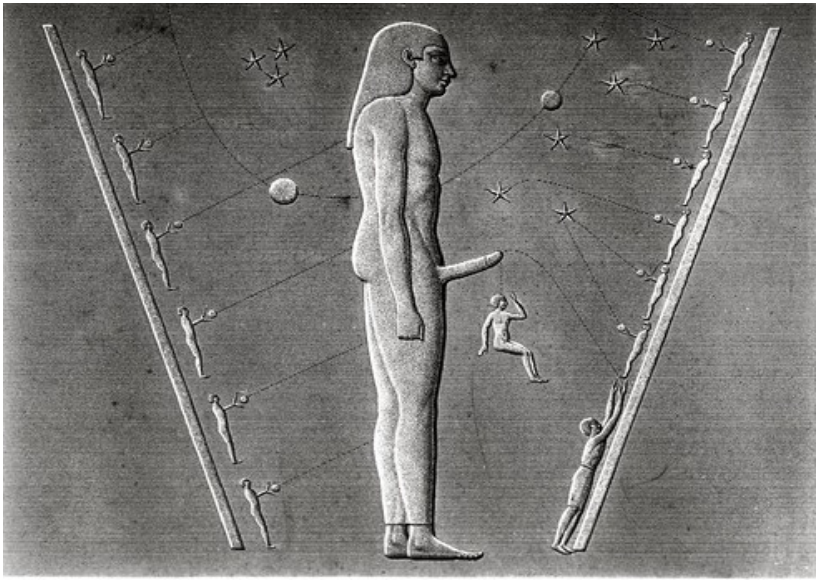

Hai să ne întoarcem în Egipt, în Valea Regilor. Vom vizita mormântul lui Ramses al VI-lea, un faraon al dinastiei a 20-a, în perioada noului regat. Vom merge în jos şi în interior, la nivelul superior J, la partea centrală a peretelui din dreapta. Aici este imaginea care ne interesează pe noi (Fig. 3).

Figura 3 Un fragment din Cartea Pământului, partea A, scena 7, de la mormântul lui Ramses VI în Valea Regilor

Acesta este un fragment din Cartea Pământului, partea A, scena 7. Această imagine conţine mai multe straturi de informaţii, dar noi ne vom concentra pentru moment pe principalul lucru.

Figura din centrul de compoziţiei este acoperită cu vopsea galbenă. Material seminal picură din falusul lui pe capul micii figuri umane. Asociaţiile care îţi vin în minte? Egiptologii au crezut acelaşi lucru.

Tot ceea ce este descris aici explică în mod strălucit de solid că:

Figura din centru este Soarele, prin urmare, de aici

culoarea galben-auriu a corpului său. Falusul şi materialul seminal fac aluzie la furnizarea de viaţă! Uită-te din noutrecând prin centrul imaginii este o curbă-care este o orbită. Trece prin chakra a treia (plexului solar), care este o indicaţie directă a numărului de orbită. Sunt afişate DOUĂ planete pe această orbită: una în faţă, alta în spate.

Această compoziţie clar afirmă că pe orbita Pământului (a treia de la Soare) două planete se mişcă: Pământul şi un alt corp. Soarele se uită la Pământ, dimensiunea (masă) este mai mică decât dimensiunea planetei din spatele Soarelui. Acesta este situată diametral opus nouă, în spatele

Soarelui, astfel încât nu o putem vedea! Evident, egiptenii căutau să imortalizeze pentru eternitate informaţiile obţinute de la Netheru. A supravieţuit, prin urmare, nu numai pe pereţii mormintelor din Valea Regilor, dar, de asemenea, în cosmogoniea lui Philolaos, lui Pitagora, care a afirmat de asemenea că în spatele Soarelui (pe care el l-a numit „Hestia” – vatra centrală) există un corp similar cu planeta noastră-Contra-Pământ.

Aici sunt unele fapte curiose înregistrate de către astronomi:

Devreme în dimineaţa zilei de 25 Ianuarie 1762, Gian Domenico Cassini, director al observatorului Paris, a descoperit aproape de Venus un corp necunoscut în formă de semilună care arunca o umbră – o indicaţie directă că aceasta a fost o planetă mare şi nu o stea. Venus de asemeni a fost în formă de semilună la acel moment şi la început Cassini a crezut că a găsit un satelit al planetei a doua. Corpul a fost de dimensiuni foarte mari. Cassini a estimat diametrul său ca un sfert din Venus. Acelaşi astronom a lăsat o altă înregistrare despre observarea acestei planete în 1672. Paisprezece ani mai târziu, pe 18 August 1686, Cassini a văzut acelaşi corp, din nou, eveniment pe care l-a înregistrat în jurnalul său.

Pe 23 octombrie 1740, la scurt timp înainte de

răsăritul Soarelui, planeta misterioasă a fost reperată de James Short, un membru al Royal Society (de Ştiinţe) şi un astronom amator. Îndreptând telescopul său spre Venus, el a văzut foarte aproape de ea o mică „steluţă”. Îndreptând un alt telescop cu o mărire de 50–60 şi echipat cu un micrometru, el determină distanţa de la Venus, care a fost în jurul a 10.2°, Venus a putut fi văzută în mod excepţional de clar. Aerul a fost foarte clar şi aşa Short a privit la această „steluţă” la o mărire de 240 şi, spre surprinderea lui enormă, a descoperit că a fost în aceeaşi fază ca Venus.

Adică Venus şi planeta misterioasă au fost iluminate de Soarele nostru şi planeta avea acelaşi tip de umbră în formă de semilună care putea fi observată pe discul vizibil al lui Venus. Diametrul aparent al planetei a fost aproximativ o treime din cel al lui Venus.

Lumina ei nu a fost la fel de strălucitoare sau clară, dar avea muchiile ascuţite în mod excepţional, precise datorită faptului că acesta a fost considerabil mai departe de Soare decât Venus. O linie care trece prin centrul lui Venus şi planetă formează un unghi de in jur de 18–20° cu ecuatorul planetei Venus. Short a observat planeta pentru o oră, dar lumina Soarelui a crescut şi a pierdut-o pe la aproximativ ora 8.15, dimineaţa.

Următoarea observaţie a fost făcută pe 20 mai 1759, de astronomul Andreas Mayer Greifswald, Germania.

Excepţionala „defecţiune” în funcţionarea „dinamului” solar, care a avut loc la sfârşitul secolului XVII şi începutul lui XVIII (care, de asemenea, manifestă ea însăşi un Maunder minimum, atunci când au fost foarte puţine pete solare pentru cincizeci de ani) a cauzat instabilitate orbitală pentru Contra-Pământ.1761 a fost anul când acesta a fost văzut cele mai multe ori. Pentru mai multe zile, între 10–12 februarie rapoarte de observare a planetei (presupus satelit al lui Venus) au venit de la Joseph Louis Lagrange, faimosul matematician, apoi din Marsilia. 3, 4, 7 şi 11 Martie planeta a fost văzută de

Jacques Montaigne, un membru al Comunităţii din Limoges.

În aceeaşi lună, pe 15, 28 şi 29 Martie, Monbarreaux de Auxerre în Franţa, de asemenea, văzut în telescopul său un corp ceresc, pe care el l-a considerat un satelit al lui „Venus”. Opt observaţii ale acestui corp au fost făcute în Iunie, Iulie şi August de Redner din Copenhaga.

În 1764 planeta misterioasă a fost văzută de Roedkier. Pe 3 Ianuarie 1768, s-a observat de Christian Horrebow de la Copenhaga. Ultimele observaţii s-au făcut pe 13 August 1892. Astronomul American Edward Emerson Barnard a reperat aproape de Venus (unde nu au fost stele cu care reperarea ar fi putut fi asociată) un obiect necunoscut magnitudinea a şaptea stelară. Apoi planeta s-a întors în spatele Soarelui. Estimările diferite despre dimensiunea corpului observat variau între un sfert şi o treime din dimensiunea lui Venus.

Cititorii nedumeriti pot obiecta, citând realizările de astronomie moderne şi sonde de călătorie care deja ajung mai departe în Sistemul Solar, astfel încât să ne ocupăm de ele odată.

Un punct foarte important de care non-specialiştii nu sunt în general conştienţi este că sondele care zboară prin spaţiu nu se „uita împrejur”. Pentru a menţine constante şi corecte traiectoriile lor, „ochii electronici” ai vehiculelor spaţiale sunt îndreptaţi spre corpurile cereşti specifice utilizate ca repere, cum ar fi steaua strălucitoare Canopus.

Distanţa de la Pământ la Contra-Pământ este atât de mare că, având în vedere dimensiunea Soarelui şi efectele produse, un corp ceresc destul de mare poate fi pierdut în spaţiul din spatele Soarelui, rămânând invizibil pentru perioade lungi de timp. Aruncaţi o privire la ilustraţia (fig.4) pentru a obţine imaginea.

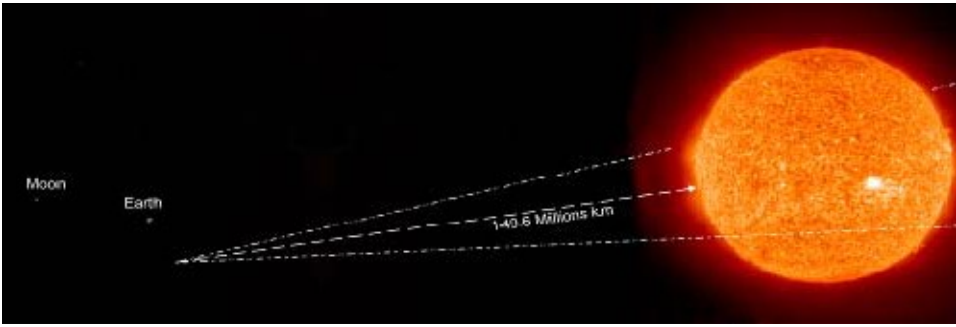

Figura 4 Sistemul Pământ – Soare – Contra-Pământ. Zona invizibilă din spatele Soarelui, ţinând seama de corona sa, este egală cu de zece ori orbita lunară, sau 600 ori diametrul Pământului.

Distanţa medie de la Pământ la Soare este 149, 600.000 de kilometri şi distanţa de la Soare la Contra-Pământ este aceeaşi, deoarece se află pe orbita Pământului în spatele Soarelui. Diametrul Soarelui este de 1, 390, 600 km sau 109 diametre ale Pământului (diametrul ecuatorial 12, 756 km). Dacă vom adăuga distanţa de la Pământ la Soare şi Soare Contra-Pământ, luând în considerare diametrul Soarelui, vom obţine o distanţa totală de la Pământ la Contra-Pământ de 300, 590, 600 km, sau 23, 564.6 ori diametrul Pământului.

Acum haideţi să ne imaginăm situaţia în miniatură, luând Pământul să fie un obiect de 1 metru în diametru (adică o scară de 1: 12, 756.000) şi a vedea cum va arăta Contra-Pământul într-o fotografie în comparaţie cu acest obiect. Hai să luăm o altă sferă de 1 metru. Dacă plasam prima sferă (Pământul) direct în faţa lentilei aparatului de fotografiat, va fi nevoie de a o pune pe cealaltă la 23, 5646 km distanţă, în conformitate cu calculele noastre. Evident, la această distanţă, sfera a doua (Contra-Pământ) va fi atât de mică în imagine încât a fi pur şi simplu invizibila. Indiferent de definiţia aparatului de fotografiat şi dimensiunea a cadrului, va fi imposibil de a vedea ambele globuri pe fotografie simultan, în special în cazul în care la jumătatea drumului între ele este o sursă de lumină

puternică, care imita Soarele cu un diametru de 109 de metri! Prin urmare, având în vedere distanţa, dimensiunile relative şi luminozitatea Soarelui, precum şi faptul că ochii ştiinţei sunt îndreptaţi în altă parte, nu este surprinzător că Contra-Pământul rămâne încă neobservat.

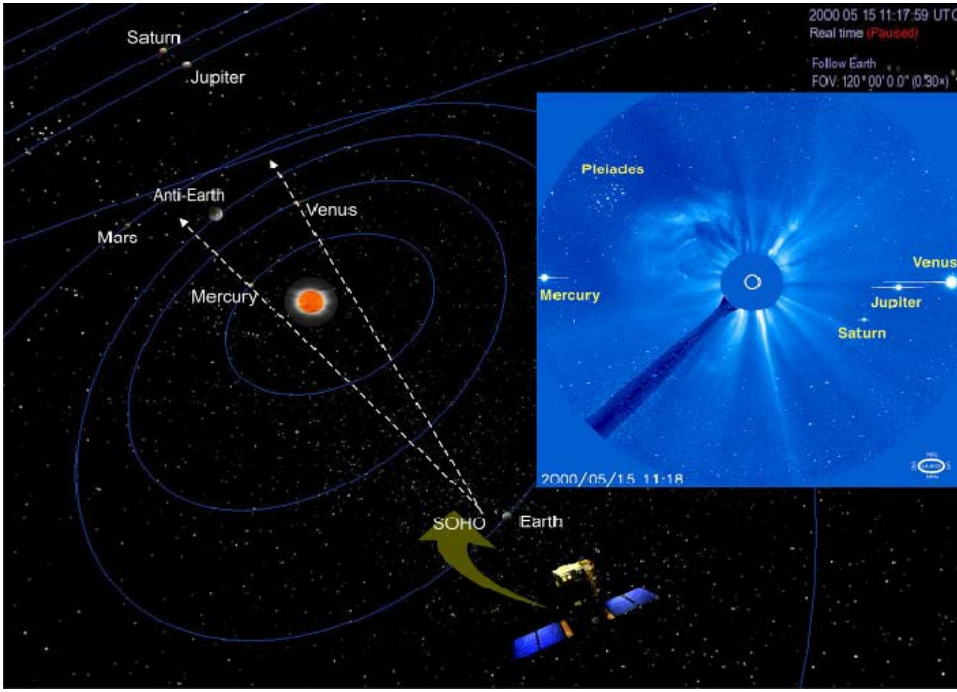

Zona invizibilă din spatele Soarelui, ţinând seama de corona sa este egală cu de zece ori orbita lunară, sau 600 ori diametrul Pământului. Prin urmare este mai mult decât suficient spaţiu pentru planeta misterioasă de a se ascunde. Astronauţii americani care zboară spre Lună nu ar putea să vadă planeta. Pentru a face acestea ar fi trebuit să călătorească de 10–15 ori mai departe.

Pentru a deveni convinşi o dată pentru totdeauna că nu suntem singuri în univers şi că altă viaţă inteligentă este foarte aproape, dar nu unde caută astronomii, avem nevoie de a fotografia secţiunea corespunzătoare a orbitei Pământului. În principiu telescopul spaţial SOHO care

fotografiază în mod constant Soarele în apropiere de Pământ şi aşa nu poate vedea planeta din spatele Soarelui (fig.5), cu excepţia cazului în care ea îşi schimbă poziţia din nou aşa cum a făcut în anii 1600 datorită puternicelor furtuni solare magnetice.

Fig. 5. Amplasarea telescopul SOHO în raport cu Soareluişi Contra-Pământul.

Situaţia ar putea fi clarificată prin o serie de fotografii luate de sondele în orbită în jurul lui Marte, dar unghiul de vizualizare şi mărire trebuie să fie adecvat, altfel descoperirea va fi amânată o dată mai mult. Secretul Contra-Pământului este păstrat faţa de noi nu numai de către vastitatea spaţiului dar şi de orbirea şi indiferenţa ştiinţei la ceea ce documentele istorice ne spun, dar şi, de asemenea, de mâna invizibilă a cuiva.

În acest context, aceasta ar putea sugera că dispariţia sondei spaţiale sovietice Phobos 1 este, după toate probabilităţile, din cauză că ar fi devenit un martor” prematur”. Sonda a fost lansată de centrul spaţial Baikonur pe 7 Iulie 1988 şi, având introdusă orbita planificată, a început să ia fotografii

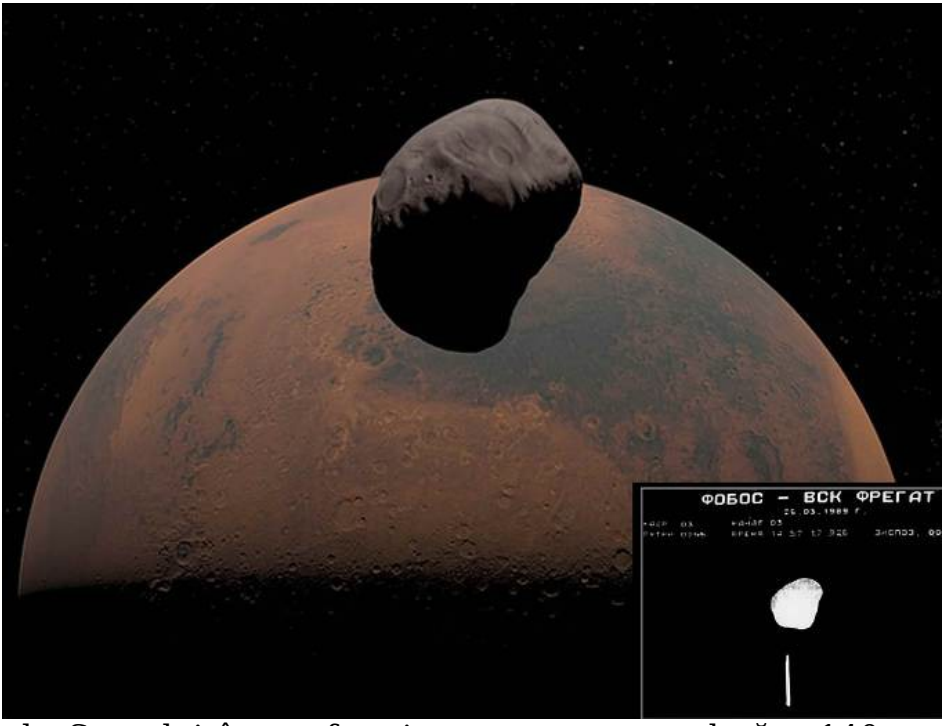

ale Soarelui în conformitate cu programul său. 140 imagini cu raze X ale Soarelui au fost retransmise înapoi pe Pământ şi dacă Phobos 1 ar fi continuat fotografierea, ar fi luat o imagine care ar fi dus la o descoperire istorică. Dar în 1988 descoperirea nu trebuia să se întâmple, astfel încât agenţiile de ştiri din lume, au raportat că, contactul cu Phobos 1 a fost pierdut.

Fig. 6. Planeta Marte şi satelitul său Phobos. Mai jos în dreapta este o fotografie a obiectului în formă de trabuc lângă la Phobos care a fost luată prin sonda Phobos 2. Luna măsoară 28 x20 x18 km, din care se poate compara imensă dimensiunea a obiectului fotografiat.

Soarta lui Phobos 2, lansat pe 12 Iulie 1988, a fost similară, deşi el a reuşit să ajungă în împrejurimile lui Marte –, probabil, deoarece acesta nu a luat imagini ale

Soarelui. La 28 Martie 1989, totuşi, cum se apropia de luna marţiană Phobos, contactul cu sonda a fost pierdut. Ultima imagine trimisă înapoi la Pământ a arătat un mare obiect în formă de trabuc eliptic care evident a deturnat Phobos 2 (a se vedea fig.6). Acestea sunt de departe toate „lucruri ciudate” care se desfăşoară în sistemul nostru Solar, pentru care ştiinţa oficială preferă să păstreze tăcerea. Judecaţi voi înşivă. Iată ceea ce are de spus astrofizicianul Kirill Butusov:

«Prezenţa unei planete în spatele Soarelui şi comportamentul raţional al anumitor forţe asociate cu aceasta este indicată de comete neobişnuite despre care s-a acumulat o cantitate deosebita de informaţii. Aceste comete uneori merg în spatele Soarelui, dar nu mai ies din nou, ca şi cum acestea ar fi nave spaţiale. Sau un alt exemplu foarte interesant-1956 Cometa Arend-Roland, care a fost detectată în frecvenţele radio. Radiaţiile sale au fost culese de către radioastronomi. Când cometa Arend-Roland a apărut din spatele Soarelui avea un emiţător în coadă pe o lungime de undă de aproximativ 30 de metri. Apoi emiţătorul din coadă a început să lucreze pe o lungime de undă de jumătate de metru, separat de cometă şi a plecat înapoi în spatele Soarelui. Un şi mai incredibil fapt sunt cometele care fac un fel de zbor de control care trece pe lângă planetele din Sistemul Solar în drumul său».

Acest lucru este mai mult decât curios; dar să nu deviem şi să revenim la trecut.

Corpul semilună care apare din spatele Soarelui este a douăsprezecea planeta care lipsea pentru o imagine elegantă şi stabilă a structurii sistemului Solar care s-ar acorda, printre alte lucruri, cu textele antice. Sumerienii, de altfel, au susţinut că din a douăsprezecea planetă din Sistemul Solar „zeii cerului şi ai Pământului” au coborât pe Pământ.

Trebuie subliniat că locaţia acestei planete pe orbita

noastră în spatele Soarelui o plasează în sfera favorabilă vieţii, în contrast cu planeta Marduk (conform Sitchin), a cărei perioadă orbitală de 3600 ani şi orbita care merge dincolo de „centura de viaţă” şi limitelor sistemului Solar face existenţa vieţii acolo imposibilă.

O astfel de întorsătură de evenimente într-adevăr este mai degrabă încurcatădar apoi treptat totul începe să se potrivească la loc. Prin urmare prima concluzie din ceea ce a fost declarat de noi stabileşte într-un loc evident „sursa” cunoaşterii anticilor care ar părea să fi fost extraterestră la origine! (5). Acest lucru ne obligă să ne reevaluam radical atitudinea despre lucrări supravieţuitoare din antichitate deoarece acestea conţin probabil informaţii nepreţuite despre lumea din jurul nostru, umanitate, istoria adevărată a Pământului şi uimitorii noştri strămoşi.

În cazul în care anumiţi cititori au impresia că acest lucru este un roman fantastic şi sunt încă în dubiu cu privire la reala posibilitate ca strămoşii noştri îndepărtaţi să aibă o profundă înţelegere ştiinţifică, să facem o digresiune scurtă ca să ne convingem pe noi înşine că ideile anticiilor au fost, cel puţin la sursă, foarte ştiinţifice.

Pentru a face acest lucru, trebuie să lăsăm deoparte pentru moment imaginea mormântului lui Ramses VI, care conţine un fragment din Cartea Pământului. De dragul dreptăţii ar trebui subliniat că titlul acestui fragment, tradus de egiptologii clasici este” El, care ascunde ceasul, O personificare a ceasului cu apă” său” O figură falica într-un ceas de apă”!? Cum vă place asta? O astfel de interpretare incomodă este rezultatul unui model incredibil de gândire şi o traducere incorectă de hieroglife.

Teoria „Energiei vieţii”.

Unul dintre motivele de ce omenirea nu a recunoscut încă nivelul de cunoaştere antic se află în lectura incorectă

a hieroglifelor sau pictogramelor (6).

Cele mai importante aspecte de cunoaştere transmisă din generaţie în generaţie de către preoţi a fost înregistrat într-o limbă de simboluri, mai degrabă decât în cuvinte. O pictogramă poate transmite mai multe niveluri de informaţii (sensuri). Simbolurile individuale conţin sensul unei doctrine întregi, în timp ce pentru a exprima o idee unică în cuvinte uneori necesită volume de cărţi. În plus, înregistrările verbale lasă loc pentru interpretări incorecte şi manipulări.

Abilitatea de a citi textele sacre scrise în manieră hieroglifică a fost pierdută cu mult timp înainte de dispariţia civilizaţiei egipteane. Preoţii ultimilor dinastii nu mai au fost posesorii cunoaşterii, conştienţi de sensul său adevărat. Când pictau hieroglife pe pereţii templelor, ei aveau atât de multă înţelegere despre ele cât un cleric ordinar astăzi despre o carte de fizică cuantica.

De aceea, învăţăturile antice despre „energia vieţii” care au ajuns la Aristotel prin Thales din Milet, şi au ajuns până în prezent au fost interpretate incorect.

Care a fost de fapt denaturarea teoriei „apei viaţă” pe care a adus-o Thales din Egipt? Cităm exact declaraţii paralele. Aristotel a învăţat că:

Apa este principiul conducător al tuturor lucrurilor. Totul purcede la ea... în mod constant rezultă, şi la apă totul se întoarce.

Modificările din lucruri sunt dictate de compresie şi solidificare...

Interpretarea incorectă a acestei cunoaşteri venită din antichitatea profundă a fost rezultatul unui eşec de a înţelege sensul hieroglifei relevante. În special simbolul care a avut sensul conceptului „energie” este încă astăzi tradus de egiptologii clasici ca „apă”! Aplicaţi logica dumneavoastră şi aruncaţi o privire la simbol. Acesta seamănă puternic cu o sinusoidă. În matematică aceste curbe sunt utilizate pentru a descrie un proces oscilatoriu

sau o undă. O astfel de analogie apare în mod natural la observarea mişcării de valuri pe suprafaţa apei.

Tot ceea ce cuprinde natura materialului este o consecinţă a vibraţiilor diferite în mediul înconjurător. Prin urmare, simbolul care seamănă cu o undă a fost folosit în mod natural ca reflectare a esenţei acestui proces.

Dacă am înlocui cuvântul „apa” în declaraţia de mai sus cu „energie”, vom ajunge aproape de ceea ce sta la baza doctrinei despre vizualizarea lumii a preoţiilor antici egipteni.

Energia este principiul conducător al tuturor lucrurilor. Totul purcede la ea... în mod constant rezultă, şi totul se întoarce la energie.

Modificările de lucruri sunt dictate de compresia şi întărirea [energiei].

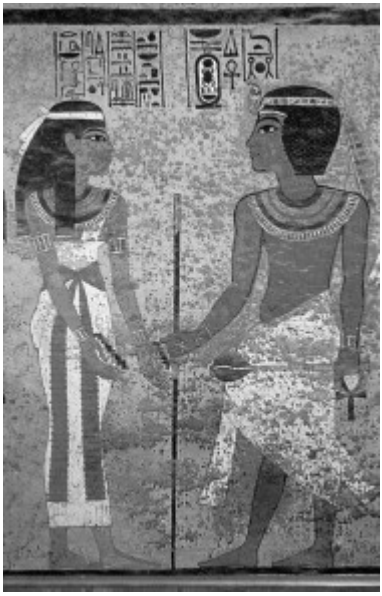

După citirea acestor cuvinte ne dăm seama că iniţiaţii antichităţii îndepărtate de la care preoţii antici egipteni au moştenit conceptele au fost oameni de ştiinţă, cu un nivel foarte ridicat de cunoştinţe şi că Albert Einstein nu a fost primul care să descopere capacităţile spaţiului, timpului şi energiei atunci când el a concluzionat că:

«Câmpul (energetic) este singura realitate, nu există nici materia fizică, numai un câmp de condensare şi compactare».

Fig. 7. Detaliu de pictură murală în mormântul lui Tutankhamon în Valea Regilor

Sensul simbolul devine chiar mai evident atunci când se scanează unul din pereţii din camera de înmormântare a lui Toth-Ankh-Amon (Tutankhamen's) din Valea Regilor, ne luminăm despre descrierea preoteasei Ur – t Khekau, al cărei nume se traduce ca «posesorul forţei sacre» (fig.7). Deasupra palmelor ei este o hieroglifă familiară, indicând că mâinile preotesei înregistrate aici radiază energia pe

care nu numai anticii, dar şi medicii contemporani şi vindecătorii spirituali o utilizează pentru a influenţa structura energetică a altora.

În funcţie de acest lucru, „mitul creării lumii” îşi asumă sensul său adevărat, dezvăluindu-ne secretul pe care preoţii predinastici antici îl ştiau despre începuturile a toate ce există:

«La începutul începuturilor nu a fost nimic: nici aer, nici lumină, nici sunet, nici cer, nici Pământ, nici foc, nici viaţă, nici moarte – doar un nesfârşit, Oceanul imobil primordial de energie cufundat în melancolie (NUM). Dumnezeu s-a creat el însuşi din energie primordială.

Numele lui a fost Atunci (totul şi nimic) ...» (tradus de la egipteanul antic)

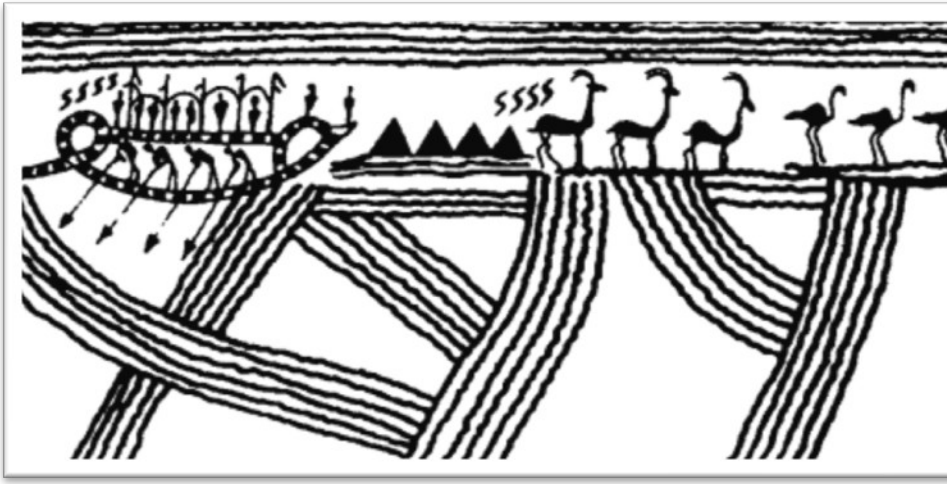

Fig. 8 CREAŢIA

Sarcofag de Seti I. Divizarea a douăsprezecea a Duat Din mormântul lui Seti I în Valea Regilor.

Dumnezeul NU se ridică din apele (energy) primordiale şi ţine toată nava lui Ra conţinând «Cei nouă zei mari», condusă de Ra, care s-a creat el însuşi din NUM

(Oceanul energiilor primordiale). Zeii navigândân navă lui RA simbolizează procesul de descoperire (auto descoperire). Mişcarea în cosmos presupune că are loc în spaţiu şi timp, adică universul accesibil simţurilor începe să existe ca o masă de entităţi în mişcare. Liniile ondulate care formează un fundal pentru reprezentarea navei lui Ra, Osiris, Nu şi Nut indică faptul că toate acţiunile descrise au loc în tărâmul energetic.

Zeul Ra (Kheper) este descris sub masca unui gândac scarabeu. Cuvântul *Kheper*, tradus ca «dezvoltare» înseamnă literalmente «rotaţie», în timp ce cuvântul *paut* de înseamnă «materialul primordial sau substanţa» din care totul se face.

Astfel, este descris aici într-un mod strălucit de simplu mecanismul prin care prin intermediul energiei notorii (schimbând viteza de rotaţie), intensificarea şi diferenţierea ei, Dumnezeu se condensează material, creând «zeii» şi tot felul de forme de viaţă. De aceea, scarabeul care rulează o minge de bălegar (reflecţie lui Dumnezeu care roteşte mănunchiuri de energie) a fost un simbol al marelui proces de creaţie a lui Kheper.

Atentul filosof al antichităţii care a vrut să înregistreze ideea pentru posteritate a ales o imagine vizuale care a fost văzuta în fiecare zi şi uşor de înţeles de către locuitorii din deşert. Această imagine a fost, de asemenea, puternica pentru ca, văzând scarabeul în fiecare zi, oamenii să-şi transpună gândurile lor de la preocupările lumeşti la cele eterne. Imaginea scarabeului Kheper a fost ceva de genul catalizator pentru meditaţie instanta despre natura lui Dumnezeu creatorul.

Cu timpul ideea a fost denaturata şi dusă în absurd. De aceea, astăzi egiptologii convenţionali au asta de spus despre Kheper:

«Gândacul sacru a fost un simbol al autocreaţiei, aşa cum egiptenii credeau că gândacul a apărut spontan din mingea de bălegar (care, în realitate, serveşte ca o

protecţie pentru ouă şi larve care ies din ea). Astfel ei au venerat acest gândac de bălegar de antracit-negru sub numele de Khepri, care este „cel ce vine de sub pământ” şi mult timp l-au asociat cu Atunci Dumnezeul-Creator şi l-au văzut ca o imagine de zeului Soare. La fel cum gândacul împinge o minge de bălegar înainte să ei credeau că Khepri rostogoleste discul Soarelui pe cer. Gândacul solar care da lumină şi căldură, reprodus în bucăţi de săpun sau ceramica a devenit unul dintre amuletele favorite şi-a fost plasat cu morţii ca un simbol al renaşterii».

Ideea care a trecut prin timp despre mediu ca fiind un ocean de energie a fost una pe scară largă şi atotcuprinzătoare care a găsit reflectare nu numai în doctrinele fundamentale religioase despre natura lumii, dar, de asemenea, în ceramica preistorică, care a jucat rolul de un fel de manual teoretic visual (fig.9).

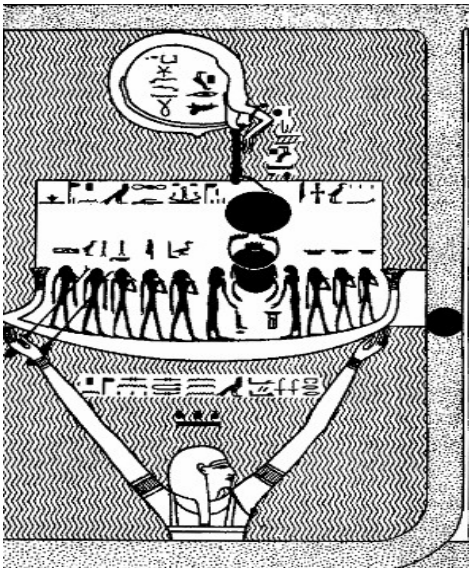

Fig. 9 Designul unui vas preistoric.

Această compoziţie găsită pe o vază egipteană antică este interesantă, deoarece conţine mai multe straturi de informaţii utile ascunse de ochii neiniţiaţi.

Cele patru piramide din centru sunt dovadă directă a existenţei complexelor de piramide în timpurile preistorice. Piramidele, animalele, păsările şi fiinţele umane sunt plasate pe linii ondulate, simbolizând ideea că Pământul şi apa sunt surse de energie.

Liniile ondulate, care rulează în sus sunt anomalii geologice prin care, ca şi prin canale, fluxurile energetice ale Pământului îşi fac drumul lor spre suprafaţă. Compoziţia în ansamblu explică că «măruntaiele» Pământului sunt o sursă de energie pentru păsări, animale, oameni şi piramide. Seturile de patru zigzaguri scurte deasupra oamenilor şi piramidelor sunt fluxurile energetice care rulează din Pământ şi informaţii ale piramidelor în sus spre cer care este reprezentat de mai multe rânduri de linii ondulate arătând că este tot un spaţiu încărcat energetic.

Integritatea acestei cunoaşteri şi distribuţia largă în adâncul antichitaţii a unui limbaj comun de simboluri este indicat prin simboluri găsite pe pereţii dolmenelor pe o zonă care se întinde de pe coasta Mării Negre la Munţii Caucazului de Vest (fig.10).

Textele care însoţesc acest simbol vorbesc de practicile (procesele) care leagă fiinţa umană la «sursa de energie a vieţii» (8), în timp ce structurile pe care a fost plasat au acţionat ca amplificatoare pentru aceasta energie. Aceste structuri de rezonanţă au fost folosite pentru:

— Transmitere a fluxului de energie (informaţii) la distanţă;

— Pentru a restabili ritmurile bioenergetice ale unui organism prin sincronizarea cu fluxurile de energie dezvoltate în adâncimea Pământului. De aceea pe unele dolmene avem versiuni verticale a pictogramei simbolizând

fluxul de energie (care provine din Pământ).

Vorbind de energie, elementul vital activ al creaţiei din care toate diversităţile de forme de viaţă provin, la începutul noului mileniu noi suntem capabili să beneficiem de ceea ce se află în spatele acestor cuvinte. Timp de secole această cunoaştere antică a rămas inaccesibilă pentru umanitate, aruncată înapoi în noaptea ignoranţei, tot aşa cum a fost în timpul lui Aristotel.

Fig. 10 Un dolmen pe Râul Zhene

Cu mai mult de 5.000 de ani înainte ca Thales să viziteze Egiptul, preoţii săi posedau cunoaşterea precisă în ştiinţele naturaleşi este doar vanitatea şi atitudinea oarbă a reprezentanţilor ştiinţei, care încă refuză să recunoască aceşti „predecesori”, care previne studiul şi percepţia dovezilor lăsate în piatră de cultura antică egipteană ca expresie a cunoştinţelelor ştiinţifice şi metode, mai presus de toate pe tărâmul medicinii şi parapsihologiei. Cunoştinţele şi acele metode sunt de un nivel comparabil cel puţin cu al nostru de astăzi, şi într-un număr de situaţii merg mai departe dincolo de ceea ce civilizaţia noastră a realizat. (Acest subiect este acoperit în detaliu mai mare în cartea lui Valéry Uvarov Baghetele lui Horus, 2004 [2]).

Astfel titlul din Cartea Pământului menţionat mai devreme (fig.3) ar putea fi corectat, cel puţin, să devină *El, Care ascunde (timpul), o personificare a ceasului energetic.*

Ceea ce am văzut mai sus este departe de a fi singurul exemplu care demonstrează o abordare ştiinţifică profundă pentru înţelegerea şi descrierea lumii. Acesta este un motiv mai greu în plus să se ia în considerare textele antice mai atent, cu o înţelegere că acestea pot conţine informaţii de nepreţuit pentru noi.

Istoria pe care am uitat-o

Avem acum o idee de bază despre „sursa” cunoştinţelor şi putem trece la etapa următoare – având în vedere motivele pentru construcţia piramidelor.

Pentru a înţelege interesele anticilor şi rolul pe care piramidele l-au jucat în atingerea acestor interese, va trebui să faceţi ceea ce nimeni înaintea vostra nu a făcut să creaţi o formă de concepţie de bază a sorţii civilizaţiei noastre. Acest lucru nu va fi uşor, dar nu căutaţi trasee uşoare pe calea spre adevăr…

Dacă decideţi să ascultaţi istoricii convenţionali gălăgioşi şi contradictorii, şansele de a descoperi adevărul în această viaţă vor fi nule. Angajaţivă propria minte şi logică şi veţi avea o şansă, chiar dacă una mică. În acest scop să revenim chiar la începutul acestei istorii care, aşa cum deja aţi reuşit să notaţi, are origini clar extraterestre. Pentru acest motiv nu ar trebui să considerăm ceea ce a avut loc doar pe Pământ, separat, de ceea ce a avut loc din Sistemul Solar. Totul aici este interconectat.

Să întoarcem ceasul astronomic cu 15.000 de ani înapoi.

În ciuda faptului că interacţiunea dintre novici şi Neferu la acel moment deja avea o istorie foarte considerabilă, acest contact nu a fost niciodată deschis,

încă şi mai puţin universal în caracter. Pentru majoritatea populaţiei Pământului care ştia despre existenţa unor Neferu, aceştia au rămas misterioşi cu aura de semizei. Această situaţie le-a convenit Neferu, deoarece atitudinea novicilor de veneraţie faţă de ei ca „divini” le furniza posibilităţi nelimitate pentru a realiza propriile lor interese, dintre care unele au fost de natură practică profundă.

Contactul între Neferu şi novici a început cu mult înainte de evenimentele descrise şi a fost iniţiat de Netheru înşişi în procesul explorării de către aceştia a planetelor din Sistemul Solar. În acea perioadă foarte promiţătoare în dezvoltarea sistemului, «zona de viaţă» conţinea trei planete cu viaţă în atmosfera lor: Marte (9) – casa lui Netheru, Phaeton (Maldek) şi Pământul.

Oricine cu cunoştinţe astronomice ar observa imediat structura oarecum diferită a sistemului planetar de la acel moment. În primul rând, toate cele trei planete purtătoare de viaţă au fost situate mai aproape de Soare, astfel încât clima lor au fost considerabil mai caldă. Dar asta nu e tot ceea ce făcea «armonia sferelor» în acel moment în afară de ceea ce avem astăzi. În al doilea rând, nu a fost nicio Lună lângă Pământ sau Venus (10).

Starea de spirit generală din Sistemul Solar a fost foarte optimistă: dezvoltarea planetelor centrale, Marte şi Phaeton (Maldek), decurge în acelaşi ritm. Pământului a rămas oarecum în spatele acestei perechi, dar exista interacţiune cu el de asemenea, deşi la un nivel scăzut.

Cu mult înainte de evenimentele descrise, civilizaţia de pe Marte, şi mai târziu Phaeton, au descoperit pe respectivele lor planete artefacte indicând viaţă în altă parte în galaxie. Studiul acestor artefacte – tot felul de obiecte produse tehnic, ca acestea acum împrăştiate peste Yakutia (11), în nord-estul Siberiei – a dat un impuls puternic dezvoltării civilizaţiei. Cu timpul această evoluţie a atins niveluri fantastice. N-ar fi nicio exagerare să spun

că au fost majoritatea locuitorilor Pământului martori la geniul, realizările tehnice şi abilităţile parapsihologice ale Neferu la acel moment, aceasta ar evoca admiraţia şi un extaz aproape religios.

Nivelul lor de dezvoltare a fost atât de mare că ştiinţa noastră contemporană pur şi simplu ar fi în imposibilitate de a o accepta, deşi mai mult decât suficiente fapte uimitoare deja au fost acumulate. Cele mai şocante dovezi fizice de geniu ştiinţific şi tehnic ale Neferu în opinia noastră este giganticul complex subteran de apărare contra meteoriţilor şi asteroizilor construit în ceea ce este acum vestul Siberiei.

Acest complex, construit cu mii de ani în urmă (menţionare care supravieţuieşte în epopeea naţională Yakută) încă funcţionează astăzi într-un regim automat. Acest complex este cel care a distrus meteoritul Tunguska din 1908, meteoritul Sikhote-Alin în 1947, bolidul Chulym în 1984 şi meteoritul Vitim în noaptea de 24 septembrie 2002. Cu sinceritate vă recomandăm să studiaţi articolele pe acesta tema publicate în revista NEXUS, (http://www.nexusmagazine.com, volum 11 şi 12, 2004 – 2005.

SIBERIA'S „VALLEY OF DEATH" sau descărcaţi-le de la adresa http://www.wands.ru/tunguzka.pdf).

Acest sistem de apărare anti-asteroid, la care ne vom întoarce, a fost rezultatul studiul Neferu – în mare măsură tragic – al istoriei din Sistemul Solar. Realitatea este că în călătoria sa prin galaxie giroscopul nostru planetar trece ciclic, o dată la 33 milioane de ani când se intersectează cu planul galaxiei, printr-un roi de meteoriţi (fig.11), care, întâmplător, 65 milioane de ani în urmă a ucis toţi dinozaurii. Această ploaie mortală mai mult decât o dată a distrus forme de viaţă de pe Pământ, care au fost capabile de a dezvolta inteligentă.

Fig. 11 Un roi de meteoriţi

Doar gândul ce înălţimi au atins civilizaţiile din Sistemul Solar sub îndrumarea Neferu este palpitant. Pământul în acel moment îndepărtat a fost ceva de genul unui membru asociat al civilizaţiei Neferu, dar nu a existat nicio comparaţie între nivelurile de dezvoltare ale Neferu şi pământenilor. A existat un dezechilibru care ulterior a jucat un rol în soarta Pământului şi a sistemului Solar, dar nu putem spune că Pământul a fost abandonat pe hotarul exterior al civilizaţiei.

Pregătirea novicilor pământeni de contactul profund cu Neferu a început cu formarea unei elite capabile de a beneficia de ideologia Neferu şi de transmiterea ei la oameni. În acest scop reprezentanţii Neferu au făcut contact direct cu liderii alianţelor tribale care trăiau în acele părţi de pe glob în care Neferu au avut un interes deosebit.

Un exemplu frapant este furnizat de bogatele resurse naturale ale Hiperborei, imensă insulă situată în nordul Pământului şi teritoriile adiacente enorme din nordul platoului Eurasian. În acele vremuri îndepărtate clima din partea nordică a planetei a fost considerabil mai caldă decât acum.

Efectuând contactul direct cu liderii de trib din Hiperboreea, Neferu i-au sprijinit în luptele lor împotriva altor alianţe tribale. În acest fel primul stat a apărut (12). Înfiinţarea şi dezvoltarea Hiperboreii a început cu momentul când Neferu au început operaţiuni miniere de extragere a uraniului în colonia lor din Hiperboreea, care este menţionată în textele mesopotamiene ca „ţara minelor” (13), şi a fost situată pe ceea ce este acum peninsula Kola.

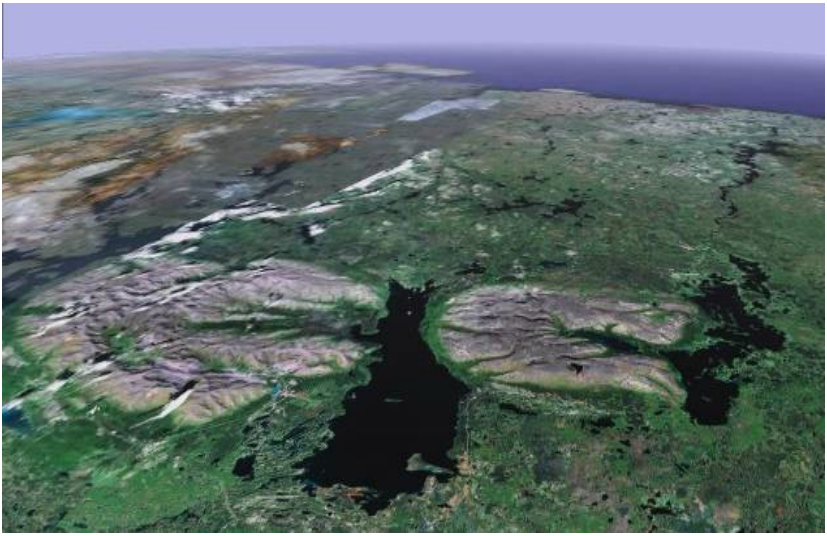

Figura 12 Minele vechi de pe peninsula Kola, între lacurile Lovozero (dreapta) şi Umbozero (stânga) şi dincolo de Umbozero unde Neferu extrăgeau minereu de uraniu. Nivelului de radioactivitate a solului este încă ridicat astăzi.

Următoarea etapă a fost crearea unui sistem de comunicaţii planetar care le-a asigurat Neferu oportunităţi extinse pentru a stimula dezvoltarea minţii pământenilor. Pentru a realiza această sarcină extrem de complexă unui anumit grup de pământeni puternici li s-au dat „instrucţiuni” cum să construiască structuri în care acestea ar fi în măsură să audă „vocea lui Dumnezeu” (Neferu) şi să comunice cu el. Prin vizite la „casa lui Dumnezeu” (piramida) în zile alese de „zei”, cei aleşi ar primi cunoştinţe „de origine divină”. Folosind această cunoaştere, aceştia ar fi capabili de a-şi îmbunătăţi sănătatea, de a dobândi abilităţi excepţionale, „să asculte Universul” şi a vedea locuri din altă parte de pe Pământ şi de dincolo. Pe scurt, preoţii au înţeles că „zeii” i-au ales pentru o misiune importantă şi că fiecare pas, fiecare realizare nouă îi va duce mai aproape de „zei” şi de calităţile „supranaturale” pe care „zeii” le posedau (14). Perspective extraordinare s-au deschis înaintea fiinţelor umane, semnificaţie care a depăşit toate eforturile necesare pentru realizarea lor. Şi ei au început să lucreze de bunăvoie.

Oameni au început construirea de piramide în diferite părţi ale lumii, conform planurilor şi instrucţiunilor date de către „zei”. Eforturile fără precedent ale pământenilor şi, important, mâinile pământenilor au creat un complex care a îmbrăţişat întregul Pământ într-o spirală sofisticată spre nord. Structura complexă includea piramide, dolmenuri, dealuri şi vârfuri de munţi la care s-a dat o formă piramidală. Toate elementele complexului au fost ridicate în special pe caracteristici selectate legate de anomalii energetice active geologic care, în tradiţia egipteană religioasă au fost cunoscute drept „dealurile sacre ale Primului Timp”. În total, au fost alese 64 dintre acestea. Distanţa dintre piramidele care fac parte din complex a fost de 5.000 de kilometri. Dolmenele, care (ca

şi camerele piramidelor) acţionau ca şi rezonatoare amplificând fluxurile de energie specială, au fost aşezate direct pe anomalii, cu deschiderile lor spre un obiect îndepărtat aparţinând complexului, formând un circuit care transportă energie. Piramidele între timp au fost construite cu o strictă orientare nord-sud a laturilor.

Această orientare a avut două motive în spatele ei. Primul este în legătură cu liniile de forţă magnetică ale Pământului. Al doilea, şi mai important, este că în acele vremuri îndepărtate la Polul Nord a fost locaţia rezonatorului planetar principal. Acesta a fost legendarul Mount Meru (Uskhindu), în conformitate cu tradiţiile vedice, centrul sacru al lumii. Vârful muntelui Meru a fost împodobit şi transformat într-o piramidă, apoi acoperit cu lespezi de piatră. Piramida Meru, situată exact la Polul Nord, în centrul Hiperborei (fig.13), şi complexul piramidal adiacent au fost centrul principal de comunicaţii. Unul din celelalte centre a fost „Marea Piramida din Atlantida” care se găsea pe una din insulele Atlantidei.

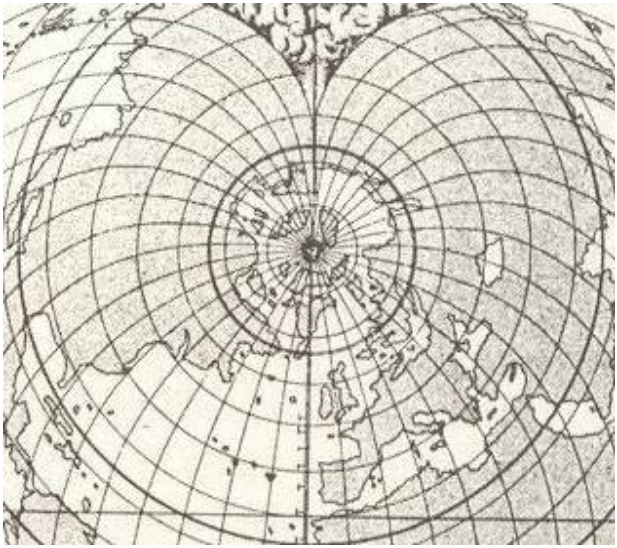

Hiperboreea şi Meru pe harta lui Mercator Hiperboreea şi Meru pe harta lui Hajji Ahmed

Figura 13

La Polul Nord, în centrul Hiperborei, a fost muntele Meru (Uskhindu)

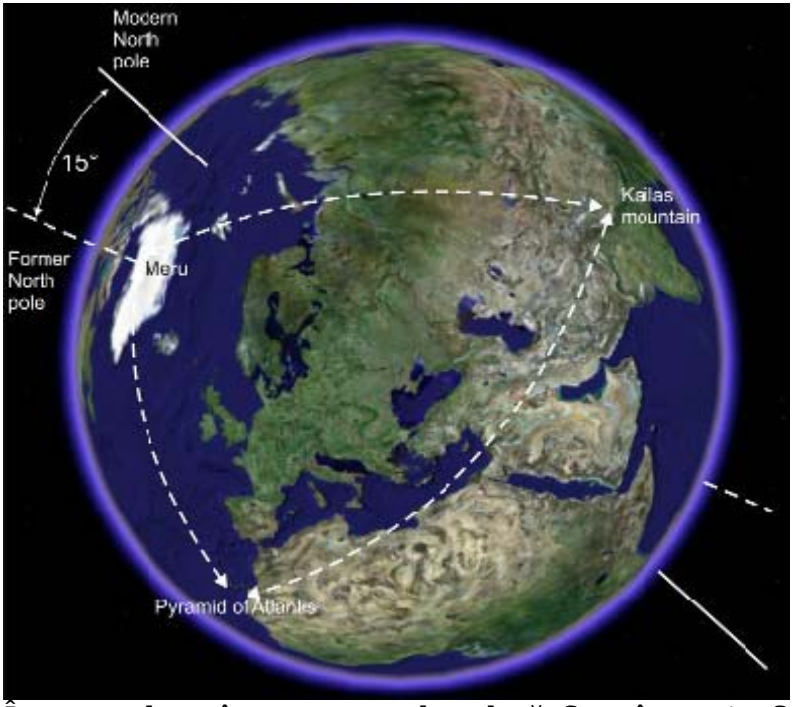

În scopul ca întreg complexul să fie cât mai eficient, piramidele sale principale au fost construite lângă apă şi orientate spre reflectorii de piatră de pe muntele Kailas din Tibet (fig.14). Una dintre feţele piramidei Meru a fost îndreptată spre „reflectorul” nordic (faţa laterală) a muntelui Kailas (fig.15), în timp ce latura estica a marii piramide atlante a fost îndreptată spre „reflectorul” vestic al muntelui Kailas (fig.16). Faţa nordică a piramidei atlante a fost orientată spre Meru (15).

Fig. 140 rientarea piramidelor principale ale „Primului Timp”.

Fig. 15 «Reflectorul» nordic al muntelui Kailas.

Fig. 16 «Reflectorul» vestic al muntelui Kailas.

Plasarea piramidelor în imediata apropiere a apei sau direct pe apă a făcut posibilă conectarea lor prin apă cu surse naturale de energie ale Pământului (fluxurile din anomaliile geologice submarine).

În tot acest complex artificial numai Kailas numai „reflectoarele” nu au fost realizate de pământeni. Giganticele „retransmiţătoare” au apărut pe Pământ cu mai multe mii de ani înainte de Neferu şi au fost create de o civilizaţie extraterestră necunoscută. Reflectorii de piatră ai muntelui Kailas, cum ar fi piramida Meru, au fost făcuţi prin eliminarea rocii de prisos din feţetele gigantice de munte. De aceea, după studierea avantajelor muntelui Kailas, ca reflector uriaş şi unic de 6, 714 metri înălţime (fig.17), Neferu l-a inclus în complexul planetar de comunicare.

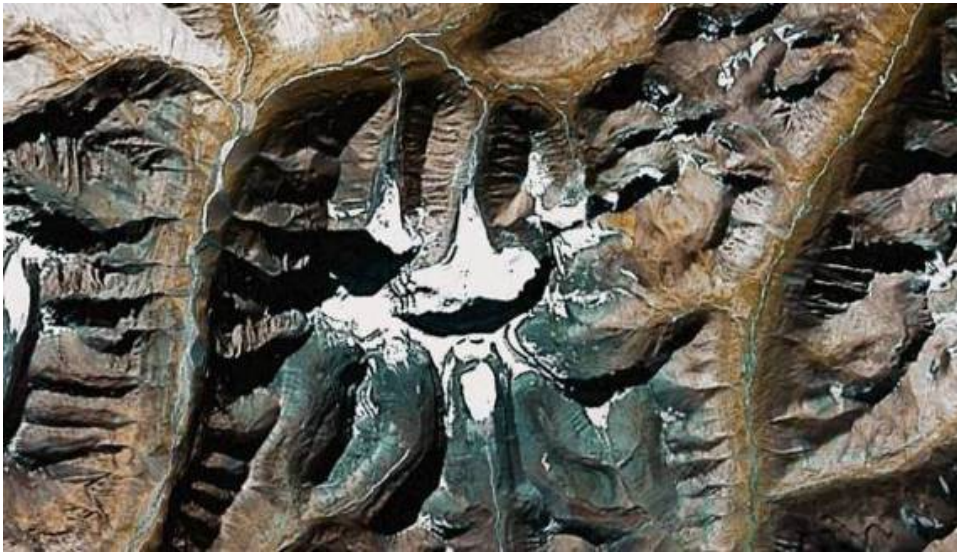

Fig. 17 Vedere a reflectorului principal nordic al muntelui Kailas de la o înălţime de 20, 590 metri.

Deci, într-un îndemn de auto-sacrificiu „comunicaţi

cu zeii” şi „trăiţi ca zeii”, pământenii au realizat o faptă fără precedent: ei au construit primul complex de piramide, ale cărui resturi şi memorie au supravieţuit în istoria civilizaţiei noastre.

Răspândirea ulterioară de influenţă Neferu la toate civilizaţiile principalele pământeşti, inclusiv Atlantida, Sumer şi Hiperboreea a dus la aceste proiecţii ale civilizaţiei Neferu. O generaţie de „semizei”, produsele împerecherii, legaţi prin sânge de Neferu, au devenit liderii civilizaţiilor Pământului.

Erau acei „semizei”, „copiii „zeilor”, care au fondat dinastii conducătoare-faraonii din Egipt, regii în altă parte, ceea ce a dus la apariţia unei elite conducătoare (secunzii zeilor pe Pământ).

Pentru a stimula abilităţile pe care l-au moştenit genetic de la părinţii lor „divini”, Neferu au instituit pe pantele de pe Muntele Ararat sisteme energetice de influenţă îndreptate spre Sumer, Hiperboreea şi Atlantida (fig.18). Influenţa acestor sisteme a fost amplificată şi redirecţionată de reflectorii de pe acelaşi munte Kailas.

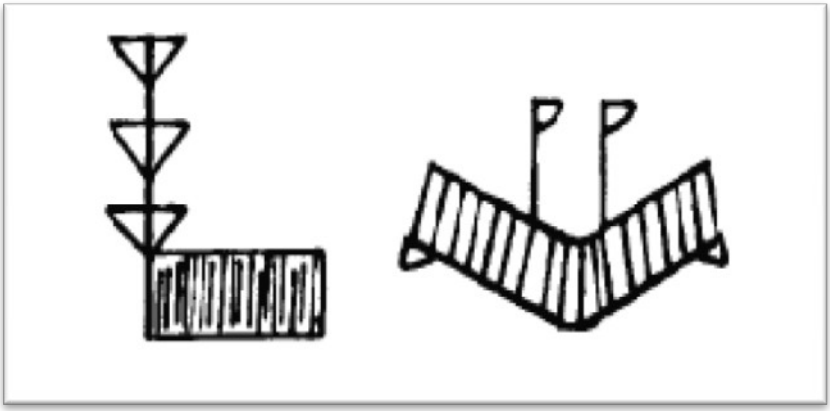

Fig. 182 Imagini din textele sumeriene.

Cu timpul civilizaţiile pământene au obţinut o

mulţime de informaţii utile, ştiinţifice de la Neferu, pe care le-au folosit pentru a începe construirea piramidelor şi studierea astronomiei, medicinei şi matematicii. Ele au copiat ideea de societate teocratică bazată pe castă, condusă de un grup de preoţi în contact constant cu Neferu. Interesant, deşi, faptul că strămoşii noştri au fost în contact cu una şi aceeaşi sursă de informaţii nu a dus la formarea de o singură civilizaţie comună pe Pământ. Şi nici nu a fost scopul cuiva. Unele civilizaţii au urmărit o cale tehnologică de dezvoltare, cum ar fi Hiperboreea care a lansat primul avion propulsat de jet-uri alimentate cu vapori de mercur (Vimanas) (16), altele, cum ar fi Atlantida, au dezvoltat abilităţi parapsihologice, comunicând cu cosmosul cu ajutorul piramidelor.

Piramidele care au fost construite pe Pământ a avut mai multe scopuri. Unele efectuau funcţia antenelor de contact cu bazele Neferu de pe Pământ şi mai departe; altele au fost construite pentru a îmbunătăţi calităţile energetice ale mediului pământean, pentru a evolua minţile şi abilităţile lor supranaturale şi pentru a preveni cancerul printre cei în contact direct cu Neferu.

Piramidele şi scopul lor

Acum, urmărind acelaşi scop al nostru, să investigăm stimulul sau stimulii care au inspirat pe strămoşii noştri să facă faptele lor fără precedent. Cine ştie – poate ceva ne va amesteca şi pe noi în aceasta, şi înţelegând motivele strămoşilor noştri, vom simţi o dorinţă serioasă să ne unim pe baza aceloraşi idei.

Ar fi, la urma urmei, frumos să credem că nu suntem mai răi decât cei care au venit înainte de noi şi capabili de fapte nobile…

Primul stimul

Să examinăm construcţia piramidelor care au interpretat rolul de antene.

Unul dintre tipurile de piramidă care a aparţinut sistemului global de comunicaţii a avut o formă în trepte. Aceste piramide au fost făcute din metal (17) şi au avut o structură generală telescopică, cu treptele mişcându-se în sus şi în jos, înăuntru şi în afară, ceva de genul unui obiectiv de aparat de fotografiat (fig.19

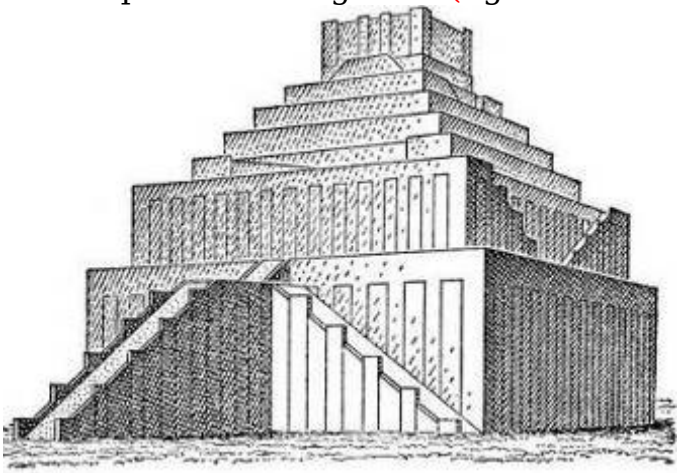

Fig. 190 reconstrucţie a zigguratului zeului babilonian Marduk

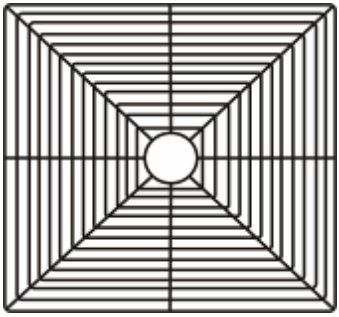

Fig. 20 „Lentilă focus fin” pe treapta de sus a piramidei antenă.

Capacitatea de a reglementa înălţimea treptelor a făcut posibilă acordarea piramidei pentru o persoană apoi pentru alta. Pe partea de sus a treptei superioare exista o „lentilă focus fin” (fig.20), care în templele masonice de mai târziu a degenerat într-o protuberanţă lenticulară pe partea de sus. Acordarea unei astfel de piramide s-a bazat pe un anumit parametru individual al destinatarului (frecvenţa lui biologică distinctivă) prin care a fost posibil să se atingă fără greş *Neferu*-ul necesar sau fiinţa umană. Comunicarea între Neferu sau între Neferu şi om s-a desfăşurat sub formă de imagini mentale cu ajutorul telepatiei. Era acest fel de piramidă care a devenit prototipul templelor sumeriene şi, în acelaşi grad, piramidelor mayaşe.

Veţi afla mai târziu ce principii au fost înscrise în piramide, dar acum vom examinează o calitate foarte importantă în plus a piramidei – influenţa care stimulează abilităţile supranaturale şi previne cancerul. Piramidele cu aceste proprietăţi avut faţetele netede şi au fost tipul cel mai răspândit (18).

Al doilea stimul

La pornirea în această temă foarte importantă, vom face o digresiune uşoară şi vom reveni la ziua de azi.

Din păcate toate doctrinele esoterice existente în prezent (19) au un defect colosal, care a dus la moartea prematură a mulţi oameni dedicaţi fanatic dezvoltării minţii lor şi îmbunătăţirii proprietăţilor energiei lor atingând „energiile Cosmosului” şi punerea lor înşişi în stări speciale de conştiinţă. Acest rezultat negativ care duce la abis a fost o consecinţă a pierderii cunoştinţelor despre particularităţile genetice ale organismului uman. Să examinăm esenţa problemei pe scurt.

Tratate cunoscute de medicină estică ne spun că a orice tulburare în organism începe cu un dezechilibru în fluxul de energii Yin-Yang. În general, aceasta este corect, dar cel mai important lucru – care determină alegerea şi eficacitatea unor metode pentru a corecta tulburarea-au fost trecute cu vederea. Cel mai important lucru este că Yin şi Yang sunt două componente (contrare) de fluxului de timp!

Atunci când o sursă antică vorbeşte despre necesitatea de a armoniza Yin-Yang sau Ka-Ba (ca să se utilizeze termenii antici egipteni), se referă la armonizarea acestor componente care influenţează viteza cu care curge timpul biologic intern. Orice tulburare în organism este rezultatul unei perturbări a fluxurilor de timp într-o celulă, organ sau sistem în raport unul cu un celălalt, cu unele ritmuri generale biologice în organism şi în mediul înconjurător. O înţelegere corectă a acestora determină în primul rând alegerea corectă de mijloace şi metode pentru restaurarea armoniei într-o astfel de tulburare. Metodele general acceptate de corecţie folosite în mod curent astăzi nu sunt eficiente, şi într-un număr de cazuri duc la un rezultat negativ pentru că ele nu iau în considerare factorii fizici de timp.

Intrarea în interacţiune cu energii de ordin superior, o persoană angajată în meditaţie, vindecarea sau dezvoltarea de clarviziune şi alte abilităţi devin un conductor pentru aceste energii. Energiile reconstruiesc treptat propriul lui sau ei sistem de energie. Ca rezultat mutaţii încep să aibă loc la nivelul genetic care însoţesc tranziţia de la sistemul energetic la nivelul următor de evolutive. Problema este că începutul proceselor de mutaţie care însoţesc reconstrucţia şi constituirea unui nou sistem de energie trece printr-o fază a diviziunii celulare spontană în organism. Medicina ştie acest proces ca şi cancer.

De îndată ce o persoană, fie prin meditaţie sau vizita

la „locuri de putere” intră într-un flux de energie, acesta imediat provoacă încetinirea timpului lui interior (biologic). Efectul va fi însoţit de o ameliorare generală a stării, nivele crescute de energie, o sporire a abilităţilor extrasensoriale, ocazional aspectul de clarviziune sau alte aptitudini excepţionale au crescut. În cazul în care persoana rămâne permanent în flux, abilităţile lor şi longevitatea vor uimi toată lumea din jur. Dar problema este că, de îndată ce persoana a ieşit din meditaţie sau părăseşte locul de putere (iese afară din flux), este doar o chestiune de timp înainte ca sistemul imunitar să „se retragă”, un proces marcat de o bruscă accelerare a timpului biologic care poate provoca apariţia de celule atipice şi începutul unui proces oncologic.

Statisticile privind modul în care organismul uman este afectat de energiile cu care interacţionează în practica lor vindecătorii şi clarvăzătorii sunt foarte grăitoare. O analiză efectuată de specialiştii din Academia de securitate naţională a Rusiei a produs rezultate ameţitore. În termen de 7 – 10 ani de la terminarea şcolii de vindecare psihică aproximativ 70% din absolvenţi care activ şi cu deplină onestitate s-au angajat în vindecarea practică au murit de cancer. Numai în toamna anului 2005 cei unsprezece urmaşi ai sistemului de dezvoltare a clarviziunii Bronnikov (care este promovată în mod activ în Rusia şi în străinătate) cu aproximativ zece ani de experienţă au contractat cancer. Aceasta se aplică nu numai vindecătorilor dar, de asemenea, ideologilor practicanţi de şcoli spirituale şi esoterice.

Este şocant să aflăm că aceste autorităţi bine cunoscute şi universal recunoscute ca Jiddu Krishnamurti, Romană Maharishi, Vivekananda, Ramakrishna, Sri Aurobindo, mama (Mirra Alfassa), Madame Blavatsky, Helen Roerich, Nisargadatta Maharaj, Vanga, Osho (Bhagwan Shree Rajneesh), Castaneda şi mulţi alţii, de asemenea, au cedat la cancer. Necunoaşterea legii evident

nu eliberează fiinţa umană de obligaţia de a o observa.

Apariţia cancerului este reacţia sistemului imunitar la reconstrucţia interioară de interacţiune cu energii superioare. În aceste circumstanţe sistemul imunitar începe să se manifeste în mod neaşteptat: reacţionând la modificările aduse energiei persoanei, acesta lansează un „program” de autodistrugere pentru organism, cu excepţia cazului în care practica pentru dezvoltarea de abilităţi ia în considerare părţicularităţile genetice din organismul energetic uman şi Pământ.

Energia dobândită prin practici sau prin vizitarea de locuri de putere care evocă modificări profunde în structura energiei unei persoane trebuie să fie stabilizată şi transformată într-un fel de energie acceptabilă pentru organismul uman. Transformarea energiei primite este realizat prin sincronizarea sistemului energetic şi fluxului de timp al persoanei cu sistemul energetic al Pământului şi fluxul său de timp (mai multe informaţii în secţiunea despre sincronizare). Acest lucru economiseşte fluxul interior de timp biologic, care se exprimă în sine, de exemplu, într-o întârziere a proceselor de îmbătrânire, degenerative şi auto-imune. În acest fel poate fi evitat cancerul.

Trebuia realizată această sarcină extrem de importantă pentru că Neferu au încurajat preoţii antici să construiască şi să utilizeze piramidele netede şi „Baghetele lui Horus”, deoarece a fost extrem de puţin probabil că pământenii ar identifica aceste mecanisme empiric (puteţi citi mai multe în cartea lui Valéry Uvarov Baghetele lui Horus, 2004).

Dacă sunteţi şocaţi şi dezorientaţi de această întorsătură de evenimente, reveniţi-vă. V-am avertizat că o mulţime din ideile voastre se vor schimba. În cazul în care reflectaţi calm, va trebui să fiţi de acord că modificările sunt pozitive-începeţi să gândiţi în felul folosit de către Neferu şi mult din trecutul nostru va deveni mai clar

pentru voi. Să mergem înapoi şi să vedem cum totul s-a dezvoltat în acel timp fascinant preistoric.

Acum înţelegeţi de ce contactele pământenilor cu Neferu au fost limitate. Sistemul de suport al vieţii al lui Neferu poate să fi cauzat o epidemie de cancer prin populaţia din jur. Acest lucru ar fi putut să provoace un val de emoţie negativă faţă de „zei” şi deci Neferu şi-a făcut bazele în locuri îndepărtate, uneori aproape inaccesibile, care au fost cunoscute numai de un mic cerc de oameni. Acest lucru a fost agravat de un alt factor de o importanţă nu mai mică…

Al treilea stimul

Una dintre calităţile divine pe care Neferu le poseda a fost longevitatea lor, care, în comparaţie cu viaţa pământenilor de la început, părea o veşnicie. Aceştia realizau acest rezultat prin încetinirea proceselor de îmbătrânire. Moartea nu poate fi eliminată, dar sosirea ei poate fi amânată atât de mult că organismul va îmbătrâni mai multe sute, chiar mii de ani. Pentru a realiza aceasta trebuie să vă conservaţi fluxul de timp biologic intern, ceva ce Neferu a realizat utilizând sursele de energie şi piramidele. Desigur, aceasta este ceva care va interesa pe cititor şi o astfel de soluţie simplă la una dintre problemele ardente ale existenţei necesită explicaţii ulterioare. Vom examina natura acestui efect mai târziu, când citiţi secţiunea de sincronizare şi rezultatele cercetării ştiinţifice în efectul câmpurilor de piramidă asupra organismului uman. Pentru acum, însă, să revenim la Neferu.

În timp ce pe Pământ, Neferu s-au trezit dincolo de influenţa surselor de energie de pe propriile lor planete, şi-au creat condiţiile de bază pentru conservarea fluxului de timp biologic. Puţinii pământeni norocoşi care au vizitat aceste baze au vorbit mai târziu de ele ca locul în care o fiinţă umană obţinuse „nemurirea”.

În legendele anticilor sumerieni, un astfel de loc a fost numit Tilmun „Ţara vieţii”. Au existat mai multe locuri ca acesta pe Pământ. Unul dintre ele este descris în epopeea lui Gilgamesh, care a fost „două treimi zeu, o treime om” (cu ascendenţă mixtă). Aceasta legendă sumeriană despre căutarea nemuririi spune că Gilgamesh, conducătorul din Uruk, a cerut „tatălui său divin” permisiunea de a intra în „Ţara vieţii”. Cărturarii antici au compus poveşti epice despre acest domnitor excepţional, care să ateste că „el ştia că nu departe de „Ţara minelor” se află „Ţara vieţii”, în care zeii au mutat muritori demni de tinereţe veşnică. Aceasta a fost locuinţa strămoşilor ale căror corpuri zeii le-au spălat cu apă de curăţare (energie)”. (20)

* * *

Putem doar ghici numai ceea ce ar fi devenit civilizaţia Pământului şi Netheru, dar în timp situaţia în Sistemul Solar a început să se schimbe. Conflictul, amintire care a fost păstrată în cronicile istorice ale multor popoare ca „războiul dintre zei”, încleştarea Titanilor, sau „Războiul dintre Suras şi Asuras”, a atins apogeul. Un al treilea grup de protagoniştii a apărut pe scena Sistemului Solar-Curatorii.

În această carte evităm în mod deliberat examinarea motivelor etice şi morale în spatele a ceea ce s-a întâmplat. Acest subiect va fi acoperit în cartea lui Valéry Uvarov învăţătorii, în prezent în curs de pregătire. Volumul prezent este despre piramide, proprietăţile lor şi rolul lor în istoria lumii. Deci să trecem apoi la următoarea etapă în această istorie.

Printre evenimentele tragice care au afectat Sistemul Solar în timpul „Războiului dintre zei” a fost distrugerea planetei Phaeton (Maldek), resturile căreia formează Centura de asteroizi.

Ca o consecinţă Marte a fost lovit de asteroizi pe o scară largă, cauzând schimbări în parametrii săi de câmp magnetic, pierderea de atmosferă şi probleme grave cu stabilitatea orbitală. Chiar posibilitatea vieţii pe Marte a intrat sub ameninţare.

În această perioadă ideea de pregătire a Pământlui ca o casă alternativă în cazul pierderii lui Marte a devenit o problemă presantă pentru Neferu. În acelaşi timp a început reconstrucţia sistemului Solar vizând controlul planetelor aruncate în afara orbitei şi astfel să stabilizeze sistemul în ansamblu.

Ca urmare a eforturilor Curatorilor, Neferu au fost obligaţi să abandoneze ideea de a se stabili pe Pământ. Migrarea forţată a Neferu a fost spre planeta din spatele Soarelui. Chiar dacă fuseseră în contact cu pământenii de mii de ani, au trebuit să părăsească Pământul. Plecarea lor a fost atât bruscă că un mic grup de Neferu în zona Mesopotamia a fost lăsat în urmă şi în timp a devenit asimilat de populaţia locală.

În unele părţi ale lumii abandonate de Neferu, localnicii au petrecut o perioadă lungă în aşteptarea agonizantă a întoarcerii lor. Când timpul a trecut şi speranţa de întoarcere a lor a început să se estompeze un pic, locuitorii din Insula Paştelui (pentru a da doar un exemplu) au făcut un număr mare de statui de piatră şi le-au pus cu faţa în direcţia în care zburaseră zeii (Neferu). Unele stau încă astăzi, unde au fost puse cu mii de ani în urmă, imitând oamenii care aşteaptă întoarcerea zeilor (fig.21). Aceeaşi idee solicită imaginea lui Kuiva (omul zburător), o amintire distorsionată care a supravieţuit în legendele Saami (Lapps) (fig.22).

Fig. 21 Statui de piatră pe Insula Paştelui cu faţa în direcţia în care zeii dispărut, aşteptând şi invitând întoarcerea lor.

Fig. 22 Uriaşul Kuiva (un om care zboară) la Seydozero (în vecinătatea vechilor mine de uraniu din peninsula Kola)

Cel mai misterioas şi fantastic capitol în cronica acelor timpuri este apariţia unei planete opuse Pământului, în spatele Soarelui pe aceeaşi orbită (fig.4). Natura acestei planete este încă necunoscută, dar cu ajutorul ei – prin crearea dintr-un sistem solar piezându-şi

echilibrul, de două sisteme planetare, care se echilibrau reciproc (21) –, Sistemul Solar în ansamblu a fost stabilizat (vezi apendicele 1). Acesta a fost timpul în care evenimentele cele mai tragice au avut loc pe Pământ…

Ele au fost cauzate de un fragment mare din Phaeton care a părăsit centura de asteroizi şi s-a îndreptat spre Pământ (fig.23), a intrat în atmosfera sa şi s-a prăbuşit pe planetă.

Tot ceea ce s-a întâmplat în acel moment a fost strâns legat de funcţionarea complexului de apărare anti-asteroid construit pe Pământ de Neferu. În momentul în care fragmentul gigantic intra în straturile dense ale atmosferei, complexul a lovit asteroidul cu o lovitură puternică încât acesta a zburat peste Alaska şi Siberia, cu scopul de a schimba traiectoria sa şi de a-l scoate înapoi în spaţiu. Dar masa asteroidului, agravată de viteză şi unghiul de intrare, s-a dovedit critică. Contraloviturile doar au modificat traiectoria sa şi, cu unghiul acestuia de coborâre modificat, a continuat pe calea sa: Alaska (prima lovitură şi încercare de deviere) – marea Siberiei de est-la sud de peninsula Taimyr (zona celei de-a doua lovituri) – peste gura lui Obla sud de peninsula Kola (22) – peste

Europa de nord – sudul Marii Britanii în cele din urmă, căzând în regiunea Insulelor Azore-unde o a treia încercare de deviere s-a făcut (23) (fig.24)

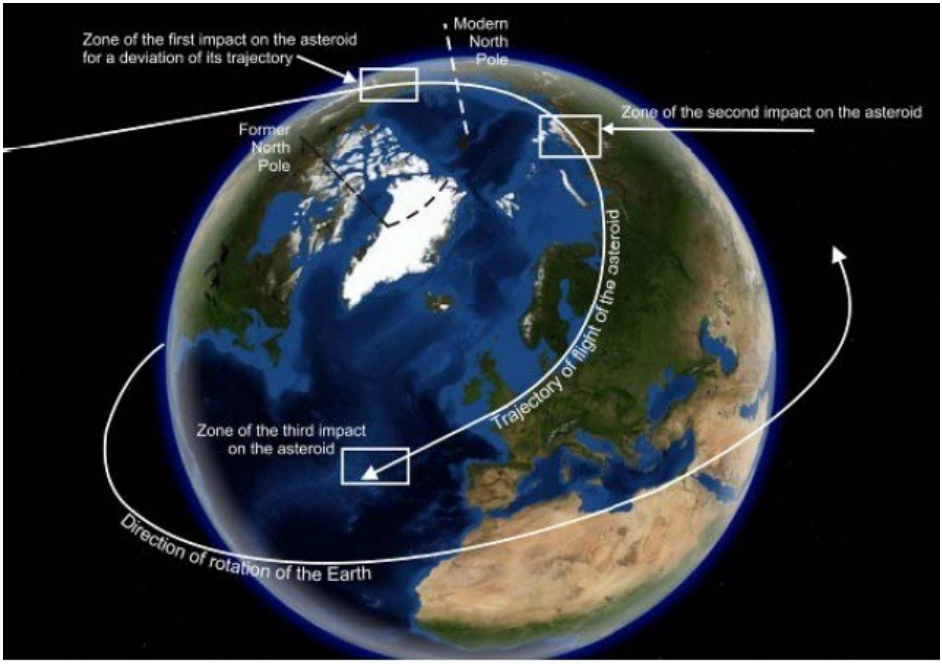

Fig. 240 reconstrucţie a traiectoriei asteroidului cu 13, 659 ani în urmă (calcularea din 2006), pe o vizualizară modernă a Oceanul Arctic, luându-se încalcul direcţia opusă Pământului. În acele vremuri îndepărtate, liniile de coastă ale continentelor din bazinul Arctic au fost diferite (arătate aici înălbăstru deschis şi gri).

Tot ce a avut loc în acele minute scurte care a pus capăt unei lungi şi foarte promiţătoare perioade în istoria omenirii, semăna cu încercarea disperată a cuiva de a susţine viaţa nu numai de pe Pământ, dar, de asemenea, a unei civilizaţii care nu şi-ar fi putut imagina cât de uimitoare şi terifiantă ar fi ultima zi a acestei epoci condamnate.

Loviturile date împotriva asteroidului au generat o serie de explozii puternice cu o eliberare colosală de energie care a consumat tot oxigenul unor părţi extinse din

Alaska şi Siberia. Vidul rezultat a tras în jos din straturile superioare ale atmosferei aer rece cu o temperatură sub –70 şl.

Acest lucru instantaneu a ucis toată viaţa peste întinderi imense din Alaska şi Siberia.

Puternicele descărcări electromagnetice care au însoţit exploziile au cauzat extrem de grave perturbări atmosferice cu distorsionarea spaţiului şi timpului (25) şi o furtună de energie puternică. Pâlnia formată a acţionat ca o pompă de vid gigantică, trăgând de pe Pământ copaci, tufişuri, sol şi roci care toate se învârteau într-un vârtej feroce, dizolvând şi distrugând totul în jur. Milioane de animale şi de oameni prinşi în zonele de explozie literalmente au fost rupţi în bucăţi şi împrăştiate în vânt.

Această descriere oferă un răspuns la misterul cel mai mare al Paleontologiei – extincţia în masă a speciilor – de ce:

„Din permafrostul Alaskian... o dovadă poate veni vizavi... de perturbaţii atmosferice de vigoare incomparabilă. Mamuţi şi de bizoni s-au rupt în bucăţi şi s-au răsucit ca prin mâinile cosmice furiose ale zeilor. Într-un loc... s-a găsit piciorul din faţă şi umărul unui mamut încă ataşate la oasele înnegrite cu rămăşiţe ale ţesuturilor moi învecinate coloanei vertebrale cu tendoane şi ligamente, în timp ce stratul de chitină al colţilor s-a deteriorat. Nu a existat nicio urmă a carcasei să fi fost tăiată cu un cuţit sau alt instrument (cum ar fi cazul dacă vânători au fost implicaţi în dezmembrare). Animalele au fost pur şi simplu aruncate în aer şi împrăştiate în vecinătate ca articole confecţionate din ţesătură de paie, deşi unele dintre ele cântăreau mai multe tone. Împreună cu grupările de oase acolo au fost împrăştiaţi copaci, de asemenea, sfâşiaţi, răsuciţi şi încurcaţi. Toate acestea au fost acoperite de nisip fin care ulterior a îngheţat solid”.

Înghețate în această masă, conform fostului profesor Frank C. Hibben de la Universitatea New Mexico, stau

„răsucite părţi de animale şi copaci, alternând cu straturi de gheaţă şi straturi de turbă şi moss... Bisoni, cai, lupi, urşi, lei... Întregi turme de animale împreună, au murit ucise de unele forţe rele vulgare... Aşa conglomeraţii de organismele animale şi de oameni nu se formează în condiţii normale.

„Aceste animale din Alaska au murit atât brusc că acestea imediat au fost îngheţate, fără timp pentru a se descompune şi acest lucru este confirmat de faptul că locuitorii zonei destul de des, dezgheaţă carcasele şi utilizează carnea ca produs alimentar.

„Aceeaşi poveste s-a întâmplat în Siberia.

„Şi aici o mulţime de animale au fost descoperite îngropate în permafrost, dintre care majoritatea erau tipice pentru regiunile temperate. Şi aici organismele animale au fost printre copaci sfâşiaţi din rădăcini şi alte semne de floră care au murit neaşteptat şi brusc într-o catastrofă... Mamuţii au murit brusc şi în număr mare în timpul unui ger puternic. Moartea a venit aşa de repede că plantele înghiţite au rămas nedigerate... Cavităţile bucale şi stomacurile au fost găsite conţinând ierburi, clopoţei, rogoz şi leguminoase sălbatice care au rămas în întregime recunoscibile”.

Alan Alford, Zeii noului mileniu.

Lăsând un traseu de fum şi foc pe cerul de deasupra Oceanului Atlantic, ca o etalare fără milă, pedeapsă cu moartea irevocabilă, asteroidul s-a cufundat în apele de mică adâncime de lângă Azore.

Această izbitură puternică a lovit exact unul dintre punctele de „acupunctură” ale Pământului. (26) Planeta, ca şi în cazul unui strigăt de durere, a răspuns cu masive erupţii vulcanice şi cutremure în întreaga lume, în special de-a lungul anomaliilor transregionale tectonice de pe crestele centrale ale Oceanelor Atlantic şi Arctic. Impactul asteroidului contrar direcţiei de rotaţie a Pământului (Fig.

24) i-a încetinit uşor rotaţia. Apele oceanului global, continuând din inerţie deplasarea în direcţia de rotaţie, au format un gigantic tsunami care a provocat daune colosale şi pierderea de vieţi omeneşti, a spălat părţi din insulele şi capitala Atlantidei cu a sa Mare Piramidă de piatră albă. Impactul şi cutremurele iniţiate au modificat forma suprafeţei planetei. Atlantida, multe insule din Ocenele Pacific, Indian, Atlantic şi Arctic, întinderi imense de coastă din America, Canada şi Alaska, o parte a Hiperboreii, gigantice părţi din nordul Siberiei, Scândinavia (platoul norvegian) şi mari părţi din nordul Europei şi în jurul insulelor britanice au fost trecute sub valuri (27) (fig.25).

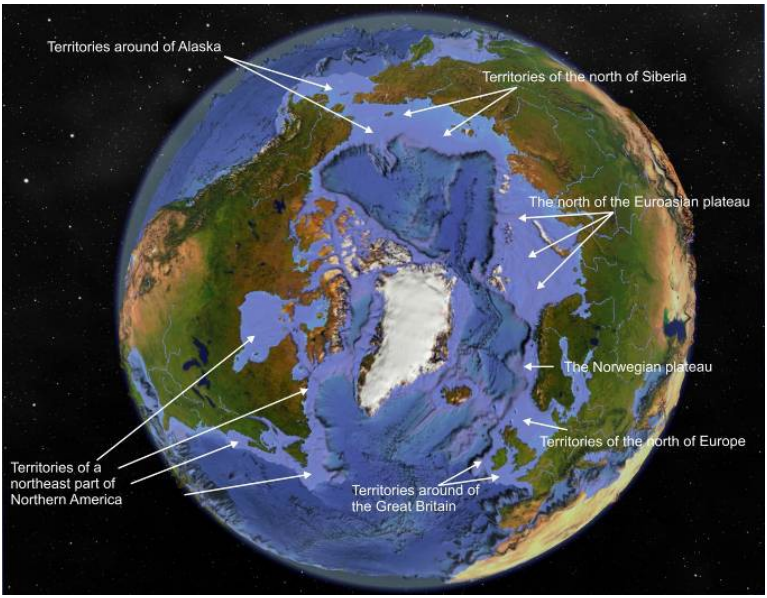

Fig. 25

Dar consecinţa cea mai teribilă a dezastrului a fost pierderea orbitei Pământului. Energia cinetică totală a

impactului cu asteroidul, agravată de energia exploziilor care au cauzat colosale turbulenţe în câmpul electromagnetic al planetei, a condus la o pierdere de stabilitate orbitală şi Pământul, lăsând orbita sa obişnuită, a început să rătăcească departe de Soare. În acel moment încercări disperate au fost efectuate de a „captura” Pământul şi de a stabiliza orbita sa.

Înregistrările acestor evenimente importante au fost păstrate în calendarul catastrofelor din templele anticilor egipteni IUN-TA-NECHET (Templul zeiţei Hathor din Iunet [Dendera]), mai bine cunoscut ca Zodiacul Dendera (fig.26). Cheia pentru lectura acestor monumente miraculos supravieţuite de o imensă de importanţă istorică a fost găsită de către Svetlana Pavlova, o cercetătoare din St Petersburg, Rusia.

Vom atinge şi noi textul zodiacului misterios. Să începem cu limba şi logica angajată.

Cei doisprezece zei şi zeiţe care ţin ridicate discurile centrale ale zodiacului sunt „suporterii firmamentului ceresc”. Reflectând principiul dualităţii (Dumnezeu-Dumnezeiţă, Yin-Yang), acestea sprijină cerul cu o duzină de perechi de mâini simbolizând douăsprezece ore din zi şi douăsprezece ore de noapte (fazele cosmice activă şi pasivă (galactice) şi procesul planetar energetic ciclic). Aceasta este o indicaţie directă nu numai a regularităţii precesionale a Pământului (zodiacale) şi a ciclurilor diurne, dar de asemenea, şi a ciclului energetic planetar foarte important de 12 zile, ciclul de 12 ani cosmo-social şi natura ciclurilor de a doisprezece parte a energiei cosmice în general. Această metaforă indică faptul că „suporterii” sunt întruchipări nu numai ai principiului divin. Acesta conţine o aluzie la existenţa anumitor „zei” (un serviciu de securitate cosmic) care menţine „Cerul şi armonia sferelor” într-o ordine clară.

Ce susţin „suporterii” nu sunt pur şi simplu cerului: ei susţin un model al universului, adaptat la planeta

noastră.

„Cerul” zodiacului Dendera nu arată o situaţie specifică: acesta conţine înregistrări calendaristice (date) ale celor mai importante evenimente catastrofice şi evolutive în istoria sistemului Solar, marcate în jos pe hartă folosind un fel de metodă „stop-cadru”.

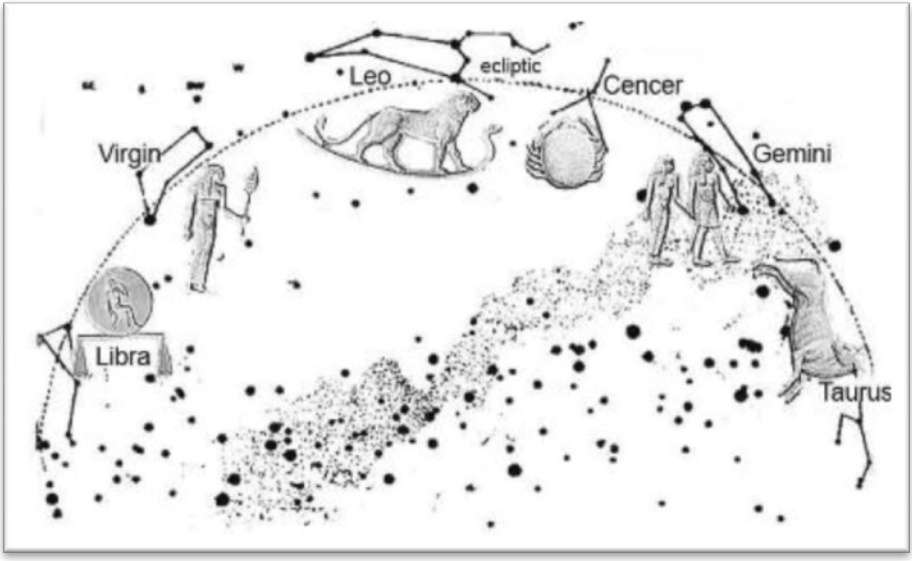

Fig. 26 Zodiacul din templu de la Dendera

În Marele Cerc Cosmic semnele zodiacului se succed unul după altul într-un sens anti-orar. Acest lucru este simbolizat în „Zodiacul ceresc” de figurile caselor care simbolizează scara timpului şi mersul în jurul perimetrului Cercului Mare Cosmic într-un sens anti-orar. În cadrul mecanismului de precesie, mişcarea anti-orară percepută a constelaţiilor apare datorită încetinirii punctului echinocţiului de primăvară (28).

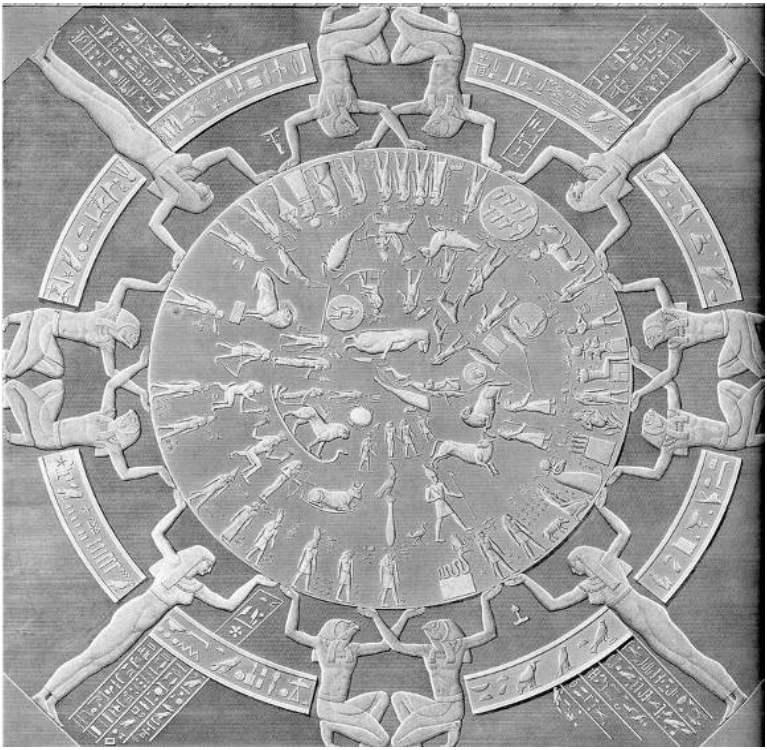

Succesiunea semnelor zodiacale din ciclul anual se execută într-o direcţie în sens orar: cum constelaţiile apar succesiv din spatele orizontului se afişează pe diagramă (fig.27): întâi taur, apoi gemeni, apoi rac, apoi leu şi aşa mai departe, una după alta, împreună pe linia eclipticii.

Acum, uitaţi-vă la figura 28, care arată partea centrală a Zodiacului Dendera. Imaginea înregistrează o configuraţie diferită.

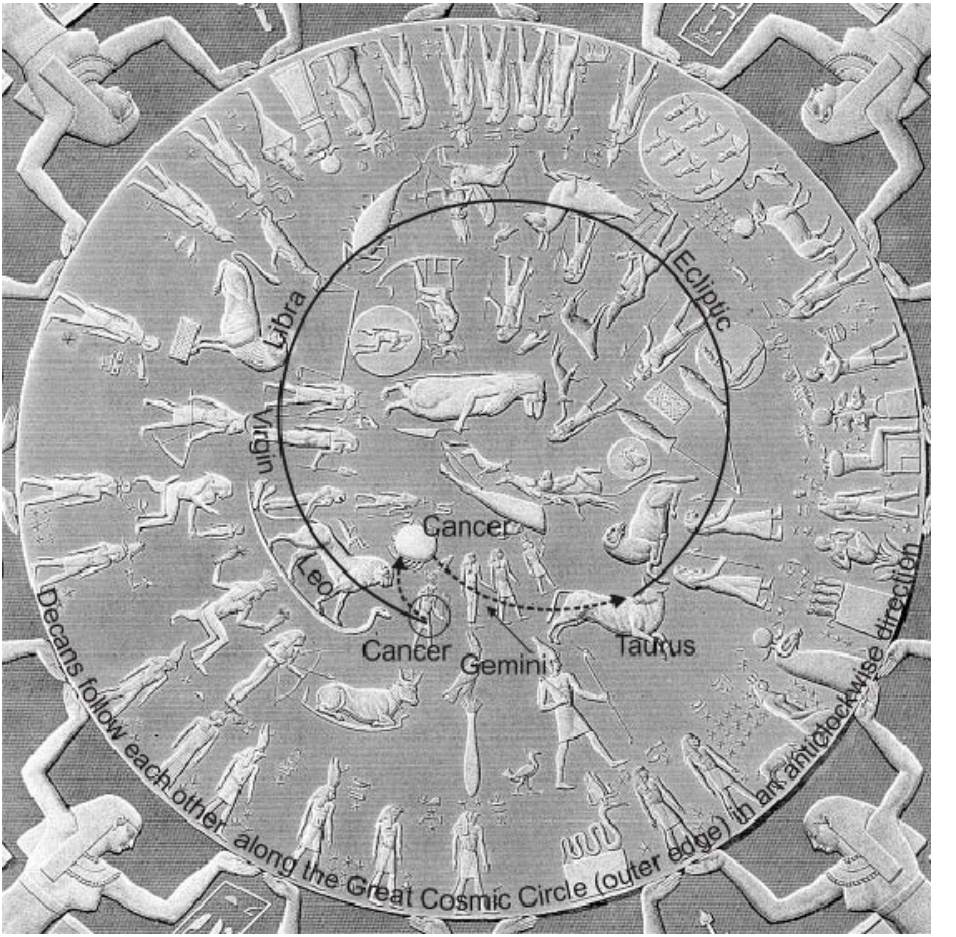

Fig. 28 Racul a fost mutat în sus, deoarece impactul cu asteroidul a fost la un unghi cu planul de rotaţie (Fig.) şi astfel cerul s-a mutat spre Nord, spre centrul Zodiacului Dendera.

În loc de o succesivă poziţionare (mişcare) de semne ale zodiacului de-a lungul cercului eclipticii, Racul a făcut un salt brusc în poziţia Leului!

Această poziţie nefirească a Racului nu este întâmplătoare. Indică data unui eveniment catastrofic din Sistemul Solar-coliziunea cu un asteroid care a aruncat

Pământul afară de pe orbita stabilă. Racul s-a mutat spre nord, într-o poziţie deasupra capului Leului, care indică o schimbare a unghiului axei Pământului în ceea ce priveşte cerul (cer „mutat” spre Nord) [40]. Cerul s-a mutat în întregime, aşa că nu au fost afectate poziţiile altor constelaţii în raport una cu alta.

Deplasarea Racului şi, de asemenea, Gemenilor de la linia eclipticii indică faptul că teribilă răsturnare a fost urmată de o perioadă de instabilitate în parametrii poziţiei şi mişcării Pământului. Epoca Leului a fost la început prelungită cu patru case (adică 40 grade unghiulare), inegal în plus, dar apoi totul a „revenit la normal”.

Astfel metoda „stop-cadru”, care necesită o lectură atentă, a înregistrat un eveniment cu consecinţe catastrofale pe Pământ.

Cronicile multor popoare conservă memoria din acea zi teribilă: „pilonii cerului s-au prăbuşit. Pământul a fost zguduit din temelii. Cerul a început să cadă spre nord. Soarele şi stelele şi-au schimbat cursul. Întregului sistem universal a fost aruncat în dezordine. Soarele a fost eclipsat şi planetele şi-au schimbat orbitele”.

Surse arabe spun de un rege numit Surâd (sau Saurid) care afirmă că în acea zi *„lumea întreaga s-a întors cu susul în jos şi stele au căzut din cer. Acest lucru s-a întâmplat deoarece o planetă uriaşă a căzut pe Pământ la momentul când inima Leului a atins primul minut din capul Racului”.*

Acum să trecem la o altă parte a Zodiacului Dendera, unde Pământul este găsit reprezentat de o figura de sex feminin într-un cerc (fig.29). Desenele Pământului în formă de femeie nu sunt accidentale, doar legate de învăţături vechi că nu cosmosul, ci Pământul a dat naştere fiinţei umane.

Braţul femeii se extinde spre un babuin. Babuinul este Luna. În tradiţia antică egipteană Babuinul a fost un animal sacru, un simbol al lui Dumnezeu Thoth, al cărui

titlu a fost „Domnul Lunii”.

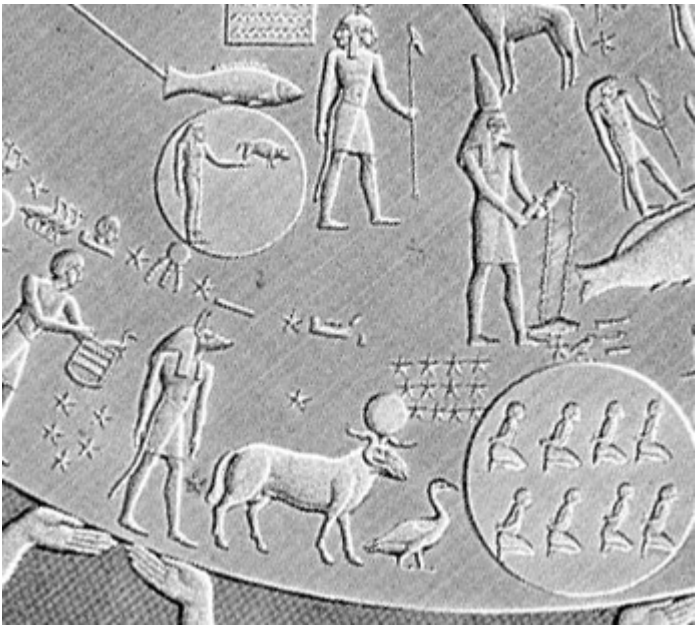

Fig. 29 Pământul şiluna în
Zodiacul Dendera

Plasarea braţului într-un gest de acceptare are multe nivele de înţeles, care indică faptul că:

— Luna a fost dată Pământului (şi acceptată)

— Pământul păstrează în loc Luna. Cercul conţinând Pământul şi Luna arată că acestea sunt un singur întreg.

Pământul ţine Luna cu mâna stângă, care în sistemele antice conceptuale ale dualităţii materie-energie (divină) lumea simboliza structura naturală sau materială. Această imagine este o indicaţie directă că acţiunea a avut loc în lumea materială.

Animalul sacru şi racordarea acestuia cu Dumnezeu este un simbol care afirmă că transferul Lunii a fost efectuat de către forţele cu „cunoaştere divină şi înţelepciune”, a căror întruchipare în mod specific a fost

Thoth (zeul înţelepciunii în Egiptul antic). Chiar zodiacul Dendera propriu-zis, cu un disc susţinut de „zei”, nu este altceva decât o cronică în piatră de cum „zeii” salvează lumea (păstrată pe cer în armonie), reapărând triumfător peste tragica situaţie care a apărut în sistemul solar cu 15.000 de ani în urmă. Zodiacul Dendera este, în realitate, unul dintre cele mai vechi calendare supravieţuitoare catastrofelor care apar ciclic în sistemul nostru solar. De aceea, este circular, ca un disc dintr-un ceas pentru măsurarea timpului cosmic. Cercul este o spirală într-un plan, simbolizând ideea că, catastrofe la scară cosmică vor reapărea în sistemul solar, după un anumit interval de timp. Dar să ne întoarcem la ceea ce s-a întâmplat cu 13660 de ani în urmă.

În cazul în care am traduce limba de simboluri în succesiunea de evenimente care se află în spatele ei, imaginea laconică afirmă că: cunoştinţele şi înţelepciunea divine (eforturile zeilor) au dat Luna Pământului. Luna a fost adusă în cercul (sfera) din câmpul gravitaţional al Pământului; Aceasta a crescut masa Pământului, făcându-l pe Pământ şi Luna un singur întreg. (Acest lucru presupune că masa planetei amplasate în spatele Soarelui a fost mai mare decât cea a Pământului.) Pământul s-a oprit (figura din imagine nu merge) şi ţine Luna în locul unde ea a primit-o. (Detalii pot fi găsite în ediţiile ruse ale revistei Nexus 2004–05). Toate acestea au avut loc când Pământul şi-a pierdut stabilitatea, a plecat de pe orbită şi a început să rătăcească departe de Soare.

Există o dovadă mai de necontestat pentru evenimentele care au urmat acestui scenariu. Pentru a vedea în mod clar avem nevoie să se recurgă la ştiinţă, dar nimic deasupra nivelului de cunoştinţe ale cititorului obişnuit.

Planeta Pământ orbitând în jurul Soarelui poate fi privită şi studiată ca o varietate de sistem oscilatoriu. Prin intermediul unor calcule destul de simple este posibil să

obţinem o valoare pentru „rata respiraţiei” planetei care este o componentă a „ratei respiraţiei” Pământului – care este o componentă a frecventei cosmice a planetei în intervalul de frecvenţă joasă. Să explicăm pe scurt ceea ce este „rata respiraţiei” planetei.

Pentru toate fiinţele vii de pe Pământ pulsaţia acesta este principiul conducător şi armonizator-un fel de dirijor care stabileşte un anumit ritm pentru toate lucrurile organice şi anorganice. Este ceasul de energie al planetei, de a cărui influenţă fundamentală anticii au fost profund conştienţi. *Cartea Pământului*, care a fost menţionată mai devreme, demonstrează că acum mii de ani preoţii foloseau cunoaşterea ceasului de energie al Pământului care influenţează bioritmul unei fiinţe umane şi sistemul de interacţiuni interplanetare ca un întreg. Aceasta rezultă dintr-o secţiune relevantă din *Cartea Pământului*, care este numită „personificarea ceasului energetic” (fig. 3).

Dacă se modifică frecvenţa respectivă, consecinţele pentru toate fiinţele vii de pe suprafaţa sa vor fi catastrofale.

Fiecare planetă are propriul sau tempo de respiraţie, frecvenţa sa distinctiva care determină ritmurile bioenergetice ale tot ce există pe suprafaţa sa. Acest tempo depinde de orbita planetei şi perioada sa de revoluţie în jurul Soarelui său. Cifra de astăzi pentru „rata respiraţiei” Pământului, elaborată empiric, de geofizicieni, este în jur de 40 de minute conform unor surse, în timp ce alţii o au ca 58 minute. Cifra reală pentru respiraţia planetei este diferită şi se calculează utilizând o formulă bazată pe ciclul principal cosmo-social de 12 ani. Nu va îndepărtaţi: nu este nevoie să-l ţineţi minte, dar aceasta poate deveni folositor pentru cineva.

$$\frac{\sum \min}{365 \bullet \pi} = 54 \text{ (minutes)}$$

$$\frac{365 \times [12 \times (14{,}36)]}{365 \times \pi} = \frac{12 \times 14{,}36}{3{,}14} = \frac{172{,}32}{3{,}14} = 54 \text{ (min}$$

Unde Σmin – este numărul de minute în ciclul de doisprezece ani (despre care vom vorbi mai târziu); [2]

365-este numărul de zile în an, şi пraportul dintre diametrul unui cerc (orbita) şi circumferinţa acestuia.

Deci, un calcul simplu ne dă o frecvenţă joasă pentru” rata de respiraţie” pentru planetă de o dată în 54 de minute. Altfel, oamenii de ştiinţă japonezi au înregistrat sunetele de pe Pământ la baza antarctică Showa şi au descoperit oscilaţii stabile cu o perioadă de 54 de minute.

Acum uitaţi-vă! Se dovedeşte că pentru frumoasa noastră planetă albastră există numai DOUĂ ORBITE din Sistemul Solar care să păstreze „rata sa de respiraţie” în limitele dincolo de care modificările catastrofale pentru toate lucrurile care trăiesc pe planetă ar avea loc! Ele sunt orbite cu o lungime de 360 şi 365 zile pe an.

Amintiţi-vă de istoricii care caută să ne dovedească că anticii au fost primitivi şi au făcut o eroare gravă atunci când au adoptat un calendar de 360 de zile, atunci când este evident că există 365 într-un an? După cum vedeţi, nu a fost atât de prostesc. Era pur şi simplu că Pământul a fost pe o orbită mai aproape de Soare, şi aşa călătorea în jurul Soarelui într-o perioadă de 360 de zile. Rezultă că istoricii au greşit, şi anticii – ca întotdeauna – au fost pe fază. Şi acum fiţi atenţi, o întrebare pentru voi:

Credeţi că Pământul, care se deplasează pe o orbită de 360 de zile în jurul Soarelui cu o viteză de 30 de kilometri pe secundă, ar putea după un impact, ca o

lovitură de tun, cu un mare asteroid, pur şi simplu din întâmplare să sară ca o minge de biliard pe o orbită nouă de 365 de zile, exact aceia care nu ar altera „rata sa de respiraţie”?

De aceea nu are niciun sens de a asculta istoricii. Trebuie să utilizaţi propriul creier şi logica.

Pământul ar fi putut realiza o astfel de manevră numai sub îndrumarea precisă a cuiva, şi istoricii în mod clar greşesc aici…

Acum haideţi să vedem când au avut loc aceste evenimente importante.

Potrivit lui Diogene Laertius, preoţii egipteni au înregistrat 373 eclipse solare şi 832 lunare. Calculele arată că pentru a obţine aceste date trebuie să fi făcut observaţii de cel puţin 10.000 de ani. Prin urmare, ca să se stabilească data coliziunii unui asteroid cu Pământul, ne întoarcem la calendarele civilizaţiilor antice de rând.

1. Ciclul vechiului calendar egiptean cuprinde 1460 de ani. Un ciclu s-a încheiat în 1322 î.Hr. Dacă număram înapoi şapte cicluri de acolo vom ajunge la anul 11542 î.Hr.

2. Calendarul asirian antic a fost format din cicluri lunare de 1805 ani. Sfârşitul unuia din aceste cicluri a avut loc în 712 B.C. Numărând înapoi şase cicluri de acolo, am ajunge din nou la anul 11542 î.Hr.

3. Ciclul calendarului combinat antic indian lunar-solar consta din 2850 ani. „Epoca fierului” indiană (Kali-yuga) a început în 3102 B.C. Numărând înapoi trei cicluri de la acea dată, vom obţine 11652 î.Hr.

4. Pentru vechii mayaşi, epoca calendaristică a început în 3373 î.Hr., iar ciclul de calendar cuprindea 2760 ani. Adăugând trei cicluri, am ajuns din nou la 11653 î.Hr. (diferenţa de un an se datorează unor date diferite de la începutul anului).

Este imposibil să se explice intersecţia dintre aceste calendare independente la aceiaşi dată ca activitatea şansei. Probabilitatea pentru o astfel de coincidenţă este

prea mică. Aceste date arată anul impactului marelui asteroid care a dus la Marele Potop, schimbări radicale climatice şi de forma terenului.

— 11653 (11652) BC este data impactului asteroidului şi începutul potopului

— 11542 BC a văzut sfârşitul puternicelor modificări geologice care au făcut ca Atlantida şi o parte din Hiperboreea să dispară complet sub ape şi suprafaţa Pământului a fost schimbată considerabil.

Cu puţin timp înainte de sosirea asteroidului, un grup de preoţi avertizat de un dezastru care se apropie de către Neferu (30) a părăsit ţărmurile Atlantidei pe 120 nave mari din lemn, transportând cu ei cunoştinţele acumulate, cristale, documente şi multe altele pe care le-au colectat în timpul perioadei de contact cu Netheru.

Una din sursele scrise care conţinea o menţiune despre acea flotilă a fost misteriosul *Oeralindaboek* (Cronica Ura Linda). Aceasta ia forma unor fragmente de manuscris antic în friesiana veche, o limbă care a ieşit din uz cu peste 300 de ani în urmă. Acest manuscris a fost achiziţionat de o bibliotecă olandeză în 1869 de la un membru al familiei Over de Linden care a pretins că acesta a fost în posesia familiei sale începând cu secolul al treisprezecelea. Savanţii au efectuat cercetări şi au stabilit că manuscrisul a fost creat în 1256, care este unul dintre faptele necontestate în această întreagă poveste. Cartea în sine, sau mai degrabă adăugirile medievale la aceasta, şi tradiţia familiei susţin că originalul a fost scris mult mai devreme şi a fost păstrat în familie pentru mai multe sute de ani, dar în secolul al treisprezecelea, a fost afectat de o inundaţie şi recopiat.

Dacă vom accepta acest lucru, apoi savanţii de acum posedă o copie a originalului pierdut. Când a fost creat originalul? Cartea în sine oferă un răspuns eşalonat la această întrebare:

„Scris în Liuwert [Leeuwarden astăzi], în anul 3449 după scufundarea Atlantidei”.

Aceasta este ceea ce Oeralindaboek are a ne spune despre dispariţia Atlantidei:

„Pe tot parcursul verii Soarele s-a ascuns în spatele norilor ca şi când nu ar mai fi vrut să se uite pe Pământ. Apoi un cutremur a început, ca şi când venise sfârşitul lumii. Munţii au erupt flacări, uneori dispărând în măruntaiele Pământului sau uneori crescând chiar mai mari.

Atlantida, pe care marinarii o numeau Atlan, a dispărut şi valuri furioase au crescut mai sus de munţi, astfel încât cei care au scăpat de foc au fost înghiţiţi de abisul mării.

Râurile şi-au schimbat cursurile, şi insulele noi s-au format la gurile lor din nisip şi silt…

Multe terenuri au dispărut sub apă, în timp ce un număr de noi continente s-au ridicat…

În portul Kadik [Cádiz] (31) *navele Inka separate de Neef Teunis au plecat spre partea vestică a oceanului. Marinarii au sperat că acolo ei ar reuşi să găsească unele părţi muntoase de teren din Atlantida care probabil ar putea fi supravieţuit şi vor fi în măsură să se stabilească acolo…*

Neef Teunis a reuşit să intre în Marea Mediterană, dar de Inka şi însoţitorii săi nimic mai mult nu a mai fost auzit”. [11]

Din textul citat doar rezultă că impactul cu asteroidul a venit la sfârşitul verii.

Printre trofeele pe care Cortés le-a adus înapoi în Spania după cucerirea Mexicului a fost *Troano Codex*, un manuscris Maya care întâmplător a supravieţuit vânzării en-gros. O parte din acest codex spune:

„În al 6-lea an din K’an, în a unsprezecea zi din Muluk al lunii lui Sak au început cutremure teribile care au continuat amplificate până în ziua a treisprezecea

Chuen. Lor le-au căzut victimă terenul mlăştinos dintre dealuri, ţara lui Mu. Ridicându-se de două ori, a dispărut într-o singură noapte. Ca rezultat al acţiunii continue a vulcanilor subacvatici continentul în mod repetat s-a ridicat şi a dispărut. În cele din urmă Pământul s-a fisurat şi zece ţări [provincii], rupte în bucăţi, au fost distruse. Au pierit cu populaţiilor lor cu 8.060 ani înainte de a fi scrisă această carte”.

Astfel a fost sfârşitul tragic al epocii lungi şi foarte promiţătoare a lui Neferu – „Sacrul prim timp” atunci când „zeii au coborât din ceruri, au trăit pe Pământ şi au vorbit cu oamenii”. Scrierile vechi proclamă că acesta a fost un moment când umanitatea a fost la doar un pas de nemurire.

De la acei câţiva suficient de norocoşi să viziteze locuinţele „zeilor”, în cazul în care trupurile lor au fost spălate cu „apa curăţitoare (energie)”, oamenii au luat ideea legendarei grădini a Edenului. Erau acei puţini aleşi, care au vorbit cu Neferu, care au fost preveniţi de catastrofa iminentă.

Biblicul Noe nu a fost singurul care a primit avertizările divine despre potopul care vine (32). Legendele sumeriene, de asemenea, conţin o referinţă la divinitatea Enki (Domnul Pământului) care a salvat sumerienii în timpul unui potop mare alertând regele insulei Tilmun de pericol:

«Părăseşte-ţi casa şi toate bogăţiile tale. Construieşte o navă şi încarc-o cu seminţe a toate lucrurile vii.».

Având construite navele lor, preoţii care comunicau cu zeii au părăsit viitoarele zone calamitate, luând cu ei pentru secolele ce vor veni amintirile vremurilor trecute.

* * *

Al două naştere a Hiperboreii

Înainte de a revedea pe scurt principalele etape pe care posesorii de cunoaştere au trebuit să le treacă după catastrofa teribilă, vom face o mică, dar foarte importantă digresiune. Există două motive pentru a face acest lucru. Primul este o dorinţă de a arunca lumină pe unele dintre cele mai semnificative şi misterioase capitole ale trecutului nostru – marele ţinut Hiperboreea. Cu multe mii de ani în urmă a fost pierdut de pe harta istoriei, devenind o fantomă şi visul de neatins al cercetătorilor şi călătorilor. Puterea sa misterioasă atras pe mulţi dar au fost puţini cei care să înţeleagă magnetismul spiritual care i-a atras pe cei care au căutat leagănul antic al umnităţii, ca şi când toţi au experimentat un îndemn irezistibil pentru a găsi ţara în care şi-au petrecut copilăria şi în care au călcat marii lor strămoşi.

Poemele epice ruse, Rigveda indiană, Avesta iraniana, cronicile istorice chineze şi tibetane, poezia epică germană, mitologia celtică şi scandinavă descriu un teren foarte vechi în nord, un aproape-paradis, în care o epocă de aur a prevalat. Acest teren a fost colonizat în antichitate de oameni glorioşi-copiii „zeilor”. Cei printre noi astăzi, care sunt înrudiţi cu ei transportă o genă specială, o forţă spirituală specială – Khvarno – care o dată a fost renăscută ca legendara pasăre Phoenix, în timp ce jucau un rol de salvare şi de cotitură în soarta civilizaţiei. Cei puţini care au simţit acest apel au căutat legendara Hiperboreea, „insula fericită, unde, din zorii vieţii pe Pământ, a curs fântâna vieţii”, pentru a lua în legătură cu aceasta, ca să se trezească în ei înşişi vechiul Khvarno, dar, timp îndelungat şi au păstrat strict secretul.

Descoperirea Hiperboreii nu este numai cheia ca naţiunile să-şi recunoască înrudirea lor specială spirituală şi genetică. Acesta este un pas mare în reuniunea spirituală după milenii de separare şi un al doilea motiv pentru a realiza ceea ce strămoşii noştri îndepărtaţi s-au

străduit să atingă. În conţinutul său profund acest material este dedicat tuturor cercetătorilor care au încercat indiferent de dificultate de a restabili justiţia istorică, păstrând pentru posteritate memoria Hiperboreii – patria ancestrală arctică a civilizaţiei noastre.

Cu mii de ani în urmă marea Atlantidă a fost înghiţită de apele Oceanului Atlantic. Mulţi cercetători cred că aceeaşi soartă a avut Hiperboreea şi că acum se odihneşte pe fundul Oceanului Arctic. Dar tradiţia tibetană antică spune că:

«Insula alba este singurul loc care a scăpat de soarta generală a tuturor continentelor după catastrofă. Nu poate fi distrusă nici prin apă sau prin foc, deoarece este Ţara Eternă».

Uimitor, Tibetul nu a păstrat doar memoria Hiperboreii, este, de asemenea, punctul de plecare al căii care duce la inima sa, cel mai mare centru sacru din lume, la Marea Piramidă Meru şi dolmenele din jur. Pentru a vedea calea ce conduce acolo avem nevoie să folosim indicaţiile anticilor şi harta lui Mercator (Fig. 37), publicată de fiul său în 1595.

Mulţi cartografi au încercat să rezolve misterul acestei hărţi. Oamenii de ştiinţă au întâmpinat dificultăţi ireductibile la înţelegerea sa, deoarece în crearea ei Mercator a angajat trei surse diferite (33) – trei hărţi separate obţinute de diferiţi cartografi folosind diferite proiecţii, cu diferite grade de precizie. Dar principală particularitate pe care cercetătorii nu au reuşit s-o vadă şi pe care Mercator el însuşi nu a luat-o în considerare atunci când a făcut harta, este că hărţile sursă au descris zona bazinului arctic la diferite perioade din istoria geologică a Pământului – arătând contururile Hiperboreii şi continentele înconjurătoare fie înainte de potop şi schimbarea axei planetei fie ulterior. Ca rezultat confuzia domneşte în harta lui Mercator, o confuzie pe care oamenii de ştiinţă nu au reuşit să o rezolve, lăsându-ne pe noi

înşine să căutăm răspunsuri. Înainte de a face acest lucru, să începem cu principalul lucru.

Numeroase surse antice mărturisesc că Hiperboreea a fost situată la Polul Nord. Printre altele, epopeea antică indiană Mahābhārata ne spune:

«În partea de nord a Mării de Lapte (Oceanul Arctic) există o mare insulă cunoscută sub numele de Svetadvip – un teren al celor binecuvântaţi. Acolo este buricul, centrul lumii în jurul căruia soarele, luna şi stelele se rotesc».

Potrivit avizului obişnuit, Mercator plasează Hiperboreea la Polul Nord, ne suspectând că datorită catastrofei din anul 11.000 î.Hr. unghiul axei de rotaţie a Pământului s-a schimbat şi Polul Nord geografic s-a mutat. Nimeni nu a cercetat pe aceste baze. Practic nimic nu a fost scris despre consecinţe şi deci trebuie să aranjăm lucrurile noi înşine. Acum vom încearcă să descoperim cum s-a deplasat axa Pământului şi cât de mult.

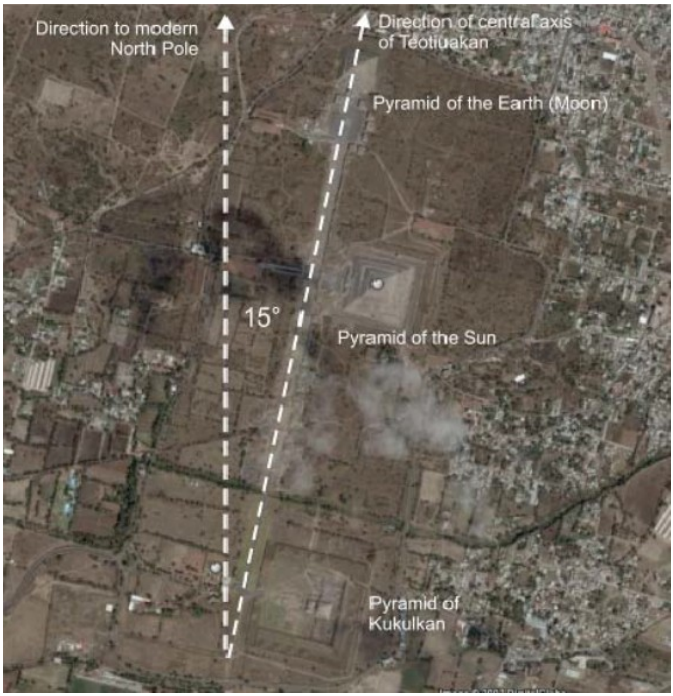

Pentru asta, ne amintim că partea nordică a marii piramide din Atlantida a fost orientată spre una dintre laturile lui Meru. Dar Atlantida este ascunsă sub apele oceanului. Pe de altă parte, a supravieţuit Kailas în Tibet. Pentru comoditate să vedem Kailas de sus cu ajutorul fotografiilor aeriene (Fig. 30). Această imagine a fost luată de la o înălţime de peste 20.000 de metri şi laturile sale sunt strict aliniate cu punctele busolei de azi. Săgeata centrală arată direcţia de azi a Polului Nord.

Fig. 30 Vedere a lui Kailas de sus

Reţineţi planul zidului de nord al lui Kailas. Acesta nu este orientat spre nord, ci este mutat 15 ş spre vest. Dar dacă acceptăm că în antichitate acest zid a fost orientat spre Meru, atunci avem nevoie să desenăm o linie perpendiculară pe acest „reflector” şi să o extindem spre nord pentru a vedea unde ne duce. Acest lucru a fost făcut în (Fig. 31).

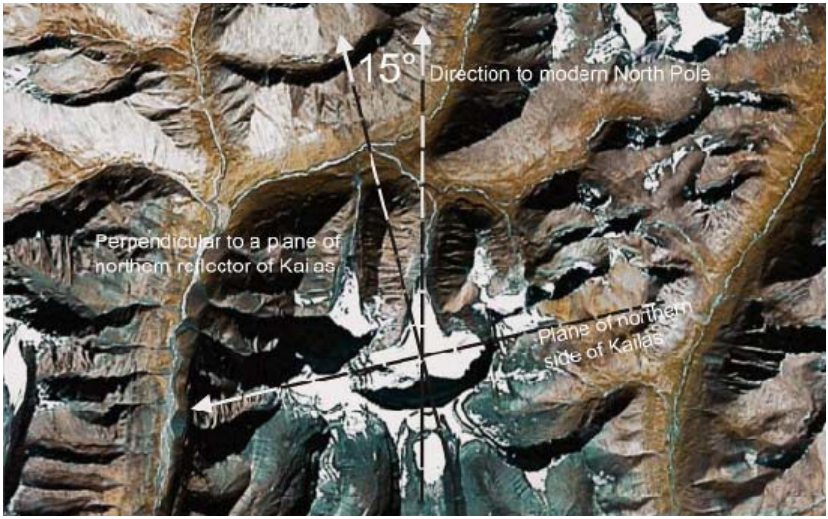

După ce acoperă o distanţă de peste 7.000 de kilometri ajungem la Groenlanda (Marea Insula Alba).

Acum, în scopul de a afla locaţia polului antic, avem nevoie un al doilea cap compas de la un edificiu din emisfera de vest care a fost orientat spre centrul sacru al lumii în antichitate. Apoi locul în care se intersectează ele ne va indica zona corectă. Din fericire Kailas nu este singurul obiect conectat cu Meru care încă mai există. O altă structură orientată spre el (în conformitate cu vechile canoane) este complexul piramidal mayaş – „Oraşul zeilor”, Teotihuacán.

Fig. 32 Teotihuacan de la o înălţime de 5470 metri.

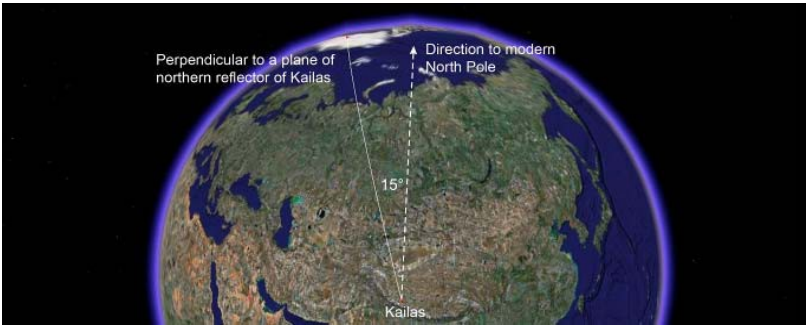

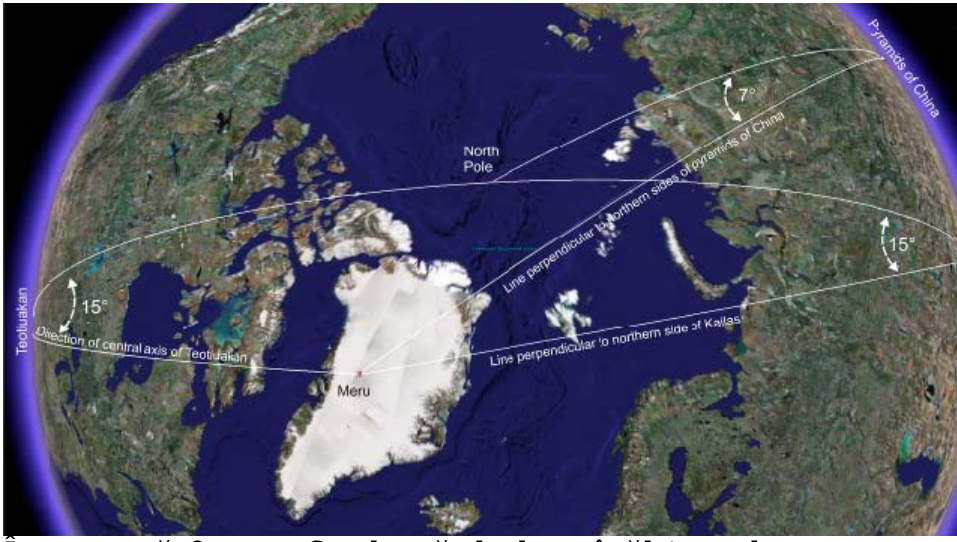

În această fotografie, luată de la o înălţime de peste cinci kilometri (Fig. 32), putem vedea că „bulevardul” central din Teotihuacán, pe care aztecii din ignoranţă l-au numit Road of the Dead (Drumul Morţilor), deviază 15 ş est de la nordul actual. În concepţia constructorilor, „bulevardul” care rulează prin întreg complexul până la Piramida Pământului (Luna) (9) arăta direcţia lui Meru – piramida şef a planetei. Nu este nicio coincidenţă faptul că „Oraşul zeilor” a fost numit „reşedinta celor care cunosc drumul spre zei”. Extrapolând „bulevardul”, care începe din piramida Kukulkán într-o direcţie nord, am devenit martori la o descoperire care pune totul la locul său. Acest bulevard ne duce direct la marea „Insulă Albă” şi Meru (Fig. 33). Curat de frumos, nu-i aşa?

Fig. 33 Orientarea Kailas şi Teotihuacán spre Meru

Astfel cele trei indicii – piramidele Teotihuacán „oraşul zeilor”, piramidele chineze şi perpendiculara pe faţa nordică a muntelui Kailas s-au intersectat pe teritoriul Groenlandei, indicând nu numai locul unde Polul Nord a fost o dată. Aceasta este inima Hiperboreiicentrul vechi

sacru al lumii. Pe acest loc cu 18.000 de ani în urmă Neferu a aterizat pe Pământ, după care o întorsătură decisivă a avut loc în istoria evoluţiei civilizaţiei umane.

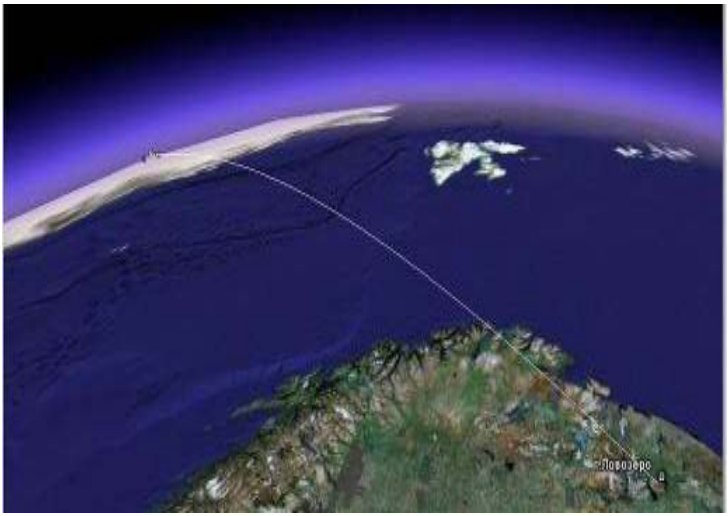

În acest context, de asemenea, merită reamintit Kuiva – „zburătorul” (fig. 22) o rocă antică pictată pe malul de nord-vest al lacului Seydozero. În antichitatea profundă acesta a fost locul Tilmunului Hiperborean, unde preoţii care au supravieţuit potopuluiau fondat o aşezare religioasă. Dacă aţi sta drept în faţa a imaginii şi v-aţi uita la „zburător” (Fig. 34 a, 34 b), privirea dumneavoastră va fi îndreptată direct spre Meru, suprafaţa purtând imaginea fiind perpendiculară pe această direcţie. Cu puţin timp înainte de potop Neferu au plecat în grabă în această direcţie, abandonând bazele lor de pe Pământ

Fig. 34 a Fig. 34 b

Acum, folosind aceiaşi metodă în sens invers, vom stabili amplasarea micii insule din Oceanul Atlantic, pe care, în antichitate, a fost locul marii piramide a atlanţilor. Pentru aceasta vom desena o linie dreaptă direct la sud din Meru (perpendiculara pe linia Kailas – Meru, aşa cum se arată în figura 35).

Întâmplător, pe harta lui Hajji Ahmed şi pe alte hărţi antice, această linie a fost primul meridian. Apoi vom lua o altă direcţie de pe faţa de vest a muntelui Kailas (Fig. 36) spre vest până când se intersectează cu acest prim meridian (linia de la Meru la piramida atlanteană). Aceasta este regiunea unde ar trebui să căutăm piramida legendară din Atlantida. Acest punct este centrul de simetrie pe harta lui Hajji Ahmed, arătând că, coordonatele piramidei atlantene au servit ca „punct de reper” pentru cartografii anticiatlanţi, ale căror hărţi care au supravieţuit potopului au fost păstrate în biblioteca din Alexandria şi mai târziu au fost mutate de turci în Constantinopole.

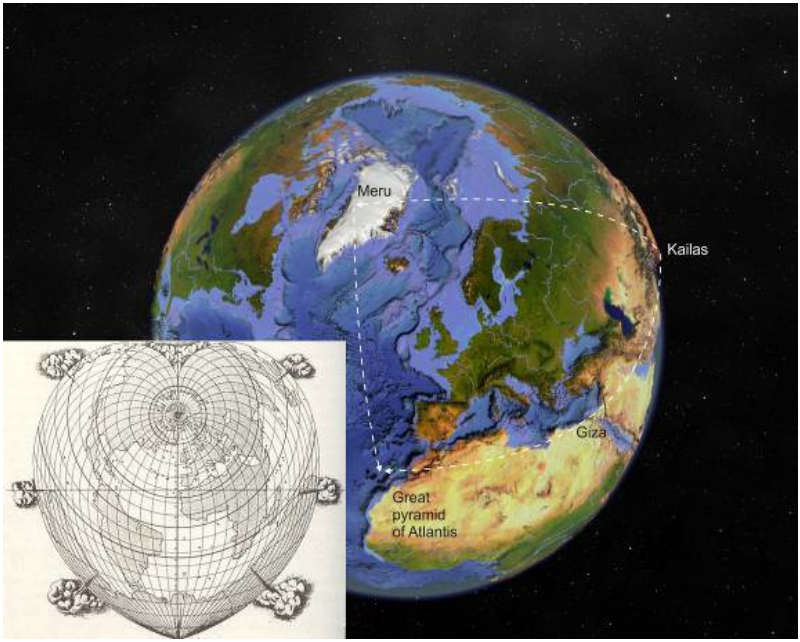

Fig. 35

Fig. 36 Faţa nordică (reflectorul) a muntelui Kailas (în umbră) este întoarsă spre

Meru. Reflectorul de vest este luminat de Soare.

Acum să examinăm particularităţile misterioasei hărţi a lui Mercator din 1595. În scopul de a înţelege toate

ciudăţeniile sale, trebuie să o comparăm cu hărţile moderne ale reliefului fundului mării arctice. Pentru început, vom restabili justiţia istorică şi vom schimba Hiperboreea lui Mercator la locul Polului Nord, de dinainte de potop (Fig. 37).

Fig. 37

După cum puteţi vedea, Hiperboreea este o potrivire bună pentru Groenlanda şi partea nordică a Americii. Caile navigabile care merg spre sud din centrul Hiperboreii se potrivesc precis secţiunii de litoral de pe partea de vest a Groenlandei în zona Golfului Baffin şi Strâmtoarea Davis. Gura acestui râu se deschide tocmai într-un golf al Mării Labrador. Căile navigabile care merg spre est se termină în estuarele râurilor din fiordurile zonei Regele Christian între capul Nordostrundingen şi Traill Island. Gurile de vărsare ale râurilor care transportă apă spre nord peste Hiperboreea sunt exact un golf al Marii Lincoln.

Să ne îndreptam acum atenţia asupra coastei de nord-est a Hiperboreii lui Mercator. Pe harta modernă a

Groenlandei, acest loc corespunde Capului Nordostrundingen, care este încercuit în Fig. 38. În această parte a hărţii lui Mercator, Hiperboreea aproape atinge un continent pe care el îl etichetase „ASIAE PARS” (o parte din Asia). Pe harta modernă a fundului mării, forma acestui continent corespunde exact liniilor de la nord de platoul Eurasia, care este acum sub apele Oceanului Arctic. Aruncaţi o privire atentă: aici harta lui Mercator foarte precis descrie relieful fundului mării, indicând ce enorme suprafeţe de teren se află la nord de Siberia înainte de potop.

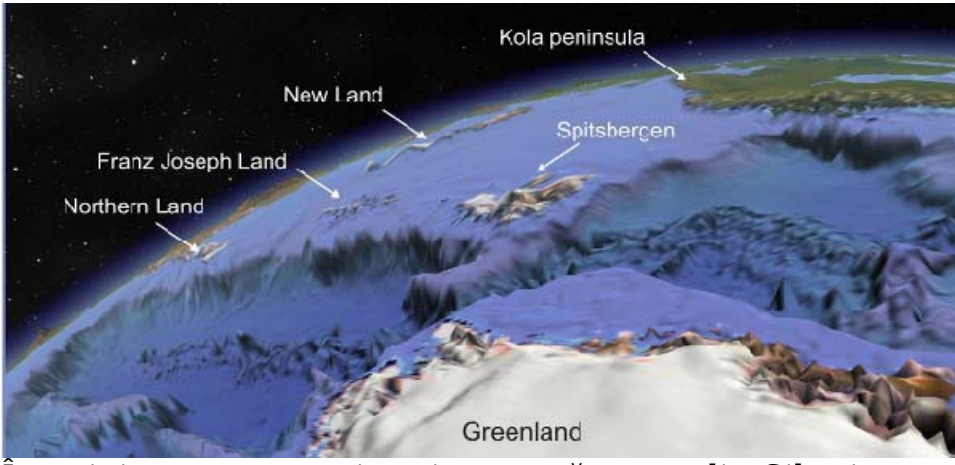

În opinia unor savanţi ruşi, această parte din Siberia a dispărut în apă acum 2500 de ani. Geologii marini recunosc că acest sector al platformei continentale a fost uscat între 18.000 şi 8.000 de ani în urmă (34). Există, de asemenea, o şcoală de gândire că această zonă a fost teren uscat chiar mai devreme. Dacă vom adopta ultimul punct de vedere, apoi ne vom confrunta cu o situaţie unică. În acest caz existenţa unei civilizaţii antice foarte avansate care a cartografiat această zonă în trecutul îndepărtat preistoric devine evidentă şi produce singura explicaţie posibilă pentru exactitatea hărţii lui Mercator în această zonă. Dacă acesta nu a fost o civilizaţie antică foarte

avansată, atunci cine a făcut o hartă atât exacta a suprafeţei de teren care s-a scufundat, cred unii specialişti, cu sute de mii de ani în urmă?

Fig. 38 Capul Nordostrundingen

Din teritoriului enorm la nord de platoul Eurasian care a fost odată teren uscat tot ce mai rămâne azi deasupra apei este Spitsbergen, Franz-Josef Land, Novaia Zemlia şi noile insule siberiene. Acestea sunt vizibile, pentru că odată toate aceste insule au fost vârfuri de munte la nord de platoul Eurasian (Fig. 39).

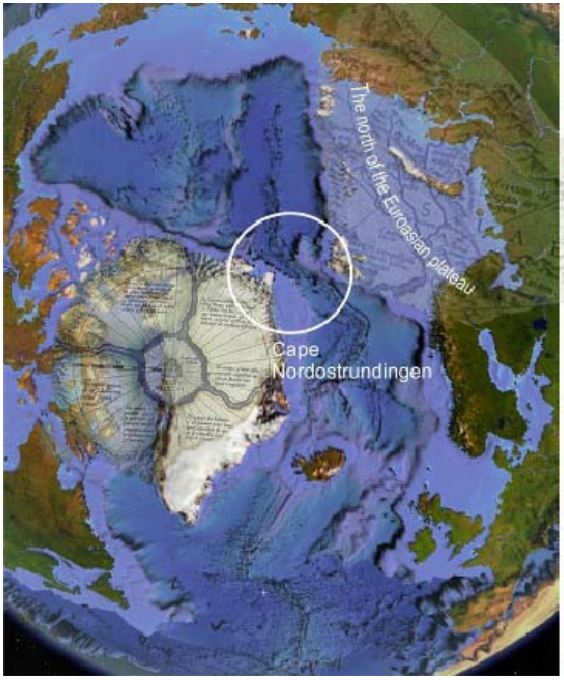

Fig. 39

Pe harta lui Mercator terenul tăiat de râuri mari este descris în acest loc-nordul Siberiei (înainte de potop),

evident copiat din harta de origine antediluviană. Este remarcabil că pe hărţile moderne care arată relieful fundului mării în această regiune se pot vedea în mod clar canalele aproape tuturor marilor râuri siberiene curgând spre nord (ca jgheaburi în platoul subacvatic) pentru aproape o mie de kilometri dincolo de linia de coastă prezentă (Fig. 40).

Fig. 40 Canalele marilor râuri siberiene pe harta fundului mării a Oceanului Arctic.

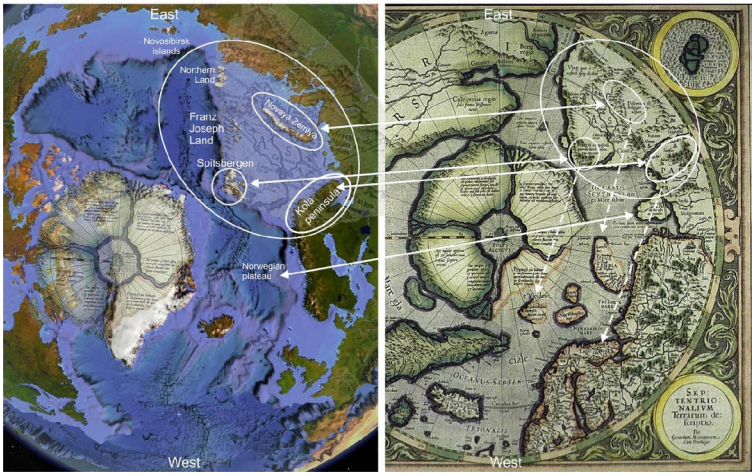

Fig. 41

Încercarea de a reconcilia informaţiile de pe prima hartă (antediluviană) (fig. 177) cu ceea ce a fost descris pe a doua hartă (postdiluviană) (fig. 178) l-a făcut pe Mercator să pună Novaia Zemlia, Spitsbergen, peninsula Kola şi zonele adiacente de 1850 kilometri (circa 1150 mile) la vest de poziţia lor adevărată (Fig. 41). Islanda şi mai târziu scufundata insulă Ogigia (36) copiate din sursa antediluviană au ajuns între Spitzberg şi Novaia Zemlia, adică 15 ş est de poziţiile lor adevărate (Fig. 42).

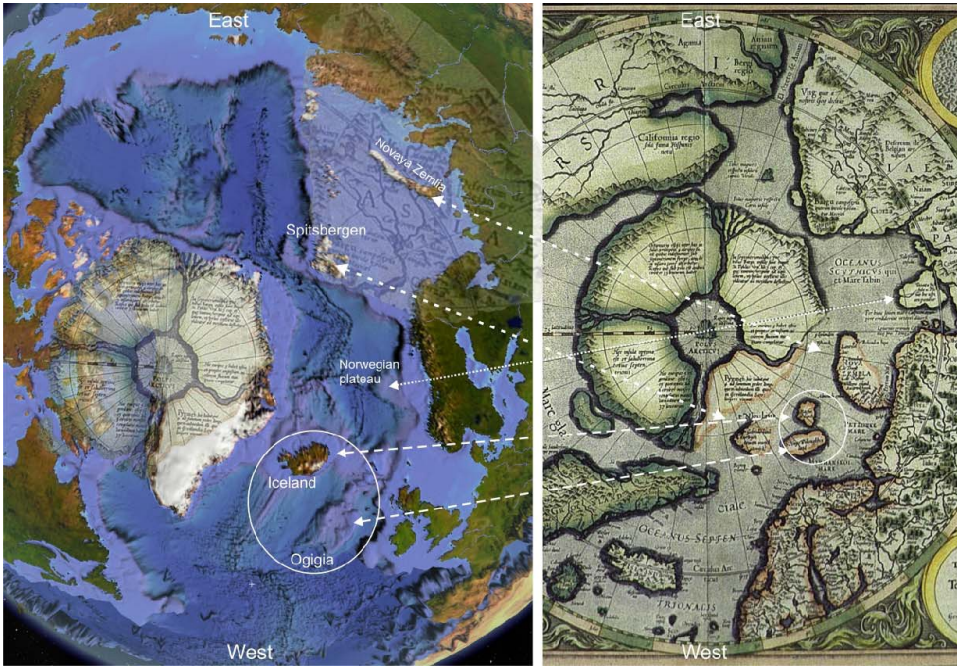

Fig. 42

Datorită ignorării istoriei geologice a Pământului, Mercator a prezentat pe harta lui una şi aceeaşi regiune din zona arctică de două ori (înainte şi după potop) mutate cu 15 ş una faţa de alta. Pentru a fi corecţi, ar trebui să precizăm că aceste greşeli pot fi găsite şi pe alte hărţi vechi, cum ar fi portulanul lui Piri Reis.

Marea insulă descrisă la sud de Hiperboreea nu este Groenlanda cum cred unii cercetători, ca şi Mercator însuşi. Este peninsula Labrador. Dificultatea de a identifica această „insulă” este datorită faptului că a migrat pe harta lui Mercator de la o versiune distorsionată a unei vechi hărţi antediluviană care a avut o proiecţie şi orientare diferită. Peninsula Labrador este arătată pe hartă ca şi cum linia de coastă (înainte de potop) ar fi fost văzută de un cartograf din spaţiu de deasupra Islandei de la o înălţime de aproximativ 7.000 de kilometri! Pentru comparaţie uitaţi-vă la fig.43, care arată relieful fundului mării în această regiune de la acea înălţime.

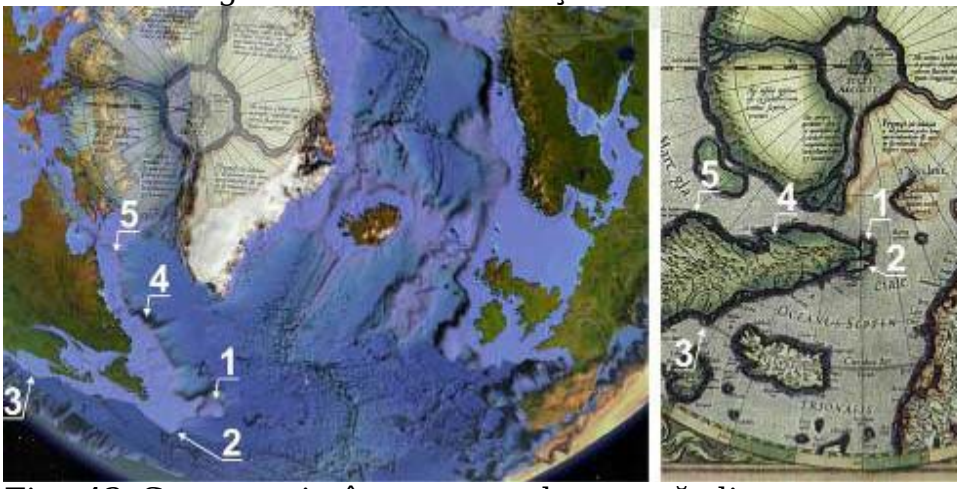

Fig. 43 Comparaţie între zona de coastă din partea nord-estică a British America şi peninsula Labrador din harta lui Mercator.

1. Bancurile Capului Flamand
2. Marile bancuri Newfoundland
3. Capul acum sub ape în zona golfului Maine
4. Capul acum sub ape în zona dintre peninsula St Charles şi golful Goose
5. Capul şi o parte din zona de coastă a fostei forme a peninsulei Labrador în zona Capului Chidley, dincolo de care începe Strâmtoarea Hudson.

Materiale cartografice de acest fel de dinainte de potop ar fi putut fi obţinute prin folosirea maşinilor de zbor, tehnologiei avansate şi aparatajului puternic matematic, necesar pentru a produce proiecţii specifice (trigonometria sferică). După cum ştim cu toţii, după potop cartografii medievali nu au avut niciun fel de astfel de cunoştinţe sau tehnologie.

Toate detaliile examinate mai sus ilustrează bine că am găsit într-adevăr Hiperboreea. Harta lui Mercator, care oferă punctul de plecare pentru cercetarea noastră a fost compilată din mai multe hărţi componente de pe care au fost mutate anumite insule, mari suprafeţe de teren şi chiar continente întregi respectându-le poziţia corectă în raport una cu cealaltă şi cu ele însele. Cauza acestei discrepanţe este schimbarea unghiul axei Pământului după ciocnirea cu asteroidul.

Amnezia universală cu privire la unele dintre evenimentele cele mai importante în istoria Pământului a făcut ca cele câteva hărţi supravieţuitoare desenate înainte de potop să fie utilizate de către navigatori în combinaţie cu altele create după aceea. Destul de multe ori rezultatul a fost că, navigând după stele şi vechi hărţi, navigatorii îşi ratau destinaţia intenţionată. Este cunoscut că şi Columb utilizase o astfel de hartă în faimoasa sa călătorie. Verificând cursul navelor sale pe harta antică, el a crezut că a ajuns la destinaţie, dar nu a reuşit să o găsească unde credea el că este. În căutarea ei, el a trebuit să navigheze încă aproape 1.000 km, cu riscul grav de rebeliune la bord. În sfârşit, a debarcat în San Salvador, sau o insulă din apropiere. În cartea sa *Hărţile regilor anticiai mării*, Charles Hapgood scrie:

«Acum, dacă te uiţi la San Salvador pe harta noastră şi nu la longitudine pe grila principală, veţi vedea că se află la vest de meridianul al 60-lea pe această grilă în loc de 74 1/4 grade longitudine vestică, unde ar trebui să fie.

Dar dacă învârtiţi harta în jurul ei şi găsiţi longitudinea vestică a insulei pe grila specială caraibiană, se dovedeşte a fi 80.5 grade vest.

Problema lui Columb că a intrat în ea poate acum şi înţelesa. Eroarea sa nu este înţelegerea hărţii pe care a avut-o care l-a condus la o greşeală de aproximativ 14 grade sau aproximativ 840 mile în estimările distanţei peste Oceanul Atlantic, şi astfel aproape a cauzat eşecului expediţiei».

Schimbarea axelor Pământului a avut loc în direcţia sud-vest, deoarece „cerul s-a mutat spre nord”, ceea ce a condus în mod inevitabil la modificarea valorilor coordonatelor, în special cele referitoare la latitudine. Nu este o coincidenţă faptul că Amiralul Morrison, care a studiat documentele primei călătorii a lui Christopher Columb, a observat:

«În noaptea de 2 Nov. (1492) două zile înainte de Luna plină, el s-a străduit să-şi stabilească poziţia prin luarea altitudinii Stelei Nordului cu quadrantul său din lemn. După aplicarea corectării uşoare a decis că Puerto Gibara, în realitate la Lat 21 de grade 06 N, a fost în 42 grade N, latitudinea Capului Cod (140: 258)»

Astăzi, datorită progreselor realizate în ştiinţă şi tehnologie este posibil a obţine o hartă a oricărei secţiuni din lume care reflectă realitatea cu un înalt grad de precizie. Diferenţele hărţilor vechi nu mai provoacă problemele care sunt dovezi indirecte ale căderii asteroidului şi schimbarea axei Pământului. Cu toate acestea, catastrofa şi consecinţele sale pentru viitorul omenirii care domină în de exemplu, astrologie, ca rezultat al cunoaşterii practice şi utile a interacţiunii dintre cosmos şi fiinţa umană şi-a pierdut puterea sa adevărată. Acest lucru, deoarece, ca urmare a impactului cu asteroidul cu 13660 ani în urmă, Pământul a făcut un salt” în timp”. Acest salt a influenţat nu numai ceasul astrologic, care a început să spună un alt timp, dar, de asemenea, ceasul

planetar energetic care stabileşte ritmul vital pentru toate fiinţele vii de pe Pământ. Au trecut mii de ani, dar astrologii din lume nu au verificat încă ceasul pe care ei îl utilizează în predicţiile şi horoscoapele lor cu ceasul astronomic al ritmurilor cosmice, fără voie înşelându-se pe ei înşişi şi publicul lor. Pentru a dovedi acest lucru, vom reconstrui imaginea consecinţelor tragediei din textele vechi care ne spun că, urmare a impactului cu asteroidul:

«Întreaga lume s-a întors cu susul în jos şi stelele au căzut din cer. Acest lucru s-a întâmplat deoarece o planetă uriaşă a căzut peste Pământ... în acel moment „inima” Leului ajunsese la primul minut din capul Racului.»

Pentru a înţelege ceea ce se află în spatele acestor cuvinte, să ne amintim unele dintre bazele cunoştinţelor strămoşilor noştri. Din timpuri antice a existat doar o ştiinţă cu ajutorul căreia a fost posibil să se transmită peste milenii cu un grad înalt de precizie informaţii despre cele mai importante evenimente şi date din istoria Pământului. Acea ştiinţa este astronomia. Pentru a fi datat exact un eveniment, ar trebui să fie „numărate” răsăriturile de Soare şi să se ţină seama de poziţia stelelor. Rolul de instrument pentru aceste „numărători” a fost jucat de construcţii speciale: observatoarele folosind orizontul, obeliscuri, piramidele sau marele Sfinx de la Giza, care sunt orientate exact spre punctele cardinale. În conformitate cu conceptul constructorilor săi, Sfinxul a fost un marcator astronomic care prin corpul său a arătat exact estul, punctul din care Soarele răsare la orizont la echinocţiului de primăvară (Fig. 44).

Fig. 44 Sfinxul privind la Soare răsărind.

Astronomii antici şi-au dedicat atenţia principală semnelor zodiacului care determină „era” astrologică – cea care apare peste orizont chiar înainte de răsăritul Soarelui în ziua echinocţiului de primăvară. Aceasta constelaţie astrologică marchează „locul de odihnă” al Soarelui. Era menţionată ca „purtătorul de Soare”, şi, de asemenea, principalul „pilon” al cerului.

Poziţia Soarelui în acea zi a fost considerată indicatorul „ceasului” de precesie (oscilare) a axei (37) Pământului, care determină înălţimea stelelor şi constelaţiilor, ceva care încet, dar sigur se modifică în ceea ce priveşte punctul de răsărit al Soarelui echinocţial la orizont.

Precesia înseamnă că acest punct se mută treptat de la o constelaţie (semn al zodiacului) la alta, în cele din urmă trecând prin toate cele doisprezece semne.

Acum trebuie să ne amintim că succesiunea semnelor

zodiacului în marele cerc ceresc într-o perioadă de 25920 de ani are loc în sens antiorar. Adică, dacă observaţi continuu poziţia Soarelui la răsărit la echinocţiu pe fundalul constelaţiilor, veţi avea impresia că, constelaţiile sunt în mişcare toate împreună de-a lungul eclipticii (calea Soarelui) într-o direcţie antiorară, căzând una după alta sub orizont.

Judecând după textul antic citat mai sus şi imaginea corespunzătoare în Zodiacul Dendera, 13660 de ani în urmă, în anul catastrofei, Soarele a răsărit la echinocţiului de primăvară în primul minut al „capului de Rac”. Aceasta înseamnă că dezastrul a avut loc atunci când Soarele a fost între Leu şi Rac (Fig. 45).

Fig. 45 Parte a unei diagrame moderne cu constelaţiile zodiacale Leu, Rac şi Gemeni marcate.

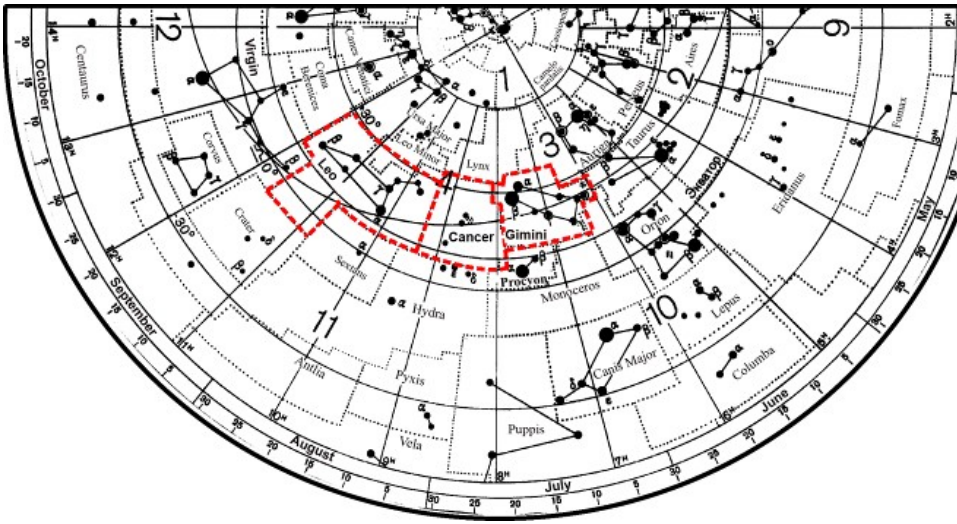

Deoarece textul de avertisment, miraculos supravieţuit, al catastrofei (30) care vine a fost destinat preoţiilor Atlantidei, data ei a fost în mod natural legată de orizontul de la care preoţii atlanţi „îşi potriveau ceasul”, observând răsăritul Soarelui din ţara lor, cel mai probabil,

de pe insula pe care a fost amplasată piramida lor principală. Deci, atunci când reconstruim ceea ce s-a întâmplat, luăm acel factor în calcul, precum şi faptul că Polul Nord a fost localizat la Muntele Meru. În consecinţă datorită deplasării liniilor de grilă, estul va fi deplasat 15° spre sud de-a lungul vechiului prim meridian (38).

Pentru a face lucrurile mai clare, am reprodus această situaţie astronomică în Fig. 46.

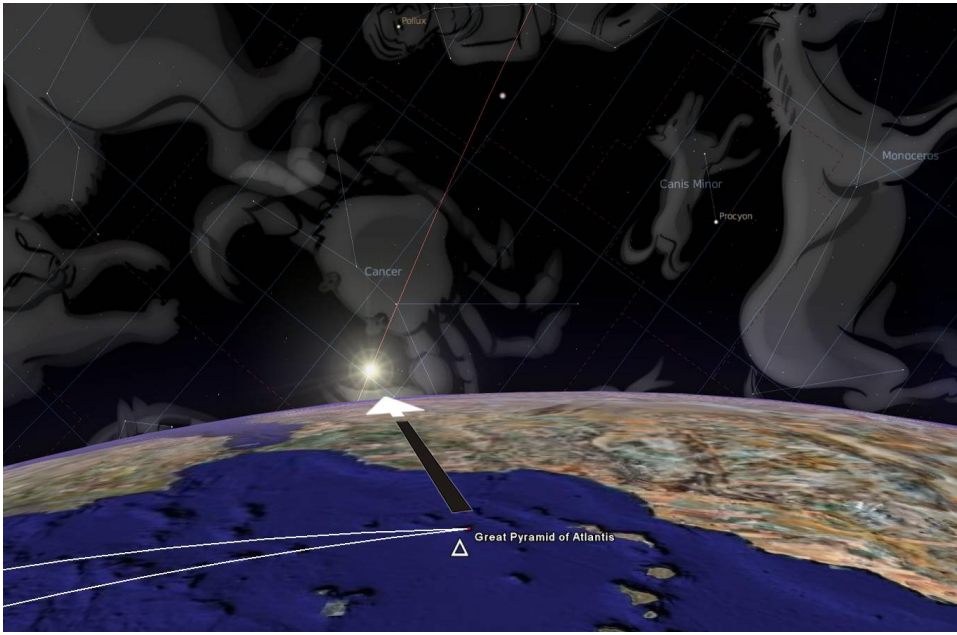

Fig. 460 reconstrucţie a punctul de vedere al cerului estic din locul piramidei atlante.

Ca un ecran de computer, această imagine ne poartă prin timp şi spaţiu într-un loc câteva duzini de kilometri deasupra Pământului într-o zonă la sud de arhipelagul principal al Atlantidei. În faţa noastră este insula care este locaţia centrului lor de comunicaţii principal – marea piramidă din Atlantida. Săgeata este orientată de acolo

spre est spre locul de unde răsare Soarele la echinocţiu şi cerul de dincolo de el. Această săgeată arată „primul minut al primului grad al capului de Rac”. Aşa arătau cerul şi stele privite în ziua catastrofei. Acum, uitaţi-vă la stânga, din direcţia Siberiei de nord peste întreaga Europă de nord şi apoi la sud de Insulele Britanice (care au fost atunci alăturate încă continentului) un asteroid gigantic vine uruind spre sud-vest. Câteva minute trec şi planeta este scuturată de un impact teribil. Un text vechi spune despre această coliziune:

„... pilonii cerului s-au prăbuşit. Pământul a fost zguduit până în adâncuri. Cerul a început să cadă spre nord. Soarele şi stelele şi-au schimbat cursul. Întregul sistem al universului a fost aruncat în dezordine. Era eclipsat Soarele şi planetele şi-au schimbat orbitele»

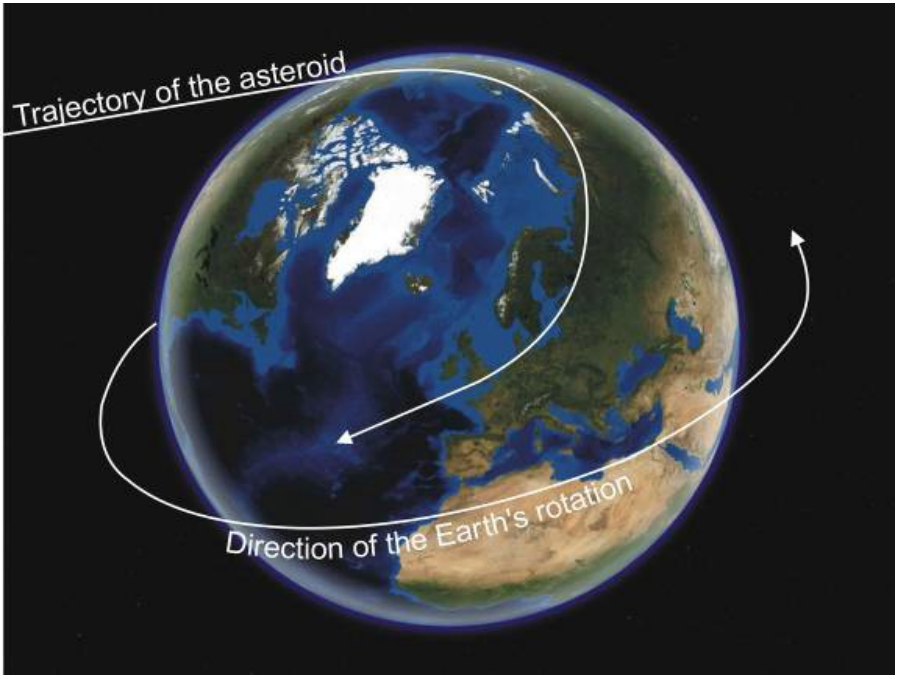

Fig. 47

Impactul asteroidului sub un unghi cu planul de rotaţie al Pământului a cauzat modificarea axei de rotaţie a planetei, bascularea Polului Nord spre sud (Fig. 47). La început Polul s-a înclinat 20° faţa de unghiul original care, înainte de potop, a fost de aproximativ 9°. Cu timpul, sub influenţa inerţiei, înclinarea axei s-a schimbat treptat. Potrivit textului antic după impactul asteroidului Pământul s-a rotit parţial. Apoi punctele cardinale şi-au schimbat locurile. Soarele răsărea la orizontul vestic şi apunea la est. În *Istoria* sa Herodot a scris:

«În acel moment, astfel au spus preoţii, Soarele a răsărit de patru ori nu în locul său obişnuit: adică de două ori a răsărit în locul unde acum apune şi de două ori a apus în locul unde acum răsare».

Tratatul chinezesc Huai-Nan-Tzu descrie acest eveniment şi modificarea înclinării axei Pământului în acest mod:

«Bolta cerească s-a fracturat, echilibrul Pământului a fost rupt. Cerul s-a înclinat spre nord-vest. Soarele şi stelele s-au mutat. Pământul s-a înclinat spre sud-est şi deci apa şi nămolul s-au repezit acolo”.

În acele vremuri îndepărtate cei patru Poli au fost distruşi; cele nouă continente s-au rupt… foc se revarsa necontenit, apele s-au dezlănţuit neîncetat».

Impactul teribil a încetinit uşor viteza de rotaţie a Pământului, care la început a cauzat un colosal tsunami care a măturat totul în calea sa. Apoi înclinarea axei şi rotaţia încetinită au perturbat mecanismul precesiei şi *„întregul sistem al universului a fost aruncat în dezordine”*.

Preoţii care au păstrat evidenţa a tot ce a avut loc au lăsat o înregistrare despre cum constelaţiile situate de-a lungul eclipticii şi-au inversat direcţia de mişcare precesionala. Un papirus egiptean antic a afirmat că anotimpurile s-au schimbat:

«Iarna a venit ca vara; lunile au urmat în ordine inversă şi orele au devenit confuze».

În loc de circulaţia obişnuită, naturală în sens antiorar în concordanţă cu Soarele ce răsare la orizont, constelaţiile au început să se rostogolească din spatele orizontului în sensul acelor de ceasornic.

Săgeata dinspre orizont din fig.46 indicând spre „locul de odihnă al Soarelui „înainte de căderea asteroidului, în primul minut al capului Racului, a început încet a se comuta înapoi (jos) în constelaţia Leului (fig.48). Timpul precesional (Zodiacal) a început să curgă înapoi.

Fig. 48 Reconstrucţia cerului din zona Giza.

Ceva timp după ce a avut loc catastrofa, lucrul menţionat în avertizarea primită de către preoţi s-a întâmplat. Astronomic – după răsărirea în primul minut al capului Racului în cursul anului catastrofei, poziţia răsăriturilor ulterioare a început să se mute înapoi de-a lungul (relativ) eclipticei, intrând în „inima Leului”. În

condiţiile Zodiacului, mişcându-se antiorar, „primul minut al capului Racului a intrat în „inima Leului”. Această mişcare este de asemenea confirmată de zodiacul Dendera, în care Racul şi-a schimbat poziţia pe linia eclipticii, mutându-se înapoi spre Leu (Fig. 49).

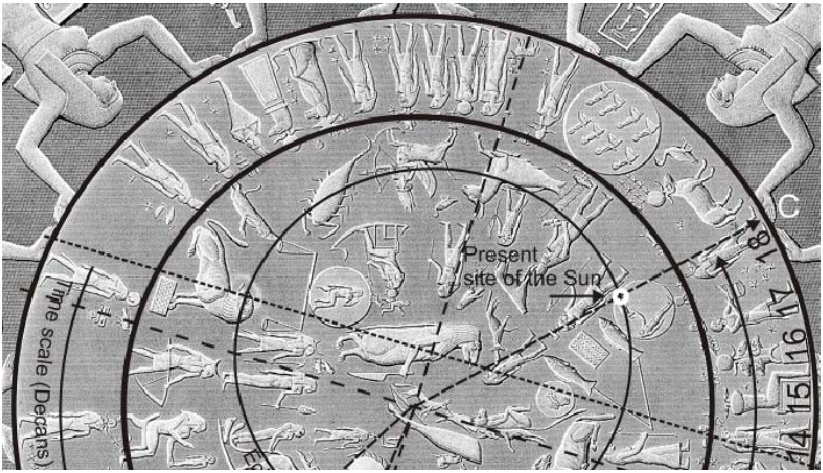

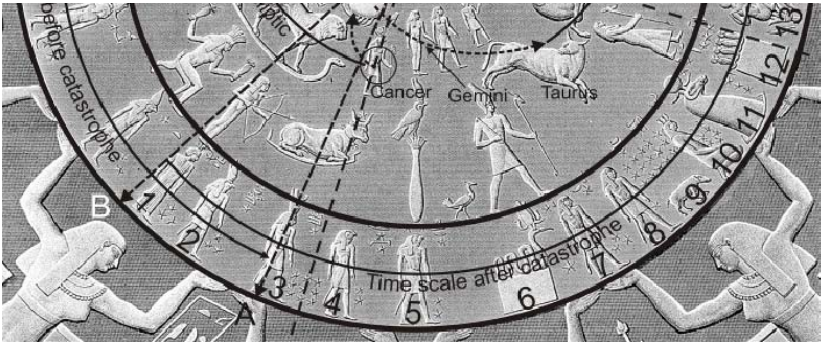

Evenimentul zodiacal descris în anticul papirus nu a avut loc imediat. „Traiectoria întoarsă zodiacală” a durat până când forţa de inerţie şi „intervenţii externe” au dus la accelerarea rotaţiei Pământului, şi mecanismul precesional a început să lucreze în mod obişnuit. Sughiţul în mecanismul precesional şi prima, cea mai critică fază de instabilitate în parametrii Pământului au durat câteva sute

de ani. În cursul acestei perioade, înclinarea axei planetei, care imediat după impactul cu asteroidul fusese 20° de la valoarea sa originală, s-a diminuat treptat, dar nu de tot înapoi la poziţia originală. În cele din urmă Polul Nord geografic al Pământului s-a oprit la o deplasare de 15°.

Doar la 1153 ani după catastrofa teribilă, când planeta a fost deja într-o stare relativ stabilă de câteva sute de ani, au făcut descendenţii preoţilor, care au părăsit Atlantida în flotila lui Neef Teunis şi s-au stabilit în bazinul Mării Mediterane, finalizarea sarcinii foarte dificile de revizuire a datelor de bază despre ciclicitate şi ritmurile precesionale. Judecând după scara de timp a zodiacului Dendera activitatea a fost terminată cândva în jurul anilor 10512–10500 î.Hr. La început, folosind cunoştinţele pe care o dată le-au primit de la Neferu preoţii au ridicat un şir de obeliscuri învecinate cu complexele de temple la anumite distanţe în afară. Apoi, observând trecerea stelelor deasupra obeliscurilor pe timp de noapte şi studiind umbrele aruncate ziua (fig.110), preoţii au făcut calculele astronomice necesare. Cu ajutorul acestui sistem primitiv, dar extrem de eficient, preoţii au obţinut datele privind lungimea noului ciclu precesional, care după ciocnirea cu asteroidul şi mutarea axei Pământului a avut lungimea de aproximativ 25920 de ani. Înainte de catastrofă, înclinarea axei a fost de aproximativ 9° şi, prin urmare, ciclul precesional a fost mai scurt.

Cunoştinţele despre ciclul precesional au fost vitale pentru preoţi. Ele au făcut posibilă efectuarea calculelor necesare pentru a produce un calendar şi crearea unui sistem de măsuri care a format baza unui regulament antic egiptean pe care generaţii de preoţi l-au utilizat în planificarea şi construirea de edificii sensibile la ritmurile principale energetice ale Pământului şi cosmosului. Sarcini de acest fel, de a reevalua ciclicitatea, s-au făcut nu numai în Egipt, dar, de asemenea, în China, unde, un text vechi ne spune, împăratul a trimis soli în cele patru colţuri ale

lumii întunecate, astfel încât să restabilească locaţia Nordului, Sudului, Estului şi Vestului şi să compileze un calendar nou. În ciuda faptului că acum 12506 ani preoţii atlanţi au realizat o sincronizare de ceasuri pământeşti şi astronomice şi au lăsat înregistrările acestui lucru, astrologii până în această zi ignoră rectificările făcute atunci şi au continuat să-şi bazeze calculele pe o ciclicitate cosmo-planetară care a fost modificată de funestul impact cu asteroidul cu 13660 de ani în urmă (număraţi înapoi din 2007 d.Hr.). În scopul de a pune în lumină evenimentele şi, de a le compara în raport cu cronografia astrologică, ne întoarcem din nou la reprezentările zodiacului, care au fost mai multe în templul egiptean vechi de la Dendera. Datorită astronomiei lor bine dezvoltate, sistemul de calendare în Egiptul antic a fost superb elaborat. Calendarul şi scara de timp din zodiacul Dendera s-au bazat pe texte mai vechi şi observaţii prelungite astronomice. Pentru a înţelege corect înregistrările evenimentelor preistorice să examina scala de timp circulară a zodiacului Dendera (fig.49). Scala din cercul exterior al zodiacului este formată din cifrele cunoscute ca şi Case. Acestea sunt timp. Casele merg într-un sens antiorar. Acest lucru indică faptul că ele nu sunt case anuale, ci case ale cercului mare ceresc, a căror lungime în Zodiacul Dendera nu este constantă. Acest lucru este normal pentru că înainte de impactul cu asteroidul şi variaţia înclinării axei Pământului, a fost un ciclu precesional după un altul. Astfel densitatea sau concentraţia treptelor caselor înaintea săgeţii A (în Rac) diferă de cea de după catastrofă, în sectorul între săgeţile B şi C. Înainte de examinarea particularităţilor scalei de timp, pe zodiacul Dendera, vă reamintim încă o dată că, după catastrofă, un cerc mare ceresc (ciclul precesional) a devenit egal cu 25920 de ani. Epoca zodiacală (durata de timp cât Soarele este în fiecare dintre cele douăsprezece constelaţii) este egală cu 2160 ani şi este făcută din trei

case, fiecare de 720 ani (judecând după zodiacul Dendera, acest lucru nu este un fapt incontestabil, dar este acceptat în mod tradiţional să fie aşa). Poziţia Soarelui astăzi este marcată pe cadranul zodiacului Dendera de săgeata C. (41) Aceasta este casa N18 (fig.49). Momentul catastrofei este indicat de săgeata A, care marchează zona pe linia eclipticii unde a fost primul minut al primului grad al capului Racului la momentul catastrofei (Soarele pe vârful Racului). Evenimentul şi ordinea în care s-au întâmplat lucrurile sunt reflectate în zodiac în felul următor.

Mergând prin constelaţii în sens antiorar de-a lungul eclipticii, răsăritul de Soare la echinocţiul de primăvară în cursul anului catastrofal a avut loc în primul minut al gradului întâi al capului Racului. Săgeata A, care indica această dată pe ceasul zodiacal, atinge primul minut al gradului întâi pe cerc în zona unde capul Racului ar trebui să fie pe linia eclipticii. La acel moment dezastrul a avut loc, care a făcut Racul să facă o schimbare nefirească înapoi şi în sus, ocupând un loc deasupra capului Leului. Impactul cu asteroidul a perturbat mecanismul precesional şi a inversat timpul zodiacal. Mâna ceasului nostru zodiacal s-a mutat două case înapoi la litera B şi s-a oprit atunci când „inima Leului a intrat în primul minut al capului Racului”, sau mai exact primul minut al capului Racului a intrat în inima Leului (prin ascensiune directă). Din acel moment ceasul precesional şi-a reluat mişcarea (antiorara) obişnuită a sa.

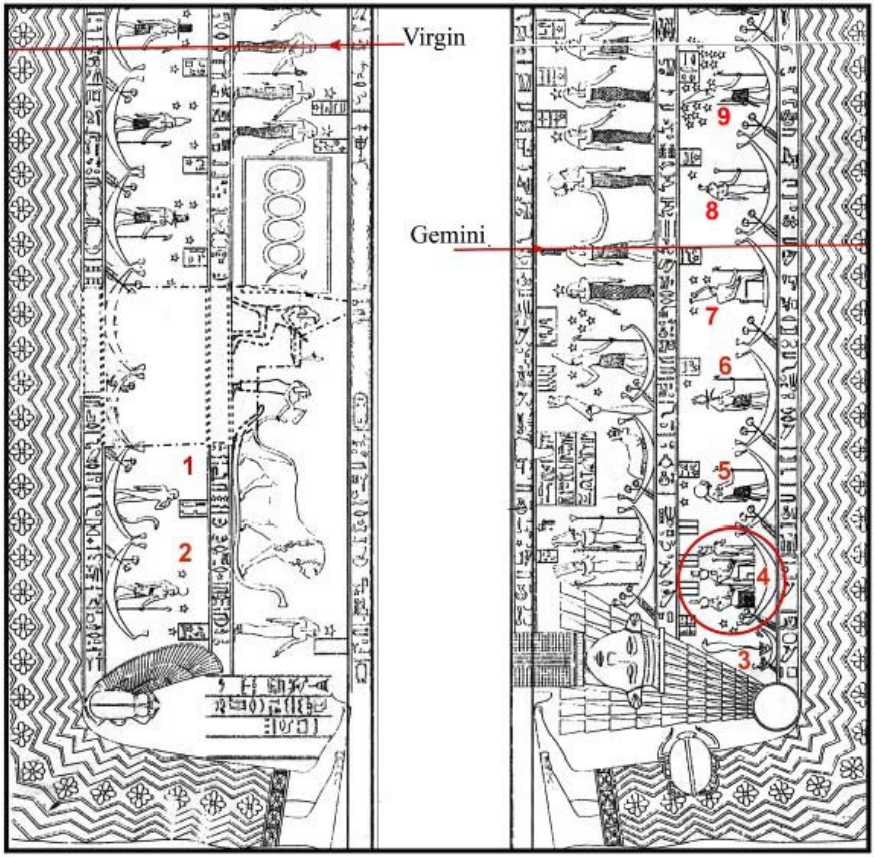

În scopul de a obţine o idee despre durata „încreţiturii” în timpul căreia Soarele a trecut de două ori prin zona Leu şi Rac, ne întoarcem la zodiacului Dendera liniar sau dreptunghiular, care este reprodus în fig.50.

Fig. 50 Zodiacul Dendera liniar

Simbolismul zodiacului liniar diferă oarecum de cel rotund deoarece zodiacul circular reflectă situaţia în timp astrologic, cel liniar o reflectă în timpul fizic, care întotdeauna merge spre înainte.

În jumătăţile din stânga şi de la dreapta ale zodiacului liniar casele (timp) navighează în bărci de-a

lungul corpului zeiţei Nut, care simbolizează spaţiul cosmic. Fiecare şalupă trebuie să conţină o casă dacă reflectă cursul normal al evenimentelor. Să începem prin a ne uita la partea stângă. Direcţia de mişcare a caselor de sus în jos în partea stângă, apoi trecând pe partea dreaptă, îşi exprimă mişcarea antiorara ca pe zodiacul circular.

Sub constelaţia Leului casele 1 şi 2 sunt reprezentate, fiecare în propria barcă. Totul se îndreaptă în mod normal. Apoi Nut dă naştere la Scarabeu (Rac). Timpul se schimbă în jumătatea dreaptă. Cele două jumătăţi sunt divizarea simbolică a scării timpului (istorie) în două părţi: partea stângă dinainte de potop, dreapta după (naşterea unei noi ere).

În a doua jumătate, în sectorul nou-născutului Scarabeu (Rac), la început o barcă mică pluteşte de-a lungul corpului lui Nut care conţine o casă Cobra stând în picioare pe un lotus (3), dar înaintea ei sunt trei figuri împreună într-o singură barcă (4). Aici este suprapunerea. Această secţiune este marcată de un cerc.

Trei case într-o barcă este o indicaţie de un eveniment excepţional, atunci când trei case au fost înghesuite în intervalul uneia. Trei case ajunse într-o barcă deoarece, după catastrofă, Soarele s-a retras zodiacal două case înapoi şi apoi şi-a reluat mişcarea sa normala de-a lungul liniei eclipticii prin casă (1), făcând un total de trei. Cu alte cuvinte, în timpul alocat pentru o casă Soarele a trecut prin trei case în cer, ceea ce este în conformitate cu ceea ce este indicat pe zodiacul Dendera circular.

Combinând mărturia celor două zodiace, este posibil să afirmam cu siguranţa că întregul curs al evenimentului în termeni zodiacali a fost după cum urmează: Pământul a trecut prin epoca Leului şi a intrat în epoca Racului, petrecând primul minut al gradului întâi, adică, o casă scurtată. Prin urmare, barca în care stă Cobra este una mică. Şi apoi vine catastrofa. În termenii zodiacului, Pământul face un „salt în timp” retrăgându-se înapoi în

epoca Leului. Apoi, traversând încă o dată zona dintre inima Leului şi Rac, Pământul s-a întors la locul unde s-a aflat în momentul catastrofei. Astfel Pământul a trecut printr-o parte a epocii Leului şi casa iniţială a epocii Racului de două ori.

Casa mică (3) după care vine barca cu cele trei case (4) indică faptul că perioada de la catastrofă şi „defectarea mecanismul precesional” sau „retragerea timpului zodiacal” până la restaurarea mecanismului precesional a fost scurtă în comparaţie cu cursul timpului normal zodiacal în care trei case de 720 ani sunt egale cu o epocă de 2160 ani. În cadrul timpului fizic toate au avut loc în decurs de o singură casă.

Să ne întoarcem la zodiacul Dendera circular. La punctul B când, după restaurarea mecanismului precesional, Soarele şi-a reluat mişcarea sa normala de-a lungul eclipticii, dacă număram „noua eră”, doar 18 case complete au trecut. În cazul în care împărţim numărul de ani de la catastrofă (13660) la durata unei singure case (720 ani) vom ajunge la o cifră de 18.9 case. Diferenţa dintre scala de timp, în zodiacul Dendera şi calculele aritmetice simple devine de 0, 9 case. Convertind în ani, vom obţine o cifră de 648. Acest lucru înseamnă că „încreţitura de timp” (schimbarea înapoi de timp zodiacal) s-a ridicat la ceva peste 600 de ani.

Toate aceste particularităţi cu casele (în elaborarea zodiacelor, ţinând cont de marja de eroare datorită schimbării treptate, aproape imperceptibile a înclinării axei Pământului) produce discrepanţa de 608 ani care există între astronomia modernă şi astrologie.

Lipsind o credinţă profunda în cunoştinţele anticilor, nici astrologii nici astronomii nu s-au gândit să caute o explicaţie pentru această divergenţă evidentă în opiniile lor despre egipteni. În acelaşi timp egiptologii, arheologii şi istoricii sunt insuficient versaţi în ştiinţele fundamentale ca să formuleze, cel puţin, corect întrebarea. (40).

În termeni practici, evenimentele descrise mai sus au dus la ceasul zodiacal mondial de astăzi care indică timpul incorect-totul s-a schimbat de mult timp. Nu doar într-o singură publicaţie, nici în conversaţiile cu astrologi profesionişti nu veţi reuşi să aflaţi motivul de ce astrologic Pământul este considerat a fi intrat deja în epoca Vărsătorului. Echinocţiul de primăvară, evenimentul care determină numele epocii, a fost pe 18 Martie în 2006. În acea zi răsăritul Soarelui a arătat că aproximativ trei-cincimi din distanţa prin constelaţia Peşti au fost acoperite şi că tranziţia răsăritului Soarelui equinocţial în constelaţia Vărsătorul va avea loc după alţi 608 ani. Uniunea Astronomică Internaţională a desemnat 2614 ca dată de începere a Vărsătorului. Este destul de uşor să vă daţi seama singuri uitându-vă cu atenţie la cer şi făcând un pic de lucru cu un calculator. De aceea oameni care călătoresc pe oceanul vieţii având încredere în astrologi şi diagramele astrologice s-au găsit ei înşişi (şi vor continua să facă acest lucru) în aceeaşi poziţie ca şi Christopher Columbus, încercând să găsească America cu o hartă antediluviană. Aşa cum vă amintiţi, şi-a ratat destinaţia cu aproape o mie de mile! Acelaşi lucru îi aşteaptă pe cei care încearcă să se orienteze în curenţii confuzi ai vieţii utilizând o diagramă astrologică veche. În practică ritmurile astrologice ale horoscoapelor nu concordă în niciun mod cu ritmurile reale ale ciclurilor cosmo-energetice şi cosmo-sociale; prin urmare astrologia există într-un timp abstract şi încă nu este considerată o ştiinţă şi există într-o stare de discontinuitate cu realitatea.

În încheierea acestei secţiuni, este demn de remarcat faptul că motivul principal pentru concluzia formulată mai sus nu este conectat cu etica astrologiei. Există lucruri incomparabil mai importante. Astronomii şi astrofizicienii care studiază problema ameninţării unui asteroid declară ca Pământul se ciocneşte cu un corp cosmic mai mic de 100 de metri în diametru odată la fiecare sută de ani şi cu

unul peste 100 de metri odată la fiecare 5.000 de ani. O coliziune cu un asteroid de un kilometru în diametru este posibilă odată în 300.000 de ani. Odată la un milion de ani o coliziune cu ceva peste cinci kilometri este o posibilitate.

Cronicile vechi supravieţuitoare şi cercetarea noastră rezumată mai sus arată că imaginea reală nu este atât de optimistă. În ultimii ani 16.000 mari asteroizi de zeci de kilometri în diametru, au lovit Pământului de două ori: 13660 ani în urmă şi 2500 de ani înainte de asta.

* * *

După dezastru şi mutarea Pământului pe o orbită mai îndepărtată de Soare, schimbări climatice şi geologice radicale au avut loc.

Cei câţiva Hiperboreeni supravieţuitori au fost capabili să traverseze nordul Siberiei (43) de-a lungul lanţului montan care leagă Siberia de nord şi Hiperboreea (Groenlanda).

Clima continentală uşoară a nordului a devenit aspră şi aproape lipsită de viaţă. Noile insule siberiene şi Spitsbergen, care au fost o rămăşiţă a Hiperboreii, Siberia şi Asia în jos până în Coreea, precum şi o parte considerabilă din Europa au fost acoperite cu un strat de mai mulţi kilometri grosime de gheaţă care a dominat planeta pentru aproape 2000 de ani (fig. 51). Aceeaşi soartă a lovit Polul Sud, care a fost acoperit de un gheţar colosal.

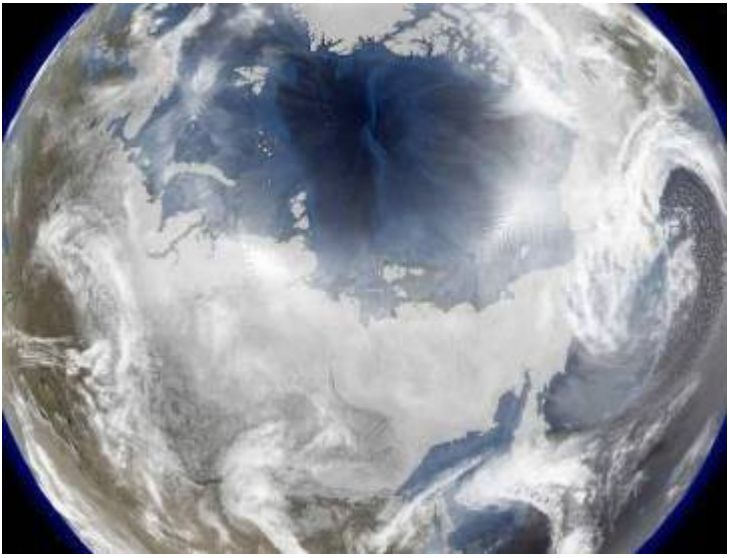

Fig. 51 Zona glaciara

Ulterioara topire a gheţii şi o creştere de 180 de metri a nivelului mării a înrăutăţit încă mai mult poziţia deja dificilă a celor care au îndurat şi au transportat mileniile de amintiri din trecut şi cunoştinţe supravieţuite ale strămoşiilor lor.

Faptul că aceşti purtători de informaţii au supravieţuit şi au transportat moştenirea lăsată de Neferu poate fi judecat din resturi de vechi hărţi ale Pământului care ne-au parvenit datorită lui Mercator, Piri Reis, Buache, Oronteus Finius, Hajji Ahmed şi alţi cartografi remarcabili din trecut. Nu este nicio coincidenţă faptul că în harta pe care amiralul turc Piri Reis a copiat-o în 1513 din hărţi chiar mai vechi, teritoriul Regina Maud în Antarctica, care este acum sub kilometri de gheaţă, este descris în modul mare arata cu mai mult de 13660 de ani în urmă, înainte ca gheţarii să-l fi acoperit (fig. 52).

Fig. 52 Harta lui Piri Reis (original)

Nu este, de asemenea, nicio coincidenţă faptul că aztecii au vorbit despre strămoşii lor ca fiind din ţara lui Aztlan şi au venit în America pe nave de pe o insulă din ocean. Cu mult înainte de evenimentele tragice locuitorii din Aztlan (Atlantida) au stabilit colonii în America Centrală, unde şi-au difuzat cultura. Dovezi directe ale acestui lucru ar putea fi utilizarea mumificării egiptene cu nicotină (o componentă obişnuită a tutunului) şi cocaină, care este prezentă în frunzele plantei de coca care creşte exclusiv în America de Sud.

Atlanţii care au supravieţuit impactului cu asteroidul cu 13660 de ani în urmă au sosit cu Neef Teunis şi s-au stabilit în fostele lor colonii din bazinul lacului intern (mai târziu Marea Mediterană). Deşi aceştia nu au suferit toate greutăţile îndurate de Hiperboreeni, care au trebuit să supravieţuiască în condiţiile extrem de dure ale nordului, soarta a fost departe de a fi bună cu ei. Aproape zece mii de ani de la prima lovitură, descendenţii atlanţilor care trăiau pe malurile Lacului intern au suferit un al doilea atac asteroid. Cu acest prilej un asteroid a lovit vulcanul Santorini, provocând o erupţie masivă, un tsunami şi un

cutremur care au dus la modificări geologice. Lacul intern a devenit mai profund şi mai mare, transformându-se într-o mare; oraşele de coastă au fost măturate de tsunami şi ruinele lor au fost acoperite de apă.

În scopul de a clarifica confuzia care a apărut în mintea cercetătorilor şi cititorilor cu privire la geografia şi soarta Atlantidei, istoria sa trebuie să fie împărţită în două perioade:

— Prima, principală, este asociată cu Atlantida, care a fost situată pe un arhipelag la 600 de kilometri vest de Gibraltar (fig.1). Această perioadă este numită corect atlanteană şi s-a încheiat cu 13660 de ani în urmă cu catastrofa teribilă cauzată de un asteroid care a căzut în regiunea Insulelor Azore. În imediata apropiere a scufundatei Atlantide oceanul a rămas nenavigabil pentru o lungă perioadă de timp după aceea. Despre această Atlantidă Platon a scris în *Timaeos* şi *Critias* din cuvintele lui Solomon, care a auzit povestea uimitoare de la un preot egiptean numit Salis.

— A doua perioadă din istoria Atlantidei, sau mai degrabă a atlanţilor care au supravieţuit dezastrului, poate fi mai precis numită mediteraneană. Aceştia au fost atlanţii care trăiau în Africa de Nord, lângă Munţii Atlas despre care Herodot a scris mult înainte de Platon. Diodorus Siculus, de asemenea, a menţionat atlanţii, care trăiesc pe coasta africană a Oceanului Atlantic şi având o capitala numită Cerne. Această perioadă a doua s-a încheiat cu 3450 ani în urmă, în timpul domniei faraonului Akhenaton, la fel de tragic ca şi prima, cu un asteroid care cade şi moartea aproape tuturor atlanţilor care trăiau pe malurile Lacului intern.

Deşi consecinţele căderii ultimului asteroid nu au fost la fel de globale ca înainte, menţiuni despre el pot fi găsite în cronicile istorice ale popoarelor din Europa, Asia Centrală, Asia mică şi China. Cu timpul amintirile rarilor supravieţuitori ai inundaţiilor cu 13660 ani în urmă au

devenit suprapuse de poveştile efectelelor ultimei inundaţii şi îmbinate într-un singur ansamblu. De aceea în mintea fiinţelor umane şi în textele lor religioase potopul se produce întotdeauna la singular. Aceste evenimente se pot distinge numai de un observator atent şi istoric informat. Aici sunt câteva exemple.

Ambele impacturi cu asteroizi au cauzat o clătinare a axei de rotaţie a Pământului. Unul din textele vechi existente:

„... pilonii cerului s-au prăbuşit. Pământul a fost zguduit din temelie. Cerul a început să cadă spre nord. Soarele şi stelele şi-au schimbat cursul. Întregul sistem al universului a fost aruncat în dezordine. Soarele a fost eclipsat şi planetele şi-au schimbat orbitele...»

«... o parte a Pământului a fost acum într-o zonă de noapte extinsă, altele într-o zonă de zi alungită. Perşii au observat cu groază că Soarele nu a apus pentru trei zile şi apoi ziua lungă a fost succedată de o noapte care, de asemenea, a durat de trei ori ca de obicei. Cronicile chineze, de asemenea, spun despre acest eveniment incredibil când Soarele nu a apus pentru mai multe zile în timp ce întreg Pământul ardea».

Cu 13660 ani în urmă, Luna nu a fost în orbită în jurul Pământului a apărut în timpul reconstrucţiei sistemului solar. Nu existau încă nici persanii. Aceasta înseamnă că ambele texte vorbesc despre efectele ultimei inundaţii care s-a desfăşurat cu 3450 ani în urmă, când Luna şi Persia existau deja. Lucruri neobişnuite despre istoria atlanţilor care s-au stabilit în bazinul Mării Mediterane şi din America Centrală vor fi spuse în cartea *învăţătorii*.

* * *

Mii de ani au trecut, dar providenţa a avut grijă ca descendenţii atlanţilor care au păstrat memoria „Primului

Timp” să supravieţuiască şi să răzbată prin încercările lor teribile. În ciuda faptului că urma lor s-a pierdut în adâncimile mileniilor, ştim că, împrăştiaţi peste tot Pământul de soartă, au încercat să se găsească unul pe altul. Legende din diferite civilizaţii conţin multe menţiuni despre ei ca oameni care au mers din ţară în ţară aducând iluminarea. Atunci când căutările lor au stagnat din cauza obstacolelor ireductibile, au început să ridice piramide în speranţa de a stabili contactul cu alţii şi cu zeii plecaţi.

Astfel, următoarea perioadă de construcţie a piramidelor a început pe Pământ, pentru care motivaţia principală a fost dorinţa copleşitoare a constructorilor de a găsi alţii ca ei înşişi şi pentru a vorbi încă odată cu zeii în urmărirea înţelepciunii şi nemuririi.

În textele supravieţuitoare egiptene această perioadă prelungită se numeşte epoca „Shemsu-Heru”. Termenul Shemsu-Heru literalmente înseamnă „urmaşii lui Horus” în sensul de „cei care urmează calea lui Horus”. În tradiţia religioasă antică egipteană zeul Horus a fost întruchiparea „principiului divin de armonie” şi aşa, orice în Egipt a avut vreun fel de relaţie pentru armonie şi armonizare a purtat numele lui.

În Rugăciunea Sacra, un text „Ermetic” de origine egipteană, despre „Shemsu-Heru” se vorbeşte cu veneraţie pioasă ca de „oameni ca Dumnezeu”, „dedicaţi creşterii înţelepciunii”. Aceşti „ucenici ai lui Horus” au adus oamenilor cunoaşterea „divinilor lor strămoşi”, şi aşa au unit ţara.

Fig. 53 Piramida lui Dioser (Diose-Ra) Fig. 54 Piramida lui Neferirkare Kakai (Nether – Ir-Ka-Ra)

Una dintre ultimele piramide, construită la sfârşitul acestei perioade, este piramida faraonului Dioser la Saqqara, care a fost ridicată după proiectarea arhitectul Imhotep în jurul anului 2700 B.C. (fig.53).

Studiind această piramidă, egiptologii au ajuns la concluzia că aceasta a fost abandonată încă neterminată, dar ei nu pot explica de ce şi niciodată nu vor putea, deoarece motivul se află în categoriile pe care ei nu le folosesc şi nu le recunosc.

Forma în trepte a piramidei este o indicaţie directă a scopului său. Iniţial templele au fost construite pentru a face contact cu Neferu, dar pentru că acolo nu a mai fost cineva cu care să comunice cu ajutorul piramidei lui Dioser (cei pentru care aceasta a fost adaptată plecaseră de mult timp), n-a funcţionat. Şi aşa au renunţat la proiect şi au găsit o altă utilizare pentru piramidă.

În acelaşi domeniu găsim răspunsul la o întrebare care a tulburat îndelung pe egiptologi – ce a fost necesar pentru a transforma izolată piramidă în trepte de la Maydum (sau Medum) pe marginea de sud a necropolei Memphis într-o piramidă regulată?

Transformarea piramidelor antice a fost efectuată în conformitate cu „Codul” cu ajutorul unor „bastoane de măsurare” speciale sau „toiege”. Au existat aşa-numitele

„bastoane regale” sau „toiegele zeilor” nume care vorbesc de la sine. „Bastoanele regale” au fost cele care corespundeau parametriilor individuali ai unui anumit rege sau faraon, în timp ce un „toiag al zeilor” (relicvă antică) (45) conţinea o măsură ritmică, care făcea posibilă armonizarea unei piramide la un anumit Neferu (Zeu) în absenţa sa. Dar dacă cel pentru care piramida a fost reglată nu mai exista contactul mental nu ar mai fi avut loc. Adică, piramida nu a produs rezultatul dorit. Acesta este motivul pentru care preoţii şi faraonii dinastiilor de mai târziu au abandonat construcţia piramidelor în trepte în Egipt şi în schimb au construit piramide cu feţele netede. Ei încă mai cautau o modalitate de a comunica cu zeii, dar ei nu au mai avut suficiente cunoştinţe pentru a realiza aceste sisteme ambiţioase. Multe au fost iremediabil pierdute.

Urme ale «Zeilor»

Maiestatea sa regele Keops şi-a petrecut tot timpul său încercând să afle numărul de camere secrete din sanctuarul lui Thoth, astfel încât să aibă acelaşi număr şi pentru propriul sau „horizon” [piramidă]...

«Westear papirus».

Fiecare civilizaţie se uită înapoi în trecutul său, care a fost păstrat în mituri, în încercarea de a găsi surse divine în el. Legendele Egiptului antic povestesc că ordinul cosmic şi reflecţia sa asupra solului din Egipt au fost stabilite cu foarte mult timp în urmă de zei, chiar la începutul „epocii de aur”, care a fost numită Zep Tepi – aproximativ tradusă ca „primul timp”, atunci când zeii au locuit pe Pământ şi puteau conversa cu oamenii.

Cu 13660 ani în urmă, când preoţii atlanţi au venit pe ţărmurile Europei ca parte a flotilei lui Neef Teunis şi au

început să colaboreze îndeaproape cu populaţia din coloniile lor din Africa de Nord şi ţărmurile Mediteranei, nivelul lor de dezvoltare, cunoştinţele şi capacităţile lor au fost atât de departe superioare celor ale populaţiei locale încât atlanţii au fost pentru ei ca şi zei în formă umană [11, 15].

Rasa zeilor (atlanţii) au condus Egiptul mai multe secole până când, ca urmare a asimilarii de către populaţia locală, puterea a trecut treptat la faraoni care au fost percepuţi ca fiind muritori, deşi cu strămoşi divini (atlanţii). Faraonii au rămas ca o legătură cu lumea zeilor şi, astfel, cu lumea care a existat în „primul timp”.

Papirusul Westear şi ilustraţiile la Cartea morţilor conţin dovezi privind evenimentele care au precedat construcţia piramidei. Ele spun că Keops, s-a străduit să construiască piramida sa în concordanţă cu cunoştinţele (moştenite de la zei), care ar fi dat edificiului proprietăţi speciale.

Este evident că în momentul în care a fost înălţată marea piramidă elementele principale ale cunoştinţelor pe care egiptenii le-au moştenit de la atlanţi într-o măsură considerabilă fuseseră pierdute.

Papirusul Westear face aluzie la faptul că motivul din spatele dorinţei lui Keops de a întâlni un înţelept numit Djedi a fost determinat de convingerea că Djedi ştia „numărul camerelor secrete din sanctuarul lui Thoth”.

Numărul de camere, sau mai exact locaţia lor (în corpul piramidei), este conectat cu principiile găsite în procesele ciclice fundamentale şi constantelor generale planetare. Acestea au fost cunoştinţele care formau baza din canonul cel mai vechi pe care egiptenii l-au moştenit de la zei şi în conformitate cu care au fost proiectate clădirile. Luarea în considerare a acestei cunoaşteri în proiectarea şi construcţia piramidei îi conferă proprietăţi speciale şi ca urmare fenomene neobişnuite încep să fie observate în camerele piramidei.

Unele dintre aceste camere secrete conţineau dispozitivele speciale (cristale şi reflectori oglindă) cu ajutorul cărora preoţii atlanţi, şi mai târziu descendenţii lor în Egipt, „ascultau universul”, obţineau înţelepciune din „actul sexual cu zeii”. Aceşti preoţi au fost cunoscuţi în Egiptul antic ca

Khem-Nether, care se traduce ca „preot al Neferu” sau „profet al Neferu” (unul care vorbeşte cu Netheru sau transmite cuvintele lui Netheru). Era dorinţa de a fi în măsură să facă acelaşi lucru în încercarea de a cunoaşte „camerele secrete din sanctuarul lui Thoth”, care l-a determinat pe Khufu (Keops) să-şi petreacă atât de mult timp căutând astfel încât să facă în propriul „horizon” (piramida) acelaşi lucru. Într-adevăr, ce idee l-ar fi putut entuziazma pe Khufu mai puternic decât cel al construirii unei piramide conţinând camere secrete antice ale sanctuarului înţelepciunii zeilor, dacă ne amintim că înţelepciunea predecesorilor săi a venit de la „actul sexual cu zeii” în camere de acest fel?!

Textul papirusului conţine cuvintele, care pot fi traduse ca: „(ştiu) locul unde sunt”. În acest caz, este evident că ipwtul sanctuarului lui Thoth se presupune a fi într-o cutie de sticla într-una din camerele Templului de la Heliopolis.

Khufu întreabă dacă Djedi ştie numărul de camere secrete în sanctuarul lui Thoth (46). Djedi răspunde: „te rog, iartă-mă, nu ştiu numărul lor, o Rege, Domnul meu, dar ştiu locul unde acestea sunt… există o casetă din sticla în sala numită „stocuri” la Heliopolis; în această casetă [este ceea ce cauţi]”.

Cu privire la numele aparent ciudat al acestei camere, ar trebui explicat că, în perioada când cunoştinţele au fost în scădere în Egipt, preoţii Heliopolis călătoriseră prin ţară făcând inventarele altor temple, pe parcursul cărora au găsit antichităţi, care apoi au fost aduse la Heliopolis pentru studiu şi păstrare la loc sigur.

Un papirus care ne-a parvenit prin milenii conţine informaţii despre locul unde ceea ce egiptenii (47) au moştenit de la atlanţi şi deci ceea ce-l interesa pe faraonul Khufu a fost păstrat.

Aşa cum a demonstrat profesorul Adolf Erman, un alt cuvânt – sipty – a fost utilizat pentru a fi notate stocurile care constituie proprietatea unui templu [19]. Prin urmare, putem concluziona că cuvântul ipwt denotă o cameră" secretă" şi că Khufu a vrut să înveţe detaliile camerei secrete a lui Thoth pentru reproducerea sa atunci când va construi propria piramidă. (Este posibil să se estimeze că în caseta sticloasă se aflau documente care descriau în detaliu construirea de „camere secrete".).

Din traducerea profesorului Erman este posibil să se concluzioneze că ipwt a fost suficient de mic pentru a încăpea într-o cutie. Walter Ewing Crum, autor al dicţionarul definitiv al limbii copte, a legat de acesta cuvântul copt «», care este asociat cu alte cuvinte pentru „uşi", „bolţuri", „chei" (Zeitschrift für Ägyptische Sprache, XXXVI, 147). De aceea este posibil să se estimeze că Khufu a fost în căutarea unui fel de „uşi" sau „chei" la *sunt* sanctuarul lui Thoth, [uşile sau cheile, în acest caz, sunt un simbol de acces la sanctuarele secrete ale lui Thoth].

Trebuie subliniat că, în traducerea citată mai sus se vorbeşte de două lucruri diferite. Unul au fost documentele, cel mai probabil, textele „Canon", care conţineau informaţii cu privire la modul de a construi o piramidă, unde şi în care zone focale camerele interioare ar trebui plasate. Celălalt lucru este o „sursă de energie", care ar putea fi pusă într-o cutie, despre care vom discuta mai târziu.

Vă place sau nu, suntem aduşi din nou înapoi la o menţiune privind un vechi „Canon", un set de principii în conformitate cu care au fost efectuate calculele pentru piramide. Mulţi oameni ar fi, cred eu, interesaţi de a învăţa un pic despre acest lucru. Pentru a face acest lucru trebuie

să ne reamintim geometria din şcoală. Nu vă faceţi griji-nu este dificil, doar fascinant şi foarte edificator. Nu trebuie să vă amintiţi cifrele indicate mai jos. Principalul lucru este de a înţelege logica „Canon”.

Un secret recuperat

Recuperarea treptată a cunoştinţelor care au fost proprietatea civilizaţiilor anterioare, care într-o măsură sau alta au determinat soarta popoarelor şi caracterul distinctiv al diferitelor epoci, este o caracteristică non-accidentală a epocii noastre proprii, jucând un rol important în procesul prin care este perfecţionat materialul conştientizării umane.

Cunoştinţele – ca şi cele mai preţuite teluri umane au fost în acelaşi timp cauza multor probleme, mai ales atunci când nivelul de morală şi etică a fost mai mic decât cel de cunoaştere. Pentru acest motiv cunoaşterea a fost capabilă să devină cauza nenorocirilor, ale acelor procese catastrofale care au lipsit omul de capacitatea de a controla evenimente care au avut loc eliminând această cunoaştere. Ca o consecinţă, noi astăzi, fiind foarte avansaţi cred unii, nu ştim ceea ce, cei care au trăit în trecutul îndepărtat, au ştiut.

Până acum curentul predominant de opinie a fost că acea cunoaştere profundă nu ar fi putut exista în trecutul îndepărtat pe principiul că apariţia cunoştinţelor ştiinţifice purcede de la simplu la complex. Rezultă că omenirea nu a atins încă vârful capacitaţii sale intelectuale. Există, totuşi, o masă de puzzle-uri aruncate în aer prin studiul monumentelor de arhitectură şi scrierile trecutului îndepărtat, care ne obligă să regândim din nou nivelul de cunoaştere pe care anticii într-adevăr le-au posedat. (48). În special, încă suntem contrariaţi de problema ce sunt piramidele, încă încercând să înţelegem scopul lor adevărat şi motivele pentru apariţia lor.

Piramidele, care au tulburat mult timp imaginaţia umană, au fost construite în diferite părţi ale globului, formând sisteme de sine stătătoare, dar vom începe relatarea nostra cu o examinare a complexului imens al marilor piramide situate lângă Giza din Egipt.

Piramida în sine, forma şi configurarea sa, este o structură extrem de ciudată, în timp ce fenomenele curioase care au fost observate în camerele piramidei sugerează că un fel de procese energetice au loc acolo. Astăzi sarcina noastră este de a încerca să înţelegem principiile situate în spatele acestor procese.

Aţi auzit, probabil, deja că există anumite locuri în interiorul piramidei unde produsele alimentare de origine biologică se vor păstra pentru o perioadă nedeterminată de timp. Există, de asemenea, camere unde, în cazul în care cineva rămâne pentru o perioadă îndelungată, el va experimenta un sentiment incredibil de nelinişte. Cu toate acestea, există, de asemenea, zone care generează sentimente de altă natură: pozitive, stimulând activitatea creatoare şi amplificând intuiţia.

Astăzi sarcina noastră este de a dobândi o înţelegere a mecanismelor din spatele acestor procese.

Dacă ne uităm la problema piramidei din punctul de vedere simplu, vizual şi clar al ştiinţei geometriei, se dovedeşte că putem ajunge mai aproape de o înţelegere a obiectului descriind-o într-un mod foarte simplu. Este suficient să amintim că în antichitate legile geometriei au fost studiate în profunzime foarte mare şi o atenţie deosebită a fost dedicată triunghiul cu feţe în raportul 3: 4: 5 (fig.55).

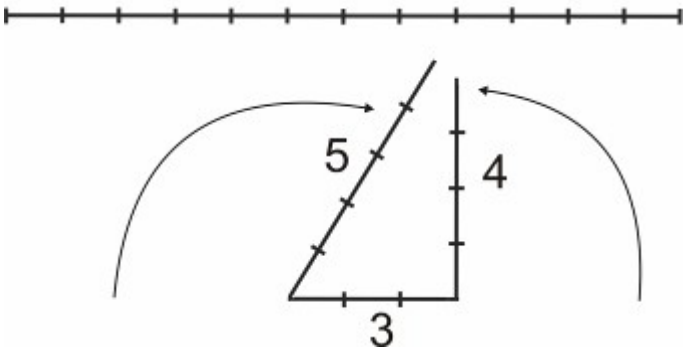

Fig. 55

Ideea acestui triunghi, pe care preoţii antici egipteni l-au considerat „sacru”, merge înapoi la procesele ciclice naturale fundamentale pe care, cu ajutorul lui, le-au încorporat în structura piramidei. Ca o consecinţă piramida, încorporând energetica ritmurilor naturale, a dobândit proprietăţi „magice”. Structura de piatră a devenit un amplificator de fluxuri vitale de energie care dau unei fiinţe umane uimitoare caracteristici şi chiar super abilităţi.

În scopul de a construi o structură capabilă să facă acest lucru, trebuie să aveţi instrumentele speciale de măsurare acordate la ritmurile ciclurilor cele mai importante în sursele de energie ale Pământului şi cosmosului. Un anumit set (sacru) de instrumentele de măsurare a fost conectat cu principalul ciclul de a 12-a parte: 12 ore de zi şi noapte, 12 luni ale anului şi principalul ciclu de 12 ani, format din trei cicluri pe 4 ani, cele 12 diviziuni principale ale ciclului precesional şi aşa mai departe.

Pentru a obţine instrumentele de măsurare acordate la a 12-a parte a ritmurilor şi ciclurilor, o anumită lungime iniţială a fost împărţită în douăsprezece părţi egale. Apoi aceste piese au fost îndoite pentru a face un triunghi dreptunghic cu feţe în raţiile 3: 4: 5 (fig.56) – ceea ce

Platon a descris în al său *Timaeus* ca bucăţile de construcţie a creaţiei cosmice.

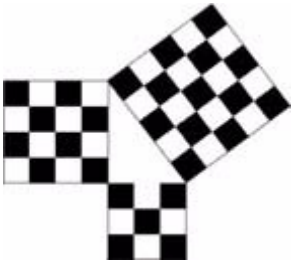

Fig. 56

Diviziunea lungimii în douăsprezece părţi egale, care sunt utilizate apoi pentru a face un triunghi 3: 4: 5

Prin această metodă destul de simplă, ritmul ciclului de a 12-a parte ar putea fi prezentat în formă de figură geometrică, din care, folosind operaţii matematice şi geometrice corespunzătoare, aveţi posibilitatea să produceţi un set de instrumente şi valori matematice pentru a proiecta şi construi lucrări arhitecturale.

Astăzi suntem conştienţi că ipotenuza unui astfel de triunghi este un concept fundamental legat direct de problema armoniei. Şi orice am spune, armonia este asociată în primul rând cu sunetul. Sunetul este cel la care fiinţele umane sunt imediat acordate, indiferent de trecutul lor cultural, nivelul de educaţie său de inteligentă.

În acest context, există un număr de fapte ciudate care trebuie să fie revelate. Unul este că atunci când un copil vine în lume primul strigăt, nu contează timbrul sau volumul său, are ca regulă frecvenţa lui A. Altul este că acei oameni care au „înălţimea perfectă” asociază alte note înapoi la A.

Sunetul lui A este un fel de frecvenţă etalon.

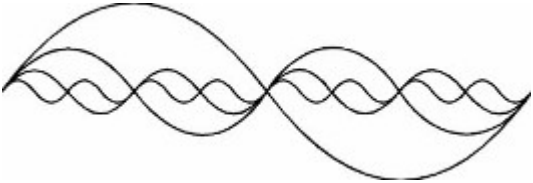

Acesta este de asemenea cunoscută ca distanţa medie dintre timpanele umane şi este o fracţiune exactă din lungimea de undă a lui A. Lungimea de undă a lui A este 78 centimetri. Care se împarte la patru, şi veţi obţine distanţa în cauză. De asemenea, ştim că frecvenţele rezonează, atunci când o lungime de undă este multiplu exact al alteia (fig.57).

Fig. 57. Un simbol grafic al principiului rezonanţei.

Asta înseamnă că natura a construit aparatul auditiv uman astfel că acesta este acordat pe frecvenţa lui A, care joacă un rol principal în grila muzicală.

Piramida este interesantă pentru faptul că forma sa nu conţine planuri verticale ca în arhitectura obişnuită, ci, în schimb, înclinate. Prin urmare, dacă efectuaţi o secţiune transversală a unei piramide, veţi obţine un triunghi sau două triunghiuri dreptunghice spate în spate. Şi din moment ce aveţi un triunghi dreptunghic, atunci veţi recunoaşte poziţia ipotenuzei (fig.58).

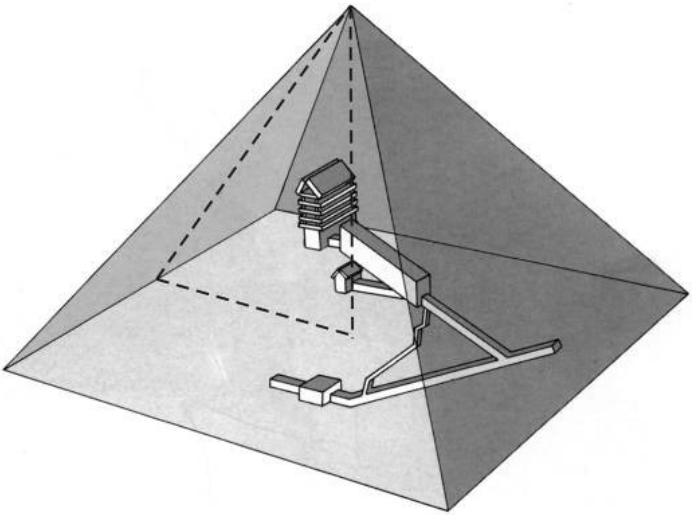

Fig. 58 Secţiune transversală a unei piramide

Ce este ipotenuza, totuşi?

În ceea ce priveşte funcţia sau fenomenul ipotenuzei, exprimă rata unui process (44), adică frecvenţa (care este o caracteristică a proceselor vibraţionale).

Piramidele ridică o serie de puzzle-uri, pe care voi şi cu mine încercăm să le rezolvăm aici, dar în scopul de a găsi răspunsul la aceste întrebări avem nevoie să începem cu o examinare a principiilor situate în spatele proiectării piramidelor.

Cheia pentru înţelegerea legilor care au format baza pentru construcţia piramidelor este furnizată de tabletele pe care, conform legendei, vechii egipteni şi-au expus cunoştinţele lor.

La începutul secolului expediţia lui Quibell la Saqqara a descoperit mormântul unui arhitect antic egiptean din care a extras un set de panouri din lemn acoperite cu sculpturi (fig. 59) [25].

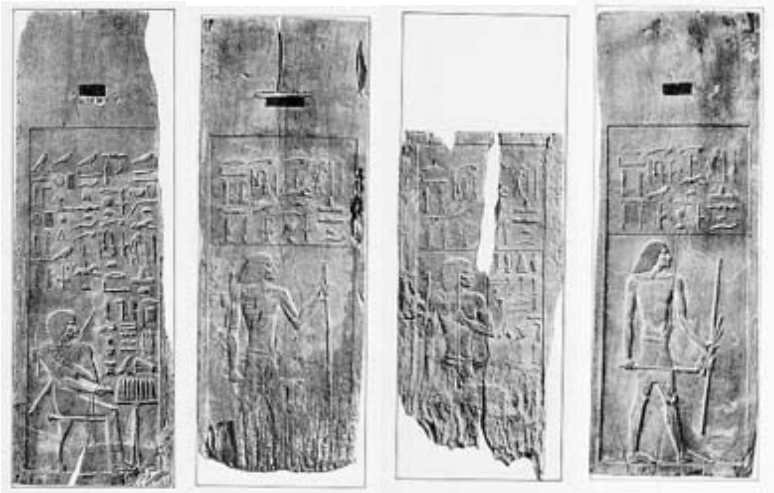

Fig. 59 Tabletele găsite în mormântul arhitectului antic egiptean Hesi-Ra la Saqqara.

Judecând după numărul de nişe în care stăteau panourile, au fost iniţial unsprezece (fig.60).

BA KA‘BA KA‘BA KA‘BA KA‘BA KA‘BA

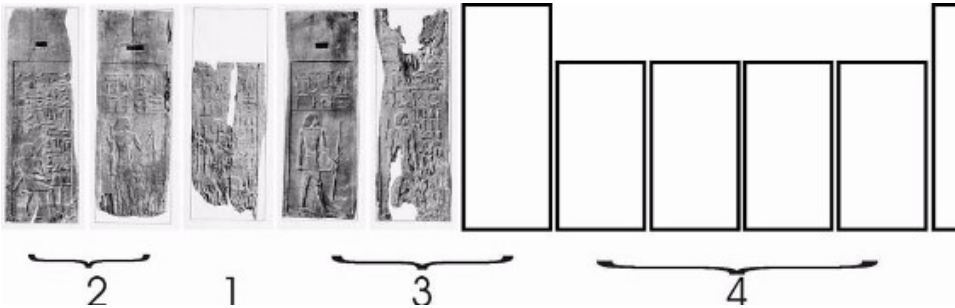

Fig. 600 rdinea în care au fost plasate panourile în mormântul lui Hesi-Ra.

Ordinea în care au fost plasate panourile în mormântul lui Hesi-Ra urmează ceea ce este cunoscut ca o secvenţă Lucas (51). Ele sunt cele obţinute din adăugarea şi scăderea numerelor ordinare care formează secvenţa secţiunii de aur. Imaginile prezentate pe panouri urmează un ritm pulsativ sau, cum au spus vechii egipteni, ritmul BA (53) – KA (54).

O analiză complexă a panourilor efectuată de către arhitectul I.P. Shmelev, a făcut posibil să se concluzioneze că acestea conţin informaţii privind parametrii care reglementează raporturile dintre instrumentele de măsurare utilizate în antichitate în proiectarea şi construcţia de clădiri destinate să acţioneze pe structura fizică şi de energie a fiinţei umane.

Panourile în cauză s-au dovedit a fi ceva unic. Mai multe straturi de informaţii pot fi urmărite pe ele, oferind cheia pentru recunoaşterea faptului că vechii egipteni ştiau totul despre secţiunea de aur cu mult înainte de Pitagora. Astăzi ştim din măsurători care au fost luate că principiul secţiunii de aur a fost utilizat în construcţia tuturor marilor piramide.

O altă întrebare apare. Nu este uşor de a produce o structură de genul unei piramide, trebuie să aveţi tehnologia de construcţie corespunzătoare adaptată scopului, dar dincolo de aceasta, structura sa geometrică

încorporează raporturile neobişnuite ale secţiunii de aur, care sunt mai grele decât numerele întregi obişnuite. De ce?

Ar trebui subliniat că întreaga scară muzicală, întregul temperament sonic, se supune aceleiaşi legi din secţiunea de aur.

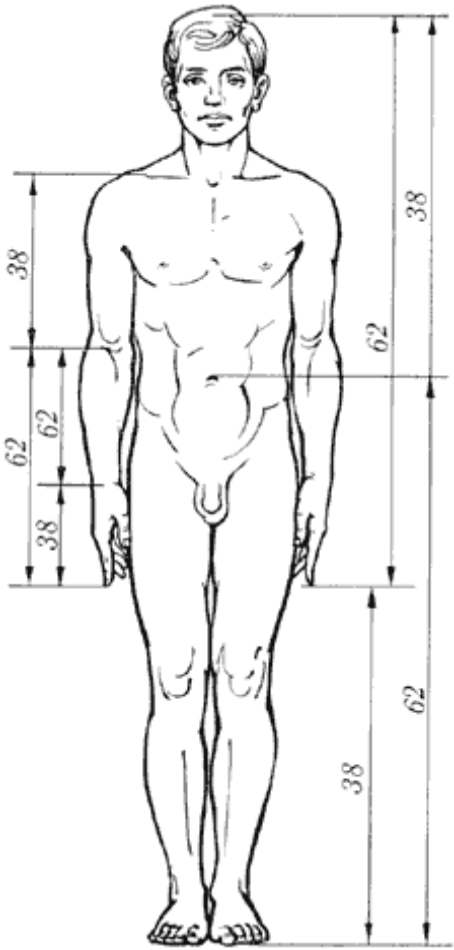

Amintiţi-vă ceea ce se spune în Evanghelie: „La început a fost cuvântul” – şi cuvântul este sunet (un proces ondulatoriu caracterizat de frecvenţă). Şi dacă *cuvântul* transmite sensul, atunci asta înseamnă că *frecvenţa*, ca o

caracteristică a procesului energetic trebuie să aibă, de asemenea, un fel de sens. Nu pot exista unul fără celălalt. Acesta este principiul. Concluzia rezultantă este că principiul secţiunii de aur, pe care sunt construite marea multitudine de obiecte din lumea biologica, poartă o semnificaţie foarte profunda, fundamentala.

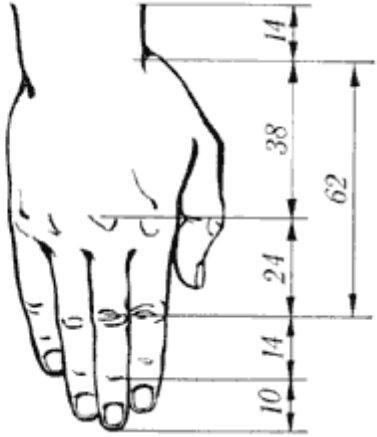

Şi nu este o coincidenţă faptul că în fiinţa umană în special legea secţiunii de aur poate fi urmărită în multe variante diferite, de care cineva s-ar putea doar minuna că natura ne-a creat chiar în acest fel (fig.61). Oasele degetelor, trei la număr; trei părţi ale braţului (relaţia dintre lungimi) – elemente din secţiunea de aur. Inima bate în acest ritm şi împinge sânge în aortă, lăsând o parte în ventricul (55); în ritmul secţiunii de aur. Tije şi conuri de ochi, cochlea urechii (raportul dintre lungimile spiralelor), structura de ansamblu scheletului – examinaţi valorile medii statistice şi sunt toate în secţiunea de aur. Chiar şi în dinamica structurilor neuronale în anumite stări mentale ascultăm de aceeaşi lege.

Poate fi aceasta doar o simplă şansă sau doar o particularitate a omenirii? Nu, acelaşi principiu reglementează perioadele orbitale ale planetelor din Sistemul Solar, scara muzicală este fondată pe ea, sistemul

de elemente chimice şi într-adevăr totul în legătură cu sistemele naturale se supune acestei legi.

Baghetele (baghete împărţite) ţinute în mâna stângă de preotul care este descris pe primul panou principal sunt afişate într-un raport în legătură cu frecvenţa lui A (fig.62).

Fig. 62 Detaliu al unui panou

Valoarea standard acceptată pentru nivelul lui A de astăzi este 440 Hz, dar valoarea de 441 Hz este mai precisă. Este uimitor că nimeni în special n-a observat că dacă plasaţi cifra 441 după punctul zecimal, adică 0.441, ceea ce primeşti este o funcţie a secţiunii de aur. Ştiind toate acestea, vom ajunge la o interesantă revelare. Nu numai că aceste panouri explica principiul folosirii secţiunii de aur, ele, de asemenea, prezintă instrumente care sunt elementar de simple, dar lucrează ca un computer.

Braţele noastre însăşi sunt deja instrumente de acelaşi tip ca „instrumentele de măsurare” descrise pe tablete (fig.63).

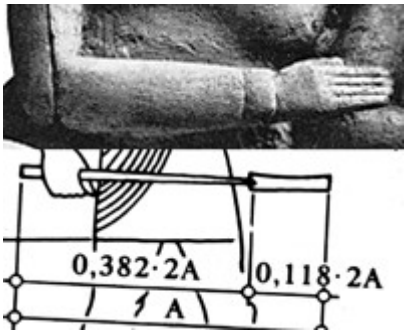

Fig. 63 Descrirea unei baghete împărţite

Calculele au arătat [25] că această baghetă este un instrument cu care este posibil să se calculeze orice valoare din secţiunea de aur direct ca o lungime, fără a utiliza nicio formulă matematică complicată, doar manipulând „bagheta magică”, adunând sau scăzând.

Această idee a fost nucleul „Canonului” care explică metoda de a face şi de a utiliza instrumentele de măsurare cu ajutorul cărora piramidele şi complexele de temple au fost acordate cu anumiţi faraoni (fiinţa umană).

Voi aveţi sentimentul că fiinţele umane au fost create după un fel de standard. Ar fi mai corect, totuşi, să spunem că fiinţele umane nu ar fi putut fi create diferit pentru simplul motiv că ele au apărut într-un mediu care impune acei parametri şi valorile din secţiunea de aur implică o relaţie directă cu ceea ce noi numim „rezonanta armonică”.

Rezonanţa armonicăşi secţiunea de aur

Să examinăm pe scurt ideea de „rezonanţă armonică”.

În scopul de a imagina mai bine mecanismele care operează în complexul marii piramide din Giza, să examinăm un exemplu uşor de înţeles. Luaţi două chitare

şi acordaţi-le la unison. Apoi puneţi o chitară în camera alăturată, întoarceţi-vă, ridicaţi-o pe cealaltă şi loviţi o notă – pe a şasea coardă, să spunem. Dacă faceţi asta, veţi observa coarda a şasea a celei de a doua chitare, stând în colţul din cealaltă cameră, de asemenea, a început să vibreze, producând o notă abia sonoră, deşi nu am atins-o. Acesta este fizic fenomenul de rezonanţă armonică în acţiune.

Acelaşi experiment poate fi efectuat cu două piane stând unul lângă altul. Efectul va fi chiar mai pronunţat.

Trebuie notat că atunci când începe rezonanta este însoţită de o creştere a energiei oscilaţiei. Coarda instrumentului din cealaltă cameră a fost iniţial în stare de repaus, dar atunci când coarda pe un instrument a fost atinsă, starea de repaus a celeilalte a cedat locul unei stări de excitaţie (o creştere de energie). Deci, atunci când examinăm fenomenul de rezonanţă armonică, este important să înţelegem că sursa de semnal (energie) este capabilă să ridice nivelul de energie al celuilalt obiect aflat la distanţă, cu condiţia ca acestea să fie acordate unul cu altul. Unul din factorii care determină acordarea reciprocă este secţiunea de aur.

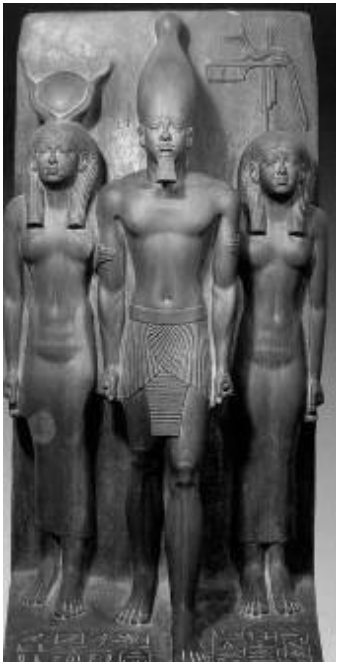

Fig. 64 Statui ale faraonilor ţinând „Baghetele lui Horus”.

Pentru mai multe detalii a se vedea cartea Baghetele lui Horus (2004) şi website-ul www.wands.ru

Baghete lui Horus pe care preoţii şi faraonii le utilizau, coroanele lor alungite, piramidele, complexele de temple-tot ceea ce a fost făcut pentru o fiinţă umană în antichitatea veche a fost creat în conformitate cu proporţiile secţiunii de aur. Acest lucru a dat obiectelor şi fiinţelor umane capacitatea de a se acorda automat una cu alta şi cu sursa naturală a energiei de viaţă, deoarece fiinţa umană ea însăşi şi lumea din jurul ei se întruchipează acest model. Prin urmare, tot ceea ce oamenii fac în conformitate cu acest principiu dobândeşte capacitatea de a se acorda pe sine la fiinţa umană şi la lumea fizică, care este o sursă de energie vitală, stimulând procesele evolutive.

Este de o importanţă fundamentală aici să avem în vedere faptul că acordarea şi interacţiunea trebuie să aibă

loc nu pur şi simplu cu fluxul general de energie, dar cu acea componentă a sa, care este necesară organismul persoanei specifice în momentul de timp dat, în etapa dată de dezvoltare, în împrejurările specifice în funcţie de starea lui de sănătate şi de energie.

Piramida, fiind în acelaşi timp atât o antenă şi un rezonator, este un retransmiţător a anumite fluxuri de energie în legătură cu procesele care au loc în sistemul energetic al Pământului şi a universului (cosmos). Proprietăţile formelor geometrice înseamnă că aceste fluxuri sunt concentrate în locurile din interiorul camerelor piramidei. Atunci când fluxul de energie interacţionează cu piramida, structura sa intensifică acest efect. Factorul-cheie este că piramida amplifică fluxul de energie în categoria care este primită şi transformată de sistemul energetic uman. Cu alte cuvinte, piramida amplifică ce are nevoie fiinţa umană. Fiinţă umană singură, fără ajutorul rezonatoarelor ca Baghetele lui Horus, piramidelor sau complexelor de temple, bazându-se pur şi simplu pe meditaţie sau concentraţia mentală sau voinţă, nu este capabilă să elimine din fluxul general de energie componenta de care nu are nevoie, nici să n-o amplifice.

Din cauza calităţilor distinctive ale formei sale geometrice şi acordatrea la o anumită persoană, piramida izolează din fluxul de energie general al Pământului componenta personală de interacţiune individuală între Pământ (mama) şi fiinţa umană (copil) şi, amplificând aceste fluxuri, le concentrează în locaţiile camerelor interne ale piramidei.

Câmpul structural al piramidei are un efect asupra a mai mult decât doar obiectelor şi oamenilor situaţi în interiorul acesteia. Efectul se extinde, de asemenea, într-o zonă foarte mare în jurul piramidei, şi ca urmare şi asupra altor piramide şi asupra aşa de uimitoarelor instrumente baghetele lui Horus în mâinile unei persoane, persoana însăşi şi sistemul său energetic încep să „răsune”, sau să

rezoneze ca şi o coardă a unei chitare din camera alăturată. În acest fel energia este transmisă la distanţă şi energia ajunsă la piramidă este transferata la toate lucrurilor vii şi non-vii pe o distanţă mare în jurul ei.

Orice legat de fenomenul de rezonanţă trebuie în termenii cei mai generali conectat cu funcţiile secţiunii de aur. Deoarece natura funcţionează în cel mai simplu mod, cel mai economic, cel mai eficient, cel mai plin de culoare şi cel mai divers – utilizând secţiunea de aur.

Astăzi se poate spune cu certitudine completă că, acele cunoştinţe codificate de pe panourile Hesi-Ra au servit ca bază pentru construcţia piramidelor. Acestea reprezintă veriga lipsă care a fost necesară pentru a fi capabili să spunem că piramidele au fost construite pe un nivel de ştiinţă exactă.

Este foarte important că raportul dintre dimensiunile laturilor celor două tije din mâna stângă a preotului este astfel încât produsul lor este 0.441 sau frecvenţa lui A [împărţita la o mie] (fig.65).

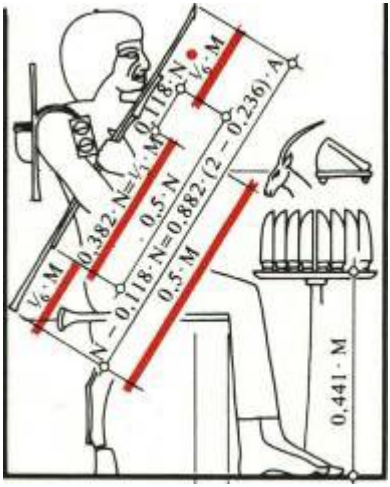

Fig. 65 Proporţiilor relative ale instrumentelor de măsurare de pe tableta Hesi – RA [25]

Calculul este destul de simplu. Două tije măsoară 0, 5 şi 0.822 [unităţi]. Multiplicarea celor două valori, 0, 5 x 0.882 = 0.441.

Acest panou arată o masa cu ceea ce egiptologii spun că sunt ofrande pe ea. Avem aici un preot al lui Horus. În „Triunghiul sacru” Horus a fost caracterizat de ipotenuză, elementul armonizator. Ca să fii un preot al lui Horus însemna să fii gardianul cunoştinţelor armoniei. Şi armonia este lucrul care îmbrăţişează absolut toate sferele de activitate şi de cunoaştere.

Acest preot (care a fost, de asemenea, arhitect) a fost persoana numărul unu în civilizaţia Egipteană veche, atât de important că informaţii despre el, nu au fost distribuite nicăieri. El a fost un om misterios. Hesi-Ra înseamnă „Însemnat de Soare”.

S-ar părea că ceea ce este pe masă, nu sunt ofrande, ci un fel de dispozitiv de acordare setat pe frecventa lui A. Confirmarea acestui lucru este faptul că distanţa dintre partea de sus a mesei pe care sta dispozitivul şi podea este exact 0.441 din lungimea standard corespunzătoare. Dispozitivul sta pe o bază, iar această bază este egală cu 441. Mijloacele de măsurare utilizate de către arhitecţii egipteni vechi au fost făcute utilizând dispozitivul de acordare. Hesi-Ra indică acest lucru direct.

Aruncaţi o privire atentă la primul panou. Preotul descris ţine două instrumente de măsurare cu o singură mână astfel indicând că ele sunt legate împreună, în timp ce mâna sa dreaptă arată la dispozitivul de acordare astfel subliniind legătura dintre acesta şi mijloacele de măsurare.

Astfel, într-o limbă vizuala care nu are nevoie de nicio traducere preotul subliniază că mijloacele de măsurare sunt legate de dispozitivul de acordare, cu alte cuvinte cu grila muzicală (fig.66).

Urmând logica acelei explicaţii, reţineţi modul cum mâna stângă care ţine instrumentul de măsurare este

presată în centrul pieptului (inima). Cu acest gest preotul ne spune peste milenii că ambele aceste tije de măsurare şi raportul între ele este semnificaţia centrală. Nu trebuie să uităm nici că în sistemul antic egiptean de concepte mâna stângă a fost asociată cu fluxul de energie BA-un simbol al naturii materialului structurat, şi instrumentul de măsurare, ca un obiect material, este necesar pentru construirea de clădiri care structurează spaţiul lumii materiale. Mâna dreaptă, asociată în sistemul egiptean antic cu fluxul de energie KA sau structurarea naturii, arată la instrumentul de acordaj ca sursă de unde oscilante (energie).

Rezultă că, în cazul în care tijele de măsurare sunt armonizate cu un dispozitiv de reglaj setat pe nivelul de frecventa a lui A folosit în calcule şi construcţii, atunci puteţi da unei clădiri şi spaţiului său interior calităţi rezonatoare găsite pe scara muzicală.

Cu alte cuvinte, de a introduce un sistem de parametri liniar-spaţiali într-un sistem de armonie sonică (57). A construi ţinând seama de legi înseamnă să creezi edificii care interacţionează cu lumea naturală, cu sursele de energie prin principiul rezonanţei armonice, adică, prin intermediul unor mecanisme care se află la baza universului. O astfel de abordare la rândul său, deschide posibilitatea de a interacţiona cu natura la nivele fundamentale diferite.

Acum ne îndreptam atenţia spre un lucru care arunca o umbră pe decizia arhitecturala care a fost fondată pe principiile expuse mai sus şi dezvăluie unele detalii în concepţia constructorilor piramidei.

În piramida lui Keops este o cameră, în mod eronat menţionată de către majoritatea egiptologilor ca şi „camera mormântului Reginei”, care în raport cu vârful piramidei este conectată cu frecvenţa de acordaj. Dacă vom lua întreaga înălţime a piramidei ca o singură unitate, şi vom măsura în jos o distanţă de 0.882 – de două ori

frecvenţa lui A (0.441 2 sau mai degrabă o octavă mai mare), vom găsi camera în exact acest punct (fig.67).

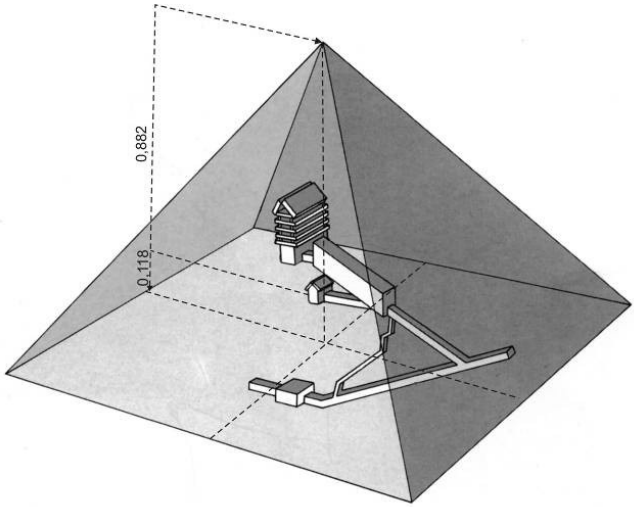

Fig. 67 Piramida lui Khufu (Keops)

Dar dacă ne amintim de distanţa medie a urechii umane, într-adevăr întreaga structură a fiinţei umane, este acordată la frecvenţa lui A, formând un fel de câmp planetar a acestei note semnal, rezultă că şi camera din interiorul piramidei este plasată într-o poziţie sensibilă la frecvenţa de rezonanţă a acelui câmp.

Dacă, mergând mai departe de aici, vom accepta că piramida funcţionează ca un rezonator, atunci putem începe să ne gândim la scopul piramidei ca având forma unui tip special de generator. Apoi motivul pentru aspectul caracteristicilor de rezonanţă şi fenomenele energetice în diferite puncte din piramidă devin clare.

Rezultă că structura piramidei poate avea ceea ce ar putea fi numit un efect corector asupra fiinţelor umane.

Evident piramida a fost menită să influenţeze structura fiziologică umană şi psihologică. Şi nu doar o

singură persoană, ci un număr mare. Şi corectarea calităţilor psihologice şi fizice ale unei persoane este legată cu standardele sale etice, cu armonizarea, deoarece armonie separată de principiul etic nu poate exista pur şi simplu.

Lucrează acum piramidele?

Piramidele lucrează întotdeauna. Acestea nu pot să nu reuşească să lucreze. Există, totuşi, problema de activare a lor. Perioadele când piramidele sunt active şi oportunităţile pe care le permit sunt conectate cu procesele energetice ce au loc în univers. În timp ce sunt rezonatoare, piramidele sunt în acelaşi timp antene de un anumit fel, un sistem prin care trece energia şi informaţiile de la un spaţiu la altul. Care, la rândul său, face utilizarea constantă a piramidelor să se confrunte cu o gamă largă de sarcini.

* * *

După examinarea unor aspecte ale anticului „Canon” şi mecanismul de rezonanţă armonică, ne putem muta la următorul subiect important – factorul de ciclicitate. Vom lua în considerare ritmurile cosmice, influenţa lor asupra tuturor lucrurilor vii de pe planetă, şi mai presus de toate fiinţele umane şi comportamentul lor.

Cunoştinţele despre procesele ciclice au fost partea cea mai importantă şi mai esoterica a anticului „Canon”, permiţând iniţiaţilor o introspecţie în secretele cauzalităţii cosmice şi legătura cu forţe la nivel mondial, deschizând orizonturi pe care oamenii moderni chiar nici nu le-au suspectat să existe iniţial.

Pentru a realiza aceste posibilităţi, calcule speciale trebuie făcute pentru a face astfel încât valorile corespunzătoare ale ritmurilor cheie speciale (cicluri) din natură să fie încorporate în configuraţia şi parametrii liniari ai piramidelor. Ca rezultat, piramidele au devenit

rezonatoare şi amplificatoare speciale ale fluxurilor de energii cosmice transformate de nucleul Pământului.

În secţiunea precedentă ne-am atins de funcţia „triunghiului sacru” cu ajutorul căruia lucrările arhitecturale ale anticului Egipt au fost acordate la ritmurile ciclului foarte important de a 12-a parte. Prin urmare, vom dedica secţiunea următoare factorului ciclului cosmo-sociologic de doisprezece ani, care a fost deja menţionat. Acest lucru vă va oferi şansa de a aprecia semnificaţia şi natura inevitabilă din ciclul de doisprezece ani în istoria civilizaţiei, care arată cum a influenţat inevitabil umanitatea şi o va influenţa întotdeauna, dictând ritmul evenimentelor şi schimbările.

INFLUENŢA PROCESELOR CICLICE ASUPRA OAMENILOR ŞI CIVILIZAŢIILOR

Papirusurile supravieţuitoare spun despre preoţi care preziceau viitorul. Ei îşi bazau previziunile pe ritmurile anumitor influenţe energetice cosmo-planetare care au o influenţă hotărâtoare asupra tuturor lucrurilor vii şi non-vii de pe planeta noastră. Aceste influenţe au propriile lor periodicităţi sau ciclicitate specifică.

Calculul precis ar putea indica nu numai cea mai probabilă perioadă de posibile cataclisme naturale conectată cu procesele care au loc în cosmos, dar, de asemenea, determinarea perioadelor favorabile sau nefavorabile pentru luarea deciziilor de stat sau politice de un fel sau altul (58).

Această cunoştinţă care la un moment dat a fost completă a devenit pierdută peste secole. Ceea ce a supravieţuit a fost înfăşurat într-un văl de mister şi a rămas proprietatea unui cerc foarte mic de oameni. Cu timpul informaţii fragmentate despre procesele ciclice au fost păstrate numai de câţiva iniţiaţi, dintre care unul a fost Nostradamus.

În ciuda eforturilor de mai multe generaţii de cercetători care au studiat prorocirile lui Nostradamus, secretul care sta în spatele lor nu a fost descoperit şi concluziile desprinse de cercetători au direcţionat privirea omenirii departe de ideea principală.

Există, desigur, o logică la acest lucru. Nostradamus, ca şi generaţiile de preoţi antici egipteni care ştiau secretul, a făcut tot ce putea el să-şi ascundă cunoaşterea şi ceea ce se află în spatele profeţiilor lui de ochii neiniţiaţilor. În acest scop Nostradamus şi-a codificat predicţiile, care arată că el a avut aceeaşi atitudine ca şi preoţii, ca şi Hesi-Ra, care şi-au codificat cunoştinţele în timpul lor.

Au existat mai multe motive pentru acest secret, dar în această secţiune vom pune accentul pe principalul lucru etica. Alte motive vor fi examinate în detaliu în cartea *învăţătorii*.

Semnificaţia a ceea ce se află în spatele celui mai mare secret preoţeasc merge departe dincolo de conceptele existente ale lumii din jurul nostru şi de structura universului. Introspecţia în acest secret oferă posibilităţi nelimitate pentru a influenţa lumea. Dar conceptele existente de moralitate şi etică impun limitări serioase, care obligă persoanele aflate în posesia cunoştinţelor acestea să reflecteze asupra responsabilităţii lor spirituale şi karmice pentru soarta lumii şi consecinţele negative care inevitabil vor apărea dacă cunoştinţele intră în posesia „neiniţiaţilor”-aceia care nu recunosc consecinţele din cauza imaturităţii lor spirituale, îngustimii minţii şi agresivităţii lor.

Descrierea viitorului Pământului în profeţiile lui Nostradamus este efectiv explicaţia lui de ce a codificat accesul la cunoştinţele principale.

Motivul etic pentru o astfel de decizie este aceasta: să fie capabil să citească, să înţeleagă şi să aprecieze cunoştinţele înregistrate într-o limbă specială (codul),

bazat pe principiile care se află în spatele cunoaşterii însăşi, însemnând să stăpânească aceste cunoştinţe şi să atingă un nivel unde influenţa conştientă a cursului evenimentelor istorice devine o posibilitate. O astfel de capacitate este domeniul iniţiaţilor.

Împărtăşind preocupările preoţilor antici şi ale lui Nostradamus, în această secţiune doar vom arunca o mică lumină pe un aspect al vechilor cunoştinţe referitoare la tema ciclicităţii.

Multe generaţii de cercetători au încercat să descopere cum au fost codificate profeţiile înregistrate de Nostradamus, dar soluţia, care s-a dovedit a fi destul de simplă, dar plină de sensuri, a fost acolo pe fiecare pagină.

Dacă deschideţi o copie a *Secolelor*, veţi vedea că textul este alcătuit din catrene – versete de patru linii fiecare. Şi cheia codului este cifra 4. Nostradamus a făcut baza codului său „ciclul de patru ani” (ciclul de 12 ani constă din trei faze de patru ani) care determină nu numai etapele în evoluţia societăţii umane, dar, de asemenea, o gamă întreagă de evenimente care au loc în sistemul solar. Despre aceste cunoştinţe a proceselor naturale ciclice, Nostradamus spune direct:

„Recunosc că în viitor aproximativ acelaşi număr de evenimente ar avea loc ca în secolele care au trecut”.

Acum să examinăm ceea ce a vrut să spună, luând ca exemplu istoria Rusiei în secolul trecut:

Deoarece datele de început ale calendarelor civilizaţiilor majore din lume nu au fost alese din întâmplare şi au fost legate strict de evenimente istorice importante şi procese ciclice, putem începe calcularea din primul an al oricărui secol şi vom vedea unul şi acelaşi model.

1901, se adaugă patru ani şi dă 1905 şi continuând 1909, 1913, 1917, 1921, 1925, 1929, 1933, 1937, 1941, 1945, 1949, 1953, 1957, 1961, 1965, 1969, 1973, 1977, 1981, 1985, 1989, 1993, 1997, 2001, 2005... (Vezi

apendicele 2)

Oricine cu o cunoaştere a istoriei observă imediat că aproape toate datele de mai sus sunt conectate la foarte importante repere din destinul Rusiei. Ar trebui precizat o dată că această scară se aplică nu numai în Rusia. Prin urmare, revenind la catrenele lui Nostradamus care vorbesc de perechi de evenimente uneori considerabil separate între ele în timp ar trebui să înţelegem că el se referă la evenimente marcând începutul sau sfârşitul unui ciclu de patru ani, sau mai degrabă un ciclu de doisprezece (4 x 3) sau treizeci şi şase ani ((43) 3). În timp ce în ciclul de patru ani datele pot să apară ne corespunzând la orice eveniment deschizător de epocă, ciclurile de doisprezece şi treizeci şi şase ani sunt întotdeauna marcate cu astfel de evenimente. Şi aşa, atunci când examinăm prorocirile lui Nostradamus, noi ar trebui să ne bazăm calculele pe cicluri din acestea din urmă.

Astăzi, ştiind ce a avut loc deja în secolul trecut, putem prezice cu un grad foarte ridicat de probabilitate anii care vor fi însemnaţi de cele mai importante evenimente în viitor:

2001, 2005, 2009, 2013, 2017, 2021, 2025 şi aşa mai departe…

Acesta ar trebui să sublinieze că, mai mult decât o dată Nostradamus însuşi a direcţionat atenţia la numărul 4 şi chiar şi în testamentul său el a dat instrucţiuni ca sicriul lui să fie înconjurat de patru lumânări de o *livră*, două pe fiecare parte.

Impresia dată este că dorea ca omenirea să recunoască acest model pentru sine – şi recunoscându-l să încerce, prin îndepărtarea tensiunilor care apăruseră, să construiască relaţii unul cu altul şi cu lumea înconjurătoare într-un mod pozitiv cu ciclul de patru ani în minte, astfel încât atunci când am ajunge în anul 1999 să evităm începutul războiului de 27 ani pe care Nostradamus l-a prevăzut. Deja astăzi, este evident că, condiţiile care s-

au ideplinit în toamna anului 1997 nu au condus din fericire la izbucnirea războiului prelungit pe care l-a prevăzut. Cu toate acestea, cu continuarea ciclului de patru ani în minte în secolul următor, nu ne putem permite să ne relaxăm din moment ce există mai multe date înainte la care s-ar putea evenimentul funest să apară. Ştiind semnificaţia specială a ciclului de doisprezece ani şi, de asemenea, dezvoltarea dinamică a unei conştientizări pozitive în omenire, putem spune cu aproape certitudine că în cazul în care războiul nu începe până în 2025, trecând de faza critică, atunci nu va începe deloc.

Activitatea sporită a maselor de oameni şi evenimentele radicale care uneori au loc în societate sunt conectate direct cu supratensiunea în activitatea solară, care la rândul ei este sunt guvernata de ciclul de patru ani.

Din motive de natură cosmică exact o dată la fiecare patru ani Venus, care se deplasează strict în conformitate cu calendarul său, brusc încetineşte, în timp ce Marte în acel moment accelerează. La acelaşi moment Janus şi Epimeteu, doi sateliţii ai lui Saturn, îşi modifică orbitele lor, şi aici pe Pământ un nou curent El Niño apare în Pacific. Apariţia acestui curent este cauzată de schimbările în câmpul electromagnetic al Pământului datorită unei puternice influente din afară. Aceste modificări la rândul lor sunt cauză nu numai pentru dezastre majore naturale, dar, de asemenea, şi pentru aproape toate catastrofele aeriene şi alte accidente tehnice, deoarece sistemele de navigaţie şi alte dispozitive de siguranţă electronice sunt într-o anumită măsură dependente de câmpul electromagnetic al Pământului.

Aruncaţi o privire la statistici, şi veţi vedea o mulţime de catastrofe aeriene şi dezastre naturale de diferite tipuri care au avut loc în ţările din bazinul Pacificului între toamna anului 1997 şi toamna lui 1998.

Toate evenimentele cele mai dramatice se desfăşoară aproximativ în anul respectiv între toamna anului şi

toamna anului următor. 1997 a văzut sfârşitul unui ciclu de patru ani şi începutul următorului. Alegerea lui 1997 în acest context este datorită faptului că în acel an, într-un anumit sens, material profetic a fost publicat pentru prima oară.

Având în vedere că în predicţiile lor anticii se bazau doar pe acest model, ne amintim cum s-au dezvoltat lucrurile de atunci.

Anul 2001 a fost unul pe care a căzut umbra predicţiilor lui Nostradamus. Era nu numai ultimul an care completează un ciclu de 4 ani, dar, de asemenea, capătul anterior şi începutul următorului ciclu de 12 ani, faza iniţială care este marcată întotdeauna de evenimente epocale.

La 11 septembrie 2001 lumea a văzut cât de relativ este conceptul de „timp” separându-ne de Nostradamus care a prezis un război teribil. Astăzi stăm la un pas de aceasta. Este evident că umanitatea este slabă la învăţarea lecţiilor istoriei şi înţelepciunii anticilor şi astfel este condamnată în viitor să coboare pe o cale spinoasă.

Patru ani au mai trecut şi apropiatul 2005 a adus tsunami-ul masiv din Oceanul Indian, care a costat sute de mii de vieţi, „revoluţiile portocalii”, tragedia de la Beslan, escaladarea violenţei şi terorismului în Orientul Mijlociu, în Marea Britanie, revolte şi maşini arse în Franţa, şi aşa mai departe, şi aşa mai departe. Etapa activă a schimbărilor şi tulburări în societatea umană ar putea fi de aşteptat să dureze până târziu în toamna lui 2006. Nereuşind să recunoască influenţa factorului invizibil, comunitatea mondială a permis o nouă spirală de escaladare în conflictul israeliano-palestinian, o creştere a terorismului şi izbucnirea celui de-al doilea război între Liban şi Israel, în timp ce planeta a reacţionat cu cutremur şi tsunami-ul din Indonezia.

Şi asta nu e totul, în 1997, prima ediţie a Baghetelor lui Horus includea următorul pasaj:

«Este important să se sublinieze că modificările în câmpul electromagnetic al Pământului întotdeauna au avut şi continuă să aibă un efect negativ asupra sănătăţii şi sistemelor imunitare ale oamenilor şi animalelor. În ciuda faptului că vârful fazei negative din ciclul curent (1997 – 1998) a trecut deja, este destul de posibil că după vârful din 2001 (până în toamna anului 2002) şi 2005 (până în toamna anului 2006) poate vom auzi de apariţia unor noi epidemii printre animale. Trebuie să menţionăm că, în anumite circumstanţe o intensitate sporită în câmpul electromagnetic al Pământului poate duce la apariţia de tulburări imuno-deficitare la animale, care vor trece la om. (Vezi apendicele 3)».

Şi asta e chiar ceea ce s-a întâmplat! Am învăţat despre viruşi mortali care afectează animalele şi gripa aviara care, în cazul în care a trecut la om, cauzează simptome foarte grave şi chiar moartea! Aşa cum aţi văzut până acum, ciclurie de patru ani sunt o realitate pe care anticii o ştiau. Este suficient să reamintim faptul că, un ciclu calendaristic antic egiptean a durat 1460 zile. Împărţiţi 1460 la 365 şi veţi obţine exact patru. Cu alte cuvinte vechii egipteni s-au gândit şi şi-au măsurat viaţa lor în cicluri de patru ani.

Pentru acest motiv anticii au construit observatoare astronomice cu un grad de precizie care este surprinzător, chiar şi în propriul nostru timp. Prin observarea şi calcularea fazelor Lunii, Soarelui şi altor planete, anticii au produs cicluri şi cu anumiţi factorii naturali care se suprapun pe ele, au prezis viitorul posibil pentru a se pregăti pentru el; folosind fazele pozitive ale ciclurilor ca să realizeze obiective speciale sau, prin anticiparea fazelor negative, să reducă potenţialul problematic la un nivel minim.

Creşteri ale activităţii în societatea umană şi cataclismele naturale sunt rezultatul unor influenţe cosmoplanetare energetice ascunse. Ele stimulează şi

alimentează cu combustibil evenimentele care au loc pe Pământ şi în spaţiu pentru că realizează o anumită energie potenţială în cadrul acestora. Este suficient să spunem că o piramidă cu patru laturi este întruchiparea principiului ciclului în patru părţi care este o componentă a celui de 12 părţi (3 faze de patru luni într-un an, ciclul de patru ani, trei faze de patru ani într-un ciclu de doisprezece ani) şi realizăm că piramida este reglată la fazele de energie ale valurilor din ciclul de doisprezece ani. De aceea piramida este o antenă şi un rezonator acordate să amplifice fluxurile speciale ale energiei cosmice, care sunt transformate de nucleul Pământului. Acordându-se la acestea, o fiinţă umană are şansa de a interacţiona cu forţele cosmice!

Luând în considerare fazele periculoase ale ciclurilor de doisprezece ani şi efectul lor negativ asupra sistemul imunitar uman, ca să armonizeze BA şi KA şi să menţină balanţa energetică corespunzătoare în organism necesară pentru autopefecţionare, vechii egipteni foloseau un set întreg de măsuri, un parte invariabilă a lor fiind „Baghetele lui Horus” sau cilindrii cu diverse umpluturi speciale.

„Sursa de energie”.

Piramidele ascund multe secrete în interiorul lor. Ele au arătat numai o mică parte din ceea ce deţin. La sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul celui de al XX-lea Konstantin Tsiolkovsky şi Nikolai Rynin în Rusia independent unul de altul au exprimat ideea că în monumentele unora dintre cele mai vechi culturi ale umanităţii ar fi trebuit să rămână urme ale vizitelor şi lucrărilor efectuate de către reprezentanţi ai unei civilizaţii extraterestre. Aceşti creatori adevăraţi ai piramidelor se presupune că au codat în creaţiile lor informaţii care chiar şi acum, patruzeci de secole mai târziu, vor uimi omenirea.

De multe milenii marile piramidele au conservat misterul „camerelor secrete”, care conţin, conform legendei, fie secrete de un tip special sau un fel de cunoştinţe care ar da găsitorului putere asupra lumii. Oamenii au căutat cunoştinţele mai multe secole deja. Le-au căutat în stânca dublu cocoşată pe care corpul piramidei se află (59). Ei, de asemenea, au căutat sub piramidă. Camera nu este unde au căutat, ci în partea superioară a piramidei, într-un punct definit de raportul 0.118: 0.882 (fig. 68). Camera conţine „sursa de energie”, pe care vechii egipteni au moştenit-o de la oamenii din Atlantida care au venit în Africa de Nord cu mult înainte de răsăritul civilizaţiei egiptene.

Această sursă ia forma unui dispozitiv care este un cristal special cu o structură în reţea aproape în parametrii cristalului de cuarţ (60). Aproape toate cele mai uimitoare fenomene observate m şi în jurul piramidei sunt conectate cu prezenţa acestui dispozitiv (61). Sensul creării şi utilizării „sursei de energie” constă în capacitatea sa de a afecta structura timpului şi spaţiului în apropierea piramidei. „Sursa de energie” în sine a fost astfel proiectată că funcţia sa este legată cu nucleul producător de energie pulsantă a planetei noastre.

În anumite perioade ale anului procese care are au loc în spaţiu excită nucleul Pământului şi acesta începe să radieze o energie care stimulează evoluţia tuturor fiinţelor vii de pe planetă. Amplificând fluxul acestei energii (unde cu o frecvenţă specială (57)), piramida o focusază pe „sursa de energie” situată într-o cameră aflată în zona focală din treimea superioară a piramidei. Ca rezultat sursa cauzează denaturarea spaţiu-timpului şi începe să radieze o energie care afectează fiinţele umane, conştiinţa lor energetică şi psihologică şi structura fizică.

În anumite zile ale anului tot complexul – piramida şi sursa de „energie” în interiorul acesteia – se angajează într-o interacţiune specială cu sistemul energetic uman.

Piramida, fiind simultan atât antenă şi rezonator, este un retransmiţător al anumitor fluxuri de energie care decurg din procesele care au loc în cosmos, fluxuri, care la rândul lor sunt axate pe „sursa de energie” din interiorul piramidei (62). Influenţa acestui complex, asigură unei persoane corect interacţionată cu propria sa minte subconştientă, conectarea la structura de informaţii a universului şi îi oferă „sexul cu zeii”.

Imensul complex piramidal de la Giza a fost, în esenţă, „o structură de meditaţie adâncă” care să permită faraonului sau preotului aflat într-o stare profundă de sugestie să facă contact cu Noosfera (63), sistemul de informaţii al Pământului, şi ocazional… chiar şi cu reprezentanţii altor sisteme planetare.

În examinarea proprietăţilor piramidelor şi sursei de „energie”, cu menţionarea „Baghetelor lui Horus”, trebuie subliniat despre calităţile lor uimitoare că nu sunt un fenomen de şansă. Ele „învie” deoarece sunt întruchiparea fizică a anumitor principii, modelând procesele care au loc în natură şi în fiinţele umane. Pentru a ilustra această idee vom vorbi pe scurt despre ce şi cum mecanismul piramidei modelează. Nu vom merge adânc în acest subiect interesant, deoarece ar necesita o carte întreagă proprie, dar vom examina numai câteva detalii.

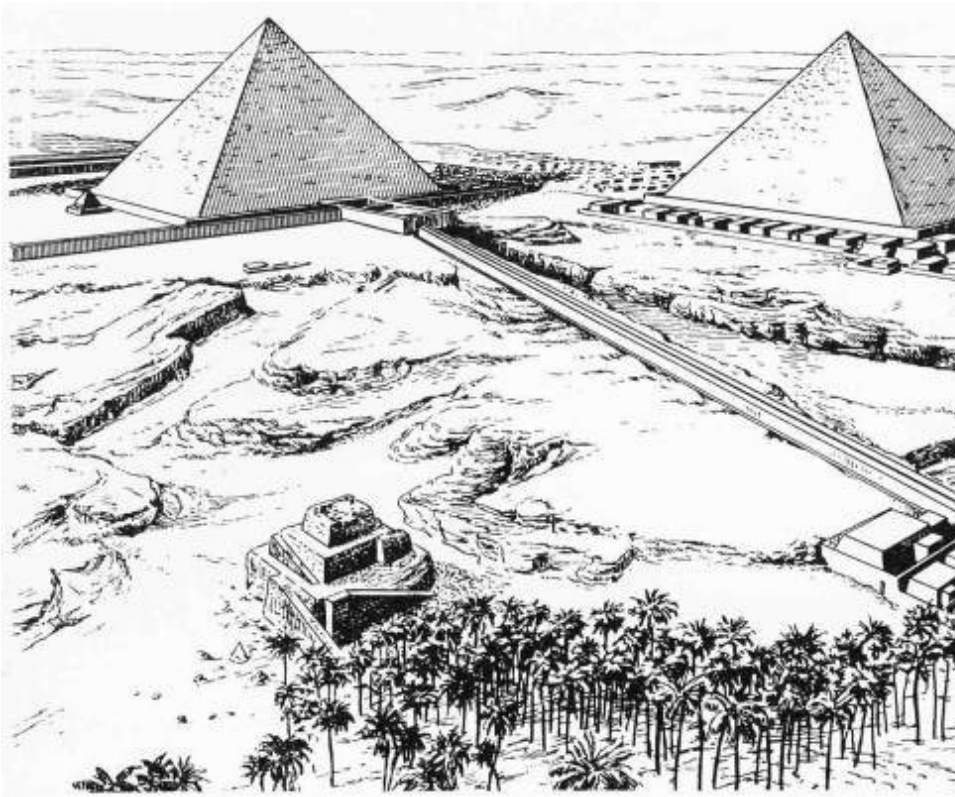

Fig. 69 Complexul piramidal de la Giza – o structură de meditaţie adâncă

Proiectarea piramidei în primul rând a fost o întruchipare a sistemului energetic uman. S-a stabilit că doctrina centrală antică egipteană „structura unificată a fiinţei umane şi a universului”, prima dată expusă în cartea Baghetele lui Horus, arată că fiinţele umane (sistemele noastre energetice) au nu şapte, ci nouă învelişuri energetice (corpuri). Dar atunci când au fost concepute piramidele, calculele s-au bazat pe un sistem de şapte nivele, deoarece piramida este un obiect fizic destinat să acţioneze asupra învelişului fizic al unei persoane, şi numai prin acesta asupra învelişului energetic. Prin urmare, în procesul de proiectare este necesar să se ia în considerare

numai acele corpuri energetice care au proiecţii în corpul fizic. Aceste proiecţii sunt cele şapte glande din sistemul endocrin (gonadele, glandele suprarenale, pancreasul, timusul şi tiroida, hipotalamusul şi hipofiza (pituitara).

Pentru a întruchipa acest principiu într-o piramidă înălţimea structurii a fost împărţită în şapte părţi, care reflectă structura de şapte nivele a structurii energetice umane. Acest principiu a fost implementat în piramidele din diverse civilizaţii din lumea antică. Templele zeului Marduk şi altele ridicate la Borsippa de sumerieni au avut şapte niveluri. Acelaşi lucru este adevărat şi pentru Turnul biblic (piramida) al lui Babel.

Ca un exemplu pentru a ajuta vizualizarea noastră putem lua din nou piramida lui Dioser (fig.70).

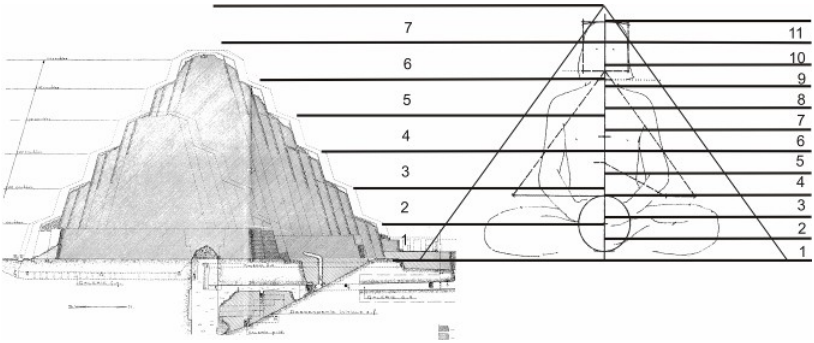

Fig. 70 Piramida lui Dioser
Piramida lui Khufu

„Forma în trepte”, egiptologii recunosc, „simbolizează o scară cu şase trepte care duce la o platformă pe partea de sus (a şaptea etapă) şi această cifră coincide cu numărul de planete, inclusiv Pământul, cunoscut la egipteni în acel moment şi, pentru toate aparenţele, simboliza etapele pe care sufletul are să le negocieze în viaţa de apoi”. [4]

Nu este rău, dar în realitate cele şase trepte ale

piramidei lui Dioser au fost un model al sistemului energetic de şase-nivele al fiinţei umane şi al Pământului, în timp ce platforma de sus a fost al şaptelea nivel de energie sau plan. În ciuda faptului că fizic piramida lui Dioser nu avea o a şaptea treaptă, în sfera energetică există ca o extensie a fluxului de energie al piramidei. Un astfel de design de piramidă a fost o reflectare a doctrinei antice care vizualiza învelişurile al şaselea şi al şaptelea energetice umane ca un singur întreg.

Iniţial, conform concepţiei constructorilor, fiecare treaptă a unei astfel de piramide a fost un rezonator, unul dintre cele şase centre energetice umane ale persoanei care a fost în interiorul acesteia, aceea pentru care fusese acordată piramida. Parametrii geometrici ai fiecărei trepte nu au fost accidentali; ei aveau anumite caracteristici care făceau posibilă amplificarea fluxului de energie asociat cu nivelul de energie corespunzător (aura) Pământului şi al fiinţei umane. Acum să examinăm ce idei au fost încorporate în structura marii piramide a lui Khufu (Keops) şi cum au făcut.

Ca şi cu piramida lui Dioser, piramida lui Khufu întruchipează, de asemenea, sistemul celor şapte nivele energetice umane. Acest factor a modelat designului tuturor tipurilor de piramide care au fost construite pentru o fiinţă umană. Dar piramida lui Khufu este un instrument special, conceput pentru scopuri foarte specifice şi deci aceasta modelează considerabil mai profund conceptele structurii fiinţelor umane şi cosmosului decât orice altă piramidă. În primul rând printre aceste concepte este ciclicitatea.

Aspectul sistemul zecimal de numărare a fost într-un anumit mod conectat cu doctrina foarte veche „KA-BA-LA-ON” – unitatea structurală a fiinţei umane şi a universului, despre care mai mult va fi spus mai târziu. Link-ul este aceasta: în conformitate cu doctrina, organismul uman are nouă corpuri energetice; învelişul său fizic este

componenta a zecea. Suma totală este astfel zece (ciclul este complet).

Concepţiile principale ale preoţilor antici egipteni (principii) despre structura universului sunt expuse în douăzeci şi două arcane, care au fost grupate în două blocuri de unsprezece. Primul bloc formula idei de bază despre lume. Numărul 11 a fost unul magic (numărul puterii), deoarece primul element din a doua etapă (straturi) din sistemul zecimal este primul pas (creator de model) pentru următorul „model de două cifre”. În acelaşi timp este şeful, „ierarh-ul” din grupul precedent de zece.

Numărul unsprezece este, de asemenea, conectat cu ciclul solar de 11 ani şi astfel cu principiul ciclului de 11 sau 22 ani (de două ori unsprezece, exprimând dualitatea lumii, principiul BA-KA), este, de asemenea, cuprins în piramida lui Khufu. De altfel, întregul ciclu de studii la o şcoală preoţească dura 22 de ani (două cicluri 11)!

Pentru a întruchipa principiul ciclicităţii în edificiu, înălţimea piramidei fără încununarea piramidionului a fost împărţită în unsprezece părţi. Ca o reflectare a principiului dualităţii fiecare parte la rândul său împărţită în două, oferind 22 niveluri cu totul. Pentru ca piramida să aibă un efect profund asupra întregii structuri energetice umane (nouă corpuri energetice, plus corpul fizic, fac 10), 22 a fost înmulţit cu 10 (care leagă ciclurile), oferind o cifră de 220. De aceea, Piramida lui Khufu are 220 rânduri ale zidăriei până la nivelul piramidionului.

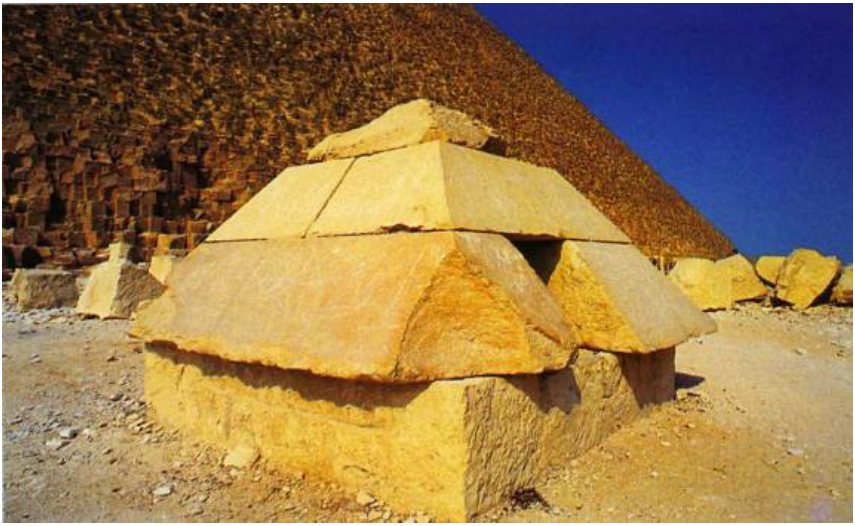

Fig. 71 Fragmente de piramidion la piramida lui Khufu

Astăzi marea piramidă nu mai are piramidion-rămăsiţele lui stau alături, (fig.71) – dar în timpurile vechi, acesta a fost vârful piramidei. Înălţimea sa planificată a fost de nouă metri. Trebuie să vă fie clar până acum că piramidionul modelează sistemul cu nouă nivele energetice al fiinţei umane şi al universului, pe când efectuează tranziţia sistemului energetic al piramidei în raza lui Ra care se ridica din piramidă. Textele conţin rapoarte despre această rază care apărea deasupra piramidei la Solstiţiul de vară şi care era vizibilă cu ochiul liber de la o distanţă enormă.

Fiinţele umane au, de asemenea, un astfel de flux de energie, raza lui Ra, deasupra capetele lor. Fotografia de mai jos este dovada grafică a faptului că piramida modelează fiinţa umană şi caracteristicile structurii sale energetice (fig.72).

Fig. 72 Coloane de energie peste capetele oamenilor

Capturate din întâmplare pe film, aceste formaţiuni luminoase deasupra capetelor oamenilor sunt acele aceleaşi fluxuri de energie (Ra) pe care „coroanele-concentratoare” ale preoţilor antici egipteni şi faraonilor le focusau pe hipotalamusul, hipofiza şi epifiza lor. Este remarcabil de asemeni că fotografia arată clar forma acestor structuri de energie care se corelează esoteric cu energia celui de al şaselea şi al şaptelea „înveliş” (pentru detalii vezi cartea Baghetele lui Horus).

Acesta este doar un exemplu de modul în care piramida este conectată cu fiinţa umană, devenind un model al structurii sale energetice şi a anumite procese ce au loc în organism.

Acum să examinăm cum şi de ce fiinţele umane ele însele sunt conectate cu lumea din jurul lor, ceea ce ne face o parte inseparabilă a cosmosului. Acest element al cunoştinţelor antice este foarte important şi interesant, deoarece acesta explică în principiu modul cum fiinţele umane şi universul sunt construite şi ce mecanism energetic se află la baza lumii. Fără aceasta este imposibil să se înţeleagă ştiinţa, logica şi ideile pe care preoţii-

arhitecţi antici le-au încorporat în creaţiile lor, datorită cărora edificiile „au înviat”, deschizând conştiinţa unei persoane şi potenţialul ei mental.

Preoţii-arhitecţi antici au gândit aşa: „deoarece Creatorul (Natura) singur este sursa tuturor cunoştinţelor şi energiilor „luminoase”, pentru iluminarea adevărată un om trebuie să intre în fluxul de energii care poartă aceste calităţi şi să devină purtătorul lor”. Acesta a fost motivul pentru care învăţăturile antice au pus atât de mult accent pe fluxurile energiilor Pământului (Ra, Shu, Nether) şi pe fluxurile de energii cosmice (Nilul ceresc), transformate de nucleul planetei, şi alte surse naturale de energie (în concordanţă cu Maat, adică, în conformitate cu Legea Universului).

Această cunoaştere, baza şcolilor preoţeşti, a format fundamentul anticului „Canon” pe baza căruia templele şi piramidele au fost construite, permiţndă iniţiaţilor să vadă şi să înţeleagă motivele evenimentelor trecute şi să câştige introspecţie în modelele viitorului. Fără aceasta, adevărata transformare spirituală a fiinţei umane şi a lumii este imposibilă. Exact pentru aceasta prorociţa bulgară Vanga a spus:

„Foarte interesante evenimente stau în faţa noastră, dar trebuie să avem răbdare şi să aşteptăm ca ele să vină... Curând o învăţătură foarte veche va veni în lume. Oamenii mă întreabă, va fi curând? Nu, nu curând. Asiria nu a căzut încă!”

Statul vechi al Asiriei a fost localizat în ceea ce este acum nordul Irakului. Când Vanga a făcut profeţia ei în 1980, evenimentele pe care ea le-a prezis nu s-ar fi întâmplat într-adevăr în curând. Erau douăzeci de ani lungi rămaşi până la sfârşitul mileniului. În 2003 Irakul a căzut. În acelaşi an urme ale cunoştinţelor antice au fost descoperite, citite şi formulate. Clarvăzătoarea bulgară a avut o opinie foarte clară despre evenimentele creatoare de epocă, făcându-se ecoul esenţei bazei profeţiilor lui

Nostradamus:

„Nu trebuie să luptaţi pentru pace cu un pistol în mână. Dacă inspiraţi gânduri bune în oameni – faceţi un pas serios spre realizarea păcii... Nu există nicio altă cale. Avem nevoie să ne privim reciproc, cu bunătate şi dragoste pentru a fi salvati. Ca totul să fie salvat. Împreună. Dacă nu vom înţelege adevărul simplu cu mintea noastră, vom fi făcuţi să înţelegem de implacabilele legi ale universului. Dar atunci va fi prea târziu şi iluminarea ne va costa însutit”.

Noi, de asemenea, vom intra în contact cu acea cunoaştere care în adâncimile antichităţii preistorice a fost născută de oamenii-zei, „devotaţi creşterii înţelepciunii”, acei câţiva supravieţuitori „urmaşi ai lui Horus” care au adus oamenilor cunoaşterea „moştenirii divine” prin care ei s-au străduit să unească lumea.

«KA-BA-LA-ON».

Doctrina antică egipteană a unităţii structurale a fiinţei umane şi a universului

Doctrina unităţii structurale a fiinţei umane şi a universului, care a parvenit în zilele noastre într-o formă relativ uşor de recunoscut nu are nimic cu ce să se compare în cultura mondială. Multe tradiţii religioase contemporane au sursele lor în această doctrină antică, care este în mod clar de origine cosmică. Reflectată în monumente culturale este un artefact filosofic care, dincolo de orice îndoială, arată existenţa la un moment dat a unui mesaj etic şi moral transmis umanităţii printr-o civilizaţie de un nivel spiritual mult mai mare. Cel mai probabil extraterestră în raport cu nivelul şi semnificaţia sa. În esenţă acest mesaj este codul moral şi etic al universului, la care aderarea sau eşecul de a adera determină vectorul de dezvoltare a oricărei societăţi. Dar ce se află în centrul învăţăturii antice?

Ce avem aici este o descriere a celor nouă „zeităţi” mari (64) din Ennead Heliopolis, principalul şi cel mai vechi pantheon în Egipt (fig.73).

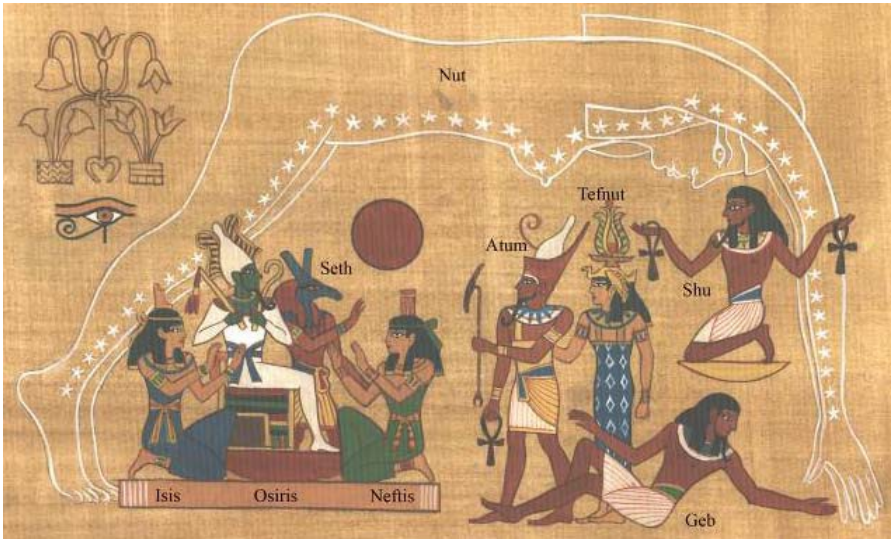

Fig. 73 Cele nouă mari zeităţi din Panteonul Heliopolis.

În discutarea tradiţiei spirituale egiptene antice, savanţii moderni spun:

„De unde au venit zeii egiptenilor antici? Egiptenii i-au inventat, aşa cum au făcut şi toate celelalte popoare – zei proprii, în încercarea de a înţelege şi de a explica lumea din jurul lor care a fost plină de taine şi secrete. În furia elementelor, în comportamentul animalelor, în proprietăţile plantelor, în orice obiect neobişnuit au văzut o manifestare a forţelor măreţe – bune şi rele. Era important să recunoască acele forţe şi să le potolească: acestea au devenit zei pentru fiinţele umane”.

Acest punct de vedere reflectă viziunea predominantă a savanţilor despre concepţia despre lume şi nivelul de cunoaştere a anticilor. Deşi ceea ce se află în

spatele „zeilor” descrişi în imagine merge dincolo de concepţia ştiinţifică contemporană a naturii fiinţelor umane şi a lumii în care trăiesc.

Pentru a înţelege natura contradicţiei rezultate este important să reţineţi că doctrina în cauză este foarte veche. Considerabil mai veche decât monumente istorice care poartă urme ale acelei învăţături care este studiată de egiptologi. Există o mare de dovezi în papirusele antice pentru a indica faptul că scribii aveau o înţelegere destul de săracă a semnificaţiei textelor pe care ei le copiau (6).

Cei nouă” mari”, care au venit la noi din adâncimi de timp au fost baza unei doctrine, cu înţelesul care derivă din structura lumii. Este fundamentul paradigmei ştiinţifice şi a viziunii despre lume a preoţilor antici egipteni, care au ajuns să fie cunoscuţi ca şi „KA-BA-LA-ON” (65). Pentru a înţelege sensul acestei doctrine ne vom întoarce la textele antice. Dar mai întâi, să lăsăm deoparte viziunea impusă nouă de egiptologi şi să ne uităm la compoziţie cu ochi lipsiţi de prejudecăţi.

Să începem cu principalul lucru.

În colţul din stânga sus al compoziţiei este ceea ce este cunoscut ca o „scenă” (fig.74). În tradiţia egipteană scenele au fost plasate la începutul unui text (papirus) şi au fost destinate de către scribii egipteni şi artişti să ilustreze sensul general al conţinutul papirusului sau textului din capitolul special. În egiptologia clasică această scenă (shema taui) este considerată un simbol a doua terenuri, Egiptul de sus şi de jos. În realitate shema taui conţine mult mai multe informaţii, înregistrate pe mai multe nivele, într-un sistem de concepte pe care nu le folosesc egiptologii.

Să-l examinăm mai îndeaproape.

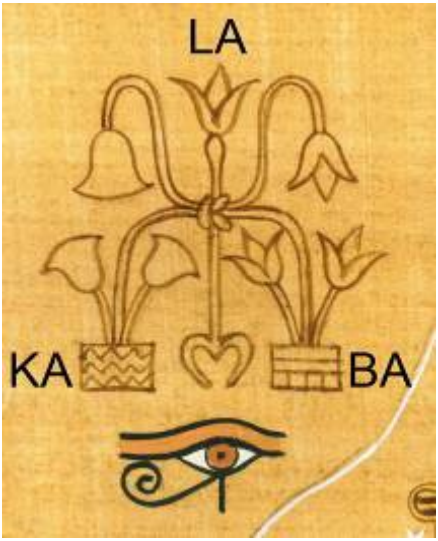

Fig. 74 Scena shema taui

Aceasta scenă prezintă două flori interconectate. Una are sursa sa în „apa vieţii” (66), pe scenă sunt afişate numai contururile acestei flori, repetând aura sa (67) ca o indicaţie clară că floarea simbolizează planul de energie, care în tradiţia „veche egipteană” a fost numit KA.

Cealaltă floare este redată în detaliu şi îşi are originea într-un mediu cu o structură ordonată (matrice); Aceasta indică la fel de clar şi în mod evident că această floare simbolizează structurarea naturii, pe care anticii o numeau BA.

Astfel scena arată alegoric la cele două a-toate-formatoare fluxuri energetice „KA-BA”; două surse de energie vitală, care sunt ambele una şi totuşi opuse (68). Dar în cazul în care două contrarii (+ şi) există, apare o interacţiune între ele – al treilea principiu creativ „LA”, reprezentat în imagine de floarea centrală. Prin urmare, cu cele două flori „KA-BA” împletindu-se în jurul a celei de a treia simbolizând „LA”, scena exprimă „principiul trinităţii” sau [KA-BA-LA]. Din acest motiv în pictograma

pentru KA (apa vieţii) sunt prezentate trei valuri în interiorul dreptunghiului. Pictograma pentru BA este împărţită în trei părţi orizontale, în timp ce fiecare dintre flori are trei tulpini şi trei boboci. Dar numai floarea BA, simbolizând structurarea naturii, are trei petale trase asupra fiecărui boboc-deoarece obiectele de natură materială sunt vizibile (manifestate). Prin urmare, cele patru diviziuni în partea inferioară a pictogramei lui BA sunt o reflectare a ciclul de patru ani, 3 şi 4, împreună o reflectare a ciclului de doisprezece ani (3 x 4 = 12), în timp ce raportul 3: 4 sau 4: 3 caracterizează alte ritmuri care sunt foarte importante pentru structurarea naturii lui BA.

Ar trebui adăugat că „LA „are multe nivele de înţeles şi, de asemenea, reprezintă natura materială structurată rezultată din interacţiunea „KA-BA”.

Dacă ne uităm la scenă prin ochii preoţilor, apoi din poziţia paradigmei ştiinţifice antice scena indică că informaţia prezentată în imagine este expusă în sistemul „KA-BA-LA”.

Aruncându-ne ochii peste compoziţie ca un întreg, putem identifica primul nivel de informaţie care transmite ideea generală şi titlul învăţăturii antice (fig.75):

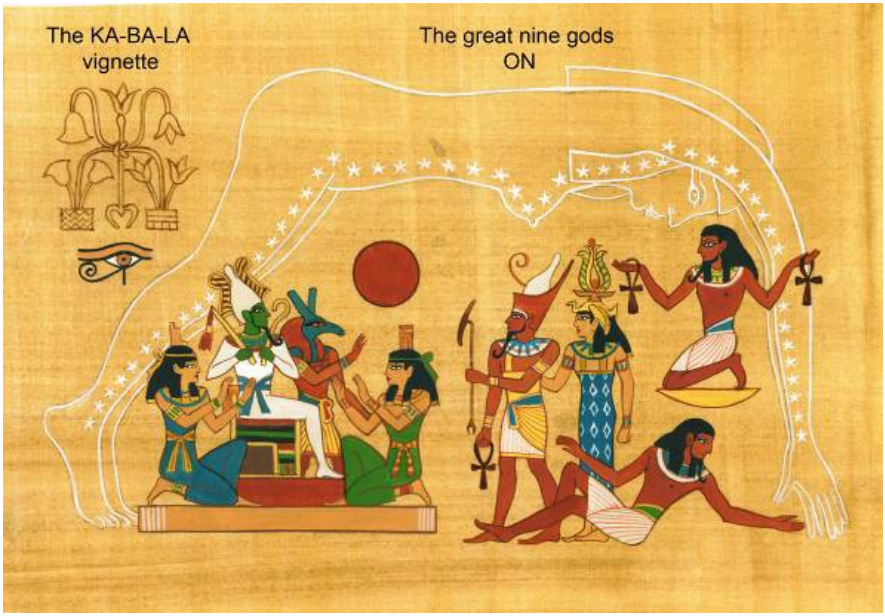

Fig. 75KABALAON

Aruncând lumină asupra multiplelor sensuri ale KA – BA – LA – ON, scena ilustrează ideea că lumea „zeilor”, ca totul în univers, are un caracter triplu.

Amintiţi-vă de experimentul din lecţiile de fizică când un fascicul de lumină este refractat într-un spectru de o prismă triunghiulară. Trecând prin ea, raza de lumină se desface în şapte culori diferite, cu diferite lungimi de undă. Acest exemplu este o demonstraţie grafică a esenţei structurii energetice umane (care este întruchipată de construirea piramidei) şi a structurii universului care se află în spatele doctrinei KA – BA – LA – ON. Astfel doar cineva care se uită la el printr-o prismă, ca aici, putea vedea şi înţelege sensul profund al KA – BA – LA – ON.

Acum, folosind scena ca pe o cheie pentru a ne oferi acces la sferele de informaţii ale cunoştinţelor antice, facem pasul următor. În acest sens, ţinând seama de tridimensionalitatea doctrinei expuse aici, ne vom uita la

compoziţie din punctul de vedere al principiului trinităţii, în trei proiecţii-KA, BA şi LA.

Pentru a face lucrurile mai uşor de văzut haideţi, pur ipotetic, să vă imaginaţi un flux de energie care poate pătrunde orice obiect din natura vie sau non-vie, apoi trecând prin prisma scenei şi compoziţiei se împarte în trei componente, care să demonstreze aceasta.

Fig. 76 Nivelul KA (proiecţie)

Cei nouă mari „zei” (69) (ON) descrişi în imagine sunt, în proiecţia KA, cele nouă corpuri de energie ale Creatorului universului (fig.76). Corpurile energetice umane, fiecare posedând calităţi diferite, sunt fiecare o proiecţie ale unuia din învelişurile energetice (ipostazele) ale Cre

Fig. 77 Nivelul BA (proiecţie)

Prin urmare, în proiecţia BA (fig.77) acei aceiaşi nouă mari „zei” (ON) simbolizeză cele nouă corpuri energetice ale fiinţei umane (70).

Deoarece BA simbolizează structurarea naturii, fiecare corp energetic uman, fiind o proiecţie a unuia din cele nouă corpuri energetice ale Creatorului universului, conţine matricea unuia dintre principalele sisteme vitale ale organismului. În mitul Creaţiei acest lucru este precizat direct:

„... la începutul începuturilor nu a fost nimic – doar infinit, imobil

Nun [Oceanul de energie primordială] cufundat în melancolie. Nun conţinea în sine germenii [matricele] tuturor lucrurilor, ale toate creaturilor...”

Fig. 78 Nivelul LA (proiecţie)

Întruchipând ideea de LA (fig.78), KABALAON explică faptul că fiinţa umană (structura energetică umană şi corpul uman) este punctul focal al refracţiei fluxurilor celor nouă corpuri energetice ale Creatorul (cele nouă ceruri) şi este creat prin interacţiunea dintre cele două fluxuri de energie a-toate-formatoare KA şi BA. Fiecare din cele nouă corpuri energetice ale universului şi ale fiinţei umane sunt, de asemenea, formate de aceste aceleaşi fluxuri de energie.

Totul în lume este subordonat la acest principiu şi format prin interacţiunea fluxurilor de energie KA-BA.

Cele nouă corpuri energetice ale fiinţei umane sunt proiecţiile celor nouă corpuri energetice ale Creatorului universului (ON, fig.79). Tocmai din acest motiv preoţii au descris în Heliopolis Ennead (nouă corpuri energetice ale universului şi ale fiinţei umane) ca nouă „zei” în corpul unei fiinţe umane.

O concluzie extrem de importantă a doctrinei „KA-BA-LA-ON” este că fiinţele umane şi structurilor lor energetice constau nu din şapte corpuri energetice, aşa cum este predat de către o tradiţie bine-cunoscută din est, ci din nouă!

Fig. 79 Fiinţa umană ca punct focal al refracţiei celor nouă dimensiuni (planuri) sau spaţii.

Să examinăm sensul general al compoziţiei.

Universul şi fiinţa umană, macrocosmosul şi microcosmosul, au un singur principiu şi o structură unică. Fiinţa umană, corpurile ei energetice şi învelişul său fizic, sunt formate ca rezultat al interacţiunii dintre cele nouă planuri energetice (corpurile Creatorului) ale universului (71). Fiinţa umană şi structura sa energetică este punctul focal de refracţie a fluxurilor energetice ale universului

(nodul la florile shema taui).

Fiecare dintre corpurile energetice ale universului şi ale fiinţei umane este planul cosmic (de existenţă) conectat în mod indisolubil de Creator. Toate planurile (corpuri energetice) universului sunt corpul Creatorului. (72).

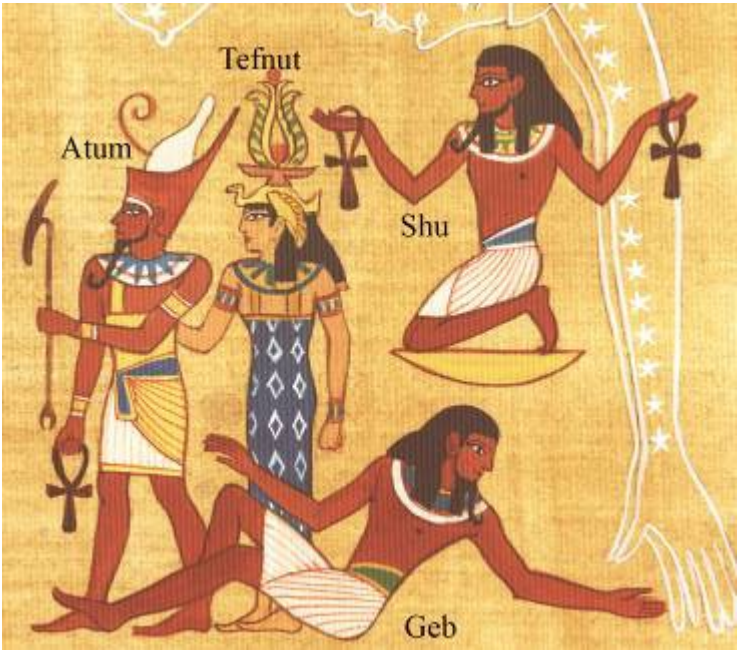

Fig. 80 Atum

Atunci-Ra zeul care, în conformitate cu mitul „Creaţiei”, s-a format el însuşi din energia primordială (fig.80), care încorporează toate cele nouă planuri, simbolizează în desen cele nouă corpuri energetice ale universului şi ale fiinţei umane. Al nouă-lea corp energetic al fiecărei fiinţe umane este conectat direct cu Zeul care a creat universul nostru.

Nut este cosmosul, spaţiul cosmic, şi aşa trupul ei este acoperit cu stele. Cu acest tip de alegorie doctrina antică a indicat că astfel cosmosul este corpul energetic al optulea a fiinţei umane. Astfel planetele şi evenimentele care au loc în spaţiu acţionează asupra fiinţelor umane nu atât de mult din afara cât din interior. Acum devine clar de ce unii oameni într-o stare specială de conştiinţă pot primi informaţii din locuri îndepărtate din spaţiu. Dar acest lucru nu este din cauza, aşa cum anumiţi oameni de ştiinţă au

sugerat, unei particule care se deplasează cu viteză infinită peste spaţiul universului înregistrând informaţii şi apoi „izbindu-se” de zidul universului să fie descifrată în timp zboară prin creierul unei persoane. Totul este construit diferit.

Cosmosul este corpul energetic al optulea al fiinţei umane şi din acest motiv putem vedea şi simţi părţi de spaţiu îndepărtate, aşa cum simţim organelor corpului nostru propriu.

Astfel, cu ajutorul limbii universale de imagini, preoţii au formulat şi stabilit doctrina adevăratei naturi a fiinţei umane primită în cele mai vechi timpuri de la Neferu. Purtând în lume ideea originii divine a umanităţii, ideea unică chemată să unească şi să poată uni o lume, preoţii s-au străduit să păstreze şi să treacă peste milenii învăţătura faptului că fiinţa umană a apărut din ESENŢA unică şi este creată după Chipul şi Asemănarea Creatorului. Ca proiecţie a sa în lumea materială, fiinţa umană este construită în acelaşi mod ca şi universul (care este corpului Creatorului) cu fiinţele şi „zeii” care locuiesc la ea.

Fiind o structură unică cu universul (Creatorul), fiecare fiinţă umană posedă şi în acelaşi timp este o sursă de energie conectată direct cu Dumnezeu, care este sursa a toate cunoştinţele şi energiile. Prin urmare fiecare fiinţă umană este o particulă (sau o proiecţie) a Dumnezeirii. Prin ochii fiecărei fiinţe umane Dumnezeu (ochiul a-toate-văzător) observă lumea, înţelegând legile naturii lumii mai bine.

Tot ce a fost arătat anterior grafic demonstrează cum, şi cel mai important, ce, piramida a devenit întruchiparea structurii multi-dimensionale energetice umane, care este ea însăşi întruchiparea vie a structurii energetice a universului şi Creatorului. Întruchiparea în piatră a legăturii dintre om şi univers face posibilă crearea unui edificiu arhitectural care prinde viaţă, devenind o

sursă de energie pentru sistemul „Om-Pământ-univers”, folosind mecanismul energetic al cosmosului.

Mulţi cercetători, plini de admiraţie pentru înţelepciunea anticilor, care, s-ar părea, au angajat umanitatea pe calea evoluţiei şi trecerii la un nivel mai ridicat de dezvoltare, s-au întrebat ei înşişi de ce s-a întâmplat opusul de fapt. Ce a împiedicat anticii care au supravieţuit teribilei catastrofe să schimbe direcţia roţii istoriei? De ce au pierit toate naţiunile şi civilizaţiile ulterioare?

O analiză a nivelului antic de cunoaştere şi ale învăţăturilor religioase formate în procesul de dezvoltare istorică conduce la concluzia fără echivoc că la fundaţia modului vechi de a privi lumea a existat un defect substanţial care a determinat soarta nu numai a Atlantidei şi Hiperboreii, dar, de asemenea a civilizaţiilor egipteană, mayaşă, toltecă, aztecă şi multe altele trecute.

Importanţa evolutivă a consecinţelor acelui „defect” s-a dovedit atât de puternică încât aproape cincisprezece milenii au fost necesare pentru a produce condiţiile necesare pentru a corecta deformările standardelor etice şi morale, care au apărut în conştiinţa rasei umane pământeşti.

Cauza supremă a declinului general în moralitate şi, în consecinţă, perioada lungă de degradare plină de evenimente tragice destinate să facă omenirea să recunoască nevoia de a gândi din nou este atitudinea predominantă faţă de Dumnezeu. Practic niciuna dintre învăţăturile religioase şi doctrinele filosofice existente astăzi nu oferă omenirii concepţia necesară a Creatorului. Mai mult decât atât-subiectul nu este nici măcar abordat şi toate încercările de a discuta despre El ajung sub influenta întrebărilor legate de relaţia dintre om şi Dumnezeu. Cu toate ramificaţiile problemei prezentate în acest fel, atenţia multor generaţii a ajuns să fie distrasă de la problema cheie care de fapt, formând bazele vizualizării

lumii, determină sensul fundamental al existenţei şi principiile de interacţiune cu lumea.

Multe milenii au trecut în istoria civilizaţiei noastre, dar omenirea încă rămâne total ignorantă despre Dumnezeu. Noi credem, discutăm, dezbatem, desenăm linii de demarcaţie şi ne certăm pe motive de diferenţe religioase. Chiar ne ucidem reciproc în numele credinţei. Am mers aşa de departe că nu ne mai amintim originile – marea revelaţie cu care TOTUL a început…

Rasa umană a mers într-o fundătură, din care o cale de ieşire poate fi furnizată de amintirea originilor şi legăturii între o persoană şi lumea din jurul său, de cunoştinţele dobândite în antichitate, dar de origine cosmică (73), inclusiv informaţii despre structura sistemului solar şi fundamentele calculului proceselor ciclice, de asemenea, informaţii incluse despre structura organismului uman şi a tot ceea ce există – principiul BA – KA. Dacă purtăm în minte că totul în universul nostru este construit în conformitate cu acest principiu, atunci devine evident că chintesenţa cunoaşterii transmise în antichitate proveneau din unitatea structurii dintre Om şi Univers. (74)

Există speranţă că în stadiul actual istoric inteligenţa omenirii se va dovedi suficient de dezvoltată să înţeleagă sensul cunoştinţelor despre Dumnezeu date omenirii în vremuri trecute. Şi în timp ce în trecutul îndepărtat cunoaşterea a aparţinut unui cerc restrâns de oameni, a venit timpul acum pentru a remedia acest inconvenient şi să o facem proprietatea întregii omeniri.

Cunoaşterea lui Dumnezeu

Pentru toţi cei care locuiesc în universul nostru, Dumnezeu rămâne invizibil deoarece nimeni nu ştie exact ceea ce este Dumnezeu. În aflarea despre sine şi lumea din jurul ei, omenirea care locuieşte universul nostru treptat

se va apropia de rezolvarea misterului. Dar totul este construit într-un mod în care, după cum ne apropiem de orizont, vedem în mod constant cum acesta se mută mai departe. Prin urmare, sensul vieţii va fi întotdeauna să caute cunoaşterea incognoscibilului.

Există mai multe puncte de vedere despre natura lui Dumnezeu, cele mai predominante fiind următoarele:

„O fiinţă care posedă aspecte atât de sex masculin şi feminin. O fiinţă care a reuşit să întruchipeze în ea însăşi toate legile timpului şi spaţiului şi a creat nenumărate „proiecţii” (75) ale sale după un singur cod genetic (76).

„Toate proiecţiile create (de Dumnezeu) nu întruchipează în ele însele legile timpului şi spaţiului. În procesul de evoluţie a formelor care se extind în conformitate cu programul genetice al autorului, proiecţiile trăiesc într-un anumit timp şi loc pentru o anumită perioadă de timp”.

„Fiecare „proiecţie” (fiinţă umană) poartă în ea mai multe nivele (corpuri energetice) şi toate aceste niveluri sunt conectate direct la Creator. Suntem ochii Lui, celulele Lui. (77) Creatorul prin noi vizionează lumea, care este dincolo de timp şi spaţiu, căci învăţarea nu are nici început nici sfârşit”.

„Prin noi Creatorul observă lumea, învăţand despre El, care este în afara timpului şi spaţiului, fără început sau sfârşit…”

Având creat universul nostru, Creatorul a intrat astfel în următoarea etapă a dezvoltării sale evolutive. El va rămâne în această fază, atâta timp cât este necesar pentru a ajunge la un stadiu mai mare de dezvoltare evolutivă prin auto-cunoaştere şi auto-îmbunătăţire. Pentru a face această tranziţie Creatorul va trebui să se apuce, ca maestru, şi el însuşi să întruchipeze legile unui ordin mai înalt. Mecanismul de învăţare prin auto-cunoaştere şi auto-îmbunătăţire funcţionează în conformitate cu următorul model:

Creatorul produce în el însuşi („în sânul său”) numărul x din propria sa „proiecţie” care începe apoi să se dezvolte conform programului avut în vedere de Creator. (78) Trecând prin diferite faze evolutive în curs de încarnări numeroase, fiecare „proiecţie” acumulează cunoştinţele şi experienţele, în timp ce creşte potenţialul său energetic. Creatorul însuşi, transferând „proiecţiile” sale dintr-un timp în altul (epoci istorice diferite) şi de la un spaţiu în altul, observă lumea prin intermediul lor, astfel învăţând despre fiinţa în sânul căreia El însuşi s-a creat şi dezvoltat. (79)

Atunci când, urmând traseele lungi şi spinoase ale evoluţiei, „proiecţiile” create de Dumnezeu ajung la apogeul dezvoltării lor, potenţialul autorului în consecinţă este majorat cu un factor x (80) şi el intră într-o stare care anticipează trecerea la nivelul următor de existenţa a sa.

Formând poziţia de bază a vizualizării lumii, această cunoaştere dată umanităţii cu mult timp în urmă a fost destinată a face oamenii să înţeleagă că viaţa dată pentru o persoană de Dumnezeu este un cadou de nepreţuit şi responsabilitatea cea mai înaltă.

Conştiinţa unei persoane devine cosmică din momentul în care el sau ea realizează că, şi Creatorul se perfecţionează pe El însuşi prin propria sa creaţie. În consecinţă, o persoană îşi creează nu numai propria lui sau ei viaţă, dar de asemenea, într-un anumit grad, viitorul universului.

Etica cosmică începe cu o conştientizare că Dumnezeu este ochii pe noi prin oamenii din jurul nostru, indiferent de culoarea pielii lor sau religia lor. De aceea, înainte de a face orice mişcare sau de a lua orice decizie care ar putea afecta viaţa cuiva, noi ar trebui să ne amintim că prin oameni Dumnezeu ne urmăreşte. (81) Făcând ceva pentru o altă persoană, indirect o facem pentru Creator.

Atunci când vorbim despre sensul vieţii, ţinând cont

că, prin operele fiinţelor umane, prin dezvoltarea conştiinţei individuale şi colective, trebuie să ştim ca şi Creatorul se perfecţionează pe El însuşi. Prin urmare, sensul vieţii constă în dobândirea de cunoaştere, dobândirea de auto-cunoaştere şi îmbunătăţirea de sine în beneficiul umanităţii, care înseamnă beneficiul Creatorului. (82)

Adresându-se lui Dumnezeu, o persoană se adresează celui care a creat persoana şi universul cu tot ceea ce locuieşte în el. Dumnezeu a creat toate fiinţele umane „în chipul şi asemănarea lui”. (83) în consecinţă toţi umanoizii care locuiesc în univers seamănă reciproc în afară de diferenţe nesemnificative datorită condiţiile de viaţă şi compoziţiei atmosferei pe planete diferite. Antropological noi suntem toţi identici. Locuitorii din alte universuri nu sunt ca noi, deoarece aceştia au un cod diferit genetic.

Programul inclus în codul genetic al fiinţei umane este un drum pe care la un moment dat s-a mers sau, pentru un anumit grad, unul care este trasat de Creatorul universului nostru. Prin urmare, totul ar trebui să se dezvolte într-un mod natural şi nu în detrimentul evoluţiei minţii individuale.

Reprezentanţii civilizaţiilor extraterestre avansate, care vizitează Pământul nu interferează cu viaţa pământenilor, înţelegând că, intervenţia în viaţa şi lucrările unei persoane sau umnităţii ca un întreg înseamnă să interfereze în lucrările Creatorului.

Extratereştrii înţeleg profund că în universul nostru nu exista doi oameni identici. Fiecare persoană este una din faţetele (proiecţiile) Creatorului. Urmându-şi calea total unică a lui sau ei printr-o serie de reîncarnări, o persoană, atingând apogeul dezvoltării lui sau a ei, eventual poate crea un nou univers complet unic; în timp ce orice interferenţă nechibzuită în lucrările altei persoane poate avea un efect negativ pe calea lui sau a ei evolutivă.

Anticii nu au înţeles sensul profund al cunoaşterii

care le-a fost trecută şi sângele care a fost vărsat. O atitudine iresponsabilă asupra vieţii umane a deformat chiar fundaţia principiilor etice şi morale. Situaţia care a apărut a condus la degradarea treptată a civilizaţiei noastre – şi toate problemele umanităţii de astăzi îşi au originile lor în acele vremuri.

În căutarea de sine şi lume prin prisma cunoştinţelor antice, fiinţa umană obţine oportunitatea, prin reanalizarea relaţiilor ei cu altele (şi asta înseamnă că şi cu Dumnezeu), de a opri procesul de degradare şi stabili condiţiile prealabile pentru o ascensiune viitoare.

Orice fel de cunoştinţe nu sunt doar o binecuvântare, dar, de asemenea, o răspundere. Cum va fi lumea, pe cine şi ce va deservi cunoaşterea lui Dumnezeu, va depinde de fiinţele umane.

Această cunoaştere antică oferă cheia pentru înţelegerea că suntem legaţi cu un fir invizibil de toată lumea din jurul nostru, precum şi reciproc.

Omenirea modernă în mod eronat consideră că nivelul de dezvoltare al unei civilizaţii este determinat de realizările din ştiinţă sau tehnologie. Un timp va veni atunci când oamenii îşi vor da seama că măsura adevărată a dezvoltării este nivelul de cunoaştere al Creatorului. Acesta este un extrem de important aspect despre care şcoala modernă nu ne dă nicio bănuială. Rezultă că fiinţa umană lipsită de acest lucru, nu recunoaşte legăturile sale strânse cu lumea din jur, este primitivă. Ea în niciun fel nu înţelege, nici nu poate înţelege, sensul acestui principiu etic, acest fenomen natural fundamental, fără de care este imposibilă dezvoltarea normală, corectă.

Adevărata realizare a unei civilizaţii nu constă în cunoaşterea modului de a crea un dispozitiv cu laser sau o maşină de zbor. Principalul lucru este factorul relaţiilor umane, formate pe baza cunoştinţelor despre Creator.

Uneori, după ce ajungem la capătul unui drum lung, devenim capabili de a crea universuri, dar pentru moment,

trebuie să recunoaştem că înainte de a deveni un zeu, o persoană trebuie să devină o fiinţă umană.

O PRIVIRE ÎN TRECUT ŞI VIITOR

AL PATRULEA STIMUL

Nu există nici cea mai mia dovadă pentru a accepta concluzia că vechii egipteni au construit piramidele pentru mai marea slavă a conducătorilor lor.

Unul dintre motivele principale pentru construcţia piramidelor constă în faptul că aceste structuri energetice au fost utilizate de către faraoni şi preoţi pentru a obţine informaţii despre trecut, prezent şi viitor. Viitorul întotdeauna a preocupat minţile oamenilor, cu atât mai mult în cazul în care acesta a fost legat cu soarta conducătorului şi cu perspectivele statului.

Putem găsi indicaţii directe despre acest lucru în Sothis, una dintre scrierile originale ale lui Mer-ne-Thuti (Manetho) (84), un înalt preot în Egiptul secolului al 3-lea î.Hr., care a fost salvată pentru posteritate de istoricul bizantin George Syncellus (aproximativ 800 d.Hr.).

Judecând după această scriere, Ptolemeu II Philadelphus (285–246 î.Hr.) a fost conştient de cunoştinţele extinse ale lui Manetho despre trecut şi el a întrebat preotul dacă el ar putea *„vedea ceva din arhive”* şi dacă Manetho poate *„utiliza puterea lui de percepţie pentru a prezice viitorul?”*

Trebuie explicat aici că în Egiptul antic prefixul „Ra” (85) adăugat unui nume (cum ar fi Ra-Nefer) conecta persoana cu zeul Ra, care a fost venerat în special în oraşul Iunu (Heliopolis), unde titlul Ur Mau sau Ur Maa, utilizat pentru marii preoţi, însemna „mare văzător” sau „mare vizionar”. Cu alte cuvinte, titlurile Ur Mau sau Ra au fost purtate de acei oameni care posedau darul armonios dezvoltat de a se uita în viitor şi a vedea trecutul.

Fig. 82UPUAUT-2

În acest context, ar trebui să reamintim cititorului de un eveniment care a prins imaginaţia întregii lumi în primăvara anului 1993. La acel moment agenţiile de ştiri au raportat o ştire de senzaţie-necunoscutul inginer şi tehnician de roboti Rudolf Gantenbrink a făcut cea mai mare descoperire din deceniu.

În Martie în acel an Gantenbrink a trimis un robot miniatură comandat de la distanţă echipat cu o cameră video până în vârful de sud al „Camerei Reginei” în piramida lui Keops. Maşina a fost numită UPUAUT-2, „deschizător de drumuri” în egipteană veche (fig.82).

Avansând de-a lungul galeriei abrupte, înaltă de 20 centimetri şi 23 cm largă, UPUAUT-2 ajuns la o secţiune căptuşită cu calcar fin de Tura folosit de obicei doar pentru căptuşeala camerelor mortuare şi altele similare. La sfârşitul galeriei acest robot a dat peste o uşiţă de calcar solidă cu două armăturile metalice (fig.83).

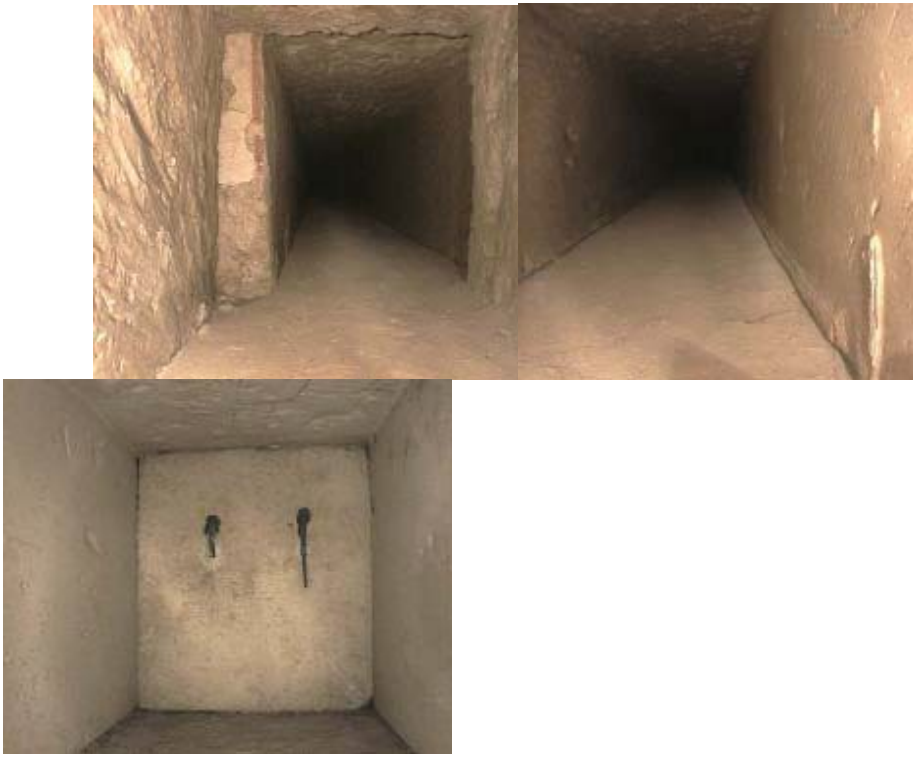

Fig. 83 Fotografii ale galeriei din piramida lui Khufu

Imediat după descoperire mai multe ipoteze au fost avansate în legătură cu ce ar putea să se afle în spatele uşii. Dar ceea ce se afla acolo nu este o statuie a lui Osiris uitându-se spre constelaţia Sahu (Orion).

În spatele uşii secrete pe care Gantenbrink a descoperit-o (nu cu mult timp în urmă a reieşit că există mai multe), evident, exista un sistem de reflectoare „oglinda” care transforma într-un mod special fluxul energetic care odată intra în „tunelul de ventilaţie” din steaua Sirius spre care acest tunel a fost direcţionat (în aproximativ 2450 î.Hr. A se vedea fig.84). Deşi uşile ele însele într-un sens îndeplinesc funcţia de reflectoare.

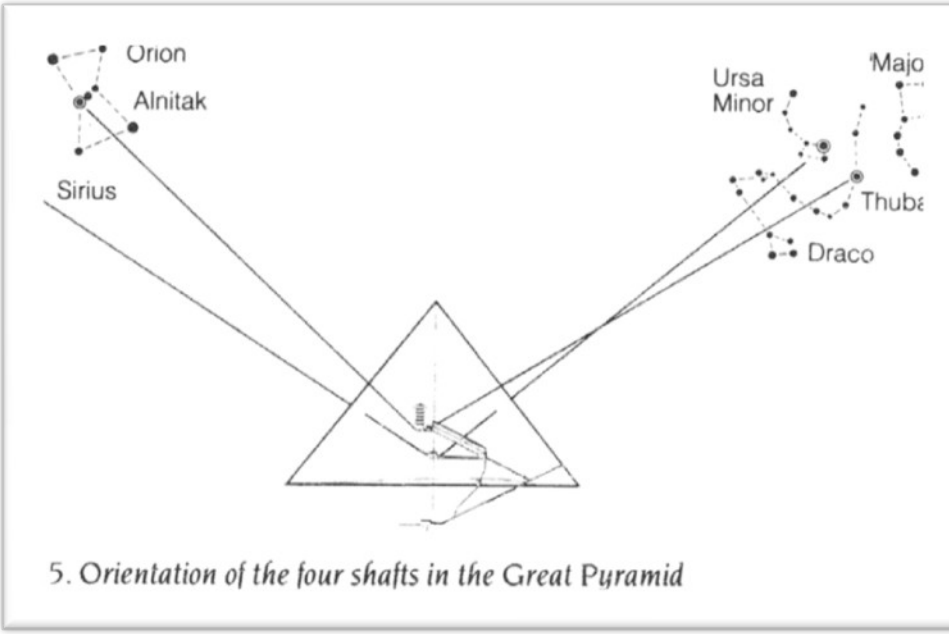

Fig. 840 rientarea celor patru tuneluri în Marea Piramidă

Acest sistem care a supravieţuit undeva în adâncimile tunelurilor până în prezent este una dintre ultimele, miraculos conservate, creaţii tehnologice, inspirată de Neferu, care a permis preoţilor din Atlantida şi Egipt „să asculte universul”. Este o aluzie indirectă la această tehnologie conţinută în una dintre prezicerile lui Nostradamus în care el afirmă că „oamenii vor inventa oglinzi minunate cu ajutorul cărora vor fi capabili să vorbească şi să se văd reciproc, pe o distanţă mare”.

Această tehnologie există deja şi, cel mai probabil, sistemul curând va fi descoperit în spatele unuia dintre uşile secrete şi va sprijini renaşterea şi rafinamentul viitor al acestei tehnologii.

Există patru asemenea tuneluri în piramida lui Keops şi fiecare dintre ele conţinea la un moment dat un sistem

de acest fel. Dar în afară de reflectori, la punctele unde tunelurile ieşeau la suprafaţă cristale speciale au fost instalate care primeau radiaţia emisă de stele (de diferite dimensiuni) în timp ce sistemul de oglinzi situat imediat în spatele cristalelor transformau fluxul. (86) Din motive obiective, oricum, aproape toate aceste componente au fost retrase din piramidă de către preoţi care se temeau că dispozitivele ar putea să cadă în mâinile neiniţiaţilor.

După vechiul Regat, aproximativ în timpul domniei lui Amenemhat I (aproximativ 1990 î.Hr.) ţara a experimentat considerabile revolte politice şi sociale. Acest lucru poate fi aflat din mai multe texte pe papirus bine conservate.

Textul este cunoscut pentru egiptologi ca „avertismentul unui egiptean deştept, Ipuwer” care a fost, fără îndoială, un preot din Heliopolis. Acesta conţine lamentările amare ale unui om care vede turbulenţe mari la Curte şi în ţară. Poate că a fost un moment de haos general încât oricine să poată intra în templele odată atent păzite de preoţi. Inscripţionări sacre au fost deteriorate; temple însăşi au fost jefuite.

Evident ca în acest timp toate cristale, sistemele de oglindă şi un număr de alte dispozitive au fost îndepărtate din piramidă. Textul lui Ipuwer face o aluzie neambiguă la ceva ascuns în piramidă, sugerând că acesta nu mai este acolo: „ce tăinuia piramida a dispărut…”

CĂI SPRE INIŢIERE

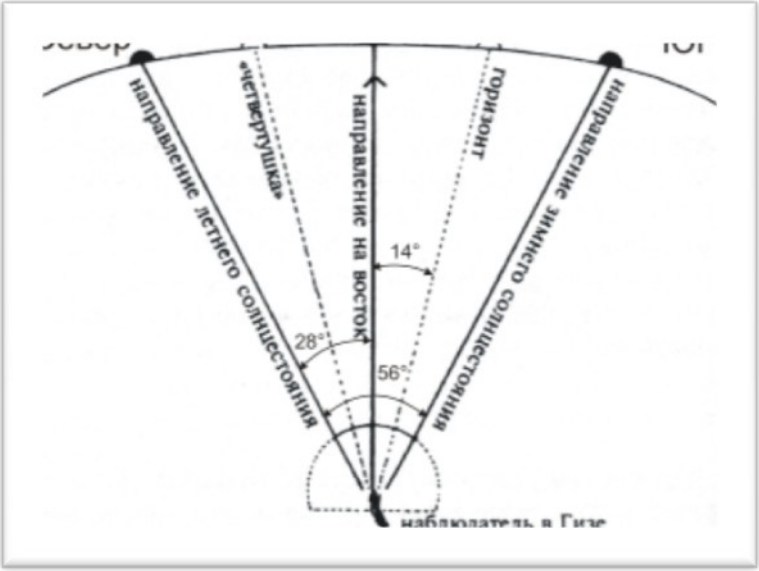

Înainte să trecem mai departe, să luminăm o întrebare mai mult, până în prezent absolut misterioasă cu privire la ziua anumită din an când faraonii şi preoţii intrau în piramide. Cercetătorii nu sunt deloc siguri pe această temă, aşa că vom atinge pentru scurt timp acest subiect important. Pentru iniţiaţii adevăraţi nu este niciun mister aici. Informaţiile necesare au fost lăsate de către preoţi sub forma orientării complexului piramidal din Giza, caz în care nimic nu este aleator, şi fiecare element are o semnificaţie certă. Pentru a vedea evidentul, cineva trebuie să se uite unde sunt îndreptate galeriile piramidelor şi direcţia privirii Sfinxului.

Fig. 85

Pe parcursul anului răsăritul Soarelui deschide un unghi de 56° între solstiţiul de vară (28° nord faţă de est) şisolstiţiul de iarna (28° sud faţă de est). La echinocţiu Soarele, desigur, răsare la un moment corespunzător exact estului. Linii intermediare (sferturi), la unghiuri de 14° nord şi sud faţă de est, împart cursul întreg al Soarelui de-a lungul orizontului în patru părţi egale.

Observaţii sistematice ale răsăritului de Soare din Giza confirmă faptul că acolo, ca peste tot pe planetă, în ziua echinocţiului de primăvară Soarele răsare direct în est. Aceasta este, de asemenea, direcţia drumului care duce la piramida lui Menkaura. Sfinxul de asemenea priveşte în această direcţie.

Dar la latitudinea Gizei este o particularitate descrisă în detaliu în cartea lui Graham Hancock, Mesajul Sfinxului (a.k.a. păstrătorul genezei). La solstiţiul de vară (cea mai lungă zi în an) Soarele răsare 28° nord faţă de est şi la solstiţiul de iarnă (ziua cea mai scurtă) la 28° sud. Aceste două direcţii formează un unghi de 56 °. În afară de aceasta astronomii singularizează zilele exact la jumătatea drumului între solstiţii şi echinocţii, corespunzând punctelor 14° nord şi sud corespunzătoare estului (fig.85) [34].

Drumurile care duc la fiecare dintre cele trei piramide formează trei indicatori gigantici pe teren (fig.86) oferind indicaţii despre răsărituri la solstiţii, echinocţii şi „sferturile de zile” astronomice. Acesta este răspunsul. În acele zile când Soarele apărea la punctele indicate la orizont, faraonul şi preoţii urmau drumul şi intrau în piramidă pentru iniţiere. Zilele cheie au fost în cele trei poziţii principale ale Soarelui (la orizont).

În aceste zile speciale ale anului indicate de către preoţi nucleul planetei este excitat şi descarcă un tip special de energie. Amplificată şi focusată pe o persoană de către piramidă, această energie avea ca efect conectarea mentală la câmpul informatic al Pământului pentru „actul sexual cu zeii”.

Printre piramidele supravieţuitoare din lume, Marea Piramida a lui Khufu sau Keops ocupă un loc special. Aceasta diferă de celelalte, deoarece acesta a fost destinată îndeplinirii misiunilor speciale. Voi nu ar trebui să fiţi surprinşi că şi cunoaşterea acestor „misiuni speciale” sau „obiective speciale” a fost pierdută de-a

lungul secolelor. Un lucru poate fi sigur spus: astăzi vor fi foarte puţini oameni pe Pământ care să poată beneficia şi accepta realitatea care se află în spatele acelor obiective” speciale” şi aşa, acest aspect al anticei cunoaşteri nu va fi examinat în această carte. Examinarea acestui subiect poate va începe în cartea următoare a lui Valéry Uvarov *învăţătorii*, dar pentru moment să examinăm evidentul.

Una dintre caracteristicile unice ale piramidei lui Khufu este ideala aliniere a laturilor sale la punctele cardinale ale busolei. Gradul extrem de precizie, dificil de atins chiar şi cu nivelul nostru actual de tehnologie, a fost necesar pentru trei motive.

Primul a fost prevăzut în strictele scrieri ale „Canonului” care a insistat ca piramidele să fie orientate spre rezonatorul principal de la Polul Nord (piramida Mount Meru).

Al doilea a fost necesitatea de a orienta piramidele în ceea ce priveşte liniile de forţa din câmpul magnetic al Pământului.

Primul motiv de fapt nu mai a fost relevant de o lungă perioadă de timp, deoarece după potop, piramida Meru s-a mutat împreună cu schimbarea axei Pământului. Deoarece partea „sacră” a „Canonului” moştenită de la înaintaşii atlanţi a fost formulată şi scrisă dinainte de potop, aceasta în mod natural nu a reuşit să ia în considerare toate modificările cauzate de catastrofă. Discrepanţe grave, de asemenea, au apărut în partea „Canonului” care se ocupa de ciclicitate.

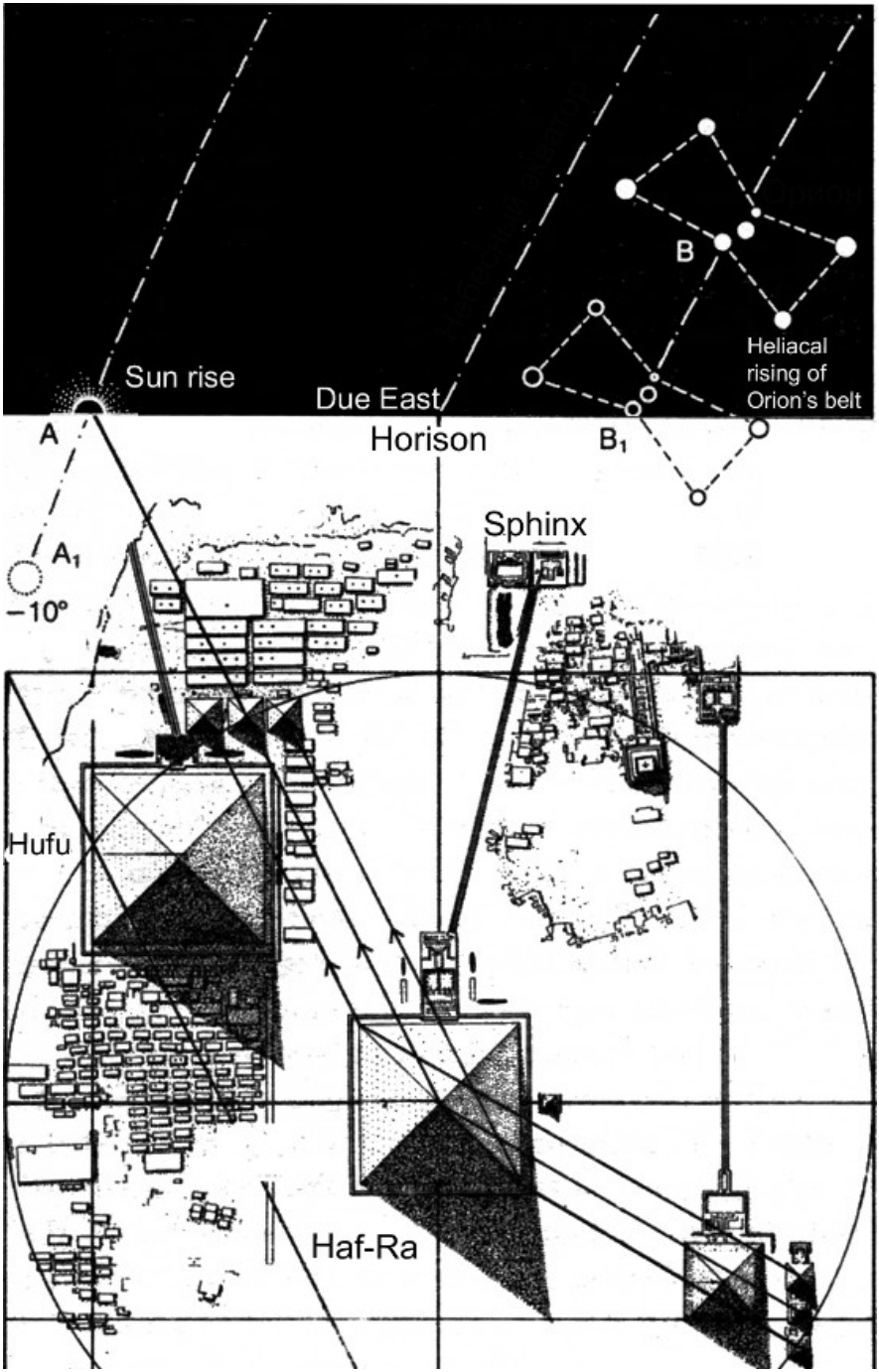
Sun rise
Due East
Horison
A
A1
−10°
B
B1
Heliacal rising of Orion's belt
Sphinx
Hufu
Haf-Ra

Fig. 860 rientarea drumurile către piramidă în raport de orizont.

Aceasta a fost, fără îndoială, o mare ispravă a geniului ştiinţific al preoţiilor din epoca Shemsu-Hor să revizuiască complet datele principale ale ciclurilor Pământului. Mutarea planetei de pe fosta orbită şi unghiul modificat al axei sale au adus modificări nu numai lungimii anului, dar, de asemenea, principalelor cicluri precesionale, care acum aveau o lungime de 25920 de ani.

După aflarea acestei cifre şi calcularea tuturor derivatelor sale, preoţii au făcut modificările corespunzătoare la „Canon” în conformitate cu care mai târziu a fost construit complexul Giza.

În vederea marcării permanente a punctul de plecare al ciclului de bază şi principalelor sale subcicluri, preoţii au orientat complexul şi elementele sale componente (Sfinxul, drumuri şi piramidele) în conformitate cu canonul într-un mod în care, chiar mii de ani mai târziu, aceia care cunoşteau ar fi putut vedea markerul astronomic şi să efectueze calculele necesare pentru construirea unei piramide sau templu. Din acest motiv mulţi cercetători moderni fac greşeala de a determina vârsta piramidelor din Giza ca 12.000 de ani pe baza unor markeri astronomici. Orientarea în cauză arată nu vârsta piramidelor, ci data „începutului noii epoci”, a unui ritm nou după catastrofa teribilă, care a produs ciclicităţi noi, şi la data când a fost formulat „Canonul” şi înregistrat. (87) Nu este o coincidenţă faptul că, o inscripţie pe stela lui Tuthmosis al IV-lea proclamă că acest loc a fost cunoscut din vremuri străvechi ca „genialul loc al începutului timpului”.

Un marcator astronomic evident care arată data de

construcţie a piramidei lui Khufu este orientarea galeriilor către stele. Aceasta plasează construcţia piramidei în timpul domniei regelui Khufu (Keops). [4, 34] Pentru a pune capăt diferendelor lipsite de sens între cercetători referitoare la „proprietatea” piramidelor, ar trebui să accentuăm şi să ne amintim lucrul principal. Piramidele întotdeauna au fost destinate, construite şi acordate pentru un faraon anume (individual). Prin urmare, Piramida lui Khufu a fost o „poartă stelară” numai pentru Khufu, piramidele lui Snefru numai pentru Snefru! Oricine altcineva, cu diferiţi parametri individuali decât Khufu sau Snefru, nu ar obţine rezultatul aşteptat intrând în piramidele lor. În plus, datorită pierderii complete a cunoştinţelor de ce au fost construite piramidele, oamenii nu au nicio idee de ceea ce trebuia să aibă loc în interiorul lor şi simplu aşteptă unele minuni.

Al treilea argument pentru orientarea piramidei lui Khufu a fost ascuns, dar este unul dintre cele mai hotărâtoare.

În timpurile îndepărtate când piramida a fost în perfectă stare suprafaţa sa cu o arie de 8, 8 hectare a fost formată din 115.000 blocuri de zece tone din piatră şlefuită ca o oglindă. Fiecare bloc devia de la dimensiunile geometrice perfecte cu un mai mult de 0, 2 mm. Îmbinările dintre blocuri s-au făcut atât de bine că ar fi fost imposibil să se împingă o lamă de cuţit în ele. În acelaşi timp fiecare dintre cele patru feţe au fost concave, cu aproape un metru în mijloc (88) (fig.87).

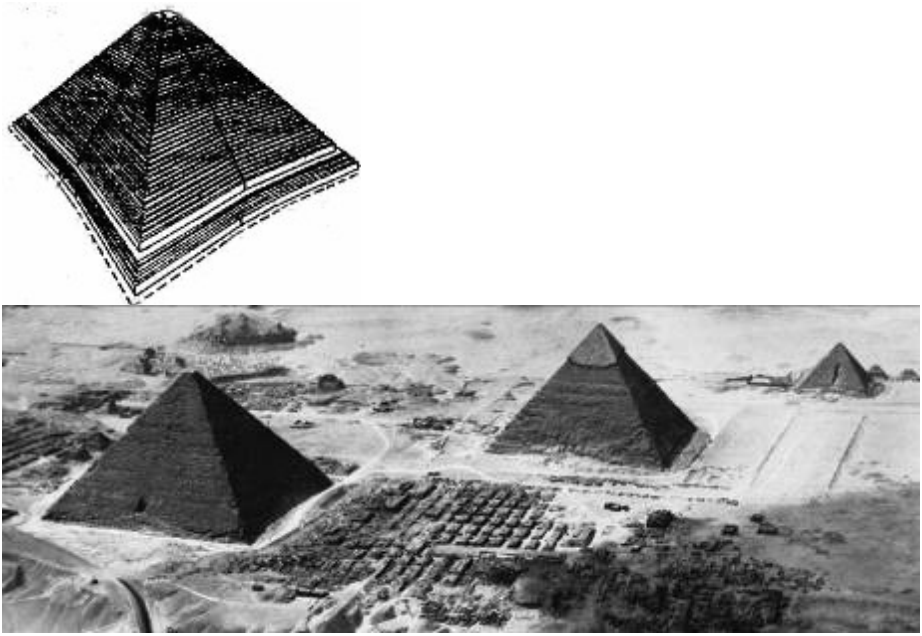

Fig. 87 În această fotografie putem vedea în mod clar că faţa vestica a piramidei lui Khufu este încă concavă.

Calculele au arătat că raza reflectată de faţa nordică a acestui sistem optic gigantic (o oglindă concava cu o suprafaţă de 2, 3 hectare) a fost direcţionată asupra unei anumite zone exact deasupra Polului Nord! Vă veţi întreba de ce.

Răspunsul se află în textele antice care spun despre comunicarea cu „zeii nordului” şi „apeluri către constelaţii”. Cerul de Nord a fost considerat „Tronul zeilor” de către slavii antici, hinduşi, perşi şi alte popoare.

Pentru a răspunde la întrebare să ne concentrăm pe două aspecte care merită atenţie. Primul aspect este dezvoltat mai mult în cartea lui S.N. Pavlova *Reflecţii despre ştiinţa anticilor*. [39]

După cum ştim cu toţii, Pământul are un câmp magnetic cu poli, Nord şi Sud, magnetici care nu coincid

cu polii geografici şi cei magnetici migrează. Coordonatele brute ale polilor magnetici în 1999 au fost: Polul Nord 78° N 101° W, Polul Sud 66° S 139° E (fig.88). Există o asimetrie izbitoare în aceste cifre, atât pentru latitudine cât şi pentru longitudine. În consecinţă, rotindu-se în jurul propriei axe în curs de o zi, axul magnetic al Pământului formează o figură geometrică complicată un hiperboloid de rotaţie care are două capete deschise de mărime inegală (pâlnii de energie); unul mai mic în zona din Oceanul Arctic (cuprinzând complet partea continentală a Hiperborei); cel mai mare în zona Antarcticii. Haina protectivă a câmpului magnetic al Pământului nu se extinde în aceste zone.

Prin aceste deschideri Pământul este conectat direct la Cosmos. Prin deschiderea de nord planeta absorbe fluxuri de energie cosmică şi câmpuri temporale; prin cea sudică le dă înapoi (a se vedea apendicele 4). De aceea, hiperboloidul de rotaţie este cunoscut ca hiperboloid de câmp.

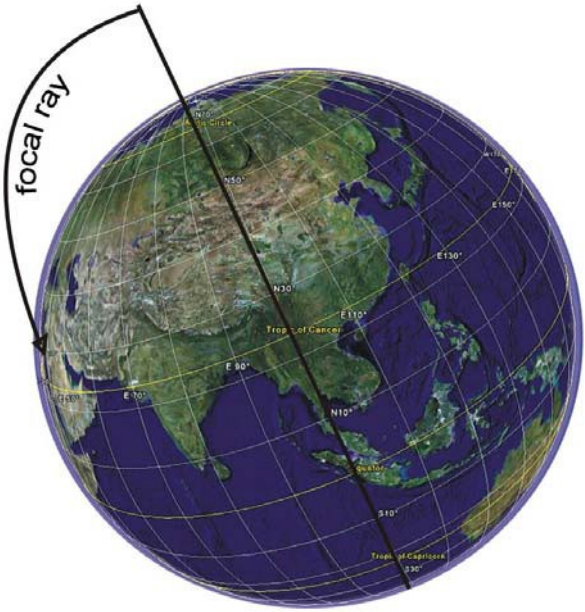

Fig. 88 Coordonatele polilor magnetici (în 1999)

În planul focal al hiperboloidului de rotaţie (punctul cel mai îngust din figura geometrică) tranziţii în spaţiu-timp sunt posibile. Acest plan se află aproximativ la 30° latitudine N, aşa cum sunt piramidele din Giza. Însumarea primului aspect, amplasarea şi orientarea piramidelor arată spre o anumită legătura între mecanismele lor energetice şi tranziţiile spaţiu-timp!

Al doilea aspect (ascuns), al fetei de nord al Marii Piramide orientată spre o zonă deasupra Polului Nord, este tehnologic.

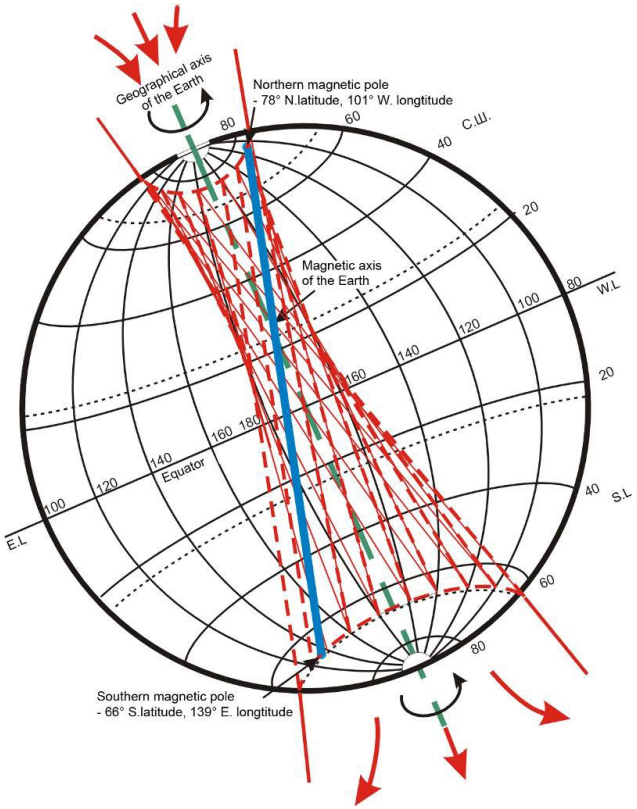

Fig. 89 Direcţia razei focale a feţei nordice a piramidei lui Khufu.

După toate aparenţele în antichitate un obiect atârna deasupra polului nord magnetic, spre care, luând în considerare refracţia atmosferică şi curbura spaţiului (de-a lungul liniilor de câmp magnetic), raza focală a feţei nordice a piramidei a fost orientată (fig.89). Acest obiect poate să fi apărut acolo înapoi în epoca lui Neferu, care l-ar fi plasat direct deasupra piramidei de pe Muntele Meru (89) în zona de concentrare a liniilor de câmp magnetic. Astfel complexul planetar antic pentru „actul sexual cu zeii” a dobândit un element mai mult şi acum semăna cu acest lucru. Toate piramidele complexului global, orientate faţă în faţă, au fost ca piramidele Giza legate de piramida Meru, care la rândul său a fost legată (pe o rază de energie din vârful piramidei, a se vedea fig.109) de retransmiţătorul din spaţiu. (90) Apariţia unei astfel de staţii releu pentru comunicaţii interplanetare cu Neferu este logică şi justificată în întregime. Probabil, după mutarea Polului Nord, retransmiţătorul s-a mutat în spaţiu, de asemenea. Pentru cei mai mulţi este într-o dimensiune paralelă şi apare în spectrul vizibil pentru noi la momente speciale legate de activarea energiei nucleului Pământului, care este însoţită de comportamentul distinctiv al zonei focale a hiperboloidului de rotaţie al planetei

Principalul factor care ne convinge că piramida lui Khufu a fost folosita ca o antenă pentru „actul sexual cu zeii” au fost calculele care demonstrează că piramida a fost proiectată şi acordată pe frecvenţa principală transportoare a creierului uman.

Această imagine, familiara de pe bancnotele americane, este un simbol al actului „sexual cu zeii” realizat cu ajutorul piramidei, un simbol care ne-a parvenit de-a lungul secolelor (fig.90).

Fig. 90

Astăzi este bine cunoscut că oamenii care „fac contact” cu Noosfera, sau domeniul informaţional, de foarte multe ori vad acest „ochi”. „Ochiul atotvăzător” este un simbol care a fost dat pentru omenire de mai sus şi nu este o invenţie umană. Ochiul a fost văzut de faraoni şi preoţi în anumite faze de cult ritual. De aceea, simbolul apare în multe sisteme de cunoaştere ermetice şi religioase. (91)

Pe de o parte, ochiul este în treimea superioară a piramidei, locul unde „sursa de energie” se află şi în acest caz simbolizează fenomenul „ochiul atotvăzător” cu care faraonul sau preotul intrau în contact atunci când se activa „sursa”. Pe de altă parte, partea superioară (continuare a piramidei) este separată şi plasată deasupra piramidei pe o continuare a razei de energie.

În scopul ca fluxul de energie amplificat de piramidă să aibă efectul necesar pe faraon sau preot în timpul deschiderii, acea persoană trebuia să fie în punctul focal al piramidei. Pentru a face aceasta el trebuia să stea în „sarcofag” care este încă şi astăzi în „camera regelui”, la nivelul central al piramidei lui Khufu.

SECRETELE INIŢIERII

STIMULUL AL CINCILEA

Scopul camerei, convenţional denumită” camera de înmormântare a regelui” rămâne subiect de dezbateri academice. Se crede că mumia regelui a fost acolo pentru ca aceasta conţine un sarcofag mare, dar nicio rămâsită de mumie a regelui sau bunuri funerare nu au fost găsite şi se presupune că piramida a fost jefuita [4].

O analiză a geometriei şi dimensiunilor trecerii care duce la „camera de înmormântare” şi ale sarcofagului în sine nu lasa nicio îndoială că sarcofagul a fost instalat în cameră atunci când acest nivel al piramidei a fost construit. Să transporte sarcofagul înăuntru prin marea galerie după ce piramida a fost completă ar fi fost imposibil, deoarece dimensiunile sale le depăşesc pe cele ale trecerii care duc la cameră. Acest fapt singur este suficient pentru noi ca să ghicim că şi camera şi sarcofagul în sine au fost elementele unei proiectari de ansamblu, bine gândită şi planificată în avans. Calcule matematice complexe au indicat că poziţia camerei în interiorul corpului piramidei, proporţiile sale şi amplasarea sarcofagului nu au fost întâmplătoare. În concepţia designerului sala în cauză are o funcţie specială prevăzută şi niciodată nu a fost concepută ca loc de odihna pentru mumia faraonului.

Studiul scrierilor supravieţuitoare din antichitate lasă din ce în ce mai puţin spaţiu pentru îndoială că şi cunoştinţele încorporate în arhitectură şi concepţiile religioase din Egiptul antic au fost la un moment dat moştenite toate de la o altă civilizaţie, mai veche şi mult mai avansată. Trimitere la aceasta pot fi găsite într-un pasaj din lucrările lui Manetho în care el se referă cum înainte de potop, Thoth a aşternut în hieroglife (scris sacru) pe cartuşe (şi tablete) principiile tuturor cunoştinţele antice. Mult mai târziu un descendent al lui Thoth a tradus aceste hieroglife în limba oamenilor obişnuiţi.

Acea cunoaştere cosmică includea o explicaţie despre locul şi rolul planetei noastre din sistemul solar, o concepţie înfăşurată în mituri, a evoluţiei universului, structura organismului uman şi toate care există (principiul KA-BA) şi, de asemenea, informaţii despre potenţialul minţii umane, structura sistemului solar, elementele de bază pentru calculul proceselor ciclice, o hartă a stelelor, şi multe altele pe lângă. (92)

În cartea lor intitulată *Misterul Orion*, Robert Bauval şi Adrian Gilbert fac calcule persuasive pentru a arăta că, în momentul completării piramidei lui Keops fiecare dintre cele două perechi de „galerii de ventilaţie” mergând de la camera de regelui şi reginei au fost exact orientate spre stele speciale. Galeria de sud a „camerei regelui” a fost orientată spre Al Nitak (Zeta Orionis), galeria de nord spre Alfa Draconis; în timp ce galeria de sud a „camerei reginei” a fost direcţionată spre Sirius şi galeria de nord spre Beta Ursae Minoris (fig.84).

Aceste alinieri nu au fost întâmplătoare şi au fost legate de doi factori:

1 Orientarea spre stele în momentul construcţiei fixează data construcţiei piramidei şi data de la care, în conformitate cu „Canonul” toate ciclurile legate de ciclul precesional principal trebuie calculate.

2 Galeriile au fost direcţionate spre acele sisteme stelare cu care preoţii antichităţii aveau contact.

Cristale speciale, în momente speciale au fost montate la punctul pe unde galeriile ieşeau la suprafaţă. Aceste cristale şi sistemele de reflectoarele oglindă (dintre care unul a supravieţuit şi este situat în spatele uşii descoperite de către Gantenbrink) au fost utilizate pentru a primi şi a transforma energia fluxului emis de stelele spre care au fost direcţionate galeriile. Apoi fluxul transformat cobora prin galerie în camera unde stătea sarcofagul.

Într-o anumită zi preotul sau faraonul se aşezau în

sarcofag (fig.91), şi forma din partea de jos a acestuia în formă de figură umană orienta trupul său astfel încât capul lui (hipotalamusul şi hipofiza) erau în focarul câmpului energetic din interiorul piramidei.

Fig. 91 „Sufletul” lăsând corpul

Calculele precise astronomice efectuate de către preoţi le-au permis să identifice în prealabil zilele în care faraonul sau preotul ar trebui să-şi ia locul său în sarcofag. În zilele stabilite „sursa de energie” din interiorul piramidei a fost activată.

Activarea „sursei” a fost rezultatul unei majorări în energia nucleului planetar cauzat de influenţe cosmice, principalele faze ale stărilor planetare, interacţiunile gravitaţionale ale planetelor din sistemul solar, şi, de asemenea, o consecinţă a trecerii fluxurilor energetice speciale prin Pământ şi în spaţiu.

Calcule exacte au fost necesare pentru că în momentul când nucleul Pământului devenea mai activ fluxul energetic care provine din interiorul planetei excita

reţeaua cristalului „sursă de energie” şi „sursa”, la rândul său distorsiona spaţiul din vecinătatea piramidei. Fluxurile energetice care coborau de la stele prin galerii erau amplificate de piramidă şi erau focusate pe (proiecţiile energetice) ale hipotalamusului şi hipofizei (93), rezultând o experienţă de „relaţii sexuale cu zeii”. Cu alte cuvinte, conştiinţa persoanei era conectată la Noosferă şi sistemul informatic al Pământului. Acest proces a fost însoţit de o senzaţie de „ieşire din corp”, zburând în întinderea nesfârşită a spaţiului, vizitarea altor planete şi contactul cu imprimări energetice (KA) ale oamenilor deja morţi (94), şi, uneori, de asemenea, cu reprezentanţi ai altor sisteme planetare spre care galeriile piramidei au fost direcţionate. Contactul cu Noosfera şi cu membrii civilizaţiilor extraterestre foarte avansate (care au fost luaţi drep zei) a oferit posibilitatea de a obţine informaţii despre trecut şi prezent, precum şi perspectivele posibile pentru viitor. Pe de o parte, prin intermediul unor astfel de contacte creatorii piramidelor au învăţat despre lume şi natura lucrurilor, pe de altă parte ideea de a construi piramide a fost pusă în minţile oamenilor astfel încât să fie posibil un anumit grad de influenţă prin piramide (antene) a minţilor celor care, la rândul lor, ar putea influenţa cursul istoriei şi procesele evolutive pe Pământ.

Din păcate, în decursul timpului, noile generaţii de preoţi care s-au succedat iniţiaţilor din epoca Shemsu-Heru au mutat punctele de referinţă etice şi morale. Fricţiuni şi chiar ostilitate au apărut între clanurile preoţeşti emergente. În ceea ce devenise o luptă politică pentru interese de clan preoţii au început să arate oamenilor o versiune simplificată a doctrinei, înlocuind cunoaşterea veche cu concepte religioase simplificate. Aceasta a condus la degenerarea morală şi pierderea de straturi de cunoştinţe care au fost fondate pe foarte importante doctrine (95) spirituale (arătate în secţiunea Cunoaşterea lui Dumnezeu).

A venit un timp când nivelul de cunoştinţe care parveniseră din trecutul îndepărtat în mod clar a depăşit nivelul etic şi moral al celor care le posedau. Acest lucru este demonstrat de faptul că, în timp ce ei au avut cunoştinţe foarte profunde în domeniile parapsihologiei, matematicii, astronomiei, medicinei (96), anticii s-au implicat în sacrificii, crima (97) şi războaie de expansiune. Cu cunoştinţe de ordin înalt la dispoziţia sa, un om primitiv poate face mari daune, şi nu numai lui însuşi. Aşa cum a arătat experienţa practică evolutivă, nivelul de moralitate trebuie să corespundă nivelului de abilităţi umane. Ar fi chiar mai bine în cazul în care nivelul de moralitate al unei persoane este mai mare decât abilităţile lui sau ei şi realizările tehnice au fost rezultatul unei creşteri a nivelului de spiritualitate în adevăratul sens al acestui cuvânt. (98)

Situaţia care a apărut în acele timpuri necesita corecţii, care au fost realizate de curatori indirect, adică, prin mâinile oamenilor înşişi. În istoria egipteană, mayaşă, toltecă, aztecă şi a multor alte civilizaţii trecute, instrumentul de corecţie a luat forma vrajbei interne şi a raidurilor către triburile învecinate barbare, care s-au încheiat cu exterminarea treptată a celor care posedau cunoaşterea. (99) Apoi, treptat, religia a venit să ia locul cunoaşterii şi credinţe fanatice noi au ars şi au distrus întregi biblioteci pentru a-şi afirma noile lor principii.

Secol după secol au trecut şi cu ele dinastiile conducătoare ale Egiptului antic. Adevărata cunoaştere şi sensul real al practicilor puternice treptat au degenerat în legendă şi superstiţie, transformându-se într-un fel de „sindromul puterii”. Astfel s-a pierdut sensul original conţinut în cunoaştere…

Parţial existentă, considerabil distorsionată cunoaşterea care îşi avea originile sale în epoca de aur „atunci când zeii au trăit pe Pământ” a devenit fundamentul unui cult religios de stat în care faraonii au

rămas o legătură cu lumea zeilor şi, astfel, cu lumea care a existat în „primul timp”. Şi în timp ce în trecutul îndepărtat Ba şi Ka fuseseră elementele componente ale fiinţei umane, în perioada ulterioară de istorie egipteană termenii au fost asociaţi cu atributele puterii şi ar putea fi posedate de conducători şi zei. Acest lucru se reflectă în textele din piramidă, în care se spune că zeul Ra, de exemplu, avea paisprezece Ka.

Pentru a ilustra caracterul schimbărilor care au avut loc în gândirea populară, să ne întoarcem la cunoaşterea antică, conform căreia Ba şi Ka au fost două principii formative – opuse şi unite, diferite şi omogene în acelaşi timp. În apropierea constantă a fiinţei umane şi interacţiunea între ele, Ba şi Ka au fost două surse de energie vitală. Armonizarea Ba şi Ka şi a evoluţiei lor a dat naştere la Akh. Akh este un intermediar între Dumnezeu şi oameni sau o mai mică divinitate capabilă să interpreteze mesajele zeilor.

Mai devreme, atunci când am discutat adevăratul sens al conceptului de „Akh”, am subliniat că de fapt este ceva mai mult decât o persoană, dar nu este, desigur, un zeu. Este o fiinţă umană cu capacitatea de a zări în viitor la anumite momente şi de a-l anticipa. Cu alte cuvinte, cunoaşterea antică a indicat că armonizarea conştientă a Ba şi Ka permite unei persoane să dezvolte abilităţi psihice şi fizice excepţionale, necesare să se înţeleagă pe sine şi lumea din jurul său.

Când cunoaşterea a fost succedată de religie, practicile antice au fost transformate în „ritualuri magie”. Funcţia „camerei regelui”, de asemenea, s-a schimbat.

În filosofia religioasă de mai târziu a egiptenilor există deja trei elemente componente. BA şi Ka sunt privite ca două particule de suflet. (100) Ba şi Ka au rămas inseparate de o persoană pe parcursul vieţii sale, inclusiv viaţa de dincolo de mormânt. Atunci când o persoană a murit a primit o a treia particulă – Akh.

Cum, deci, a fost posibil să devină ca zeii şi să dobândească şapte sau paisprezece Akh-uri, atunci când o persoană fizică moare o singură dată? Pentru a ajunge la acest nivel, şi să devină cum ar fi zeu, sau mai bine să se acordeze cu propria sa origine divină, un faraon trebuia să moară şi să fie renăscut. O astfel de fapta a fost realizată printr-o iniţiere specială prin care faraonul trecea de mai multe ori în timpul vieţii sale: într-o zi specială, însoţit de preoţi, el urca prin galeria mare care duce la camera „mormântului” şi se aşeza în sarcofag.

Aici vom face o digresiune scurtă şi vom menţiona cartea lui Ronald Moody *Viaţă după viaţă* (101), care conţine relatări oferite de oameni care s-au confruntat cu moartea clinică. Practic toţi cei readusi la viaţă de medici au spus că atunci când ei au murit şi-au părăsit trupurile şi au privit în jos, la ele.

Dincolo de faptul că povestirile au variat, multe au vorbit de zborul în jos printr-un „coridor” (102), la capătul căruia au întâlnit o „lumină divină”. (85) Toţi cei care au avut această experienţă au remarcat că rudele lor moarte au venit la ei să le consilieze despre cum să reacţioneze la ceea ce avea loc, în timp ce rămâneau calmi în interior.

Fig. 92 Un om-pasare, simbol al eliberarii sufletului (părăsirea corpului).

În timpul iniţierii, ca rezultat al influenţei piramidei, faraonul a părăsit corpul său într-o moarte simbolică. Zborul prin spaţiu, în constelaţia Sahu (Orion, spre care a fost direcţionată galeria sudică), care a urmat simboliza o vizită la cerescul Duat. Revenirea în corp a reprezentat învierea faraonului.

Acest act ritual „moartea şi învierea” a dus la naşterea unui Akh. Era de ajuns de a efectua această iniţiere de paisprezece ori pentru ca faraonul să dobândească paisprezece Ka-uri şi paisprezece Akh-uri.

În timpul iniţierii (103) preoţii care au fost în camera sarcofagului intonau textele corespunzătoare care conţineau instrucţiuni pentru a ajuta faraonul să părăsească trupul său corect şi, după ce călătorea spre cerescul Duat în „corpul lui astral”, să revină la corpul lui (104) (fig.91).

Trebuie subliniat că iniţierile efectuate în piramide au fost pline de extraordinar şi, în acelaşi timp, experienţe adevărate singulare şi viziuni. În timpul ritului o altă lume neobişnuită apărea înaintea faraonului, una în care o persoană se simţea ca un bob de nisip şi necesita ajutor corespunzător ca să reacţioneze la evenimentele care aveau loc. Deci, astfel încât experienţa să nu aibe un efect negativ asupra psihicului faraonului (105), preoţii cântau sau intonau „textele de avertisment” care ghidau faraonul

în timpul iniţierii. Cu ajutorul acestor texte, imagini-gând supraimpuse direcţionau faraonul printr-un scenariu prepregătit. Imediat după ce faraonul părăsea corpul său, textul pronunţat în numele lui direcţiona atenţia lui spre cer şi îl conducea spre obiectivul stabilit de iniţiere:

...Regele, o stea strălucitoare şi departe-calatoare... regele apare ca o stea

[Texte din piramidă, enunţ 262]

Acoperişul plutind al cerului este gata pentru mine, peste care pot să trec prin intermediul lor spre RA (Soarele ridicându-se), la orizont. Am plutit peste ce poate sta pe partea de est a cerului, atunci când [Ra] este în [său] regiunea nordică printre stele nepieritoare, care stau pe toiegele lor şi stau în estul lor... Voi sta printre ei, pentru că Luna este fratele meu, Luceafărul de dimineaţă este vlăstarul meu...

[Texte din piramidă, enunţ 1000–1].

O rege, tu eşti această stea mare, companionul lui Orion, care traversezi cerul cu Orion, care navighezi tărâmul de jos (Duat) cu Osiris; te urci la est de cer, fiind reînnoit faţă de sezonul datorat şi reîntinerit faţă de timpul cuvenit. Cerul te-a născut cu Orion...

[Texte din piramidă, enunţ 882–3]

O rege, cerul te concepe cu Orion, lumina călăuzitoare te poartă cu Orion... vei urca în mod regulat cu Orion din regiunea de est a cerului, vei coborî cu Orion în regiunea de vest a cerului... al treilea este Sothis...

[Texte din piramidă, enunţ 820–2]

„Regele a devenit ceea ce el poate glorifica pe Orion, ce el poate stabili pe Osiris în fruntea...”

[Texte din piramidă, enunţ 925]

Te poţi urca la cer, poate cerul te naşte pe tine ca pe Orion...

[Texte din piramidă, enunţ 2116]

În ciuda faptului au trecut mii de ani de când marea piramidă a suferit o sumă de daune, o persoană astăzi încă poate experimenta stările prin care faraonul a trecut în timpul iniţierii. La un anumit moment „sursa” devine activă, spaţiul din vecinătatea piramidei se distorsionează, şi oricine se întâmplă să fie în piramidă în momentul acela poate deveni martor la fenomene extraordinare. O astfel de apariţie este descrisă în scris de către cercetătorul american Alan Landsberg.

O CĂLĂTORIE NOCTURNĂ ÎN TRECUT

„În septembrie 1974 circumstanţe au adus un cuplu de tineri americani, Patrick Flannagan şi logodnica lui Eva Bruce, la Cairo de unde au plecat spre piramide imediat după sosire. Următoarea zi Patrick şi Eva s-au întors acolo, dar de data aceasta cu un arab chior, în vârstă, sub ghidarea căruia au fost de acord să petreacă noaptea în interiorul piramidei mari. Arabul trebuia să-i întâlnească dimineaţă.

„Găsindu-se el însuşi în întuneric total, tânărul a pornit o lanternă puternică al cărei fascicul luminos se pierdea în adâncimile galeriei de piatră. Flannagan şi logodnica lui s-au oprit să-şi tragă respiraţia şi apoi au început urcarea lungă spre camera regelui, inima piramidei.

„Când am a ajuns la partea de sus a marii galerii, îşi reaminteşte Flannagan am aruncat o privire înapoi. Se pare ca Galeria dispăruse în adâncimea Pământului. Primul lucru pe care am început să-l observăm au fost lumini colorate: albastru, verde, roşu şi alb. La început am crezut că acestea au fost pur şi simplu licurici sau pete de lumină care pot apărea atunci când retina este excitată. Dar ceea ce am văzut au fost într-adevăr bile de lumină

care nu au făcut niciun contact fizic cu corpurile noastre. Aş fi putut întinde mâna şi să ating aceste lumini. Apoi am închis ochii şi am început să cântăm. Am simţit corpul meu începând să vibreze. Apoi, rapid m-am ridicat şi am început să mă plimb în jurul camerei. Luminile au dispărut. Lumânarea arunca umbre neregulate pe pietrele antice. Murmurând, am înconjurat camera regelui, de la un perete la altul. Când am trecut pe lângă sarcofag, am simţit procesiunile misteriose care odată aveau loc aici. Eu nu mai eram eu însumi. Brusc am încetat să mai fiu Patrick Flannagan! M-am schimbat. Individualitatea mea a plecat de la mine ca o mască şi m-am simţit dizolvându-mă în piramidă…

„Apoi Patrick s-a aşezat pe blocurile de granit din podea. Acum, el experimenta senzaţii chiar şi mai ciudate. „M-am simţit ca în cazul în care un curent electric ar fi trecut în sus şi în jos pe coloana mea vertebrală. Era dureros, atât de dureros că am căzut într-un fel de transă cataleptică”. Vibraţiile au continuat până când tânărul puternic fizic a căzut epuizat.

„Deşi el citise despre cazurile de proiecţie astrală înainte, nu a experimentat-o niciodată el însuşi. „Am simţit ca eu însumi îmi părăsesc corpul, ca în cazul în care unele forte exterioare mă controlau. Apoi m-am trezit într-o cameră ascunsă undeva în grosimea piramidei. Camera avea un plafon boltit şi era un piedestal în ea. Odihnindu-se pe el era o carte de aur grea cu pagini de aur solide pe care erau gravate hieroglife neobişnuite. Exteriorul era acoperit cu înscrisuri umane. Am avut impresia distinctă că, dacă mi-aş pune mâinile pe paginile acelei cărţi de aur, informaţii din trecut ar zbura direct în creierul meu. Atunci când într-adevăr am făcut-o, am simţit un val de energie care curge peste mine. Apoi am fost aruncat în alt colţ al camerei. Am observat că exista o intrare în cameră sub forma unui bloc de piatră, care se întorcea pe axa sa”.

„Flannagan a fost adus înapoi de un zgomot absolut

dureros care s-a oprit aşa de repede cum a început. Apoi Eva şi Patrick au auzit un indistinct cor de voci de sex masculin şi feminin. „Un psalm antic a sunat pentru un timp, dar cuvintele au fost complet necunoscute pentru mine. Nu am auzit niciodată ceva de genul acelei limbi (106). Apoi cântarea treptat a murit. Flannagan a simţit vibraţii plăcute în coloana sa vertebrală şi a fost înfăşurat într-o căldură care a durat toată noaptea [8].

ASCULTÂND UNIVERSUL

AL ŞASELEA STIMUL

Sala cunoscută ca şi „camera reginei”, de asemenea, a fost una din camerele de sanctuar ale lui Thoth în care anticii au obţinut „înţelepciune” prin „Sexul cu zeii”.

În centrul incintei stătea un dispozitiv, din care cea mai importantă parte au fost două ecrane de cristale de cuarţ plat orientate spre capetele galeriilor îndreptate spre Sirius şi Beta Ursae Minoris. Ar fi mai corect să spun că fluxul energetic care ieşea din galerii a fost orientat pe aceste ecrane.

Într-o anumită zi, când „sursa de energie”, devenea mai activă producând o distorsiune a spaţiului, preotul (Akh) intra în această cameră. Pe cap, el purta o diademă specială. El ocupa o anumită poziţie (în focarul câmpului piramidei) şi a căzut într-o stare specială, în care el a fost capabil să „audă universul”. Între ecranele de cuarţ, „holograme tridimensionale” apăreau pe care numai învăţătorii cu diademă le puteau vedea. Preoţii însoţitori nu le puteau observa.

„Camera reginei” a fost utilizată pentru a obţine informaţii. Distorsiunea spaţiului produsă de sursa de energie a făcut posibil nu numai să auzi şi să vezi ce se întâmpla într-o parte îndepărtată a Pământului (Teotihuacán sau Stonehenge, spun), dar, de asemenea, să

converseze cu locuitorii din alte sisteme solare în universul nostru şi fiinţe care trăiesc în dimensiuni paralele.

TREI ETAPE ÎN UTILIZAREA PIRAMIDELOR

Istoria utilizării unor structuri piramidale în cursul „dezvoltării” civilizaţiei poate fi împărţită în trei etape de bază.

Etapa 1. În tinereţea Atlantidei şi mai târziu când atlanţii care au supravieţuit catastrofei au sosit în Africa de Nord, piramidele au fost folosite ca un mijloc de comunicare şi un instrument pentru obţinerea înţelegerii. Cu ajutorul piramidelor a devenit posibil să se îmbunătăţească mai mult decât doar energia ci şi psihicul, capacităţile fiinţei umane. Piramidele au furnizat o ocazie unică de a face „contact” cu forme de viaţă bazate pe energie şi să interacţioneze cu reprezentanţii civilizaţiilor extraterestre. Cunoaşterea obţinută în acest mod a creat capabilităţi atlanţilor care, în ochii popoarelor primitive din jurul lor au fost ca zeii.

În procesul de degradare evocat de încălcarea standardelor fundamentale de morală şi etică, învăţăturile parţial conservate au adus o imagine oarecum deformată de cum au trăit zeii vechi şi ceea ce au făcut.

Etapa 2. Această etapă în utilizarea piramidelor a fost marcată de căutarea posesorilor de cunoaştere antică care au supravieţuit potopului, încercări de restabilire a contactului cu plecaţii Neferu şi executarea în piramide de anumite ritualuri de iniţiere destinate pentru a ridica faraonul la un nivel potrivit cu originea sa divină (atlanteană).

După aşezarea faraonului în sarcofag preoţii au fost responsabili pentru supravegherea mai mult decât doar a tot ce se întâmpla cu el după ce el „pleca din corp” („murea”). Aceştia ar fi trebuit să-l direcţioneze pe faraon,

aşa cum aproape orice persoană într-o stare (hipnotica) sugestivă devine un observator pasiv de evenimente. Sub influenţa piramidei conştiinţa persoanei este legată de câmpul de informaţie şi, primind o imagine completă a lumii, acea persoană este într-o stare de observare pasivă. Preotul, subliniind în mod constant natura divină a faraonului, afinitatea sa cu zeii (cu Osiris), ajuta faraonul să rămână concentrat pe obiectivul principal şi de a face un zbor" astral" ta, de exemplu, constelaţia Sahu (Orion).

Preotul recitând textele vorbea în numele faraonului, şi era ca o voce exprimând voinţa faraonului ce observase viziunile.

„Căile bătute de vânt navigabile sunt inundate, câmpurile Rushes sunt umplute cu apă, şi eu [rege mort – adică mi-am părăsit corpul] (107) am ajuns peste aceasta pentru partea de cer, în locul în care zeii m-au făcut pe mine, unde am fost născut din nou (renăscut) tânăr... Eu, stau ca o stea, care este pe partea inferioară a cerului... sora mea este Sothis, vlăstarul meu este luceafărul dimineţii..."

[Texte din piramidă, enunţ 343 – 57]

Dacă nu există nicio viziune, dar persoana a intrat în starea hipnotică, vocea „maestrului de ceremonii" imaginând viziuni poate să le invoce. Prin urmare, direcţionând atenţia faraonului la ceruri, preotul pronunţa texte care formează imaginile speciale din mintea faraonului aşa încât ceea ce se întâmpla cu faraonul concordă cu scenariul descris în texte.

„... Rege, o stea strălucitoare şi departe-călător... regele apare ca o stea".

[Texte din piramidă, enunţ 262]

„... Iată că el (Regele) a venit ca Orion, iată Osiris a venit ca Orion..."

[Texte din piramidă, enunţ 820]

Astfel, călătorind pe căile zeilor, vizitând Duatul ceresc şi întâlnindu-i, faraonul deveni cu adevărat ca-Dumnezeu el însuşi.

Textele din piramidă spun că, de asemenea, în urma scenariului, preoţii conduceau faraonul la un act sexual divin, care umplea prezenţa pământească a faraonului, signifianta lui cu o semnificaţie specială. În îndeplinirea prezentului act faraonul se legase el însuşi de zei cu legături speciale, umplându-şi scopul lui pământesc cu ceea ce legenda antică a spus despre Isis şi Osiris.

„Sora ta Isis vine la tine bucurându-se din dragoste pentru tine. Tu [Regele mort] ai pus-o pe falusul tău şi seminţele tale eliberate în ea, ea fiind gata ca Sothis, şi Har-Sopd a venit înapoi la tine ca Horus, care este în Sothis... şi el (eu) protejează (te) tu în al lui (meu) nume de Horus, fiul care protejează pe tatăl lui...”

[Texte din piramidă, enunţ 632 – 3]

În esenţă textele din piramidă sunt un „complot”, care conţin „programul” şi „adresele” tuturor „fiinţelor” pe care faraonul trebuia să le întâlnească „în ceruri” în timpul zborului lui” astral”. Faraonul, de asemenea, ar putea avea propriul său set de instrucţiuni şi ar avea nevoie să fie pregătit pentru a modifica programul şi propria sa apariţie în funcţie de la care terminal ceresc a sosit şi pentru a reflecta în propria minte sensul textului vorbit de instructorul-preot astfel încât să reacţioneze corect la situaţii nefamiliare sau pentru a învinge rezistenţa „entităţilor ostile”.

Aşa cum arată experienţa în hipnoza regresivă, etapa cea mai grea în acest proces, după „lăsarea corpului”, este momentul când subiectul ar trebui să înceapă să discute şi să descrie viziunile pe care el le vede. Hipnotizatorul trebuie să stimuleze literalmente persoana din transă, astfel încât el să deschidă gura şi să înceapă să producă

cuvinte. Este foarte probabil că aspectul ritualul de a „deschide gura” a fost în legătură cu acest lucru.

Faza a treia şi ultima în istoria de utilizare a piramidei începe din momentul când ei au început să mumifice faraonii din Egiptul antic.

În timp ce în perioada de cea mai mare înflorire a civilizaţiei în vechiul Regat astfel de lucruri ca mumificarea fetusului nu a fost auzit, până în momentul în care a apărut ritualul, cunoştinţele despre utilizarea practică a piramidei au fost complet pierdute.

Pentru a vedea acest lucru în mod clar, trebuie să ne întoarcem în adâncimile epocii predinastice, la epoca Neferu şi Shemsu-Heru, atunci când pregătirea faraonului pentru „Sexul cu zeii” în piramidă, după „calea lui Osiris”, începea cu purificarea corpului, prin intermediul dietelor purgative. Când cunoaşterea a fost pierdută, „călătoria faraonului în eternitate” începea încă cu purificarea corpului, dar nu prin intermediul dietei, ci prin îndepărtarea chirurgicală a organelor îmbălsămate (mumificare) şi acordându-i decedatului o asemănare simbolică cu Osiris.

Şi, în timp ce în trecutul îndepărtat piramida a fost un element inseparabil şi primar în procesul de „sex cu zeii”, mai târziu un fel de memorie genetică şi idei distorsionate şi legătura între toate acestea le-au luat locul şi piramida a devenit locul unde procesiunea de înmormântare ducea corpul îmbălsămat al faraonului la un mormânt „subteran” suprapus de o piramidă (fig.94).

Fig. 94 Detaliu de pe un papirus

Religia a avut de asemenea influenţa sa asupra sorţii practicii antice. Prin urmare, tot ce ştiu egiptologii moderni despre scopul piramidelor este asociat cu îngroparea faraonul mort.

În conformitate cu cultele religioase predominante, corpul mort, având în vedere forma mumificată a lui Osiris, a fost plasat într-o cameră de înmormântare a renaşterii, caz în care sufletul a început transformarea sa într-o stea. Pregătirea mumiei a fost numită Sahu, numele avut de Osiris atunci când a devenit conducătorul Duatului. Acesta credea că renaşterea mumiei nu ar putea avea loc din proprie iniţiativă, dar acţiunile impuse de fiul cel mare al persoanei decedate, noul rege Horus, care, înainte de încoronarea lui a fost denumit Horus cel Bătrân. Ceremonia pe care acest Horus a trebuit s-o efectueze a fost numită „deschiderea gurii”. Aceasta necesita ca şi corpul îmbălsămat al tatălui mort îmbrăcat în insigne Osiris să fie adus la o poziţie verticală şi că o floare de lotus în toată splendoarea sa să fie aşezată pe un mic suport înaintea lui. Lotusul simboliza cei „patru fii ai lui Horus” (nepoţii decedatului) care, la rândul lor, simbolizau

„patru puncte cardinale”. Purtând o mască de vultur, Horus se apropia încet de mumie, lua un instrument mic de metal şi deschidea gura regelui Osiris. Patru fii, folosind „degetele lor” (făcute din *bja*) (108), l-au ajutat în acest ritual [4].

Astfel cunoaşterea antică a fost uitată şi astăzi, când vorbind de scopul piramidelor egiptologii spun: „sunt cunoştinţe comune ca piramidele sunt morminte ale faraonilor, acestea au fost ridicate pentru a păstra corpurile lor mumificate şi bunurile din mormânt”. Pentru acest motiv multe generaţii au încercat fără succes să găsească chiar şi o mumie în piramide.

MEMORIALUL INFORMAŢIILOR PIRAMIDEI

În considerarea piramidei şi proprietăţilor sale ar trebui, de asemenea, să se menţioneze memoria sa „informatică”. Practici antice au permis oamenilor să se lege în mod deliberat cu aceasta. Uneori oamenii au lovit în această sursă de informaţii accidental. Evenimentul a avut un efect profund asupra lor. Este suficient să ne reamintim exemplul lui Napoleon, care a încercat să descopere propriul viitor într-o veghe nocturnă în marea piramidă. Dimineaţa el a ieşit descurajat şi a refuzat să spună ceea ce văzuse.

Incidentul care s-a întâmplat cu Patrick Flannagan şi Eve Bruce nu este singurul de acest gen. Lucrurile care au loc în piramida nu urmează un complot aranjat. Într-un mod uimitor, se conectează natura individuală a fiecărei persoane şi ceea ce o face să „meargă unu-la-unu” în locuinţa secretă din piramidă cu secretul care a fost îmbibat în ea de cunoaşterea antică, care n-a încetat să existe, ci trăieşte încă, legând trecutul şi prezentul într-un singur lanţ neîntrerupt de evenimente care duc la înţelegerea Creatorului şi acelui adevăr fascinant cu limite care merg departe în universul infinit, cu originea lui în

interiorul, neexplorat al esenţei fiinţei umane.

Tot ceea ce a avut loc în piramidă peste miile sale de ani de existenţă a lăsat amprente informaţionale în structura piramidei. Prin urmare, o persoană care se întâmplă să fie în piramidă la momentul potrivit (determinat prin activarea „sursei”) poate deveni martor la evenimente uimitoare ca şi cum el sau ea ar deschide robinetul „hologramei informaţionale” – bazei de date în afara timpului care este o parte a Noosferei.

Aici este înregistrarea experienţei lui Paul Branton, un jurnalist britanic popular în anii 1930, care a decis să-şi petreacă o noapte în marea piramidă.

„Nu ştiu exact cât de mult timp a trecut de atunci, dar brusc am simţit prezenţa în sală a unei noi fiinţe care radia o lumină strălucitoare abia vizibilă care, într-un mod de neînţeles aprinse spaţiul din jurul ei…”

„S-a apropiat de mine, vine între mine şi sarcofagul din marmură. Am privit la faţa sa şi am văzut înaintea mea un om foarte, foarte bătrân”.

„Astăzi trebuie să intri în camera cunoştinţelor, „a declarat fără patimă. „Trebuie să te întinzi pe această piatră! În timpuri trecute ar fi avut loc acolo, pe un pat de papirus”. Şi a arătat spre sarcofagul de piatră.

„Fără chiar să mă deranjez să mă mai gândesc la ceea ce am auzit, imediat am ascultat vizitatorul misterios şi m-am întins, cu faţa în sus, pe suprafaţa pietrei.

„Ceea ce s-a întâmplat chiar după aceea, eu încă nu înţeleg. Toţi muşchii mei s-au tensionat, după care corpul meu a început să fie cuprins de o letargie paralizantă ciudată. Membrele mele au început să devină grele şi rigide. La început, frigul mi-a cuprins picioarele. Era ca şi cum cineva le-a îngheţat. Treptat o senzaţia de amorţeală ciudată mi-a cuprins genunchii, dar acesta nu s-a oprit acolo, continua să îmbrăţişeze corpul întreg. Era ca şi cum aş fi căzut până la brau, adânc într-un troian de zăpadă în timp ce urcam pe un vârf montan. Mi-am pierdut toate

senzaţiile în picioare.

„Am început să alunec în uitare şi o presimţire vagă de moarte apropiată s-a strecurat în mintea mea. Dar nu mi-a fost frică pentru că trecuse mult de când am reuşit să mă liberez de teama primitivă de moarte, iar acum priveam inevitabilitatea ei cu calm filosofic.

„Până acum ciudata răceală mi-a cuprins deja coloana vertebrală. Respiraţia mi-a devenit mai slabă ca niciodată şi eu însumi părea că încep să cad în jos undeva în adâncimi de conştiinţă, într-un fel de punct central al creierul meu propriu.

„Când, oricum, răceala a ajuns la pieptul meu, având practic paralizat întregul corp, am simţit ceva similar cu un atac de cord. Şi, deşi el a trecut în curând, am ghicit că momentul cel mai rău încă n-a venit.

„Un gând absurd uimitor mi-a venit în cap şi dacă maxilarul meu petrificat ar fi fost în măsură să se deplaseze, m-ar fi făcut să rad tare. Aceasta este ceea ce m-am gândit:

„Dimineaţa cadavrul meu va fi găsit în piramidă şi că va fi sfârşitul tuturor cercetărilor mele oculte”.

„Nu am nicio îndoială că toate senzaţiile mele au fost provocate de tranziţia propriului meu suflet din viaţa fizică la o stare postumă.

„Dar, deşi am ştiut că am senzaţia apropierii de moarte, nici nu m-am gândit să rezist.

„În cele din urmă, momentul a venit când conştientizarea mea concentrată s-a centrat exclusiv în capul meu şi ultima sa licărire disperată s-a stins în adâncimile creierului. Mi se părea că a fost ca şi cum aş fi fost preluat de către un uragan puternic tropical şi târât undeva în sus de-a lungul unui coridor îngust. Apoi a venit o nevoie neaşteptată înfricoşătoare de spaţiu fără sfârşit şi am obţinut libertatea!

„Nu sunt cuvinte pentru a descrie această stare senină de luminozitate în care m-am trezit. M-am

transformat într-o fiinţa mentală constând exclusiv din gânduri şi senzaţii şi în întregime liber de greutatea cărnii fizice, care mă grevase până în prezent. Am aruncat corpul meu pământesc ca o fantomă, ca un om mort care se ridică din mormânt, dar conştiinţa mea nu a suferit nicio iotă din cauza aceasta. Din contră, am început să simt realitatea existenţei mele mai clar decât înainte. Cel mai important, deşi, după exodul meu din lumea fizică, în acea dimensiune necunoscută în care m-am trezit acum, am dobândit un sentiment de cea mai senină şi fără de margini libertate.

„La început am simţit că am continuat stând orizontal pe spate, ca şi corpul pe care tocmai l-am părăsit, numai ridicat un pic deasupra canapelei de piatră. Apoi mi se părea că mâna invizibilă a cuiva, uşor împingându-mă înainte m-a ridicat într-o poziţie verticală, şi am fost capabil să stau din nou pe picioarele mele. În cele din urmă am fost lăsat cu senzaţia amestecată şi ciudată că stăteam şi eram culcat în acelaşi timp.

„M-am uitat în jos şi am văzut corpul meu abandonat, încă întins nemişcat pe suprafaţa blocului de piatră. Am văzut faţa impasibilă întoarsă: ochii erau pe jumătate-închişi, dar pupilele strălucind sub pleoape indicau că poate am continuat să privesc cu atenţie în întuneric. Braţele au fost trecute peste piept, deşi mi-am amintit cu certitudine că le-am lăsat întinse alături de corpul meu. Picioarele au rămas întinse şi apăsate strâns împreună. Eu însumi mi-am reamintit de un cadavru, o formă moartă din care sufletul a plecat deja.

„Am observat că acum o strălucire argintie abia vizibila ieşea din mine, din noul eu, strălucind direct spre corpul lipsit de viaţă care odihnea pe canapeaua de piatră de jos. Era uimitor, dar chiar şi mai uimitor a fost faptul că strălucirea aceasta misterioasă a acestui cordon ombilical psihic, am observat că aprinse partea de sus a camerei regelui, în care pluteam acum. Am putut vedea chiar şi pietrele separate în perete, ca în lumina lunii.

„M-am transformat într-o fantomă, o fiinţa fără trup suspendată în spaţiu şi am înţeles în sfârşit de ce în inscripţiile lor hieroglifice acei înţelepţi egipteni antici au descris sufletul eliberat uman în formă de pasăre. Am simţit că acum puteam îmbrăţişa un volum mult mai mare de spaţiu şi să mă mut în cadrul acestuia departe mult mai liber ca şi cum aripi ar fi încolţit din spatele meu. M-am ridicat în aer şi atârnat deasupra corpul meu abandonat ca o pasăre care se ridică în cer şi apoi se roteşte deasupra cuibului său. Ce sentiment de mare goliciune mă înconjura? Ar fi, fără îndoială, greu de a găsi o imagine mult mai potrivită pentru această stare de pasăre.

„Da, m-am ridicat, având eliberat sufletul de obligaţiuni muritore. Împărţindu-mă în două părţi identice vizual, am plecat din lumea cu care eram obişnuit. În dublura mea nouă am simţit o luminozitate excepţională, eteritatea noii mele naturi. Uitându-mă în jos la piatra rece pe care corpul meu era întins, am înţeles brusc un lucru important care mă posedase mult şi mi-am şoptit:

„Aceasta este starea de moarte. Şi acum, ştiu că eu sunt un spirit şi că pot exista separat de corp. Am să-mi amintesc mereu acesta, pentru că am văzut-o cu proprii ochi (deşi non-fizici)”.

„Această revelaţie s-a blocat în mintea mea tot timpul pe care l-am petrecut în starea de imponderabilitate mai sus de propria mea formă materială golită. Mi-am dovedit realitatea nemuririi în ceea ce eu consider metoda cea mai fiabilă – eu am murit pur şi simplu şi apoi am reînviat din nou! Am continuat să mă uit la rămăşiţele orizontale pe care le-am lăsat şi să nu am încetat să fiu uimit: este acel înveliş gol într-adevăr ceea ce de mai mulţi ani am crezut că sunt eu? De fapt a fost doar o închisoare în care adevăratul eu eram încarcerat, dar acum m-am eliberat. Din timp în timp, m-am născut pe această planetă pană la ultimul dintr-o succesiune de corpuri fizice pe care dintr-o greşeală îndelungată l-am perceput ca pe adevăratul meu

ego conducător.

„În mod neaşteptat aceleaşi bătrân preot a apărut alături de mine, grav şi sobru ca înainte. Ridicându-şi ochii a spus:

„O Amon, o Amon care te pricepi la ceruri, întoarce-ţi faţa spre corpul mort al fiului tău şi ia-l la tine în lumea spiritelor. Aşa să fie”. Şi apoi, el mi s-a adresat:

„Acum ai învăţat această lecţie mare. *O persoană nu poate muri, pentru că sufletul ei este născut din nemurire.*

„Secretul marii piramide este secretul propriei noastre esenţe. În acesta constă lecţia marii piramide, că fiecare persoană ar trebui să încerce să pătrundă în interiorul ei însăşi, pentru a ajunge la focalizarea necunoscută a fiinţei sale proprii şi a găsi în ea sufletul său, atingând adâncimi invizibile ale propriului său templu şi de a descoperi pentru el însuşi secretele sale cele mai interioare. Adio!”

„La acel moment gândurile mele au dispărut într-un vârtej necunoscut care m-a confiscat. Se părea că mă atrăgea în jos, forţându-mă să cobor mai jos şi mai jos. Am fost cuprins de o senzaţie de amorţeală ciudată şi am simţit eu însumi scufundarea înapoi în corpul meu fizic. Mi-am exercitat toată voinţa, încercând să clintesc muşchii congelaţi, dar cu niciun folos şi în cele din urmă mi-am pierdut cunoştinţa”. [17].

Contururile fenomenelor ale căror secret a fost păstrat de milenii ies din ceaţa timpului, şi vom începe să înţelegem sensul ascuns al moştenirii înmânate nouă şi motivele adevărate pentru construcţia piramidelor.

Faraonul obţinea informaţii prin intermediul „Sexului

cu zeii” sau, aşa cum s-ar putea spune astăzi, „întâlniri de aproape”. Dar pe lângă faptul că piramida a avut o influenţă profundă asupra lui, stimulând şi dezvoltând forţele interioare spirituale, prevenind procesele oncologice. Mecanismul din spatele acestei influenţe poate fi înţeles din anumite texte antice egiptene. Secţiunea următoare demonstrează clar categoriile pe care anticii le angajaseră în gândirea lor şi ce altceva i-a inspirat pentru a construi piramidele.

„SINCRONIZARE”.

AL ŞAPTELEA STIMUL

Ne întoarcem acum la texte care au păstrat urme de concepţii ştiinţifice şi filosofice din cea mai veche paradigmă ştiinţifică. Deşi textele spre care ne îndreptăm atenţia sunt destul de bine cunoscute, sensul aflat în spatele lor a rămas nerevelat de mult timp:

Tabula Smaragdina Hermetis (Tableta de smarald a lui Hermes)

„Toată lumea care se află mai jos a fost organizată şi umplută cu conţinut cu ajutorul lucrurilor care sunt plasate mai sus; deoarece lucrurilor care sunt mai jos le lipseşte puterea de a ordona lumea de mai sus. Secretele mai slabe ar trebui să cedeze la cele mai puternice; sistemele de lucruri de mai sus sunt mai puternice decât lucrurile de mai jos”.

Acest text simplu, care este cu toate acestea, preponderent perceput din poziţiile filosofiei comparative, expune în forma cea mai generală, teoria seminală a „sincronizării” care este fundamentul mecanismul de evoluţie.

Viziunile diferite, religioase ale lumii care au venit să

înlocuiască cunoaşterea veche de mii de ani au adaptat sensul textelor antice, aducându-le în concordanţă cu interesele noii ideologii.

Astfel, purjând tableta de urmele muncilor” creative” a gramaticilor religioşi, am traduce textul într-o limbă care transmite mai exact sensul său original:

„Toată lumea care se află mai jos a fost organizată şi umplută cu conţinut cu ajutorul lucrurilor care sunt plasate mai sus; deoarece lucrurilor care sunt mai jos le lipseşte puterea de a ordona lumea de mai sus. Secretele mai slabe ar trebui să cedeze la cele mai puternice; sistemele de lucruri de mai sus sunt mai puternice decât lucrurile de mai jos”.

Adevărul, adânc al conţinutului textului explică faptul că:

„Toată lumea care este la un nivel scăzut de dezvoltare este structurată (organizată) şi se dezvoltă datorită energiilor (natura) unui ordin superior; deoarece energiile de o natură mai joasa nu au puterea de a crea natura unui ordin mai mare. Organizarea şi mecanismele de dezvoltare a naturii mai joase sunt subordonate forţelor naturii unui ordin superior; energiile unui ordin mai mari sunt mai complexe în structura organizatorică (natura) decât cele ale unui ordin mai mic”.

Textul citat conţine esenţa doctrinei că evoluţia materială şi a conştiinţei este o manifestare a naturii de ordin superior. Ochii iniţiaţi imediat vor vedea, indicarea supravieţuitoare în text despre factorul de sincronizare „cu lumea care se află deasupra”, ca un curs predeterminat de natură în sine. Textul Tabletei de smarald a lui Hermes arată direct la acest lucru:

„Şi ca toate lucrurile care au început din Unul prin intermediul forţei lui Unul, Deci, aşa toate lucrurile s-au născut din această unică esenţa prin adaptare (care este sincronizarea)”.

Prin urmare, cursul adevărat şi deliberat al

dezvoltării (din punct de vedere al paleo-ştiinţei şi paleo-tehnologiei) necesită sincronizarea cu o energie evoluţiv-stimulatoare aparţinând unui ordin mai mare din natura, proiecţia căruia este fiinţa umană.

Aceste idei fundamentale ştiinţifice şi cosmologice au fost expuse de către preoţi în textele egiptene antice şi manuscrisele „Hermetice”. Erau primite toate adânc în antichitate de la Metu Nether (Netheru) şi Shemsu-Heru şi, reflectând filosofia „precum în cer, aşa şi pe Pământ”, cautau să spună cum să îndrepte forţele cosmice spre Pământ, care este un pas important în strădania omenirii de a afla mai multe despre divinitatea şi nemurirea sufletului.

Aici este ceea ce s-a păstrat în această privinţă în cartea lui *Hermes Trismegistos:*

Figura 95 Thoth, Zeul înţelepciunii.

„Şi eu, a spus Hermes, voi face omenirea raţională, îi voi da înţelepciune şi trecere spre adevăr. Eu nu voi înceta niciodată să lucrez în beneficiul vieţii muritorilor, pentru fiecare şi pentru toţi, astfel încât forţele fizice care acţionează înăuntrul lor să poată fi în armonie cu stele care sunt deasupra noastră”.

Paternitatea textelor „Hermetical” este atribuită lui Thoth, zeul antic egiptean al înţelepciunii. Într-unul din pasajele remarcabile, el spune discipolului său Asclepios:

„Nu ştii, Asclepios, că Egiptul este o reflectare a cerului? Sau, pentru a fi mai precisi, în Egipt toate acţiunile forţelor care conduc şi acţionează în cer, au fost aduse pe Pământ?” [5].

Cunoaşterea necesităţii pentru sincronizare este de o asemenea profundă semnificaţie pentru umanitate că atunci când a fost primită în cele mai vechi timpuri a devenit fundaţia „Canonului” egiptean antic. Urmând litera Canonului, ideea de sincronizare a fost perpetuată de către preoţi prin construirea de un întreg complex de piramide pe sol egiptean în strictă conformitate cu modelul cerului de noapte.

Astfel întregul complex de piramide face parte dintr-o mare, dar uitată paleo-tehnologie, menită să ofere şansa de a poseda secretul înţelepciunii cosmice persoanele selectate, conectând Pământul cu cerurile prin care este posibil să se depăşească „graniţa morţii” (Baghetele lui Horus de Valéry Uvarov acoperă acest lucru în detaliu). [4]

Multe texte antice egiptene de pe pereţii piramidelor şi de pe papirusuri conţin informaţii despre evenimentul cunoscut ca „unificarea celor două ţinuturi”. Ideea unificării Egiptului superior şi inferior (nu numai de sud şi de nord, cum egiptologii clasici ne spun, dar, de asemenea, pământesc şi ceresc) într-un singur regat este conectată exact cu teoria foarte veche a sincronizării „ceea ce se află jos cu ceea ce se află sus”. În caz contrar, care a fost scopul preoţilor atunci când au creat o asemănare a cerului la Giza? Sau, spusă în alt mod, de ce a fost necesar să aducă imaginea cerului jos pe Pământ?

Crearea unei copii (geometrice) geografice a cerului de noapte nu oferă nimic din punct de vedere al „conformităţii” sau rezonanţei armonice, deoarece cerul pe care îl vedem în realitate diferă, cu adâncimea şi curbura

neobservabile de pe suprafaţa Pământului.

De fapt transferul exact al cerului de noapte pe Pământ s-a efectuat pentru un singur scop – pentru a înregistra şi perpetua în arhitectură, ideea de „sincronizare”. Acolo se află unul din motivele pentru care tema predominantă în textele antice este dualismul Cer-Pământ, împletit cu întrebările despre înviere şi nemurirea sufletului. Scopul valorificării forţelor cereşti urmăreşte, în conformitate cu Thoth (Hermes), să faciliteze căutarea nemuririi de către „iniţiaţi”.

Acum sunteţi gata pentru a face următorul pas foarte important în a înţelege motivele pentru care au fost construite piramidele. Ceea ce va fi spus acum este de importanţă crucială pentru evoluţia conştiinţei umane, deoarece acesta este locul în „lupta ideologică” unde forţele cunoaşterii şi întunericului s-au înclestat într-o lupta invizibilă.

Cunoaşterea antică lăsată în urmă din adâncul secolelor ne-a învăţat că evoluţia materială şi conştiinţa sunt manifestări ale unui ordin mai mare al naturii. În conformitate cu un mecanism determinat de genetica structurilor energetice din sistemul Fiinţă umană-Pământ-univers, un om trebuie să se sincronizeze el însuşi cu „lumea care se află deasupra” şi aceasta este o cale predeterminată de natură în sine. Aici este chiar unde forţele întunericului au plasat prima lor capcană, una în care cei care au dorit foarte mult să devină „mentorii” omenirii au căzut. Neglijând să studieze moştenirea anticilor, au promulgat idei false şi periculoase de necesitatea de a ne sincroniza pe noi înşine cu energiile cosmice, care este ceva care de fapt duce la abis (a se vedea secţiunea stimulul al doilea). Ne reuşind să înţeleagă secretul înţelepciunii cosmice şi ne înţelegând sensul doctrinei antice, aceste scuze ale mentorilor iau textele antice literal, învăţând oamenii să se arunce în fluxurile energiei cosmice, adică, aceste energii care sunt

„de mai sus”. Dar textele vechi nu vorbesc despre „de mai sus” şi „sub” într-un sens literal, ci despre energiile unui ordin mai mare sau mai mic!

Eu nu voi cuprinde aici toate consecinţele teribile spre care ar putea duce practicarea interacţiunii cu „cosmo-bioenergiile”, dar mă voi axa pe principalul lucru.

Cheia cea mai importantă lăsată de antici în doctrina „Sincronizării” constă în faptul că noi ar trebui să interacţionăm nu cu fluxurile de energie cosmică care sunt ele înşele distructive pentru fiinţele umane, ci cu fluxurile de energie ale Pământului! Tocmai pentru acest scop piramidele cu fete plate au fost construite, ele sincronizează sistemul energetic uman cu cel al Pământului ca organism mamă şi cu fluxul său energetic care joacă un rol cheie în evoluţia umană.

În ierarhia universului, a naturii care dă viaţă, fiinţele umane sunt puii Pământului. (109) Nu cosmosul, ci Pământul produse umanităţii terestre, şi aşa fluxurile de energie ale nucleului său sunt pentru noi ca domeniul energetic al mamei pentru nou-născutului ei.

Doctrina secretă obţinută de la Neferu indică faptul că oamenii îşi pot lărgi capacităţile lor mentale şi împinge înapoi „limitele morţii” intrând în fluxul de energie al Pământului. Apoi fluxul ieşind în spaţiu (de-a lungul razei lui Ra, fig.72 şi fig.103), se sincronizează cu structura energetică multidimensionala a universului şi, trecând prin structura sa energetică „luând calităţile nivelurilor superioare şi inferioare ale lumii”, revine la fiinţa umană. Este important să se sublinieze că, la momentul când energia fluxurilor s-a întors, vibraţia tuturor celor şapte învelişuri energetice ale unei persoane are nevoie să fie sincronizată cu cea a celor şapte învelişuri energetice ale Pământului şi atunci el sau ea este transformat, devenind parte dintr-un ordin mai mare al naturii. Persoana capătă abilităţi corespunzătoare pentru un mai mare nivel de dezvoltare fără riscul de a contracta cancer. Astfel de

sincronizare poate fi realizată doar cu ajutorul unei piramide. Pregătirea pentru acest lucru a fost realizată stabilizând sistemului nervos şi sincronizând primele trei învelişuri energetice ale persoanei folosind „Baghetele lui Horus”.

Să ne întoarcem la Tableta de smarald a lui Hermes. Evident atunci când lucrează la acest text hermetical antic traducătorii întâlnesc probleme majore, cum au fost ignoranţi ai cunoaşterii antice. Astfel în încercarea lor de a interpreta ideilor necunoscute şi conceptele abstracte – energie, de exemplu – au folosit nu mai puţin abstractul concept „lucru”. Citind textul, noi ar trebui să înţelegem că ascuns în spatele cuvântul „lucru” este ceva legat de energie, şi apoi textul Tabletei va arunca o mică lumină peste secretele sale pentru noi, spunându-ne despre factorul de sincronizare ca adaptare.

Textul vorbeşte despre diferite stări energetice (lucru): energia ca un concept general, concept abstract şi energia ca esenţă, forma sa specială, o stare specială în care aceasta este transformată în procesul evoluţiei sale care implică factori planetari şi fiinţa umană ca o formă de viaţă capabilă de a transforma energia în energie psihică şi chiar stări mai complexe şi forme de energie. Textul conţine un indicator spre o astfel de diviziune. Aici este:

„Separaţi pământul de foc, subtilul de brut cu mare atenţie şi cu îndemânare”.

În funcţie de ideile expuse aici foc, pământ, subtil şi brut sunt utilizate în texte ca simboluri ale diferitelor energii care posedă proprietăţi speciale şi caracteristici structurale, care trebuie să fie separate unul de celălalt cu îndemânare.

Teoria „apei vieţii” pe care Thales din Milet a adus-o din Egipt şi pronunţarea lui Aristotel corespunzătoare despre „principiul de bază al tuturor lucrurilor”, de asemenea, demonstrează clar că şi cuvântul „lucru” are o dublă semnificaţie, care acoperă atât energia, cât şi starea

materializată.

Acum ne se uităm la ceea ce are de spus despre sincronizare Tableta de Smarald:

„Şi la fel cum toate lucrurile au început din Unul prin intermediul forţei lui Unul, astfel încât toate lucrurile s-au născut din această unică esenţă prin adaptare.

„Soarele este tatăl, Luna este mama. Vântul a cărat-o în pântecele ei. Pământul este moaşa sa.

„Acest” lucru” este tatăl a tot felul de perfecţiune în întregul univers. Tăria sa rămâne întreaga atunci când se transformă în pământ. Separaţi pământul de foc, subtilul de brut cu mare atenţie şi cu îndemânare.

„Acest lucru”, „se ridică de pe Pământ la cer şi coboară din nou la Pământ, înţelegând puterea regiunilor din lume atât a celei mari cât şi a celei mai mici. Astfel veţi obţine gloria lumii întregi. Deoarece tot întunericul se va îndepărta de la tine.

„Acest” lucru” este forţa tuturor forţelor, deoarece învinge orice, chiar lucrul cel mai rafinat şi străpunge orice lucru solid. Astfel a fost făcută lumea. Prin urmare, minunate dispozitive vor apărea, metoda care este astfel”. [33].

Reamintim cititorul că „Soarele” şi „Luna” aplicate baghetelor sunt simboluri ale Ka şi Ba. Pe parcursul secolelor „întunericul” a reprezentat răul, ignoranta sau energiile patologice.

Să punem textul în acord mai bine cu cunoaşterea antică şi să-l traducem într-o limbă mai uşor de înţeles pentru noi:

„Şi la fel cum toate lucrurile au început din Unul prin intermediul forţei lui Unul, astfel încât toate lucrurile s-au născut din acesta unică esenţă prin sincronizare.

„KA este tatăl acestei esenţe, BA mama sa. Vortexul de energie a cărat-o în pântecele ei. Pământul este sursa acelei energii.

„Acest” lucru” este tatăl a tot felul de perfecţiune în

întregul univers. Tăria sa rămâne întreagă atunci când se transformă în pământ. Separaţi pământul de foc, subtilul de brut cu mare atenţie şi cu îndemânare.

„Această energie se ridică de pe Pământ la cer şi coboară din nou la Pământ, dobândind proprietăţile atât celor mai mari şi a celor mai mici planuri energetice (corpuri). Folosind acest mecanism veţi obţine proprietăţile aparţinând corpurilor energetice ale universului. Ca rezultat vă veţi elibera de dezechilibre (tot răul).

„Această energie, este forţa a toate forţelor, deoarece este capabilă de a transforma orice, chiar lucrul cel mai rafinat şi străpunge orice lucru solid. Astfel a fost făcută lumea. Prin urmare minunate forme (stări energetice) sunt făcute, mecanismul care este astfel”.

Textul citat mai sus dezvăluie secretul cel mai important: că energia Pământului este un factor cheie pentru evoluţia umană şi nemurire. Sincronizarea sistemelor energetice ale omului şi Pământului opreşte şi împiedică procesele oncologice. Prin urmare, după învăţătura antică, oamenii trebuie să construiască piramide şi, amplificând fluxurile energetice ale Pământului, să creeze condiţii speciale de energie în jurul lor însăşi. Aceasta este ceea ce Neferu a făcut pe bazele lor terestre şi ceea ce descendenţii atlanţi au încercat să realizeze în Egipt.

Înainte de a merge mai departe să examinăm această teorie, să punem în lumină unele aspecte din spatele aplicării practice a cunoştinţelor expuse mai sus, prin analiza descrierii pe care deja aţi întâlnit-o.

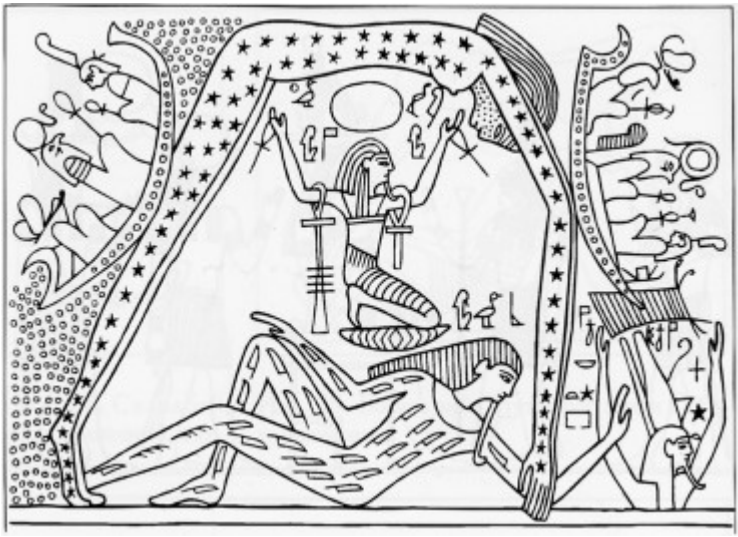

Fig. 96 Pământul, cerul şi nava eternităţii.

Personajele sale sunt: zeiţa cerului Nut, zeul Shu, zeul Geb; pe partea stângă nava Soarelui răsărind; pe dreapta nava Soarelui apunând (fig.96). La bordul navei sunt Ra, Maat şi zeul Heka (întruchiparea puterii Divine), încoronat de către hieroglifa pentru numele lui. Soarele apunând este primit de zeul denumit ca „Marelw Zeu al Duat-ului”.

Vom examina informaţiile conţinute în această compoziţie, evidenţiind principalele elemente, astfel încât sensul conţinut în acestea să devină clar.

Mai întâi de toate vom pune accentul pe Zeiţa Nut, plasarea ei pe partea stângă (fig.97), şi ceea ce ea simbolizează pe dreapta (fig.98). Corpul lui Nut este acoperit în stele – în sistemul egiptean antic ea simboliza sau personifica cerul (spaţiul).

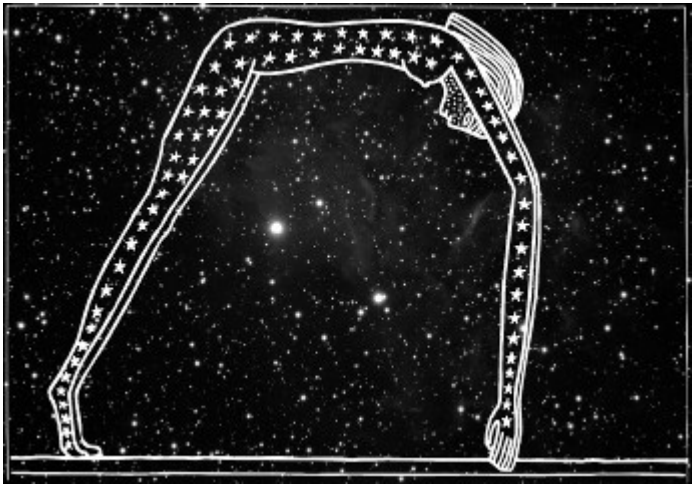

Fig. 97 Zeita NutFig. 98 Cerul (spaţiul)

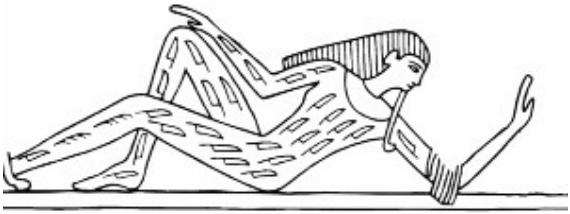

Apoi ne concentrăm asupra zeiţei Pământului Geb, plasând-o pe partea stângă (fig.100) şi ceea ce ea simbolizează-Pământul teren uscat şi orizontul ca limite ale Pământului şi Cerului-pe dreapta (fig.101).

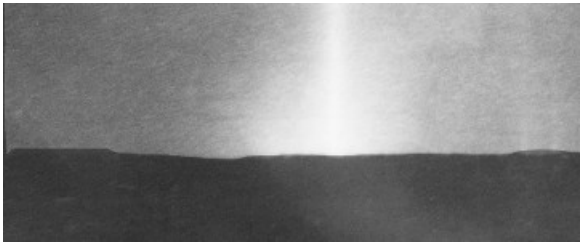

Fig. 100 Zeiţa GebFig.101 Pământul aşezat în faţa noastră

Reţineţi corpul lui Geb. Aceasta este acoperit cu penele lui Maat, un simbol al zeiţei care, în Egipt, simboliza „Legea Divină” sau Legea cosmosului, şi, de asemenea, aspectul „armoniei divine (universale) şi

Justiţie”.

Astfel anticii au înregistrat şi conservat pentru posteritate înţelegerea lor a Pământului ca o esenţă care este sursa de energie divină a legii şi *„perfecţiunea a toate din Univers”.*

Figura următoare în compoziţie este zeul Shu. Înainte de a descrie rolul său în compoziţie, ar trebui să descriem exact ceea ce el personifică în viziunea despre lume a anticilor.

În timp ce amintirea capitolului anterior despre energia Pământului ca un factor cheie pentru evoluţia umană şi nemurire este încă proaspătă, se vă prezentăm o fotografie care a capturat curgerea fluxurilor energetice din adâncurile nucleului Pământului printr-o anomalie geologica în regiunea Tver. Deşi fotografia a fost luată în mijlocul unei noapti întunecate, norocul şi un timp de expunere lung au permis fotografului să înregistreze aceşti piloni energetici. Formaţiuni de acest gen au fost denumite în Egiptul antic „pilonii lui Shu”-susţinând cerul. Ei de asemenea, purtau înţelesul conceptului „Nether (110) – Ta-Ra”. În acest compus cuvântul Nefer se traduce ca (fluxul de) „luminii divine” prin care Dumnezeu vorbeşte; Ta înseamnă „locul”; în timp ce Ra poartă combinate sensurile conceptelor „Dumnezeu creatorul” şi „lumina”.

Compusul întreg înseamnă „locul fluxului (raza) de lumină divină a lui Ra”. Întâmplător aceste structuri ale fluxului energetic structurează apa şi îi conferă proprietăţi medicinale excepţionale (fig.103).

Fig. 103 Coloane de energie (raze) curgând din adâncimile Pământului.

Următorul este zeul Shu. El este pe partea stângă (fig.104) şi în mijloc (fig.105) este ceea ce el simbolizează – fluxul său din aceeaşi coloană de energie care provine din Pământ. Razele „apărând din anomalii geologice” au fost asociate cu scarabeul sub numele de Khepri („el care apare de sub Pământ” în egipteană veche) deoarece raza lui Ra (Khepe-Ra) apare de sub Pământ, aşa cum scarabeul apare dintr-o crăpătură a pământului. Observaţi cât de exact simbolul antic transmite sensul ideilor de Khepe-Ra. În papirusurile antice vorbind despre „Creaţie”, cuvântul kheperu înseamnă „rotaţie”. *Paut* este ” materialul primordial, substanţa, „, din care totul a fost creat, cu alte cuvinte energia [41]. Ra (85) este raza, coborând pe o fiinţă umană sau ridicându-se din Pământ, „o lumină divină care vine de dincolo de limitele lumii” (un flux energetic). Sensul combinat al cuvintelor Khepe-ra este „fluxul rotativ de lumină energetică primordială provenind de dincolo de limitele lumii, care apare de sub Pământ”! Acesta este motivul principal pentru care scrabeul Khepri sub masca zeului (Khepe-Ra) a fost identificat de antici cu zeul creator Atunci şi folosit ca un simbol al zeului Soare.

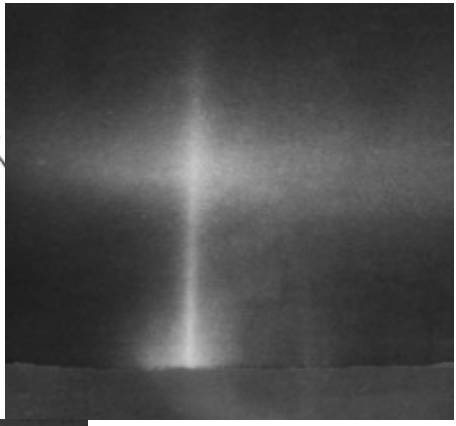

Fig. 104 Zeul ShuFig. 105 Fig.10 bloloana Shu creată de Ra-Atum.

Deasupra capului lui Shu este un disc de Soare (haloul creştin) simbolizând fluxul lui Ra (lumină) trecând prin coloana vertebrală şi capul unei persoane (fig.72). De aceea, un „djed” în formă de ankh atârnă pe braţul drept al lui Shu. Coloana „djed” simboliza coloana vertebrală a lui Osiris, în timp ce ankh a fost un simbol al unei Aakh – o fiinţă umană cu o capacitate dezvoltată să comunice cu Dumnezeu şi să interpreteze mesajele lui. Descrierea lui Shu în acest caz este un mesaj codificat, explicând că coloana Shu (fluxul energetic al Pământului) care acţionează asupra (activând) coloanei vertebrale dă unei

persoane capacitatea de a primi mesaje de la zei şi de a le interpreta!

Discul Soarelui (lumina Ra-Atum) deasupra capului lui Shu este un simbol al fluxului conectând orice persoană cu câmpul de informaţii al planetei. Acest acelaşi flux este un canal de informaţii care leagă Pământul (conştiinţa sa) cu Cerul (conştiinţa cosmică şi procesele care au loc în Cosmos).

Shu este îngenuncheat într-un castron, simbolizând un vas (sursa) cu deschiderea de turnare în partea în sus (fig.106). Pe castron sunt elemente ale simbolului pentru energie. În sistemul de simboluri antic egiptean, un castron întors simboliza „sursa” de energie (binecuvântările), turnarea în sens descendent, în timp ce textul menţiona pe cineva sau ceva turnând un flux (binecuvântările) peste o fiinţă umană sau Pământ, în funcţie de context. Acum putem reuni toate elementele şi sensul compoziţiei devine evident (fig.107).

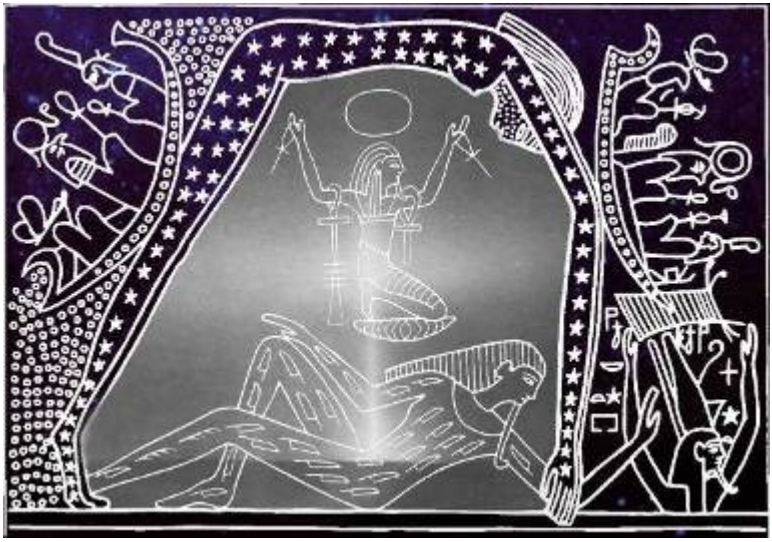

Fig. 107 O ilustrare din Tableta de smarald a lui Hermes

Această descriere ilustrează Tableta de smarald a lui Hermes, dezvăluind secretul că energia apărând din Pământ „este tatăl tuturor felurilor de perfecţiune în întregul univers. Această energie se ridică de pe Pământ la cer şi coboară din nou pe Pământ, dobândind proprietăţile ambelor planuri energetice, cea mai mare şi cea mai mică (corpuri). Folosind acest mecanism veţi obţine proprietăţile aparţinând corpurilor energetice din univers. Ca rezultat vă veţi elibera de dezechilibre (tot răul)”.

Acum putem recunoaşte ideile şi simbolismul sensului original, înţelesul adânc pe care această imagine a avut-o în ochii anticilor.

— Nut este sfera cerească (cosmosul)

— Geb este Pământul

— Shu este fluxul energetic al Pământului urcând în sfera cerească

— „Nava Soarelui răsărind” pe partea stângă, cu Ra (lumină, creatorul a tot ceea ce este), Maat (Legea divin) şi Heka (Puterea divină) – acestea sunt principiile divine (naturale) şi cauze pe baza cărora la loc de forţă un flux energetic (〰〰〰apa) purtând „nava de milioane de ani” apare şi urcă la cer (Soarele răsărind). Pe navă sunt acele forţe care vin de pe sfera cerească pe cea a Pământului, ridicându-se deasupra lui cu fluxurile energetice Shu.

— „Nava Soarelui apunând” pe dreapta este fluxul energetic care, traversând sfera cerească şi dobândind proprietăţile planurilor atât superioare şi inferioare, se întoarce pe Pământ, transportând în interior puterea divină a lui Ra şi Maat.

În esenţă, această imagine ilustrează ciclul de reînnoire a energiilor Ra şi Maat care trec prin sfera cerească, după care „nava Soarelui apunând” (fluxurile energetice reîntorcându-se pe Pământ) sunt primite de către Marele Domn al Duat-ului, personificând sistemele energetice ale Pământului şi ale fiinţei umane.

POARTA SPRE DUAT

AL OPTULEA STIMUL

Urmând ideile „Canonului”, precum şi textele supravieţuitoare din „Primu’ timp”, descendenţii atlanţilor care s-au stabilit în zona mediteraneană după catastrofa teribilă au creat în Valea Nilului, folosind mâinile populaţiei locale, un complex de structuri pentru „sexul cu zeii” şi pentru stabilizarea şi conservarea fluxului de timp biologic. (111) Acest complex a inclus Piramidele şi obeliscurile (Benben) cu cristale încastrate, al căror scop le vom examina mai jos (fig.108).

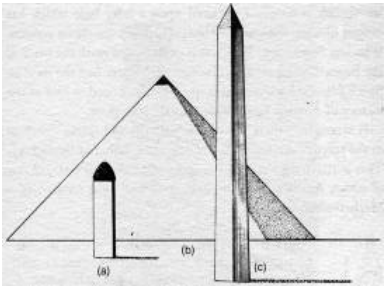

Fig. 108.

Construcţia a început, conform tradiţiei, cu alegerea locului „dealul sacru, din care a răsărit Soarele”. (112) Aşa cum, probabil, deja aţi ghicit, referinţa este la un loc de putere, din care a apărut printr-o anomalie în scoarţa Pământului o coloană Shu (raza lui Ra-Atum), simbolul care în Egiptul antic a fost Soarele. După selectarea locului, atlanţii au plasat un „Het-Benben” pe el.

Judecând după descrierea hieroglifică, acesta a luat forma unei coloane verticale masive (fig.109).

Fig. 109 Reconstrucţie

Obeliscuri şi o piramidă pe locul unei anomalii geologice, prin care apar coloanele energetice ale lui Shu, raze ale lui (Soarelui) Ra-Atum.

După ridicarea obeliscului, un cristal de „Ben”, în formă de piramidă a fost plasat pe partea de sus. Apoi coloana a fost înconjurată cu un zid şi ceva de genul unui templu a fost stabilit acolo (fig.110). Acest lucru a fost făcut în mod deliberat astfel încât ritualurile zilnice regulate să creeze o formă specială de psi-energie care era cerută pentru interacţiuni mai eficiente între „Benben” şi conştiinţa umană.

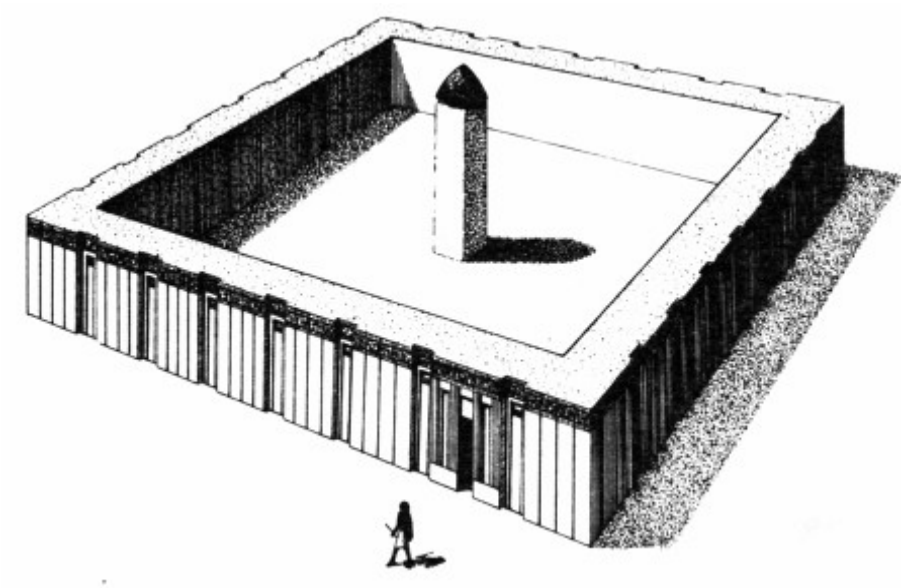

Fig. 110 Reconstrucţia aspectului original al Templului Phoenix la Heliopolis cu coloana lui Ra-Atum pe care a fost plasat „Benben-ul”.

Datorită caracteristicilor speciale energetice ale locului şi proprietăţilor structurii însăşi, care amplificau fluxurile energetice, izvorul de apă situat în interiorul Templului a devenit celebru pentru proprietăţile sale de vindecare care, miraculos, restaurau potenţa masculină şi capacitatea tatălui de a avea copii. Cu timpul cuvântul „Ben” şi hieroglifa sa au dobândit sensul suplimentar ale capacitaţii de reproducere sexuală şi foarte posibil a devenit baza semantică pentru sensul cuvântului „ben”„fiul lui” în ebraică.

După analizarea caracteristicilor geo-energetice ale deltei Nilului, atlanţii au ridicat structuri pe trei „locuri de putere” cheie (dealuri sacre), care aveau proprietăţi speciale de energie.

Primul „Het-Benben”, menţionat deja, a fost construit la locul unde va apărea oraşului sacru al lui Iunu sau Onu

(„oraşul coloanelor”) (113) pe care grecii l-au numit mai târziu Heliopolis, oraşul Soarelui (Ra). În maiestuosul său templu central al lui Ra-Atum preoţii ar preda cunoaşterea generaţiilor de ucenici în condiţii speciale energetice. Iunu va deveni cea mai mare şcoală de înţelepciune despre care Herodot va scrie cu mare respect şi care va rămâne celebră pe scară largă chiar până în timpul lui Ptolemeu.

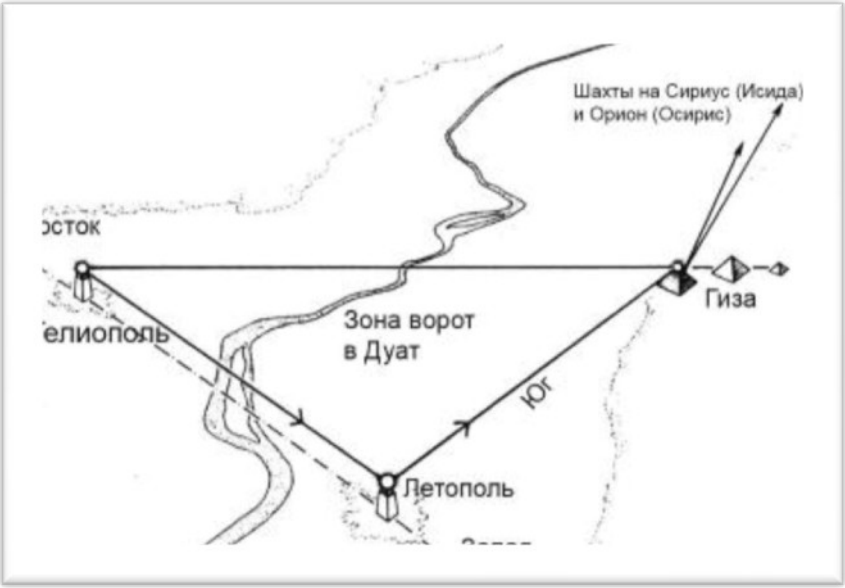

Al doilea „Het-Benben” care a marcat începutul construcţiei pe un alt „deal sacru” a fost ridicat la aproximativ aceeaşi latitudine ca şi primul, la locul unde mai târziu oraşului antic Khem (Letopolis în greacă) a apărut (fig.111).

Fig. 111

Datorită caracteristicilor speciale energetice ale acestui loc, care a avut un efect armonizator privind sistemul energetic uman, precum şi principiilor

încorporate în structură, este asociat cu zeul Horus care a întruchipat principiul „Armoniei” şi armonizarea.

Faptul că oraşele în zona complexului au fost, în conformitate cu concepţia arhitecţilor, un loc unde preoţii se armonizau pe ei înşişi şi spaţiul este într-un anumit fel confirmat de asemenea de mitul lui Isis şi Osiris. În mod specific, în acel mit existând un pasaj unde Isis lasă un sipet într-un loc izolat, pustiu şi a plecat pentru a-l vedea pe fiul ei, Horus, care a fost crescut la Buto. Buto (vechiul nume al oraşului Pe) a fost un oraş din delta Nilului.

Structura a treia într-un complex unde fiecare element a fost legat de restul va deveni mai târziu complexul piramidal majestic din domeniul Giza, 17 kilometri sud de Khem (Letopolis). În cartea sa *Le secret dezbâtisseurs des grands pyramides (Secretul constructorilor marilor piramide)*, Georges Guyon oferă acest comentariu despre locaţia şi orientarea Marii Piramide:

„Această structură a fost înălţată sub proiecţia stelară a zeului Horus, conducătorul din Khem... Pentru a direcţiona structura spre oraşul sacru Khem, astronomii au ales orientarea spre Steaua Polara de Nord (Thuban, Alfa Draconis) ... Cele mai recente cercetări în principiile de orientare sunt întemeiate pe faptul că toate piramidele egiptene din Vechiul Regat sunt plasate astfel încât marginile lor nordice coincid cu direcţia spre un „loc sacru” sau o altă piramidă... Piramida lui Keops este îndreptată spre Khem (Letopolis-Ausim)”.

Ruta pe care descendenţii atlanţiilor au urmat-o în fondarea acestor oraşe va deveni mai târziu cunoscută ca şi „calea sacră a zeilor”.

După ce fusese construită piramida lui Khufu, patru obeliscuri au fost aşezate la ceva distanţă de colţurile ei cu „Ben-uri” în vârf (fig.112). Obeliscurile nu au supravieţuit, dar locurile unde ele stăteau odată sunt marcate de patru locuri speciale pătrate, pentru care egiptologii nu au găsit

nicio explicaţie.

Fig. 1120 beliscurile lângă piramida lui Khufu (Keops)

Putem obţine o idee despre dimensiunea pierdutelor obeliscuri de la colegii lor celebri neterminaţi de la Aswan care sunt dataţi la data momentului construcţiei piramidelor de la Giza (fig.113). Această presupunere se bazează pe cercetarea care arată că blocuri de granit masiv din interiorul piramidei mari au fost livrate de la aceleaşi cariere de la Aswan. În 1926 egiptologul englez Reginald Engelbach a publicat o carte cu studiul său despre acest obelisc (Obeliscul Aswan). Acest obelisc, separat de rocile solide numai pe trei laturi, este de dimensiuni uimitoare. Completat, acesta ar fi fost de 41, 75 de metri înălţime şi 4, 2 metri pătraţi la bază, cântărind aproximativ 1.168 tone!

Fig. 113. Obeliscul Aswan neterminat

Încercarea de a face acest obelisc a avut loc în timpul domniei faraonului Tuthmosis III, care a vrut să imite faptele zidarilor antici şi să creeze un monolit, care ar fi fost o copie a obeliscului mare al piramidei lui Khufu. S-a spart în timp ce era tăiat, şi a fost lăsat oricum incomplet, oferindu-ne o perspectivă unică despre dimensiunea obeliscului care la un moment dat stătea lângă piramidă.

Partea de sus a obeliscului neterminat este în formă de o piramidion, repetarea liniilor unui „Ben”, care este confirmarea indirectă că obeliscul de la Aswan a fost o copie, deoarece acesta nu ar fi avut o platformă superioară pentru instalarea de cristale „Ben” speciale cum ar fi cele care încoronau pilonii de lângă piramida lui Khufu.

Acum, să examinăm scopul cristalelor „Ben” („Benben”), ale căror proprietăţi „magice” le-au făcut obiectul suprem al unui cult de stat. Vom începe cu preistoria.

Texte supravieţuitoare antice egiptene ne spun că

„Ben” a fost adus pe Pământ de Neferu şi a fost considerată o relicvă” sacră”. Acesta a fost un obiect conic, care a coborât de pe discul ceresc atunci când marele zeu Ra a venit pe Pământ în sala” cerească”. Din aceasta este evident că „Ben” era de origine extraterestră şi moştenit de către preoţii lui Neferu, zeii „Primului Timp”.

„Ben-urile” nu au fost instalate pe vârfurile obeliscurilor şi piramidelor din câteva consideraţii religioase. Iniţial au fost destinate pentru a face contact cu Neferu. Toate legendele „oracolelor de piatră” îşi au originile lor într-un fel sau altul în „Ben”, dar cu timpul tot ceea ce a rămas în mintea egiptenilor a fost ideea că „Ben” („Benben”) păzea secretul „naturii ascunse a Duat-ului”. Textele piramidelor spun că zeul „primordial” Atunci a apărut prin „Benben” din abisul” apelor” (energiilor):

O Atunci! Atunci când ai apărut, te-ai ridicat ca un mare deal. Străluceai ca piatra Benben din templul lui Bennu [Phoenix].

Cuvântul „Ben” înseamnă literalmente „ceea ce curge în afară” şi combină conceptele de „strălucitor” şi „ascendentă la cer”. Chiar numele indică, apoi, faptul că „Benben” este conectat cu energia fluxului (Shu sau Ra-Atum) ascendentă la cer, pentru ca „Benben” a fost instalat pe locul unui astfel de flux pentru a-l amplifical în gama de frecvenţe acceptabile pentru a creierului uman.

În acest context ar trebui să se menţioneze, de asemenea, DUR. un KI sumerian care a fost construit pe o platformă specială în centrul KI. UR („oraşul Pământului”). Cu ajutorul DUR. un KI „conexiunea cerului cu Pământul” a fost stabilită. În conformitate cu textele sumeriene, acest edificiu a luat forma „unei coloane înalte, înălţându-se în sus, cu vârful său în nori” care stătea ferm pe „o ridicătură şi că nimic şi nimeni nu era capabil să-l răstoarne”. Cu ajutorul acestei coloane Enlil (Nephilimii) „vorbeau cuvinte” cerurilor. [1]

Arheologii au descoperit o copie miniaturală a pietrei

„Benben”, faţa căruia poartă o descriere a unui zeu cu o mână ridicată în semn de salut (fig.114).

Figura 114 Un Benben

Prezentarea zeului este simbolică, indicând că zeul (Nefer) ar putea vorbi cu oamenii (să-i salute) prin „Benben”. Comunicarea a fost realizată prin mijlocirea gândurilor-imagini.

Cartea despre ce este în Duat ne spune că doar „iniţiaţii” au lucrat cu „Benben”, şi când s-au uitat la el au văzut „cu ochii lor şi au pătruns în imaginile sale secrete”.

O altă inscripţie, pe stela faraonului PiAnkh, spune (după dicţionarul geografic al Egiptului antic al lui Heinrich Brugsch):

Regele PiAnkh a urcat pe scară la fereastra mare pentru a vedea zeul Ra în cadrul Benben. Regele însuşi, s-a ridicat şi fiind singur, a deschis larg uşile duble. Apoi, el a văzut pe tatăl său Ra în sanctuarul somptuos al Benben-ului. El l-a văzut pe Maat şi nava lui Ra; El l-a văzut pe Sektet şi nava lui Amun.

Efectuarea contactului cu zeii nu a fost singura funcţie a „Benben-ului”. Amplificarea fluxului energetic al Pământului într-o gamă de frecvenţe specială cu ajutorul piramidelor şi „Benben-urilor” a făcut posibilă apariţia energiilor de natură specială (de un ordin superior al naturii) care au influenţat procesele evolutive pe Pământ şi au deschis potenţialul intern de energie al unei persoane şi a capacităţilor sale psihice (Tableta de smarald a lui Hermes în secţiunea despre egiteana Bennu (Phoenix).

Cunoştinţe de utilizare a fluxurilor energetice care apar ciclic pe Pământ pentru a crea condiţii speciale în zone speciale au supravieţuit şi au venit în jos la noi sub forma mitului despre Phoenix (fig.115).

Fig. 115 Pasarea sincronizare).

Deşi acest lucru rămâne pentru egiptologi unul dintre miturile cele mai ciudate şi mai puţin de înţeles din Egiptul antic, acesta conţine toate imaginile necesare şi atributele să dezvăluie natura şi ideile ascunse în spatele păsării legendare.

În realitate, fiecare lucru din mit este evident, doar dacă am pus deoparte stereotipurile şi ne uităm la text fără sarcina dogmei. Vom încerca să facem asta cu voi

acum, traducând mitul Phoenix-ului, sau mai degrabă Bennu, aşa cum pasărea a fost cunoscută în anticul Egipt, într-o versiune mai uşor de înţeles.

Să luăm ca punct de plecare al nostru descrierea simbolismului care înconjoară imaginea lui Bennu (Phoenix), scrisă de egiptologul Rundle Clark. Mai târziu vom însera ilustraţii corespunzătoare şi explicaţii în textele care arată în mod clar sensul care se află în spatele mitului şi imagisticii acestuia.

Aici este textul lui Rundle Clark:

«Cineva trebuie să-şi imagineze o cornişă ridicată din apele Abisului. Pe aceasta se odihneşte un bâtlan gri, vestitorul a toate lucrurile ce va să vină. Acesta deschide ciocul şi rupe tăcerea nopţii primitive cu strigătul vieţii şi destinului, care „determină ce este şi ceea ce nu va fi”. Phoenixul întruchipează mottoul original, cuvântul sau declaraţia destinului care mediază între mintea divină şi lucrurile create... Într-un sens, atunci când Phoenixul a scos strigătul primitiv a iniţiat toate aceste cicluri [calendar], deci este patronul divizării timpului, şi templul său de la Heliopolis a devenit centrul reglementării calendaristice».

Fig. 116 Un Bebbeb stând pe o „insulă de foc” un loc al focului etern dincolo de limitele lumii (lumina crescândşi urcând spre cer, dincolo de limitele lumii). Aura din jurul locului Benben-ului este insula de foc despre care vorbesc textele antice, în timp ce curenţii „focului etern”, care rareori sunt vizibi ochiului, sunt fluxul de energie care intra în dimensiunea noastră din altă lume.

Acum, să echivalăm imaginile mitului cu sensul său original, adăugând ilustraţii şi explicaţii textului.

«Cineva trebuie să-şi imagineze un stâlp ieşind din energia (abisului) haosului primitiv (primordial). Pe acesta se odihneşte o Bennu (Ben), vestitoarea a toate lucrurile ce va să vină. Aceasta activează şi aduce energie în lumea primitivă, stimulând viaţa şi cursul evenimentelor, determinând ceea ce este şi ceea ce nu va fi. Bennu (Ben şi energia care trece prin ea) (114), astfel întruchipează motto-ul original (natura de un ordin superior), care acţionează ca o legătură între intenţia divină şi realizarea acelei intenţii. Într-un anumit sens atunci când Bennu este activată ea machează data de început a [calendarului] scoate strigătul primitiv iniţiator al tuturor (calendar) ciclurilor, aşa că de aceea diviziunea timpului (perioade ale ciclurilor) este determinată şi templul său de la Heliopolis devine centrul determinării datelor.» (115)

De aceea, bâtlanul Bennu (fig.116), sta pe un „cuib” în formă de piramidă. O axă centrală trece prin ea la fel ca în hieroglifa „Het-Benben”. Bennu-ul sta pe locul unde a fost instalat „Ben” pe stele şi piramide. Generaţiile următoare de egipteni credeau ca „Ben” (Benben) era „oul” sau „sămânţa” lui Bennu şi a fost ţinut în templul lui Phoenix din Heliopolis.

În ciuda tuturor egiptologilor evident incerţi despre rolul păsării Bennu din istoria şi cultura egiptului antic, textele clar vorbesc de ea ca întruchiparea efectelor energetice care ajung ciclic pe Pământ pentru a stimula

viaţa şi dezvoltarea inteligenţei pe planetă. Energiile transportau (Bennu) în ele însele programe precise (germenii evenimentelor viitoare). Acesta este modul în care toate acestea sunt descrise de textele antice:

„Pasărea cosmică Bennu aduce în Egipt dintr-o ţară magică aflată dincolo de limitele lumii pământeşti elixirul dătător de viaţă „Nike”. Acea ţară este „Insula de foc” – locul de lumină veşnică dincolo de limitele lumii unde zeii s-au născut, unde aceştia renasc la viaţă şi de unde sunt trimişi în lume. Locul unde zeii s-au născut şi unde au renăscut la viaţă este Duat”.

În scopul de a pune în lumină ideile din spatele construirii unui complex care a fost ceva ca o „poartă stelară” sau o „poartă spre Duat” în limba constructorilor piramidelor, să examinăm pe scurt ceea ce a fost Duat în sistemele conceptuale ale anticilor.

Sensul în spatele acestui cuvânt a avut o semnificaţie imensă pentru doctrina antică egipteană spirituală… şi chiar mai mult pentru noi care încercăm să intrăm în lumea mentală a anticilor şi să redescoperim ceea ce se află în spatele textelor lor enigmatice. Egiptologii din întreaga lume n-au reuşit să vadă sensul în spatele practicilor preoţeşti antice, precum şi în textele care le descriu şi aşa au tradus termenul „Duat” ca „lumea subterană”, „după viaţa” sau, în cel mai bun caz, „lumea cealaltă”, doar că nu este corect de loc.

Conceptul de Duat poartă în el ideea de o structură energetică universală a unor planuri energetice de interdependenţă mutuală, corpuri energetice din univers (ON) şi ale fiinţei umane, deoarece această structură informaţional-energetică este una. Simbolul antic indică acest lucru direct. Uitaţi-vă la pictograma reprezentând conceptul de Duat. Simbolul transmite într-un mod strălucit de simplu, dar absolut exact şi elocvent ideea din spatele hieroglifei.

Steaua cu cinci colţuri este fiinţa umană cu cinci axe

de simetrie, în timp ce cercul din jurul acesteia este simbolul sistemului energetic, aura din jurul corpului. În acelaşi timp, în funcţie de context, semnul poate transmite ideea de o stea şi domeniul său înconjurător informaţional-energetic. Acest simbol este conectat organic cu învăţarea despre unitatea structurii energetice a sistemului Fiinţa umană – Pământ-univers.

Nu este o coincidenţă faptul că în unele texte din Capitolele venirii de zi, Duatul a fost descris ca un spaţiu delimitat de organismul unui zeu (fiinţă umană) (fig.117). Reţineţi că, în partea superioară a Duat-ului, reprezentată în imagine de cercul închis al zeului, este o ieşire la cer (care a fost simbolizată de zeiţa Nut). De acolo a fost posibil să se ajungă la steaua nemuritoare (simbolizată prin discul ceresc).

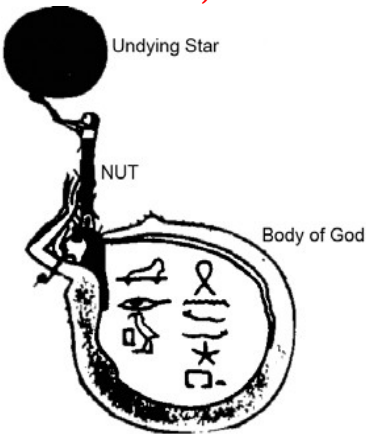

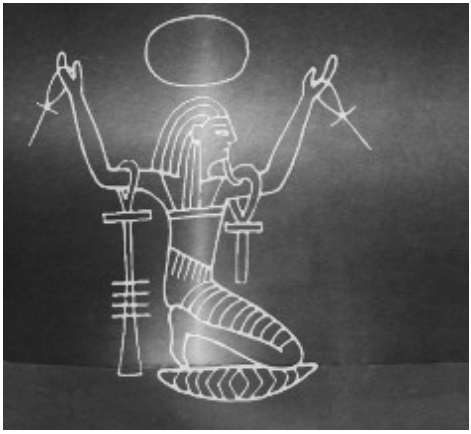

Fig. 117 Fig. 118 Fig. 119

Duat Fluxul lui Ra deasupra capului Steaua nemuritoare deasupra capului

O concluzie foarte importantă care decurge din cele de mai sus este că „ieşirea la cer” este situată în partea de sus a capului zeului, în locul unde coloana energetică (fluxul lui Ra; fig.118) se ridica din capul unei fiinţe umane. Prin aceasta mintea umană ajunge la „steaua nemuritoare” (fig.119). Cu alte cuvinte, fluxurile de energii care trec prin anomaliile geologice, amplificate de piramide şi „Benben-uri” au fost „ieşiri la cer”, la „steaua nemuritoare”. Cheia descifrării secretelor complexului creat în Egipt de descendenţii atlanţilor se află chiar aici.

Acum vom examina ceea ce complexul dădea preoţilor şi oamenilor care au trăit în interiorul triunghiului „poarta stelara spre Duat”.

Când perioada specială avea loc, ciclic de mai multe ori pe an, şi nucleul Pământului era excitat, piramidele şi Ben-obeliscurile amplificau fluxurile energetice de bază şi astfel afectau structura de spaţiu-timp din jurul lor. La acel moment „membrana” invizibilă dintre lumea fizică şi Duat devenea „transparentă”. Energiile Pământului şi Duat-ului, umplând zona, sincronizau fluxul bioritmului uman,

conservându-l, şi conştiinţa oamenilor era deschisă la lucruri ei pe care ei nu le-ar fi putut vedea în condiţii normale.

Pe de o parte, acest lucru întinerea profund fiinţa umană, corectând tulburările din organism şi prelungind durata de viaţă; pe de altă parte, fiinţa umană se scufunda în câmpul informaţional al Pământului (Noosfera), care oferă posibilitatea de a descoperi mai multe despre lume şi sine prin audierea vocii lui Dumnezeu şi a Noosferei, ceea ce anticii au numit „Spiritul Pământului”.

O vie ilustrare a acestuia, care a avut loc în ciuda stării considerabil deteriorate a complexului Giza, este asigurată de manifestarea Fecioarei Maria care a avut loc deasupra Cairo cu douăzeci de ani în urmă.

Acest eveniment a fost observat de mii de oameni, atât creştini şi musulmani. Fotografiile au fost luate şi, foarte important, mulţi martori au raportat primirea Harului divin. Acum arabii recunoscători venerează locul viziunii, deşi acesta este un loc creştin.

Prin descoperirea principiilor şi ideilor pe care arhitecţii antici le-au încorporat în piramide, suntem capabili să înţelegem mai profund şi să folosim practic antica cunoaştere obţinută de la Netheru pentru a îmbunătăţi sănătatea, mediul uman şi ecologia energo-informaţională a minţii.

MATERIALE DE CONSTRUCŢIE ALE ZEILOR

În realitate nu este nimic magic despre proprietăţile piramidelor. Ele funcţionează nu la semnul unei baghete magice, ci pentru că acestea sunt o implementare de cunoştinţe şi ştiinţă pe care deja aţi început să o descoperiţi un pic.

Acum veţi învăţa despre materialele utilizate în construcţia piramidelor. Această cunoaştere este de o

importanţă fundamentală şi fără aceasta o piramidă corespunzătoare nu poate fi construită, încă mai puţin una eficientă.

Legat de scopul pentru care o piramidă a fost construită, numai materiale naturale au fost folosite în construcţia sa. Alegerea materialelor a fost determinată de proprietăţile lor, influenţa lor asupra organismului uman şi sistemului sau energetic. Pentru a explica care au fost exact aceste materiale, să ne uitam la hieroglifa antică egipteană corespunzătoare care a fost utilizată pentru materialul de construcţii al templelor şi piramidelor. Aici este:

Hieroglifa este alcătuita din mai multe pictograme care denotă obiecte specifice. Uitaţi-vă şi vedeţi ceea ce se află în spatele lor. Despre hieroglifa în cauză, este interesant cum poate fi citită în orice direcţie fără ca sensul său să fie schimbat.

Primul element, o pictogramă care seamănă cu o pană, înseamnă „Maat”. egiptologii au tradus acesta ca „legea”. Pentru a obţine o mai bună înţelegere a sensul conceptului, imaginaţi-vă următoarele.

…O zi însorită, un copac de răspândire largă stă în mijlocul savanei cu păsări ascunse şi animale plimbându-se în umbra sa. Alături curge Nilul, plin de creaturi şi buruieni de apă. Toată această mare varietate de viaţă este coordonată, echilibrată şi armonizată. Cel care reglementează procesele naturale, ridicând natura de la formule simple la cele mai complexe, armonizând toată gama de viaţă şi non-viaţă este „Maat”. Această ideogramă a simbolizat legea, sau mai degrabă principiul care trebuie respectat pentru dezvoltarea armonioasă şi interacţiunea cu natura, angajarea mecanismul său energetic. Astfel, în context ideograma ar trebui înţeleasa ca însemnând „natural”, „de origine naturală”.

Următorul element simbolizeză „casă” sau „locuinţă”.

A treia înseamnă „o lentilă” sau „având proprietăţile

unui lentile”. Faptul că anticii ştiau despre lentile este confirmat de descoperiri arheologice făcute în timpul excavaţiilor în Egipt, Grecia şi Mesopotamia, care au scos lentile de cristal şi beriliu.

Al patrulea este un descriptor de formă şi înseamnă „în formă de o cărămidă” sau, pentru minţile tehnice, „paralelipipedic”.

Cu siguranţă trebuie să fi început să ghiciţi ce este descris.

Hieroglifa ar trebui înţeleasa ca însemnând „material natural având un efect de lentilă în formă de cărămidă pentru construirea unei case”.

Un material natural, care se comportă ca o lentilă este cuarţul. Pentru aceasta toate piramidele din Egiptul antic au fost construite din minerale care conţin cuarţ: gresie, cuarţite, calcar şi granit. Granitul a fost folosit, de asemenea, deoarece acesta dispune de radioactivitate naturală, care în doze naturale (în conformitate cu Maat) influenţează cursul timpului biologic.

Cuarţul are o proprietate foarte importantă.

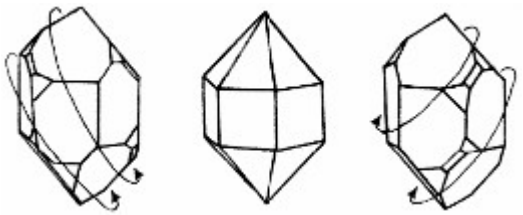

Axa verticală de simetrie în cristalul de cuarţ este răsucită într-o spirală. «Examinări cu raze X a structurii cristaline a cuarţului confirmă deducerea. În conformitate cu aceste, două tipuri de structură pot fi distinserăsucite la stânga şi răsucite la dreapta» (fig.120) [31].

Fig. 120

Pentru a explica efectul de lentilă avem nevoie încă o dată să ne întoarcem la sistemul conceptual al Orientului

antic.

Cristalul de cuarţ, ca orice alt mineral, are centru energetic (chakra) sau reţea cristalină. Cu toate acestea, deoarece în cuarţ axa de simetrie formează o spiră (116), mai multe proiecţii ale centrului principal de energie se formează în cristal. Adică un centru primeşte energie, dar mai multe o dau. Aveţi posibilitatea să vă imaginaţi aceasta mai precis în acest fel: într-o zonă de cristal se acumulează energie în ea însăşi, o transformă şi o împrăştie. Ceea ce a fost un flux devine mai multe. Datorită structurii elicoidale şi, în consecinţă, acestui efect de împrăştiere, cristale de cuarţ – şi piramidele construite cu cuarţ – au un efect blând, general, de vindecare asupra structurii energo-informaţionale şi a întregului organism al unei persoane.

PROPRIETĂŢILE VINDECĂTOARE ALE CUARŢULUI

Proprietăţile curative ale cuarţului sunt demonstrate de un studiu realizat de cercetătorii de la Academia medicală de stat Perm. Ei au examinat modificările în structura limfei sanguine la pacienţii care suferă de cardiopatie ischemică, diabet, hepatite cronice şi alte tulburări sub influenţa apei structurate cu cuarţ. Această apă a fost obţinută prin plasarea unui cristal de cuarţ în apă normală.

Limfa sanguină este un cololoid care conţine apă 90%. În experiment, picături de apă energizată cu cuarţ au fost adăugate limfei sanguine a pacienţilor. Să constatat că, după adăugarea de picături din această apă limfei sanguine aceasta şi-a schimbat structura, devenind aproape de cea a persoanei sănătoase! Cristale dendritice au fost găsite în ea (a se vedea apendicele 5).

Poate pentru acest motiv forte unele civilizaţii au considerat cuarţul un mineral sacru. El a fost evident, de asemenea, conectat cu capacitatea cuarţului de a transmite informaţii. În acest context este necesar să cităm

dintr-un interviu cu profesorul Vlail Kaznacheyev, director al Institutului de medicină clinică şi experimentală sucursala siberiană a Academiei ruse de ştiinţe medicale, membru cu drepturi depline al acelei academii şi al Academiei de Ştiinţe naturale din Federaţia Rusă:

«… În experimentele noastre, obţinem unele lucruri uimitoare: atunci când o cultură celulară este supusă la stres, aceasta poate transmite starea sa la o altă cultură celulară, dacă există un canal optic de comunicare. Razele de lumină transmit esenţa materiei – şi ea însăşi devine vie într-un fel. În plus, o cultură de ţesut din celulele vii de acest gen care a perceput starea vecinilor săi printr-un canal optic de cuarţ sau mică, poate transmite acea stare la alte culturi celulare; şi astfel, acumularea unei proprietăţi necunoscute nouă a materiei vii trece prin celule pentru 5, 6, 7 generaţii în sfera optică. Mica şi cuarţul sunt transparente pentru astfel de efecte, aşa cum sunt pentru lumină obişnuită…»

Cu alte cuvinte, cuarţul este capabil nu numai să transmită pur şi simplu informaţii, dar, de asemenea, o stare psihologică. În afară de aceasta, cuarţul este de asemenea piezoelectric şi rezonează cu fluxurile energetice specifice ale nucleului Pământului.

Pentru a exploata proprietăţile uimitoare ale cuarţului în viaţa de zi cu zi, vă recomandăm să luaţi un cristal de cuarţ, de preferinţă unul care a fost expus într-o piramidă, şi să-l plasaţi într-un recipient de apă pentru câteva zile.

Experimentele au demonstrat că variaţiile în calitatea apei energizată de cuarţ încep în câteva ore după ce mineralul este plasat în apă. Dar cele mai bune rezultate sunt obţinute atunci când cuarţul a avut câteva zile să structureze apa.

Intensificarea calităţilor apei structurate (energizate) de cuarţ pe mai departe poate fi făcută într-o piramidă. Acest lucru oferă un efect chiar mai puternic.

«Principiul corespondenţei»

Una dintre proprietăţile uimitoare ale marii piramide este capacitatea sa de a influenţa o zonă imensă în jurul ei. Construcţia propriu-zisă şi materialele utilizate de către cei care au planificat-o indică, că în spatele ideii sta „principiul corespondenţei” care se află la baza tuturor proceselor energetice – şi de schimb de informaţii în natură. Aplicarea acestui principiu este mărturia elocventă a profundelor cunoştinţe antice în domeniul ştiinţei naturale.

Pentru a ilustra sensul acestui principiu şi cum este conectat cu piramida şi efectul său, ar trebui să reamintim cititorului că viaţa a apărut pe planeta noastră albastră datorită prezenţei aici a hidrosferei. De asemenea, este un fapt bine cunoscut faptul că apa, în timp ce este cel mai simplu compus chimic pe planetă, este, de asemenea, cea mai misterioasă substanţă – toate proprietăţile sale sunt anormale datorită particularităţilor structurii sale.

Fig. 122 Lacul sacru al Templului lui Amun-Ra la Karkak.

Lacul din faţa unor temple a fost cunoscut ca Lacul Shu.

Ştiinţa de mult timp, a remarcat anormal de marea viteză a sunetului în apă – de patru ori cât în aer. Anticii,

cu toate acestea, au fost, de asemenea, conştienţi de faptul că în afară de aceasta, apa are capacitatea să transmită semnale electrice şi energie pe distanţe extraordinare. Evident, această situaţie a fost luată în calcul de antici pentru ca ei au construit piramidele şi alte edificii religioase aproape de apă. Dacă apa ar fi fost mai departe, apoi au fost tăiate canale spre piramide sau rezervoare artificiale, care au fost numite lacuri sacre (fig.122), au fost create în locurile unde energia curgea de sub Pământ.

Aceasta a fost făcuta, pe de o parte, pentru a lega la piramidele cu sistemul (117) energetic planetar general, şi pe de altă parte, deoarece fluxul energetic Shu (de la nucleul Pământului) structura apa şi i-a dat proprietăţi speciale (vindecătoare) proprietăţi care stimulau sistemul energetic uman. Acesta este motivul preoţilor antici de a efectua zilnic spălări rituale (curăţarea lor însăşi de poluare) care au fost o parte inseparabilă din ritualurile templului.

În 1933 cercetătorii au reuşit să stabilească şi că proprietăţile anormale ale apei sunt în principal datorită legăturii de hidrogen, care, de asemenea, joacă un rol important în chimia organică. Legăturile de hidrogen formează un cablu fără sfârşit” multi-strat” de-a lungul căruia informaţiile sunt transmise instantaneu.

a Fig. 123 b

(a) o fractură în sol ducând în interiorul unui put natural;

(b) Unele puţuri naturale pot fi de zeci de metri lăţime şi până la 40 de metri adâncime.

Apa este proaspătă, foarte pură şi calda de 25°-27°

Aceasta a fost evident datorită aprecierii proprietăţilor sale neobişnuite că mayaşii antici închinau

zeilor puţuri gigantice (fig.123) numite *cenotes* (*sonot* în limba mayaşă), deoarece cunoaşterea mayaşă, ca şi a egiptenilor, a fost fondată pe ceea ce au primit de la coloniştii atlanţi care au venit în peninsula Yucatán chiar înainte de inundarea patriei lor. În închinarea de cenotes către zei preoţii mayaşi au intrat în contact prin apă cu sursele de energie atlantene care erau încă active în acel moment, precum şi cu surse naturale de energie.

Mii de astfel de puţuri sunt împrăştiate prin peninsulă, multe în locuri îndepărtate. Aceste artere de apă formează o reţea complexă hidrogeologică care evacuează direct în mare.

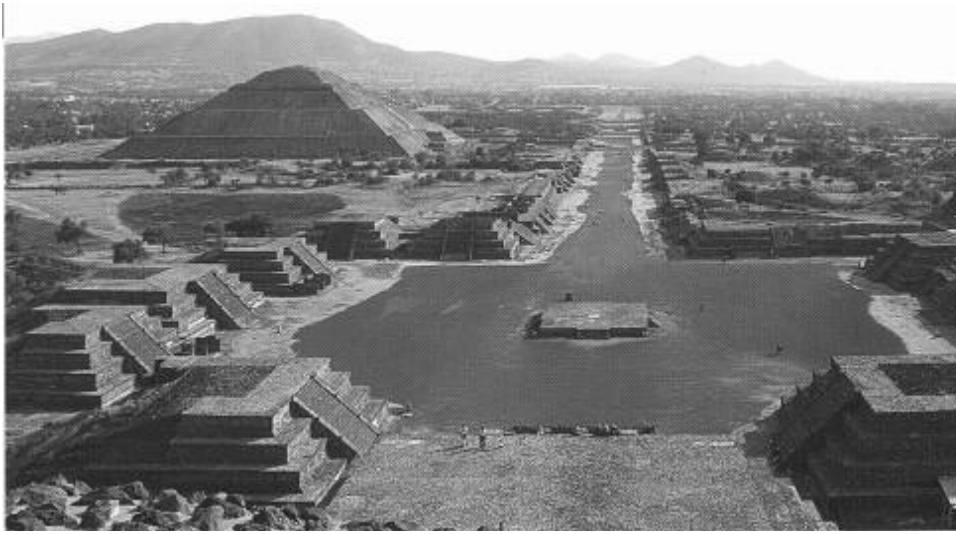

Fig. 124

Teotihuacán. Vedre a „Drumului morţilor” dinspre Piramida Lunii.

Pe lângă utilizarea sistemelor de apă naturale, mayaşii antici şi după ei aztecii au creat pe cele artificiale care leagă surse naturale şi artificiale de energie cu complexele de piramide, care au fost un fel de prelungire a ei, amplificând fluxurile energetice. Un exemplu viu de acest lucru ar putea fi anticul complex piramidal de la

Teotihuacán (fig.124). Cercetările efectuate acolo l-au convins pe Alfred E. Schlemmer că „Drumul morţilor” nu a fost niciodată o stradă. Iniţial a fost construit un lanţ de iazuri de-a lungul lui, umplute cu apă, care cobora peste o serie de stăvilare din piramida Lunii din nord în Cetate la sud. „Drumul” este blocat la intervale regulate de pereţi destul de ridicaţi, la baza cărora cineva poate încă vedea în mod clar rămăşiţe de canale de irigaţie destul de elaborate. În plus panta generală a terenului a ajutat fluxul de apă deoarece baza piramidei Lunii este mai ridicată decât nivelul solului din faţa cetăţii cu 30 de metri. Secţiunile separate erau umplute cu apă. În cele din urmă o examinare topografică a Teotihuacán (sub conducerea profesorului René Millon de la Universitatea din Rochester), spune că în timpuri antice oraşul poseda „un sistem de canale meticulos organizat şi îndiguiri pentru canale de apă scoase la o deschidere a râului. Reţeaua hidrografică asigura fluxul de apă în lacului Texcoco”. [37].

Studii privind proprietăţile apei au demonstrat că aceasta ajunge densitatea maximă la + 4° C. Prin urmare, oceanele lumii cu o temperatură medie de + 3.7° reprezintă, cu excepţia denaturărilor neglijabile la suprafaţă, un singur cristal imens lichid sau ceva de genul unui lichid cuantic în care toate particulele sunt legate împreună prin interacţiunea colectivă [10]. Cu alte cuvinte apele oceanelor împreună cu cea a mărilor învecinate şi

lacurile şi râurile şi pâraiaşele care curg în ele toate formează un singur mediu conducător de energie care leagă zonele cele mai îndepărtate ale planetei.

Fig. 125 Apele Nilului în imediata apropiere a piramidelor din Giza… Pentru a lega o piramidă cu sursele naturale energetice, în unele cazuri, canale de apă au fost săpate spre ele sau un rezervor artificial a fost creat. Egiptenii le-au numit pe acesta din urmă *shed*.

Astfel, pentru ca o piramidă ca rezonator să poată să fie în interacţiune energo-informaţională cu obiectele aflate mai departe, anticii le-au construit lângă apă sau pe locuri de fracturi geologice şi au utilizat în construcţia lor materiale care ar putea produce rezonanţă între piramidă şi surse de energie naturale sau artificiale (fig.125).

Cu descoperirea razelor X şi dezvoltarea analizei structurale cu raze X, chiar primele lucrări au arătat că apa în stare lichidă este mai aproape în structură de solide decât de gaze.

Pe această bază Bernal şi Fowler au construit un nou fundamental model de structură a apei lichide şi transformările care au loc în cadrul acesteia cu schimbarea temperaturii. S-a constatat că apa are o structură tetraedală ca şi cuarţul de diferite varietăţi, care poate fi reformulat în aproximativ acest mod: „Cuarţul are o structură ca apa”. [10]

Similitudinile în structură între aceste două la prima vedere diferite substanţe sau, utilizând conceptele anticilor, „corespondenţa lor”, determină interacţiunea lor de rezonanţă. Prin urmare, cuarţul este un material foarte important folosit nu numai în construcţia piramidelor şi surselor de energie, de diferite tipuri, dar, de asemenea, ca o umplere pentru „Baghetele lui Horus”.

Rapoartele expediţiilor arheologice care au lucrat în zona platoului Giza într-adevăr înregistrează că o mare

cantitate de cuarţuri cu structură mare a fost utilizată în construcţia piramidei lui Keops. Arheologii au remarcat imediat o particularitate ciudată, necunoscută până în prezent – o alternare distinctivă de straturi petrificate de mojar şi nisip care conţin cuarţ care nu apar în apropierea piramidei.

Examinarea unui model geometric al piramidei solicită concluzia că piramida este în esenţă un puternic rezonator, vibrând cu o frecvenţă stabilită de sursa de „energie”. Am declarat deja că, în conformitate cu unele texte antice egiptene piramida rezonează cu frecvenţa planetei noastre, care, lucrează în gama de frecvenţe proprie. Dar „sursa de energie”, fiind un dispozitiv foarte complex cu o sursă autonomă internă de energie destinată să dureze câteva mii de ani, de asemenea, funcţionează într-o bandă de frecvenţe joasă în legătură cu nucleul planetei noastre.

Merită declarat pe scurt că prin nucleul planetelor care utilizează gravitaţia, electromagnetismul şi alte mijloace de interacţiune (inclusiv rezonanţa) comunicarea este realizată între sistemele planetare şi galactice, unind întregul univers într-un singur spaţiu energo-informaţional. Acest mecanism este cel de bază în sistemul de interacţiune energo-informaţional care operează prin intermediul piramidelor. În afară de mecanismul de bază, există totuşi cele secundare, oricum.

Sub presiunea marii mase arhitecturale de cuarţ utilizate în construcţia sa, piramida generează electricitate sub efect piezoelectric. (118) Cristalele de cuarţ sunt excitate continuu de răspândirea prin Pământ a undelor sonore şi descărcările electrice formate de deformarea scoarţei terestre cauzate de activitatea tectonica, cutremure, erupţii vulcanice şi atracţia mareelor ale Soarelui, Lunii şi a altor planete. În afară de aceasta, infrasunetul (vribatii de frecvenţă joasă acustice) generat la zonele aurorale de la latitudinile mari, precum şi o serie

de alţi factori (inclusiv ciclul de zi cu zi de încălzire de către Soare), acţionează asupra cuarţului pentru a crea un fel de cocon electromagnetic în jurul piramidei.

Fluxul energetic al Pământului, amplificat de piramidă, ca hipotalamusul şi hipofiza în organismul uman, reglează frecvenţa la care începe să vibreze învelişul electromagnetic creat în jurul piramidei de cristalele de cuarţ. Acest impuls la rândul său este transmis instantaneu prin intermediul electricităţii atmosferice, vaporilor de apă şi pe căile navigabile care înconjoară piramida pe distanţe imense, cu efect asupra oamenilor departe de piramidă. (119)

ÎNCĂ UN PAS SPRE RĂSPUNS

Una dintre chestiunile cele mai discutate printre cercetători şi oamenii care sunt interesaţi pur şi simplu de piramide este modul în care au fost construite. Au fost avansate mai multe ipoteze. Unele dintre ele sunt deschis „peste partea de sus”; altele contradictorii, în timp ce altele încă suferă de multe greşeli, dintre care cea mai comună este insuficienta cunoaştere în domeniul arhitecturii şi tehnologiei construcţiilor.

Egiptologii, cu încăpăţânare, insistă asupra primitivismului constructorilor piramidelor şi tehnologiilor angajate, ignorând faptele care indică realizări remarcabile antice care sunt total incompatibile cu conceptul de „primitivi”. Adversarii lor invocă grave, profesional-întemeiate argumente în favoarea metodelor de construire foarte tehnologice, cel puţin în ceea ce priveşte piramidele din Giza. Un al treilea grup insistă asupra ingerinţei practice a inteligenţei extraterestre cu supertehnologie inclusiv teleportarea blocurilor gigantice folosită pentru a construi piramidele.

După cum aţi văzut din capitolele anterioare, inteligenţa extraterestră a fost implicata într-adevăr, dar

extratereştrii (120) au furnizat nu mai mult decât ideile şi principiile care ar putea fi utilizate pentru a realiza perspectivele avute în vedere de fiinţele umane.

Prin analiza diferitelor descoperiri, fapte şi ipoteze, umanitatea va ajunge la singura soluţie corectă la întrebarea cum au fost piramidele construite. Aici vom face contribuţia pe care o putem face la acest proces, atingând anumite aspecte ale construcţiei piramidelor. Aceasta va face posibil încă un pas mai mult spre răspuns.

Să considerăm o tehnică interesantă care a fost angajată de către antici atunci când construiau piramidele, pentru a obţine un efect piezoelectric controlabil.

Pentru a face piramidele să producă electricitate piezoelectrică le-au construit din gresie, calcar, granit şi alte materiale care conţin cuarţ.

La începutul anilor 1940 fizicianul american Thomas Townsend Brown a stabilit că (cu trecerea prin ele a radiaţiilor cosmice) mai multe tipuri de granit devin polarizate electric, cu alte cuvinte se comportă ca celule galvanice şi baterii. Diferenţa de potenţial poate atinge 700

millivolţi, mărimea schimbându-se după ciclurile solare siderale. În 1970 Brown a ajuns la concluzia că radiaţia gravitaţională de înaltă frecvenţă constant generată de obiectele astronomice din spaţiu şi capturată de rocile de granit, de asemenea, se transformă în energie electrică DC (curent continuu).

Este cunoscut că şi cuarţul şi materialele care conţin cuarţ utilizate pentru construcţii produc un impuls electric atunci când sunt comprimate, dar presiunea aplicată la un cristal de cuarţ trebuie să fie foarte considerabilă. Impulsul electric, în plus, este produs doar în acest moment de compresie, după care se opreşte. Pentru a obţine un efect de lungă durată, cuarţul ar trebui să fie în mod constant comprimat şi eliberat. Dar piramida este o structură staţionară în care cuarţul este în stare stabilă.

Pentru a obţine efectul dorit anticii constructori au angajat o soluţie strălucit de simplă. Au aşezat blocuri special preparate sau au ales piatra de temelie pentru fundaţia piramidei, apoi ei au lucrat fundaţia ca să-i dea o formă de piramidă inversată goală (fig.126 şi fig.127).

Fig. 126

Colţ al fundaţiei «piramidei îndoite» a lui Snefru (Snof-Ra) la Dahshur. Această fotografie arată clar blocurile fundaţiei pe suprafaţa superioară în care linia perimetrului bazei piramidei este marcată şi unghiul de pantă al fundaţiei care intra sub piramidă este uşor de observat.

Acest design al fundaţiei, pantă în jos spre centru, a însemnat că orice bloc de piatră, plasat pe suprafaţă a început să coboare sub propria greutate spre mijloc.

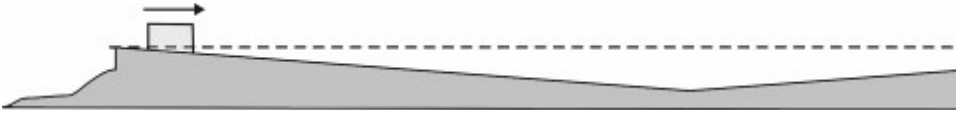

Fig. 127. Fundaţia înclinată

Astfel, pe când construcţia progresa, greutatea a milioane de blocuri au creat o forţă extraordinară direcţionată de la marginile piramidei spre centru (fig.128). Chiar cutremure uşoare ale Pământului au avut ca efect devenirea piramidei chiar mai puternică şi mai monolitică. Dacă clădirile noastre proprii ar fi construite în acest fel, ele ar rezista la cutremure considerabil mai bine, devenind mai robuste în loc de a se dezmembra.

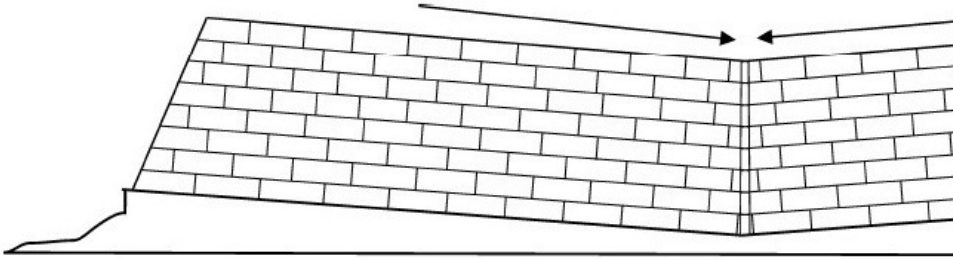

Fig. 128

Luaţi în considerare piramida lui Khufu cu greutatea sa totală în jurul a şase milioane şi jumătate de tone şi vă puteţi imagina presiunea colosală pe stâncile purtătoare de cuarţ folosite în construcţie.

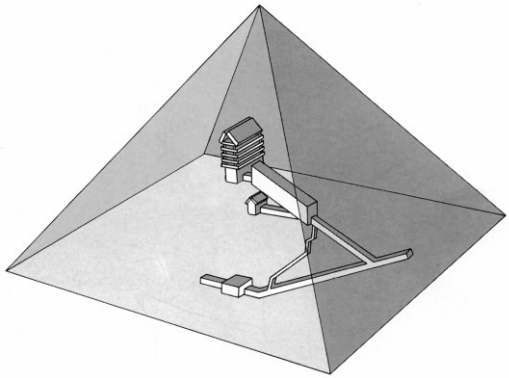

Fig. 129

În zona dezafectată a intrării pe versantul nordic al „piramidei înclinate” a lui Snefru (Snof-Ra) la Dashur putem vedea în mod clar că blocurileau fost puse înclinate la un unghi uşor spre centrul piramidei.

Structura cristalină a granitului şi blocurile purtătoare de cuarţ care formează piramida sunt tensionate ca o cordă, dar coarda este în repaus. Pentru a o „trage”, şi să facă piramida să „sune” preotul sau faraonul intrau în piramidă şi mergeau în jos pe panta galeriei la o cameră subterană situată la 30 metri sub

nivelul bazei piramidei (fig.129). Apoi el stătea în centrul acelei camere şi folosea vocea lui pentru a produce un sunet cu o frecvenţă de spun, Ce de coardă de F e major – o notă care se armoniza cu frecventa vibraţională naturală a planetei nostre. (57) În clipa următoare corpul întreg al piramidei începea să vibreze, generând un impuls piezoelectric. Uimitor, piramida a fost calculată, construită şi acordată cu precizie astfel încât chiar şi un sunet uşor făcut în piramidă emana o notă profundă, prelungită – începea să sune! În acel moment o energie cocon apărea în jurul edificiului, amplificând oscilaţiile frecventei Pământului. Preotul sub piramidă se găsea într-un flux energetic care avea o influenţă profundă de vindecare şi de încetinire a cursului timpului intern biologic. (121)

Dacă preotul sau faraonul suprapuneau peste impulsul piramidei propriul lor gând-imagine, unul special expediat mental, în clipa următoare, indiferent de distanţa la obiectul pe care preotul sau faraonul îşi concentrau atenţia, contactul era stabilit între ele. Acesta a fost modul în care preoţii insulei Atlantida comunicau cu Neferu şi preoţii atlanţi ai coloniilor din America Centrală cu semenii lor în bazinul Mării Mediterane.

Fără a intra în tehnologia efectelor îndepărtate realizate cu ajutorul piramidei, putem adăuga că aşa-numitele „galerii de ventilaţie” în piramida lui Khufu, de asemenea, au fost folosite ca un fel de „fluiere”.

Ele începeau să sune atunci când erau îndepărtate cristalele instalate la extremitatea exterioară a galeriilor şi vântul sufla peste întreaga suprafaţă a piramidei, din nou provocând vibraţii în corpul piramidei şi generarea de un cocon de energie în jurul acesteia.

Această utilizare a „galeriilor de ventilaţie” a devenit evidentă mai ales după ce Rudolf Gantenbrink în fapt a instalat echipamente de ventilaţie într-unul din pasajele. Acum, când motorul electric de extracţie al ventilatorului este pornit, oricine vrea poate auzi cum Marea Piramidă

„cânta” cu mii de ani în urmă.

«Scară la cer»

Scrierile vechi spun că a existat un moment pe Pământ, atunci când umanitatea a fost doar la câţiva paşi de nemurire.

„Este de obicei părerea că America a fost descoperită datorită neînfricaţilor călători care au hotărât să găsească o nouă rută pe mare pentru India şi bogăţiile sale fabuloase. Adevăratul motiv, însă, este că Ferdinand şi Isabella, conducătorii Spaniei, au fost dornici mai presus de toate de a obţine posesia „fântânii tinereţii veşnice”, ale cărei ape ar întineri chiar şi cea mai decrepită fiinţa şi i-ar da viaţă veşnică”.

De îndată ce Columb şi marinarii săi au pus piciorul pe uscat pe Insulele” Indiile de Vest”, împreună cu cucerirea lumii noi a început o căutare pentru legendara” fântână”. Spaniolii au interogat localnicii capturaţi care păreau prea tineri pentru vârsta lor presupusă şi chiar au recurs la tortura în speranţa lor de a afla secretul. De la captivii lor conchistadorii au auzit legende care încă au întărit credinţa lor în existenţa sursei fabuloase.

„O astfel de legenda spune despre Olelbis [el care stă în vârf] şi cum s-a gândit el să creeze fiinţe umane şi a trimis doi mesageri pe Pământ pentru a construi o scară uriaşă care să lege cerul şi Pământul.

La jumătatea de sus a scării li s-a spus să construiască un bazin de apă pură dătător de viaţă, astfel încât un călător obosit să-şi recapete puterea; şi în vârful scării două fântâni una pentru băut, cealaltă pentru scăldat. Atunci când un om sau soţia lui îmbătrânesc, a spus Olelbis, să urce în vârful scării, să bea apa şi să facă baie, apoi tinereţea le va fi înapoiată”. [1].

«Miturile Creaţiei ale popoarelor Americii

precolumbiene»

În ciuda eşecurilor care au marcat căutările mai mulţi ani, oamenii au continuat să creadă în existenţa fântânii. Scrierile sacre, superstiţiile păgâne, poveşti de încredere ale marilor călători – toate acestea împreună au născut convingerea că undeva pe Pământ a fost într-adevăr un izvor ale cărui ape făceau oamenii bătrâni, tineri o dată mai mult.

Spaniolii nu au fost destinaţi să găsească fântâna, totuşi. Şi abia acum, secole mai târziu, începem să înţelegem că Fântâna Vieţii, construită la sfatul zeilor şi dând tinereţe şi sănătate, a fost piramida.

Rezultatele cercetărilor asupra efectului piramidelor

Timpul a trecut şi piramidele îşi dezvăluie treptat secretele lor nouă. Experimente pentru a studia efectul piramidelor pe obiecte însufleţite şi neînsufleţite schimbă concepţiile despre proprietăţile materialului. Şi în ciuda faptului că atitudinile faţă de piramide încă sunt amestecate, ele devin o prezenţă tot mai convingătoare în vieţile noastre, ajutându-ne să vedem lumea cu ochi diferiţi.

Cercetări recente au arătat că într-o zonă cu o concentraţie de piramide activităţile seismice se diminuează.

În atmosfera de deasupra piramidelor starea stratului de ozon se îmbunătăţeşte.

Deşeurile radioactive îngropate în piramide îşi pierd proprietăţile lor mortale. Seminţele agricole tratate în piramidă arată o creştere de 30% până la 70% a randamentului.

Diamante sintetizate din grafit care a stat o săptămână în piramidă au ieşit mai pure şi mai tari decât cele obişnuite şi mai perfecte în formă. Apa care a fost în

piramidă îşi păstrează proprietăţile sale ani de zile.

Fig. 130 Piramide pe câmpul petrolifer Ishimbai

O săptămână după ce un complex de piramide a fost instalat pe câmpul petrolifer Ishimbai din Bashkiria (sudul Rusiei, fig.130), starea straturilor s-a schimbat. Petrolul a devenit mai uşor (mai puţin vâscos) şi un număr dintre proprietăţile sale fizice şi chimice s-au modificat (proporţia de gudroane, asfaltene şi parafină). Randamentul puţurilor de petrol a crescut cu 30%. Compoziţia fracţionată a petrolului a crescut spre componentele mai uşoare. Experimente efectuate împreună cu Academia de petrol şi gaze Gubkin din Moscova au confirmat aceste rezultate.

Dorinţa naturală a apărut pentru a testa efectul piramidelor în domeniul medicinii. Influenţa unei piramide asupra preparatelor şi organismelor vii a ridicat starea sistemului imunitar şi a regenerat ţesuturi. Dar ne vom limita la două experimente efectuate de medici şi fizicieni în piramida construită de către Alexander Golod.

«… Colegii mei şi cu mine am efectuat cercetări

pentru a studia schimbarea în reactivitatea generală a organismului prin expunerea în piramide. Modelele cele mai informative au fost alese pentru aceste cercetări, unul dintre ele implicând utilizarea unui tifos specific şoarecilor, cauzat de o bacterie numită *salmonella typhi murium*. Toate experimentele au fost efectuate pe mai multe grupuri de şoareci, care au fost plasaţi în piramide pentru diferite perioade de timp şi numere diferite de expuneri. Lotul martor a constat din şoareci care nu au fost plasaţi în piramide. La diferite perioade de timp după expunerea în piramide, şoarecii au fost infectaţi cu salmonella typhi murium şi rata lor de supravieţuire a fost înregistrată pe parcursul unei luni.

Ar trebui să fie spus că infecţia cu salmonella typhi murium este o boală foarte gravă la şoareci şi o cantitate infimă de celule este practic suficientă pentru a provoca moartea. În a douăzeci şi cincea zi de observare au murit practic toate animalele de control. Printre grupurile expuse în piramide 35 – 40% au supravieţuit. Nu poate exista nicio îndoială că acest lucru a fost conectat cu timpul petrecut în piramide. Nu a existat niciun alt motiv; mai mult, acesta nu a fost doar un grup, ci mai multe grupuri de şoareci. Factorii de rezistenţă fizică ai organismului sunt, fără îndoială, în joc aici. Acestea pot fi schimbări în imunitatea celulară şi umorală. Ancheta asupra acestor factori necesită cercetări foarte atente şi serioase pe care nu am fost capabili să le efectuam.

„Am fost foarte surprinşi de rezultatul obţinut, deoarece a obţine o rată de salvare de 40% a şoarecilor infectaţi cu o doză fatală de salmonella typhi murium este foarte dificil. Este important să se sublinieze că şoarecilor nu li s-au dat substanţe chimice sau medicamente; nu au fost nici factori care să fi putut acţiona probabil într-un fel sau altul. Şi aşa am stabilit că piramida în sine afectează organismul viu. Acum trebuie să studiem mecanismul prin care face acest lucru» (a se vedea apendicele 6).

«… Am fost foarte sceptic cu privire la efectul de piramidă asupra proprietăţilor fizice şi chimice ale materialelor non-organice. Prin urmare, am decis să rezolvăm problema cu o abordare multilaterală. Am folosit întregul arsenal de metode disponibile în laboratorul nostru pentru a evalua efectul, sau lipsa acestuia, piramidei asupra proprietăţilor fizice ale materialelor de carbon. Am ales în acest scop un anumit material cunoscut ca grafit quasi-bi-dimensional. Spre a spune simplu, acesta este carbon pirolitic de temperatură înaltă, extrem de texturat şi precipitat pe o linie fierbinte la 2000° C.

„Structura sa foarte pronunţat bidimensională face ca el să aibă o proprietate lumească şi, în general, de înţeles – conductivitate electrică – care nu este afectată astfel de puternice influenţe energetice ca radiaţiile de neutroni. Radiaţia de neutroni de intensitatea de 1019 neutroni/cm² (şi chiar mai mult) nu a produs nicio schimbare semnificativă în conductivitatea electrică dintr-un material ca grafitul quasi-bi-dimensional.

„Părea că dacă radiaţia de neutroni nu are efect substanţial asupra conductivităţii electrice, atunci misterioasa piramidă cu greu ar putea-o influenţa. Prin urmare, am fost foarte surprinşi, dar este adevărat-experimentele asupra conductivităţii electrice efectuate în laboratorul nostru de Serghei Kuvshinnikov au demonstrat că şi conductivitatea se schimbă, cu un factor de mai multe ori. Mai mult decât atât, influenţa piramidei depinde de ora din zi când eşantioanele au fost plasate în piramidă şi atunci când acestea au fost luate. Modificările de proprietăţi electrice, conductivitatea în special, au urmat o lege periodică şi amplitudinea acestei oscilaţii depinde de lungimea influenţei piramidei şi de momentul când eşantioanele au fost scoase din piramidă…» (Vezi apendicele 7).

«… Aş vrea să subliniez ideea că până în prezent în toate formele de tehnologie am avut patru parametri

variabili: temperatura, presiunea, timpul şi concentraţia. Acum, probabil că mă pripesc, merg spre concluzii care sunt prea îndrăzneţe, dar acestor parametri variabili în tehnologie le putem adăuga un al cincilea – piramida, cu toate consecinţele ce decurg de aici. Aceasta, în ciuda faptul că metoda prin care operează este încă subiect de dezbatere şi teoreticienii vor lucra pentru o lungă perioadă de timp încă despre cum să o pună în folosinţă practică. Totuşi, existenţa acestui al cincilea parametru ne dă posibilitatea de a obţine noi rezultate în practic toate formele de chimie, metalurgie şi alte tehnologii.

„Acum este posibil să declar cu îndrăzneală că aceasta este tehnologia secolului al XXI-lea. Ulterior, cu cât mai mult avansăm, cu atât mai mult vom simţi influenţa informaţiilor privind procesul tehnologic şi cel mai important le vom utiliza, deoarece am simţit toate aceste lucruri încă din adâncimile antichităţii. Există foarte multe fapte care indică faptul că aceşti factori au influenţat evenimente, oameni, deciziile luate şi aşa mai departe. Dar, probabil, pentru prima dată prin utilizarea piramidelor noi am dobândit capacitatea de a influenţa rezultatul final într-o anumită direcţie. Care este diferenţa cea mai fundamentală. Anterior am ştiut, a simţit pur empiric, dar azi avem posibilitatea, prin introducerea acestui factor, să variem rezultatul final. Acest lucru este, cred eu, revoluţia tehnică care vine, una care va fi neegalată în istoria omenirii».

FACTORUL DE PIRAMIDĂ

Experimentele ştiinţifice care au studiat efectul piramidelor au arătat că folosindu-le poate fi un ajutor nepreţuit pentru oameni şi să devină o parte inseparabilă din viaţa noastră.

În timp ce construcţia de piramide mari este o afacere costisitoare, construirea de mini-piramide este în

întregime realistă. Desigur mini-piramidele nu au un câmp de structurare la fel de puternic ca o mare piramidă, totuşi el face posibilă abordarea unei game largi de probleme, cu condiţia ca acestea să fie realizate din materiale corect alese şi ca geometria să fie observată exact.

Materiale cum ar fi perspex, carton, şi diverse materiale plastice sunt inadecvate pentru construcţia piramidelor. Cele mai bune dintre toate mini-piramidele sunt cele făcute din sticlă ca cel mai bun material care se potriveşte calităţilor rezonatoare necesare pentru a obţine rezultatul corespunzător. Un factor important pentru eficienţa proprietăţilor de structurare a unei piramide este zona de tranziţie determinată de structura materialului şi calitatea suprafeţei pe feţele laterale ale piramidei. Cu cât este mai puternic contrastul dintre densitatea aerului şi densitatea materialului şi calitatea mai mare a suprafeţei, cu atât mai bune sunt proprietăţile piramidei.

Aici este important să se sublinieze că scrupuloase experimente au arătat că piramidelor foarte mici, până la 30 sau 40 centimetri înălţime, le lipsesc proprietăţile susţinute pentru ele. Piramidele miniatură din reclame şi vândute în magazine nu fac ceea ce ele ar trebui să facă şi pot fi nu mai mult decât fetişuri.

Adevărul amar este că atunci când factorii de decizie vorbesc despre proprietăţile uimitoare ale piramidelor în miniatură, ei efectiv citează rezultatele cercetărilor efectuate pe structurile pe scară largă (11 chiar 22 metri sau mai mari)!

Experimentele specifice, cu atenţie efectuate au demonstrat că o piramidă de cuarţ ideala făcuta cu o dimensiune de câţiva centimetri în sus are un efect în următorii parametri:

Raza de influenţă a piramidei este egală cu de trei ori înălţimea sa (r = 3 h). Deci diametrul zonei de influenţă este nu mai mult de şase ori înălţimea sa (d = 6 h)! Orice afirmaţie că raza de lucru a acestei piramide este de zeci

sau chiar sute de metri este total nefondată! Dacă plasaţi un mic cuarţ piramidal direct într-un recipient de apă va structura efectiv (energiza) apa. Dar dacă o piramidă de 5 centimetri este plasată la 3 metri distanţă de containerul cu apă, efectul dorit nu se vor realiza.

Ca să aibă proprietăţi apreciabile o piramidă trebuie să aibă o masă destul de mare şi o înălţime atent selectată în legătură cu rezonanta specifică Shuman (122), o relaţie de multipli. Este cel mai bine dacă parametrii piramidei sunt acordaţi la principalele constante ciclice care determină un ritm special bioenergetic pentru toate fiinţele vii de pe planetă.

O piramidă de acest tip poate fi configurată cu uşurinţă acasă sau la birou. Ca să aibă un câmp structural destul de activ o piramidă de sticlă trebuie să fie înalta în jur de 150 de centimetri şi 70 cm la bază. Configurarea unei astfel de piramide va diferi de forma familiară a marii piramide a lui Keops, cu panta fetelor la un unghi diferit, care face posibilă intensificarea câmpului de structurare a piramidei (fig.134).

Fig. 134. O piramidă pe un piedestal

Piramida are în interior mai multe niveluri energetice sau zone. Partea superioară este zona în care energia este cea mai concentrată. În căutarea cheilor proprietăţilor „Fântânii vieţii” a reieşit că apa plasată în această zonă va rămâne dulce ani de zile. Câmpul de structurare la acest nivel suprimă activitatea bacteriilor dăunătoare. Acest efect se datorează acidităţii crescute (pH mai mic) a apei plasate în această zonă. Interesant, anticii au descris această apă ca „apă moartă”. În realitate, nu era moartă.

Câmpul în aceste zone are ca efect încetinirea timpului biologic şi deci bacteriile plasate în ea au activitate redusă. Acest efect trebuie să fie înţeles nu ca o influenţă de suprimare a activităţii bacteriilor, ci ca o manifestare a încetinirii timpului biologic (subactivarea proceselor). Pentru acest motiv capacitatea „apei moarte” să redistribuie energia, reducând cantitatea în exces în cazul proceselor inflamatorii este, în realitate, datorită

retardării proceselor negative. Astfel de apă are un efect benefic în cazuri de aciditate scăzută şi multe alte afecţiuni ale tractului digestiv. Câmpul din această zonă (focală) are efect special asupra ritmurilor energetice ale moleculelor de apă şi în consecinţă asupra a tot ceea ce interacţionează cu apă. Aceleaşi proprietăţi sunt asociate cu platforma inferioară a suportului din interiorul piramidei.

Nivelul cel mai scăzut (podeaua) a piramidei are un câmp puternic stimulativ cu un efect pozitiv asupra lucrurilor vii. Câmpul din această zonă acţionează pe structura moleculară şi ritmurile energetice ale apei, investindu-le cu alte proprietăţi. Aceasta devine alcalină (pH mai mare) şi are conductivitate electrică mai mare. Apa naturală alcalină este cunoscută ca „apă vie”.

Trebuie notat că modificările în aciditatea (valoarea pH-ului) apei fără orice interacţiune chimică cu mediul înconjurător observată în timpul experimentelor a fost exclusiv datorită variaţiei energiei interne a sistemului dat (piramida) (123). Cercetările efectuate în laboratorul de cercetări din St. Petersburg al societăţii RADIANT au arătat pentru prima dată în lume existenţa mai multor zone de concentrare de energie în piramidă, care au caracteristici diferite.

Experimentele demonstrează convingător că medicamente atât solide şi lichide expuse în piramidă tind să crească imunitatea. Apa ordinară sau minerală, sucuri, uleiuri şi decocturi din plante medicinale expuse în piramidă sunt foarte eficiente în tratamentul ulcerelor, gastritei şi altor tulburări ale sistemul digestiv şi urogenital atunci când acestea sunt într-o fază activă.

Rezultatele experimentelor sugerează că mini-piramidele au un efect de corecţie asupra oricărui preparat medicamentos (reţeaua cristalină a elementelor uscate şi structura moleculară a lichidelor), în timp ce utilizarea de medicamente care au fost prelucrate în

piramidă încurajează o creştere în starea sistemului imunitar.

Aici de asemenea ar trebui să adăugăm că dacă puneţi trusa dumneavoastră casnică de prim-ajutor (medicamente lichide şi solide) în piramidă, apoi eficacitatea antibioticelor, de exemplu, va creşte cu aproape 5 – 10 %.

În afară de medicamente, puteţi plasa în piramidă tot felul de creme, unguente, apele minerale, lichide extrase din plante medicinale şi multe altele. Cremele şi unguentele prelucrate puse în zona inferioară în continuare vor face să dispară iritaţiile pielii, suprimând activitatea bacteriilor dăunătoare. Orice plasat la nivelul cel mai scăzut va încuraja vindecarea rănilor minore, va activa regenerarea pielii, va avea un efect pozitiv asupra vaselor de sânge superficiale şi multe altele. Lichidele consumate după expunerea lor în piramidă au o influenţă pronunţată de agent de respingere a cancerului şi o influenţă antivirală.

La Institutul de cercetare virologică Ivanovsky un studiu a fost făcut despre efectul câmpului piramidei asupra activării anti-virale a imunoglobulinei. Un preparat a fost produs în două concentraţii diferite: 50µg/ml şi 0, 5 µg / ml. Cantităţile cotă de venoglobulină în ambele concentraţii au fost au expuse în piramidă. Venoglobulina a fost introdusă în culturile celulare, după ce cu 24 de ore înainte acestea au fost infectate cu un virus.

Studiul a arătat că venoglobulina la o concentraţie de 0, 5 µg/ml, care are efect protector asupra celulelor, dobândise după expunerea în piramidă efectul de inhibare a virussului, care a fost mai pronunţat decât al preparatului cu concentraţie mai mare de 100 de ori!

În continuare diluată, cu concentraţii de 0.005 µg/ml şi 0.00005 µg/ml cu expunere ulterioară în piramidă, venoglobulina afişează un efect pronunţat anti-viral. Activitatea anti-virală a venoglobulinei practic a încetat să

depindă de concentraţia acesteia. (A se vedea apendicele 18).

Experimentele au demonstrat că utilizarea în dieta cu apă obişnuită sau apă minerală, precum şi sucuri şi decocturi, care au fost prelucrate în piramidă au un efect pronunţat de imuno-modulare.

Un efect uimitor a fost observat la şoarecii injectaţi cu diverse efecte cancerigene. Un grup a băut apă care a fost expusă în piramidă, grupul martor a băut apă normală. Rezultatul a arătat că probabilitatea dezvoltării tumorilor a fost de mai multe ori mai mare în grupul de control (apa normala). Cu alte cuvinte, apa structurată de piramidă are puternice proprietăţi în inhibarea cancerului.

În paralel cu aceasta, a fost realizat un experiment care să examineze influenţa apei expuse în piramidă asupra coagulării sângelui. Eventuale modificări de timp de coagulare s-au studiat în corelaţie cu înlocuirea de apă de băut obişnuită prin apă expusă în piramidă. Rezultatele au arătat o scădere semnificativă a timpului procesului de coagulare! Studiul a demonstrat cu încredere o reducere a timpului de protrombină şi o creştere a cantităţii de trombocite. (A se vedea apendicele 9).

Analiza rezultatelor pe mai mulţi ani de experimente face şi mai clar de ce anticii s-au străduit să construiască piramidele lor şi complexele de temple alături de apă. Trebuie subliniat în special că, cheia pentru soluţia unui număr întreg de probleme ecologice se află în structura apei pe care o folosim (124). În cazul în care, pur ipotetic, ar fi fost posibil să schimbăm brusc structura apei în mediul nostru (şi noi înşine suntem constituiţi din apă 80%), efectul ar depăşi toate aşteptările.

Aici sunt rezultatele doar a câteva experimente făcute cu apă (lichide) expusă în piramidă.

Din nou, în Institutul de cercetare virologică un studiu a fost făcut despre efectul câmpului de piramidă pe celule umane limfoblastice acute. Sursa câmpului

piramidei a fost apa care a fost expusă în piramidă şi apoi utilizată pentru a produce o soluţie de substanţe nutritive.

Studiul a produs date privind efectul stimulativ al soluţiei de substanţe nutritive produse din apă expusă în piramidă asupra vitalităţii şi proliferării celulelor umane. S-a descoperit că celulele ar putea să fie ţinute în viaţă mai mult (a se vedea apendicele 8).

Cercetările ulterioare au arătat că apa structurată într-o piramidă este foarte eficace pentru tratarea tuturor formelor de hepatită. Persoanelor care suferă şi cei care au suferit de boală în trecut în mod regulat trebuie să consume apă prelucrată într-o piramidă (utilizarea suplimentară de baghete ale lui Horus va creşte acest efect).

Conductivitatea electrică şi energetică îmbunătăţită a apei biologice ca rezultat al influenţei piramidei şi baghetelor lui Horus activează funcţiile defensive ale organismului, întârziind considerabil procesele autoimune care au loc în hepatită (a se vedea apendicele 5 şi citiţi cartea lui Valeri Uvarov Baghetele lui Horus). [2]

Un rol imens în bună funcţionare a organismului este jucat de bioritmurile energetice ale alimentelor. Oamenii nu au realizat încă despre organismul uman că, în special în copilărie, capătă beneficii maxime din legumele şi fructele cultivate în zona geografică în care s-au născut şi au crescut sau au trăit pentru o lungă perioadă de timp. Bioritmurile energetice ale acestor produse alimentare sunt sincronizate cu cele ale oamenilor care locuiesc în această zonă unde ele s-au maturat şi astfel aduc beneficiul maxim. Toate produsele alimentare cultivate în alte ţări cu caracteristici energetice diferite trebuie expuse într-o piramidă pentru a sincroniza ritmurile bioenergetice ale lor cu ritmurile energetice din acea parte a lumii în care locuiţi şi cu ritmurile bioenergetice ale organismului dumneavoastră (125).

Fig. 135. Piramidele descrise ca „grânarele lui Joseph”. Mozaic din secolul al 13-lea în Catedrala St Mark, Veneţia

Uitaţi-vă la fig.135 şi nu va exista nicio umbră de îndoială că au existat timpuri pe Pământ când piramidele au fost construite pentru scopuri utilitare integral – stocarea şi sincronizarea produselor alimentare. Atunci când vorbim despre piramide şi proprietăţile lor, trebuie să menţionăm piramida contelui Lvov (fig.136). Cu peste o sută de ani în urmă, jovialul nobil a construit o piramidă de 11 metri înălţime şi a folosit-o ca pivniţă de vinuri. Piramida încă stă astăzi pe vechea lui proprietate lângă Torjok.

Fig. 136. Piramida contelui Lvov

Vorbele despre calitatea superbă a vinurilor contelui s-au răspândit rapid şi a ajuns până în provinciile vecine.

Este un fapt istoric că vinul a fost inventat şi utilizat de călugării vechi ca un tonic, şi deci vinurile care au petrecut un timp într-o piramidă posedau puternice proprietăţi medicinale. Cercetările au arătat că expunerea băuturilor spirtoase într-o piramidă neutralizează efectul alcoolului fusel (un produs secundar din fermentare) şi oamenii care le beau nu suferă de mahmureală. Vinurile seci păstrate pentru o perioadă de timp, într-o piramidă, mai ales cele roşii cu 9% conţinut de alcool au efect benefic asupra sistemului imunitar şi starea pereţilor vaselor de sânge, îmbunătăţirea circulaţiei şi restaurarea bioritmurilor din sistemul vascular.

În afară de structurarea proceselor care au loc în interiorul unei piramide, de asemenea, ea are o puternică influenţă benefică în spaţiul înconjurător. În timp ce spaţiul intern este împărţit în niveluri având energie cu proprietăţi diferite, câmpul extern al piramidei este

uniform şi stimulează sistemul imunitar al oamenilor şi al altor organisme vii din jur. Acest lucru este bine ilustrat de ceea ce a avut loc la Torjok din regiunea Tver. Există o livadă acolo pe pământurile LnoSemătantsiya (staţie de cercetare a seminţelor), despre care se credea că a murit. Dar după ce piramida a fost plasată alături de livadă, 20% dintre copaci au înflorit pentru prima dată în şase ani.

Cu o structură care este întruchiparea anumitor principii, o piramidă este un fel de filtru de rezonanţă, care să permită trecerea prin şi amplificarea fluxurilor energetice într-un anumit interval de frecvenţă. Acest lucru este fluxul „forţa vieţii” pe care vechii egipteni l-au numit „Ra-Nether” (110) (raza lui Ra). Piramida, ca un rezonator, singularizează şi amplifică acest flux (energie) într-o bandă de frecvenţe care sunt luate de fiinţele umane cărora le transformă structura energetică. În anumite împrejurări acest flux devine vizibil.

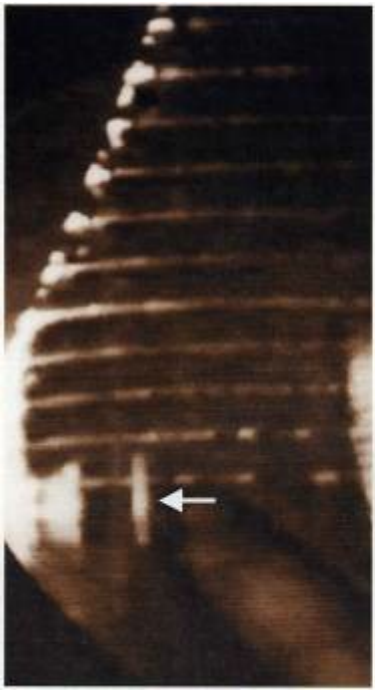

Fig. 137. Semne pe radar

Utilizând instalaţii radar care lucrează în banda centimetrică situate la o distanţă de 60, 32 şi 30 de kilometri de piramida de 22 metri situată în satul Khitino lângă Ostashkov (între Moscova şi Novgorod) o scanare radar a fost făcută a spaţiului din jurul axei verticale a piramidei. Studiul a arătat prezenţa unei structuri energetice ca o coloană până la 1200 de metri în înălţime şi la 500 metri lăţime după axa verticală a piramidei (fig.137).

Uimitor, această formaţiune nu a fost transparentă pentru semnalele radar. Înălţimea coloanei a variat în mod constant între 800 şi 1200 de metri.

Această formaţiune energetică sau „flux” energetic posedă calităţi extrem de importante pentru organismul uman. Dacă o piramidă corect făcută este instalată acasă sau la birou, efectul său asupra spaţiului înconjurător duce la apariţia unui „flux” energetic care în Egiptul antic a fost numit „Nether-Ta-Ra”, care poate fi tradus ca „loc al razei lui Ra”. Aceste locuri sunt cunoscute ca „locuri de putere”.

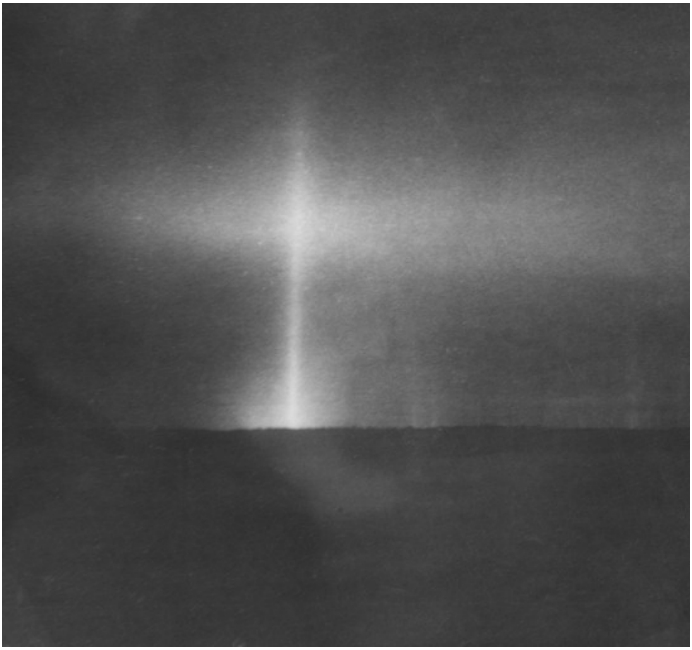

Fig. 138 Raza de energie (Ra) deasupra unei piramide lângă satul Khitino.

Deşi această fotografie a fost luată pe timp de noapte, filmul a înregistrat o strălucire care provine de la piramidă

Structura unei piramide corect făcute „intră în „fluxul provenind din nucleul Pământului, formând o zonă de efect benefic asupra sănătăţii umane şi structurii sale energetice, restaurând metabolismul şi îmbunătăţind starea energetică ecologică a spaţiului înconjurător. Dacă sunt introduse mai multe astfel de piramide împreună, creşte în zonă efectul energetic. Este cunoscut că apa din izvoarele situate la „locuri de putere” este cunoscută pentru calităţile sale uimitoare terapeutice. Aceste calităţi sunt, la rândul lor, datorate faptului că fluxul energetic izvorând din adâncuri structurează apa dându-i proprietăţile terapeutice care sincronizează sistemul

energetic uman cu cel al Pământului.

Fig. 139. O piramidăutilizată pentru a structura apa într-un bazin de înot

„Când un om sau soţia lui îmbătrânesc”, spune un mit antic, „să urce în vârful scării, să bea apa şi să facă baie apoi tinereţea le va fi returnată”.

Într-un mod uimitor, vântul ne-a adus ecouri ale tehnologiei „fântânii tinereţii”, ale cărei ape reîntinereau persoanele în vârstă din antichitate.

Folosind formula antică şi rezultatele a mai mult de 10 ani de cercetare, „Fântâna tinereţii” poate fi parţial reconstruită prin plasarea unei piramide în apa unui bazin de înot. În această situaţie apa din piscina, structurată de fluxul piramidei (fluxul din nucleul planetei, amplificat depiramidă), achiziţionează proprietăţi terapeutice care au un efect benefic profund asupra organismelor celor care se scaldă în ea. Apa structurată şi sincronizată de piramidă (126) va restabili bioritmurile organismului, accelerând

procesele electrochimice şi influenţând benefic sistemul imunitar. Dar (ţinând seama de natura stresantă din viaţa noastră) principalul lucru este că apa structurată de o piramidă elimină tensiunea post-stress din sistemul nervos, ea restaurând-o într-o stare echilibrată. (A se vedea apendicele 10).

În scopul de a aprecia corect această calitate a piramidei, este suficient să ne amintim că, în marea majoritate a cazurilor, în opinia specialiştilor, cancerul începe doar cu astfel de stres nervos.

Pentru intensificarea calităţilor terapeutice ale apei potabile şi apei din bazin, cristale de cuarţ ar trebui folosite în construcţia piramidei. Implicarea cuarţului în structurarea apei are un efect benefic profund asupra sângelui şi a organismului ca un întreg. (A se vedea apendicele 5)

Atunci când vorbim despre proprietăţile uimitoare ale piramidei, ar trebui să se menţioneze încă un experiment în plus.

La Institutul Electrotehnic Lenin al tuturor ruşilor a fost efectuat un studiu despre influenţa câmpului piramidei asupra câmpului electric într-o zonă circulară delimitată de bucăţi de granit de 100 grame care au fost expuse într-o piramidă. Bucăţile de granit au fost plasate pe o suprafaţă metalică cu un electrod de descărcare la cinci metri deasupra acesteia. O suprafaţă metalică delimitată de bucăţi de granit care nu au fost expuse în piramidă a fost folosită de control.

Experimentul a înregistrat traiectoria descărcărilor şi a daunelor punctelor de impact în cercurile de granit.

Experimentul a demonstrat că numărul daunelor punctelor de impact în interiorul cercului bucăţilor de granit care au fost expuse în piramidă a fost de cinci ori mai mic decât în cel de control.

Concluzie: forma din bucăţi de piatră expuse în piramidă are puternice proprietăţi de protejare a

suprafeţei din interiorul ei împotriva deteriorărilor datorate descărcărilor electrice (vezi apendicele 11).

Din tot ceea ce a fost spus mai sus, rezultă că piramida pe de o parte este un mijloc de apărare individuală pentru o fiinţă umană, creând un mediu energetic-ecologic benefic. Pe de altă parte, se stimulează sistemele nervos, endocrin, imunitar şi energetic ale unei persoane ale cărei funcţii sunt deranjate de un număr mare de factori negativi prezenţi în mod constant.

Dacă simţiţi o nevoie urgentă de a folosi proprietăţile magice ale unei piramide în viaţa de zi cu zi, atunci sunteţi pe drumul cel bun. O piramidă alături de tine este o sursă de viaţă şi de beneficiu în sensul larg al cuvântului.

Sticla este cel mai bun material pentru o piramidă destinată folosirii acasă sau la birou. O astfel de piramidă ar trebui să fie cel puţin un metru înălţime, cel mai bine o sutime din înălţimea piramidei lui Khufu, atunci acesta va fi în rezonanţă cu constantele planetare principale. Un piramidion făcut din cuarţ este plasat în vârf (fig.140).

Toate măsurătorile interne şi externe ale piramidei trebuie să fie exact calculate în conformitate cu numărul „de aur” (1, 618).

O astfel de piramidă de sticlă poate sta direct pe podea pe o bază cu balamale, în care caz accesul la spaţiul interior este furnizat prin bascularea într-o parte. Deşi destul de practică, această abordare nu este întotdeauna convenabilă într-o cameră mică sau birou (fig.141).

Fig. 141

Un stând de două nivele este aşezat în interiorul acestei piramide pentru expunerea lucrurilor în zona focală care trebuie să se determine cu precizie în funcţie de dimensiunile alese. Cel mai scăzut nivel va fi sub baza piramidei.

Pentru acces mai uşor şi mai convenabil spre interior, este mai bine să plasaţi piramida pe un piedestal cu un mecanism de ridicare (fig.142)

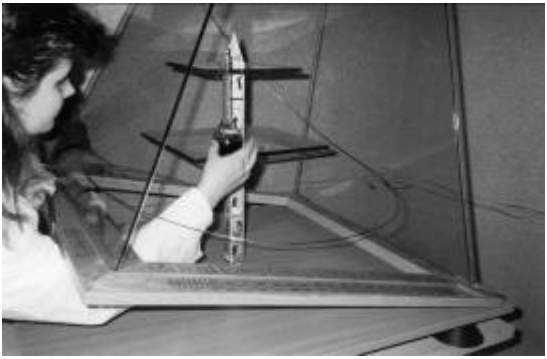

Fig. 142. O piramidă acasă sau la birou

Aceste piramide au un efect extern, precum şi un unul intern. Zona de influenţă a unei astfel de piramide va fi egală cu de şase ori înălţimea piramidei în sine, adică, un cerc cu diametrul de 9 metri. Dacă o altă

piramidă de acelaşi tip este plasată la de trei ori

înălţimea depărtare, influenţa perechii este îmbunătăţită şi zona acoperită este cel puţin dublată. În această zonă piramida va avea un efect pozitiv profund asupra a toate lucrurile vii, întârziind bioritmul, prelungind viaţa umană şi îmbunătăţind energia persoanei şi starea sa psihoemoţională.

Experienţa îndelungată a utilizării acestor piramide arată că atunci când sunt instalate într-un birou măresc efectiv capacitatea de lucru a oamenilor aproape de ea. În acelaşi timp piramida creează un câmp în jurul ei, care îmbunătăţeşte aura umană, crearea unei stări benefice nervos-emoţională, generatoare de gânduri pozitive şi de stări, ducând pe mai departe comportarea pozitivă în afaceri.

Dacă o astfel de piramidă este instalată în dormitorul copilului sau creşă, ea întăreşte sistemul imunitar al copilului. Un astfel de copil va fi mai activ, mai sănătos şi mai strălucitor decât alţii. Încercaţi să beţi şi daţi şi copilului apă pură (neimbuteliată) şi sucuri care au fost expuse în piramidă. Cremele şi unguentele pentru copil, de asemenea, ar trebui să fie păstrate în piramidă.

Pentru băut este cel mai bine să utilizăm apa care a fost prelucrată la punctul de mijloc focal al piramidei (pe suport). Această apă va întârzia eficient disfuncţiile proceselor care însoţesc hepatita, de exemplu.

Persoanele care suferă de gastrită şi ulceraţii ar trebui să bea apă prelucrată în partea de jos (pe podeaua) a piramidei. Această apă activă încurajează vindecarea rănilor.

Fig. 143. O piramidă individuala făcută din lemn

Dacă interesul dumneavoastră este o piramidă mai mare pentru utilizarea individuală sau instalarea în grădină, nu este practic să facem o astfel de piramidă din sticlă. Ar fi costisitoare, foarte grea şi dificil de făcut şi de asamblat. În acest caz o opţiune mai bună este de a face piramida din placaj (fig. 143).

Din punct de vedere al „principiului corespondenţei”, placajul nu este un material adecvat în întregime. Are o densitate destul de scăzută şi pentru obţinerea unor rezultate pozitive trebuie să se facă o acoperire corespunzătoare pentru al proteja împotriva ploii şi zăpezii şi de a-i îmbunătăţi caracteristicile de suprafaţă. În acest scop, atât suprafeţele interioare şi cât şi exterioare trebuie să fie acoperite cu vopsea de bună calitate amestecată cu granit sub formă de praf sau cuarţ. Acest lucru va da suprafeţei densitatea necesară pentru a produce o zonă pronunţată de tranziţie de mediu. După ce aceasta s-a uscat, ar trebui să fie şlefuită această suprafaţă acoperită. În acelaşi timp dimensiunile interne şi externe ale piramidei trebuie să fie exact în concordanţă cu proporţiile secţiunii” de aur”.

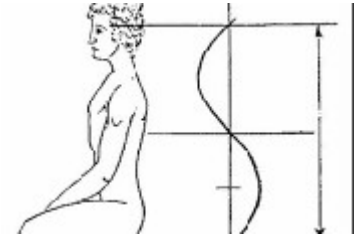

Fig. 144

Pentru a calcula parametrii unei piramide individuale, care va fi acordată pentru tine personal, aveţi nevoie să vă măsuraţi lungimea coloanei vertebrale (fig.144). Pentru acest lucru ar trebui să staţi dimineaţa pe o masă sau cu spatele la un zid, şi cineva să măsoare distanţele de la masă (sau de podea) la al treilea ochi (între sprâncene) şi în partea de sus a capului. Apoi se pune cotul pe zid, astfel încât antebraţul este perpendicular pe acesta şi se măsoară de la perete la vârful degetului de mijloc. Trimite toate trei măsurători la noi pentru calcul. Puteţi afla condiţiile aferente acestui serviciu pe site-ul web www.wands.ru. Puteţi trimite, de asemenea, întrebările prin posta: V.M. Uvarov. PO Box 57, St Petersburg, 197342, Rusia. Specialiştii noştri vă vor ajuta să găsiţi soluţia corectă.

Oricine este interesat de cumpărarea unei mini-piramide pentru acasă sau birou sau construirea unei piramide pe scară largă, precum şi în selectarea unui loc potrivit pentru instalarea sau construirea unei piramide, poate, de asemenea, să ne contacteze în acelaşi mod.

ÎNCHEIEREA

La sfârşitul acestei cărţi dedicată proprietăţilor piramidelor, trebuie să fie recunoscut că omenirea se apropie doar de o înţelegere a ceea ce sunt piramidele.

Acum, după ce aţi citit această carte, ştiţi ce i-a îmboldit pe antici să înceapă construirea de piramide.

Ei căutau calea spre nemurire prin contact şi dialog cu foarte mult mai dezvoltatele civilizaţii extraterestre, învăţând despre Cosmos şi natura lucrurilor. Veţi fi de acord că ideea de a fi capabili cu ajutorul piramidei să stabiliţi contactul cu avansate civilizaţii, ale căror informaţii şi cunoştinţe ar fi capabile de a amâna moartea voastră cu mii de ani, şi să deschidă perspective fără precedent de dezvoltare ar putea servi bine ca un puternic stimul pentru a începe construirea!

Civilizaţia noastră mult timp a investit sume imense de bani în căutarea inteligenţei extraterestre (SETI), încercând să găsească orice fel de indicaţii de viaţă inteligentă în univers. Sistemele de astăzi, cu toate acestea, sunt create pentru a găsi şi înregistra semnale electromagnetice, în timp ce civilizaţiile avansate din cosmos folosesc alte mecanisme mult mai eficiente încorporate în piramide care sunt non-dăunătoare pentru organismul uman.

Doar imaginaţi-vă, strămoşii noştri, „zeii lumii antice”, chiar lângă noi pe o planetă în spatele Soarelui. Curând, foarte curând, va apărea din nou pe cer. Este extrem de probabil că acest lucru va avea loc în următorii doisprezece ani; cel mai probabil, în 2013–14, când Soarele intră într-o fază de activitate fără precedent. Soarele pur şi simplu va înnebuni şi expulzările furtunilor magnetic de o forţă ne mai văzută vor provoca planetei din spatele Soarelui pierderea stabilităţii cum s-a întâmplat la sfârşitul seccolului al XVII-lea şi începutul secolului al XVIII-lea şi poate se va ivi din spatele luminatorului ceresc. La acel moment evenimente capabile de a schimba lumea

vor avea loc. Cei care au supravegheat reconstrucţia sistemului solar după ciocnirea cu un asteroid cu 13.659 de ani în urmă vor acţiona pentru a stabiliza planeta şi îi vom vedea, probabil!

Totul va depinde de surprinderea şi intensitatea proceselor care au loc în sistemul energetic al Soarelui.

Ce veţi face cu ceea ce aţi învăţat este decizia voastră. Vă puteţi pregăti pentru aceste evenimente, schimbându-vă conştiinţa dumneavoastră şi pe voi înşivă, să încercaţi să stabiliţi în avans contact cu vecinii noştri din Sistemul Solar.

Reizbucnirea în activitatea solară care a început deja va avea un efect negativ asupra sănătăţii dumneavoastră, şi astfel aveţi nevoie să vă pregătiţi pentru ea de pe acum, prin consolidarea sistemului imunitar. Baghetele lui Horus şi piramidele ne vor ajuta să facem acest lucru.

Doar un pic mai mult şi oamenii vor începe să înţeleagă scopul lor adevărat şi apoi piramidele şi Baghetele lui Horus vor deveni o parte inseparabilă din viaţa noastră. Între timp, să recapitulăm cele mai importante lucruri despre piramide:

Piramida este:

(a) o puternică antenă cosmică;

b) un model în piatră al structurii energetice a fiinţei umane şi al universului, utilizând mecanismul energetic al acestuia;

(c) un generator foarte puternic de energii cosmice care operează pe diferite planuri.

Structurile energetice piramidale, a căror poziţionare ar trebui stabilită cu referire la calităţile energetice ale locaţiei (127), deschid următoarele posibilităţi:

1… Atingând fluxurile naturale ale energiei cosmice, organizarea şi stimularea proceselor evolutive în biosferă şi în conştiinţa umană.

2… Corectarea structurii energetice umane, făcând posibilă stimularea proceselor energice, biofizice şi fiziologice interne, care la rândul lor oferă posibilitatea de a descoperi şi de a activa resursele interioare ale psihicului uman, creşterea potenţialului psihic.

3… O influenţă pozitivă asupra sistemului imunitar şi nervos, care conduce la îmbunătăţirea lor. (128)

4. O îmbunătăţire a mediului energo-ecologic al omenirii, o creştere şi îmbunătăţirea a stării energetice la locaţia piramidei şi, ca urmare a răspândirii de structuri piramidale în întreaga lume, o reorganizare a structurii energetice a planetei în următorii 10–15 ani.

Va veni timpul când structurile piramidale energetice (129) vor putea să joace un rol decisiv în soarta noii generaţii, schimbând nivelul lor de conştientizare.

După o pauză de mai multe mii de ani, în toamna anului 2006, se lucrează la construirea unei piramide mari în Rusia. Construcţia şi posibilităţile pe care le va deschide vor marca începutul unei noi ere de construcţii de piramide pe Pământ. Pentru detalii consultaţi secţiunea „Proiectul Piramida” pe site-ul www.wands.ru.

APENDICE

Apendicele 1

Unul dintre motivele pentru plasarea unei planete în orbita Pământului în spatele Soarelui poate fi vizualizat şi explicat din poziţia de astăzi a conceptelor de mecanică cerească. Apariţia unei planete în doar această poziţie a fost dictată de mai mult decât de faptul că acest lucru a fost configuraţia cea mai bună, rezolvându-se problema instabilităţii din Sistemul Solar. Această alegere a fost direct dictată de faptul că Pământul a avut un complex de apărare antiasteroid construit de Netheru cu multe milenii în urmă.

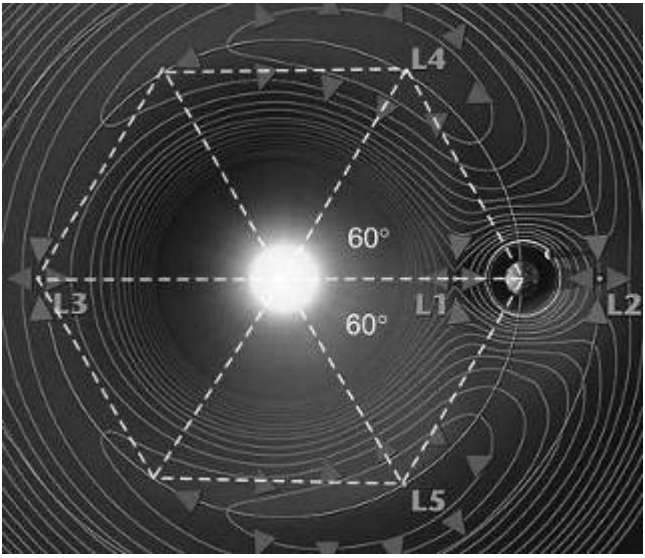

O analiză a stabilităţii sistemului Soare-Pământ ar trebui să înceapă cu o examinare a ceea ce sunt cunoscute ca „puncte Lagrange”. Să explicăm pe scurt ce sunt acestea. Un „punct Lagrange”, aşa cum este cunoscut, de asemenea, este un punct de gravitaţie egală. În astronomie termenul este utilizat pentru oscilaţii foarte mici ale unui satelit pe când acesta orbitează în jurul unui corp mai mare cosmic în limitele unei zone (de gravitaţie egală). Există două tipuri de puncte Lagrange: trigonale şi colineare.

Punctele Lagrange trigonale.

Fig. 145 Punctele Lagrange trigonale (L4 şi L5) în sistemul Soare-Pământ

În sistemul Soare-Pământ există două dintre ele (fig.145). Desenăm o linie dreaptă de la centrul Soarelui în centrul Pământului şi apoi o altă linie la un unghi de 60° într-un punct (L4) situat exact pe linia orbitei Pământului şi înainte de acesta în direcţia mişcării orbitale. Tragem o altă linie de la un punct (L5) situat la aceeaşi distanţă în spatele Pământului. Această configuraţie este obţinută prin

împărţirea circumferinţei orbitei Pământului în şase părţi egale şi indirect arată existenţa unei simetrii speciale (structură) în domeniul energiei din Sistemul Solar. Interesant, această aceiaşi structură hexagonală poate fi găsită în cristalele de cuarţ, în apă în anumite stări de agregare şi în câmpurile magnetice ale planetelor. Aruncaţi o privire la această imagine fascinantă luată de o sondă americană din spaţiu fotografiind Polul Nord al lui Jupiter (fig.146).

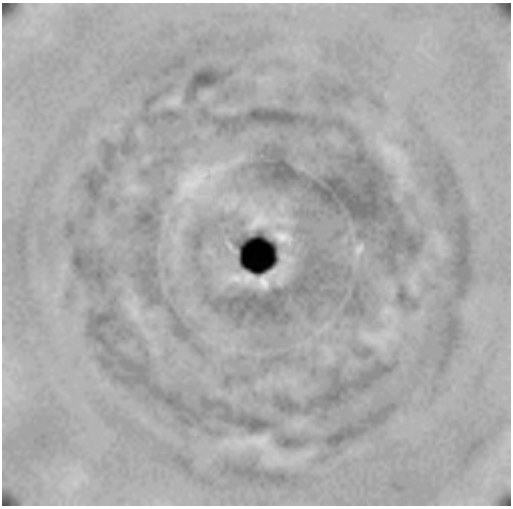

Fig. 146. Polul Nord al lui Jupiter.

Fotografia efectuată de NASA arată clar un pronunţat hexagon întunecat.

Fotografia înregistrează o foarte pronunţată formaţiune hexagonală (întunecată) de dimensiuni imense care, fără îndoială, este conectată cu câmpurile magnetice şi energetice din nucleul lui Jupiter. Ştim că fierul care alcătuieşte nucleul Pământului este la o temperatură aproape de punctul de topire şi sub extraordinara presiunea este dens „ambalat” în hexagoane cristaline. (105), Aceasta oferă un răspuns de ce nucleul Pământului este în rezonanţă cu structura hexagonală a cuarţului. Din

acelaşi motiv, atunci când apa ajunge la fierbere, protuberante hexagonale apar pe suprafaţa sa, şi fulgii de zăpadă au o structură practic hexagonală.

Toate aceste unităţi indică existenţa unui fel de principiu la baza micro – şi macro-structurilor cosmosului.

Punctele Lagrange trigonale sunt notabile pentru că orice obiect care intră în acele zone va fi într-o poziţie stabilă. Dacă am plasa ceva într-una din aceste zone, în faţa sau în spatele Pământului, şi apoi le-am da o accelerare iniţială, acesta vor rămâne acolo pentru totdeauna, mişcându-se cu aceeaşi viteză ca Pământul, pe când acesta orbitează în jurul Soarelui. La punctele Lagrange trigonale într-un cadru de timp astronomic are loc acumularea, condensarea şi compresia de praf din spaţiu şi alte materiale de construcţie interplanetare, din care în cele din urmă un nou corp ceresc se poate forma. Punctele Lagrange trigonale sunt zone cu proprietatea de stabilitate.

Puncte Lagrange colineare.

Există trei dintre acestea şi trăsătura lor caracteristică este poziţia instabilă a oricărui obiect care intră în ele. Două puncte în sistemul Soare-Pământ (L1 şi L2) sunt situate aproape de Pământ, în timp ce al treilea (L3) se află exact pe orbita Pământului, dar diametral opus, în spatele Soarelui (Fig. 147). Din aceasta rezultă că planeta care s-a mutat în spatele Soarelui în procesul de reorganizare a sistemului Solar este într-o poziţie instabilă. Consecinţele acestui lucru pot fi catastrofale. Dacă pentru unele motive de natură cosmică, Pământul este lovit de un corp destul de mare, aceasta ar putea face planeta din spatele Soarelui să-şi piardă stabilitatea orbitala, deoarece este situată într-un punct Lagrange instabil şi are o dependenţă de anumite oscilaţii ale masei Pământului şi energia de la Soare. Este important să se sublinieze că

Pământul este de asemenea la un punct Lagrange colinear instabil în ceea ce priveşte planeta din spatele Soarelui. Noi nu ar trebui să pierdem din vedere faptul că situaţia aparent fără speranţă privind stabilitatea planetei din spatele Soarelui, este, în realitate nu atât de fără speranţă, deoarece acesta este echilibrată pe o scară mai largă de masele sistemelor planetare ale lui Saturn şi Pământului (fig.169). Am menţionat deja că în sistemul Saturn orbita corespunzătoare cu cea a Pământului este ocupată de către doi sateliţi (Janus şi Epimeteu) care invizibil echilibrează Pământul şi „contra Pământul” din Sistemul Solar. Dar din moment ce această influenţă nu poate rezolva toate problemele, în special cele care apar brusc în punctele Lagrange colineare din Sistemul Solar, complexul de apărare anti-asteroid al Pământului acţionează ca şi corector de situaţii cu şansă şi non-şansă.

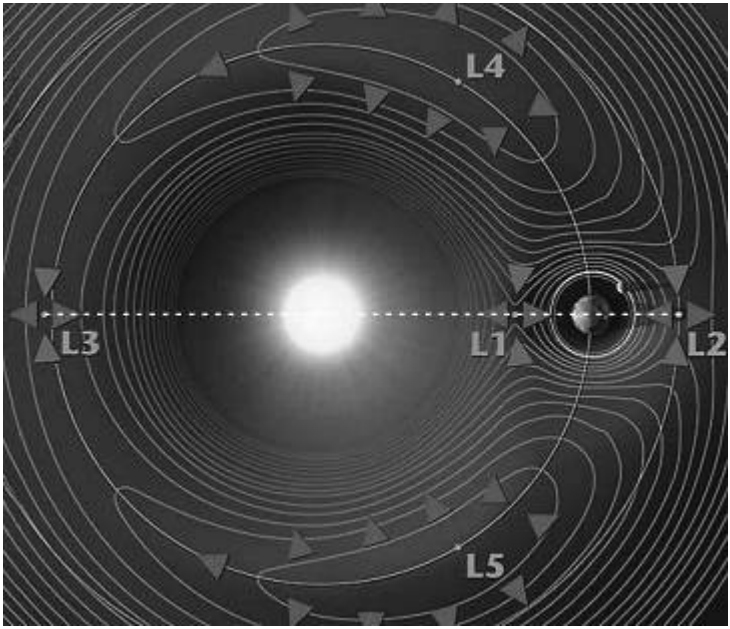

Fig. 147. Punctele Lagrange colineare L1, L2 şi L3

Pentru a corecta problemele care decurg din poziţia

instabilă a „contra Pământului”, unele „forţe” (nu Neferu) în mod constant monitorizează complexul de apărare anti-asteroid al Pământului, care este capabil să reflecteze asteroizi mari, care ar ameninţa stabilitatea orbitala a planetei din spatele Soarelui dacă ar lovi Pământul.

Dar acest lucru este argument suficient pe de o parte pentru a deduce unde ar putea fi masa” ascunsă” care influenţează multe procese care au loc în Sistemul Solar. Pe de altă parte, acesta este un nu mai puţin suficient argument pentru a înţelege că existenţa unui complex care rezolvă problema stabilităţii contra-Pământului a fost în timpul său un motiv greu ca să mute planeta în spatele Soarelui.

În plus, această poziţie îndepărtată (aproape 300 milioane de kilometri) plus lăţimea şi luminozitatea aurei Soarelui fac posibilă ascunderea planetei de ochii pământenilor într-un mod pe care nu l-au mai văzut sau să înţeleagă faptul existenţei sale.

În ciuda faptului că reprezentanţii ştiinţei moderne arată spre teoria punctelor Lagrange ca argument dovedind imposibilitatea ca o planetă să existe în spatele Soarelui, este în realitate un grav argument în favoarea contra-Pământului să fie situat exact acolo. Şi construirea unui complex de apărare anti-asteroid devine justifică nu numai pentru Pământ, dar şi pentru contra-Pământ. Pentru Neferu care s-au retras în spatele Soarelui, acest complex este vital pentru menţinerea stabilităţii orbitale a planetei lor.

Apendicele 2

TABEL DE CICLURI DE PATRU ANI

An	Eveniment
1901	
1905	Prima Revoluţie Rusă (nereuşită), războiul

1909	Relativ nesemnicativ
1913 (1914)	Primul război mondial
1917 (1918)	Revoluţiile din Februarie şi Octombrie, mondial, începutul războiului civil
1921	Sfârşitul războiului civil
1925	Represiunea clerului, noua politică econom
1929	Sfârşitul noii politici economice şi de lib Depresie
1933	Relativ nesemnificativ în Rusia, Stalin st Germania Hitler vine la putere
1937	Vârf al represiunilor staliniste
1941	Germania nazistă invadează Uniunea Sovie
1945	Sfârşitul celui de al doilea război mondial
1949	Prima bombă sovietică atomică testată
1953	Moartea lui Stalin
1957	Începutul dezgheţului lui Hruşciov. Lansare
1961	Vârful dezgheţării lui Hruşciov. Primul zbor
1965 (1964)	Sfârşitul reformelor lui Hruşciov şi la î Începutul războiului din Vietnam.
1969 (1968)	Trupele sovietice intră în Cehoslovacia
1973	Relativ nesemnificativ an pentru Rusia. Scandalul Watergate.
1977 (1979) *	Războiul din Afghanistan
1981 (1982)	Moartea lui Brejnev
1985 (1986)	Începutul perestroika
1989 (1990)	Începutul destrămării Imperiului sovietic, v Rusia
1993	Elţîn utilizează tancuri împotriva unui ostil
1997 (1998)	An relativ nesemnificativ

2001	11 Septembrie – atacurilor teroriste asup Afghanistan
2005 (2006)	Tragedia de la şcoala Beslan. „Revoluţii' instabilitate politică în Kirghizia şi Uzbekistan Franţa, Marea Britanie şi alte ţări, numere cresc sau artificiale, catastrofe aeriene, anomalii met cutremure şi tsunami-ul din Oceanul Indian israeliano-palestinian; izbucnirea războiului demonstraţii în Budapesta.

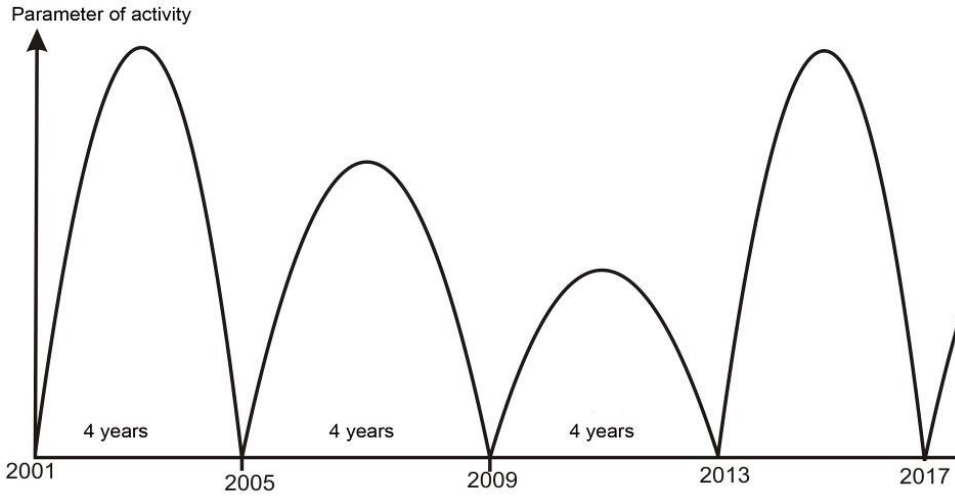

Fig. 148. Fazele de trei etape ale activităţii solare

Evenimente istorice se dezvoltă în cadrul ciclului de doisprezece ani într-un mod care le face obiectul unui efect de amortizare (fig.148). Adică, primul an al primei perioade de patru ani este de maxim. Începutul perioadei de patru ani a doua este mai puţin activă; începutul celei de a treia încă mai slab. Apoi vine un alt impuls puternic şi aşa mai departe. În acelaşi mod ciclurile de doisprezece ani sunt marcate cu un fel de eveniment epocal.

Tabel de cicluri de doisprezece ani

1905 Prima rev. nereuşită rusă. războiul ruso-japonez + 12 ani	**1909** An relativ insignifiant	**1** P
1917 Revoluţiile din Feb şi Oct Sfârşitul primului război mondial, începe războiul civil + 12 ani	**1921 (1922)** Sfârşitul războiului civil	**1** P noua p apogeu
1929 Sfârşitul noii politici economice şi liberalizarea Marea depresiune + 12 ani	**1933** An relativ insignifiant Hitler vine la putere Stalin crează dictatura	**1** A stalinis
1941 Ger invadează URSS + 12 ani	**1945** Sfârşitul războiului	**1** P rusă

1953 Moare Stalin	**1957** Dezgheţul lui Hrushchev Primul Sputnik	**1** A P C două
+ 12 ani **1965** Sfârşitul Hrushchev început era Breznev, începe războiul din Vietnam		
	1969	**1**
	Trupele ruse intra în	A
	Cehoslovacia	P
		S
	Stagnare sub Breznev	
+ 12 ani **1977 (1979) *** Război în Afghanistan		
	1981 Moare Breznev	**1** Î
+ 12 ani **1989**		
	1993 Elţîn foloseşte tancuri Împotriva Sovietului	**1** A C ia c

+ 12 ani	
2001	**2005** (toamna 2006) **2009**
11 Sept Atacuri teroriste asupra Americii, război În Afghanistan	Tragedia scoala Beslan, Rev Georgia şi Ukraina, instabili În Uzbekistan. Acte terroriste

— Multe evenimente care alcătuiesc istoria umană sunt o reflectare indirectă a proceselor speciale energetice ciclice.

Creşterile în activitatea energetică sunt un factor de stimulare subtil care afectează fiecare fiinţă umană şi, prin urmare, umanitatea ca un întreg, îndreptându-ne la cursuri de acţiune care determină dinamica proceselor istorice. Pe linia formei materiale, aceste fenomene îndreaptă umanitatea spre acţiuni care determină rezultatul proceselor istorice. Cu toate acestea, deoarece „bunul simţ” câştigă uneori o mână împotriva emoţiilor, poate exista o schimbare temporală în unele anumite evenimente istorice, sau ceva care ar trebui să aibă loc nu mai se întâmpla. Pentru acest motiv în prima fază a unui ciclu de doisprezece ani care ar trebui să fie marcată de evenimente majore, suntem martorii ocazionali a schimbării cu un an sau doi, sau într-adevăr anul devine nesemnificativ.

În secolul trecut, 1977 oferă un astfel de exemplu.

CICLURILE DE OPT ANI ÎN VIAŢA POLITICĂ A RUSIEI

(Cicluri de opt-doisprezece ani)

1905 – 1917 Faza activă a mişcării revoluţionare din Rusia, primul război mondial, sfârşitul imperiului ţarist

1917 – 1929 Războiul Civil şi Noua politică economică

1929 – 1941 Stalin îşi consolidează puterea

1941 – 1953 Al doilea război mondial, crearea unui imperiu sovietic

1953 – 1965 Era Hruşciov

1965 – 1977 Stagnare

1977 – 1989 Perioadă de stagnare târzie, criza sistemului, perestroika, începutul destrămării Uniunii Sovietice

1989 – 2001 Ultimii ani ai Imperiului, perioada post-sovietica, reforme

1905	1909	1913 (1914)
1921	1925	1929
1937	1941	1945
1953	1957	1961
1969	1973	1977 (1979)
1985 (1986)	1989 (1990)	1993
2001	2005	

Anii neumbriţi ani au fost relativ nesemnificativi, adică ani fără cataclisme, catastrofe sau modificări ale cursul politic (pentru Rusia).

Pentru comparaţie cu cele de mai sus, de asemenea, oferim un grafic de activitate a petelor solare în August în fiecare an, pentru că activitatea solară, de asemenea, urmează un ciclu de patru ani (Fig. 149).

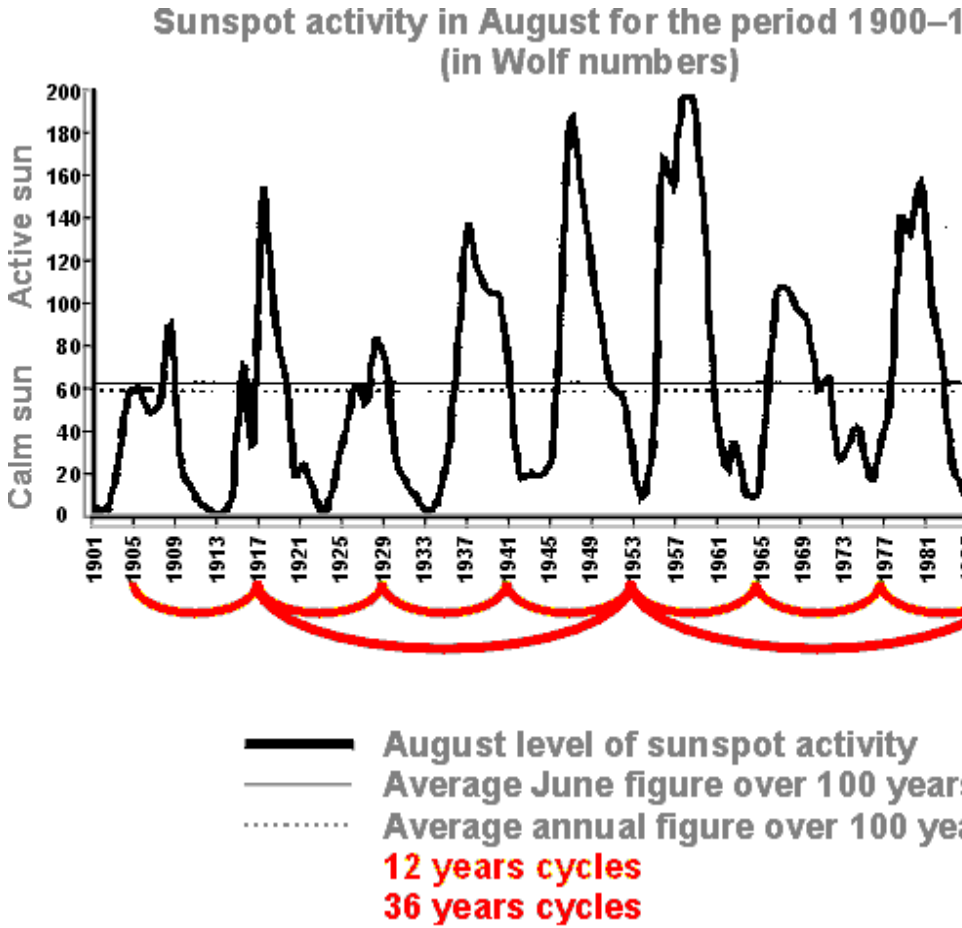

Fig. 149

Apendicele 3

(Publicat prima oară în cartea Baghetele lui Horus în 1997)

În toamna anului 1997, parţial datorită cometei care trecea, parţial datorită faptului că şi câmpul electromagnetic al Pământului este în creştere şi va continua să crească, mai multe evenimente neplăcute aşteaptă planeta noastră. Creşterea de intensitate electromagnetică care în Pacific face să crească curentul

El Niño, un fenomen pe care oamenii noştri de ştiinţă nu sunt în măsură să-l explice complet, este, de asemenea, legată de o descărcare de energie din nucleul Pământului (130) şi decalajului axei magnetice a lui. Aceasta este agravată de un factor extern, cosmic. Câmpul electromagnetic începe să rezoneze cu procese (radiaţii) care au loc în spaţiu. Prin urmare, faza finală de existenţă relativ scurtă a acestui curent este de regulă marcată de evenimente neplăcute, cum ar fi inundaţii şi tsunami-uri.

Grupuri etnice care trăiesc în regiuni speciale îşi vor pierde imunitatea la viruşi individuali datorită schimbării de intensitate a câmpului electromagnetic al Pământului. Adică, boli care anterior treceau relativ uşor, ar putea deveni problematice, chiar fatale, ne mai vorbind de boli grave. Pentru cei cu o predispoziţie la cancer, sunt mai multe şanse de a dezvolta boala în acest an decât în ultimul doar din cauza modificărilor în câmpul electromagnetic.

Intensitatea electromagnetică mai mare creează condiţiile favorabile pentru dezvoltarea de viruşi şi bacterii care vor face mutaţii. Poate că în acest an omenirea va întâlni noi forme de sindrom imuno-deficitar de la animale care vor afecta mamiferele şi omul. Pentru a fi mai precişi, unele forme de sindrom de la mamifere vor afecta omul de asemenea.

Influenţa factorilor cosmici menţionaţi mai sus vor avea un efect destul de vătămător asupra omenirii. Începând să rezoneze cu fluxurile energetice care provin din spaţiu, câmpul electromagnetic al Pământului cu intensitatea sa crescută va începe să interacţioneze rezonator cu instalaţiile energetice antice care există pe planetă (printre ele piramida lui Khufu). Aceasta va face ca anumite abateri să fie observate în psihicul uman.

De unul singur fluxul energetic care provine din cosmos nu ar produce niciun efect. Nu este nici pozitiv sau nici negativ (energie scalara) încărcat în măsura în care

fiinţa umană este în cauză-doar face pur şi simplu o persoană să facă ceva. Este un fel de stimulator de activitate. Calităţile de bază ale unei persoane încep să iasă la suprafaţă, înclinaţiile adânc ascunse care se află în centrul naturii sale. Modul în care se exprimă este decis de persoana însăşi.

Ca o regulă omenirea merge în jos pe calea celei mai mici rezistenţe. Un nivel scăzut de conştiinţă, lipsa unui anumit grad de spiritualitate plus agresivitatea duc la probleme care fac ca oamenii să se poarte ca şi câinii în comunitate – război şi agresiune. Conflictele dau în clocot, lumea este afectată de acte de terorism, şi aşa mai departe.

Manifestarea acestor proprietăţi duce la factorul fizic care acţionează pe cel uman, care, ca o regulă, cauzează catastrofe modelate de starea psihofizică a unei persoane. Vor fi dezastrele naturale şi artificiale. Cataclismele naturale vor fi asociate cu bazinul Pacificului (datorită proximităţii planului focal al hiperboloidului de rotaţie generat de axele magnetice ale Pământului) – Orientul îndepărtat, America Latină şi o parte din coasta de vest a U.S… Acest factor a cauzat cel mai probabil izbucnirea atipică de pneumonie în China, a cărui apariţie a fost legată de consumul de carne de pisică de către cei care suferă de această boală gravă respiratorie.

Cataclisme datorate factorului uman (războaie, terorism) vor avea loc pe tot globul. Aceşti factori vor opera peste un an, până în toamna anului al doilea al ciclului de patru ani, uneori chiar mai mult la începutul ciclului de doisprezece ani.

Un rol deosebit în toate cele care au loc va fi jucat de marea piramidă şi instalaţiile energetice de origine artificială. Ele vor servi în parte ca rezonatoare (amplificatoare) pentru aceste procese. Persoanele care suferă de cancer sau cei cu o predispoziţie pentru boala în cauză ar trebui să evite vizitarea piramidei lui Khufu în

timpul acestor perioade. (131) Altfel, procese impredictibile pot fi pornite. Noi toţi avem o predispoziţie la cancer, dar dacă cineva se balansează pe marginea prăpastiei, este mai bine să nu ispitiţi soarta.

Modificările în câmpul magnetic al Pământului cauzate o dată la patru ani de influenţa gravitaţională a masei ascunse a contra-Pământului (conform Philolaos) şi a mareelor periodice în activitatea solară au afectat şi vor continua să afecteze în mod specific toate fiinţele vii de pe Pământ. Astfel ca urmare a vârfurilor din 2001 şi 2005, perioadele următoare de activitate sporită vor veni în 2009 şi 2013. Toate avertismentele menţionate mai sus se aplică de la sfârşitul anului precedent la al doilea an în noul ciclu de patru ani.

Apendicele 4

Extras din cartea *Reflecţii despre ştiinţa anticilor*. [39].

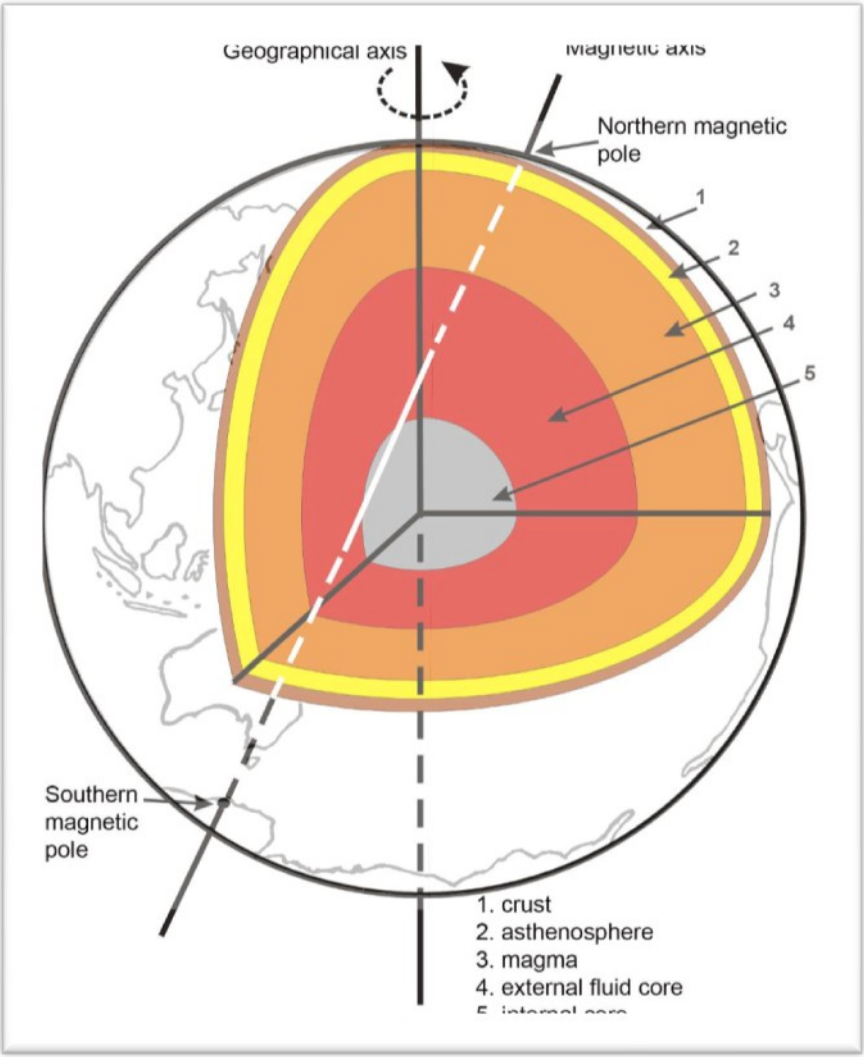

«Majoritatea autorilor care au scris despre geofizică cred că planeta noastră are un nucleu de nichel-fier solid cu o rază în jurul a 1.270 kilometri, în jurul căreia sunt: nucleul exterior topit cu o rază de circa 3500 de kilometri, apoi mantaua inferioară, mantaua superioară, astenosfera şi litosfera. Dacă acceptăm că centrul geometric al planetei şi centrul de gravitaţie coincid, nucleul ar trebui să fie în zona unde planul ecuatorului este intersectat de

axa geografică. Dar este practic evident că axa magnetică doar trece prin nucleul exterior topit, fără să atingă nucleul solid interior, aşa cum este indicat în fig.150.

Fig. 150. Amplasarea axelor, magneticăşi geografică ale Pământului.

„Avem axe care se intersectează şi care nu se intersectează!

„Mai mult de atât, în cursul rotaţiei zilnice, axa magnetică descrie o suprafaţă geometrică complexă în jurul axei geografice, în timp ce nu trece prin centrul geometric al planetei, nici prin centrul său de gravitaţie. Acest lucru este ilustrat în fig.151.

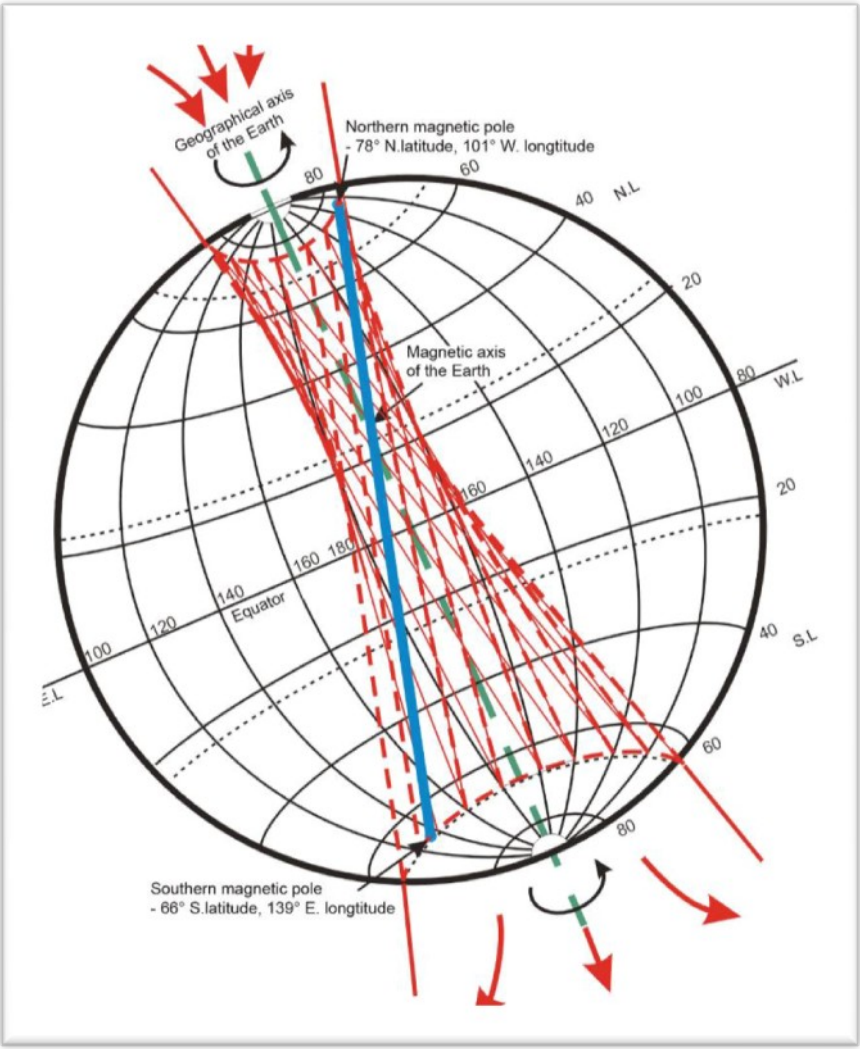

Fig. 151 Mişcarea diurnă a axei magnetice a Pământului.

Coordonatele Polului Nord magnetic şi Sud în 1998.

„Rezultatul este o suprafaţă de hiperboloid cu o curbură negativă. Matematicienii denumesc o astfel de formă o suprafaţă Lobacevski. Se crede că suprafeţele spaţiale de acest fel sunt produse în tranziţii non-

staţionare la nivel de interacţiune atomică. În cazul de faţă, avem un macro-nivel de dimensiunea unei planete. Formând această construcţie este evident că planul focal, „talia” – locul cel mai îngust la care suprafaţa hiperboloidului vine cel mai aproape de axa geografică-se află în emisfera de Nord, la o latitudine de 25°–30°. Doar aceasta, indică faptul că toate anomaliile asociate cu celebra paralelă de 30° sunt departe de a fi întâmplătoare. Diametrul calculat de geometrie al „taliei” este de aproximativ 1.600 de kilometri.

„Axa magnetică este linia de intensitate maximă a câmpului magnetic. În interiorul hiperboloidului toate faldurile (cutele) sunt duplicate într-un pachet, cum ar fi. Intensitatea maximă a „pachetului” apare în zona planului focal al hiperboloidului. Există o dublă asimetrie izbitoare în această suprafaţă – pe de o parte, acesta este deplasat spre interiorul Pământului spre Oceanul Pacific; pe de altă parte, planul său focal este deplasat spre nord cu 25–30 °. Cei doi poli formează deschiderile hiperboloidului la o scară care poate fi judecată după latitudinea la care hiperboloidul face contact cu suprafaţa. În emisfera de Nord este de 78° N, deoarece unghiul de răspândire este aproximativ de 24° (12 x 2), în timp ce în partea de Sud este de 66° S şi unghiul de răspândire este de aproximativ 48° (24 2). Având în vedere aceste proporţii relative, se poate imagina cât de mult mai dens este fluxul pe partea de Nord.

Prin acesta, Pământul primeşte întreaga gamă a fluxului cosmic, inclusiv fluxul de magnetism. De obicei atunci când câmpul magnetic planetar este examinat în literatura de specialitate, nu se ţine cont de faptul că este doar o componentă mică din toate aceste energii a fluxurilor şi câmpurilor care sunt absorbite de Pământ prin deschiderile polare. Noi vom vorbi despre câmpul magnetic, deoarece câmpul magnetic şi electric pot fi măsurate, în timp ce alte fluxuri şi câmpuri nu pot. După

toate probabilităţile, chiar nu avem niciun indiciu despre existenţa şi natura majorităţii acestor câmpuri şi fluxuri. Se crede că şi câmpul magnetic cosmic poate fi purtător de memorie, chiar şi la un nivel genetic. După toate aparenţele planeta noastră este construită atât de raţional încât propriile câmpuri şi energii ale Pământului în cadrul deschiderii polare de Nord sunt minime şi nu sunt un obstacol pentru fluxurile externe, indiferent de natura lor. Un mecanism de consum minim este în mod clar la muncă aici. Probabil, un schimb de informaţii are loc când Pământul interacţionează cu fluxurile pe care le primeşte de la nord. Putem discuta aceste concepte ca „informaţii” şi „câmp informaţional”; dar există schimbul de informaţii şi informaţia este posibil să fie transmisă instantaneu pe orice distanţă – ceea ce este ceva ce fizicienii recunosc. De exemplu, când în 1994 cometa Shoemaker-Levy s-a rupt în bucăţi şi a bombardat Jupiter, creşterea în câmpul electromagnetic al Pământului s-a înregistrat instantaneu! [39].

De dragul dreptăţii, trebuie notat că polii magnetici ai planetei sunt în mod constant în mişcare la o viteză de aproximativ zece kilometri pe oră. Planeta este un sistem dinamic autoconstruit care se află în interacţiune constantă cu factorii externi cosmici. Viaţa planetei, ca un organism viu, concordă într-un anumit sens cu aceleaşi principii ca un organism viu biologic, printre care principiul pulsaţiei. Revăzând datele despre coordonatele polilor magnetici în ultimii 100 de ani este evident că hiperboloidul de rotaţie este în continuă schimbare a configurării sale. Deschiderile sale polare se extind şi se contractă alternativ. În ciuda faptului că informaţiile precise despre amplasarea polilor magnetici au fost întotdeauna informaţii clasificate, informaţii şi fotografii foarte importante au fost publicate în periodicul rus „Vokrug Sveta” în 2004, oferind coordonatele exacte. În momentul când staţia Vostok a fost stabilită la Polul Sud

geomagnetic (pe 16 decembrie 1957) coordonatele sale au fost: 78° 28 S şi 106° 52 longitudine E (fig.152).

Acest lucru face posibil să vedem cu certitudine că pulsaţia hiperboloidului de rotaţie este conectată cu ciclurile de 4 şi 12 ani.

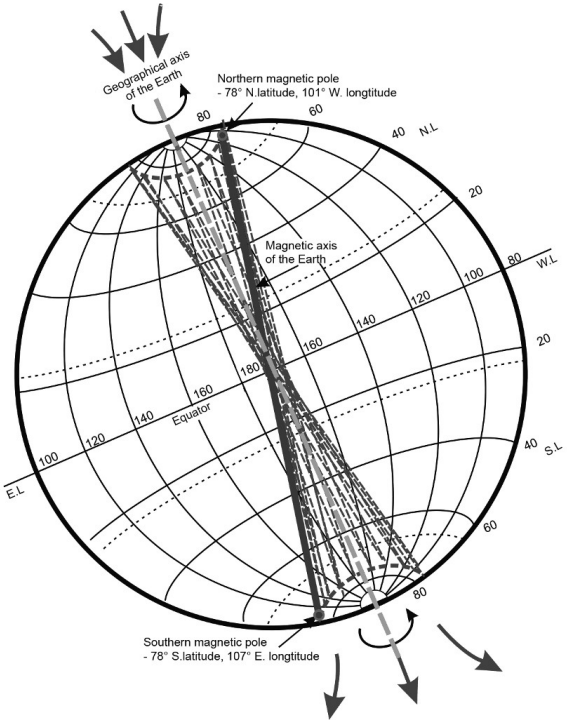

Fig. 152. Coordonatele polului Sud magnetic pe 16 decembrie 1957

Apendicele 5
Academia medicală de stat Perm

CONCLUZIE

Despre eficacitatea utilizării „apei energetice” structurată de cristale de cuarţ.

Un experiment a fost efectuat pentru a examina efectul „apei energetice” (EW) obţinute prin plasarea varietăţilor de cristale de cuarţ în apă fiartă. Erau folosite următoarele tipuri de dioxid de siliciu: clar, rose, fumuriu, o varitate de porţelan opalescent – cacholong şi o varietate criptocristalină – calcedonie portocalie (cornelian).

Pentru experiment, a fost folosită plasma sanguină obţinută de la persoane sănătoase şi pacienţii cu cardiopatie ischemică, diabet zaharat şi hepatite cronice persistente. Picături de EW au fost introduse în picături de ser, apoi eşantioanele au fost uscate în condiţii controlate şi examinate la microscop.

Cifrele de mai jos arată cristalogramele iniţiale a unui individ sănătos şi a pacienţilor, şi cele obţinute după adăugarea de EW. Aşa cum poate fi văzut de la datele furnizate, plasma sanguină a persoanelor sănătoase diferă puternic de cea a persoanelor care suferă de boală. După adăugarea EW cristalograma s-a schimbat radical. Plasma sanguină a unei persoane sănătoase prezintă cristale cu un model ca şi cel de pe o fereastră îngheţată (dendrites). După introducerea picăturilor de EW în serul pacienţilor, s-a schimbat, de asemenea, şi structura sa, devenind aproape de modelul observat pentru un individ sănătos. Cristale de dendrită au apărut în el de asemenea.

REZUMAT:

Apa energetică îmbunătăţeşte structura plasmei sanguine a persoanelor sănătoase şi bolnave. Efectul descoperit, probabil, poate fi interpretat după cum urmează: cuarţul este unul din soiurile de minerale foarte frecvente în natură (până la 76%). Acesta este un un rezonator piezoelectric superb cu ajutorul căruia este posibil de a transforma oscilaţiile electrice de înaltă

frecvenţă (piezo-efect până la 50.000 kHz). În plus, cuarţul produce ultrasunete şi, de asemenea, reacţionează cordial la radiaţiile infraroşii tipice ale sistemelor biologice vii.

Plasma sanguină este un coloid biologic complex care constă din 90% apă. Restul de 10% constă din proteine globulare şi incluziuni de cristale lichide (grăsimi, colesterol, trigliceride) care reacţionează la curenţii de înaltă frecvenţă şi la radiaţiile infraroşii. Reţeaua cristalină a cuarţului este hexagonală; apa, de asemenea, are o cristalizare cu şase fete, în timp ce proteinele sunt un fel de „cristal aperiodic”. Introducerea unor picături de EW în plasma sanguină este însoţită de o îmbunătăţire în structura sa, care poate fi explicată de efectul frecvenţelor de rezonanţă. Se observă regenerarea structurală a plasmei sanguine a unui individ bolnav. Rezultă că ingerarea regulată de EW încurajează normalizarea proceselor metabolice în astfel de sisteme biologice ca plasma sanguină umană. Astfel utilizarea EW este recomandabilă pentru ambele scopuri, profilactic şi terapeutic.

CRISTALOGRAME ALE PLASMEI SANGUINE DE LA PERSOANE SĂNĂTOASE ŞI BOLNAVE

Efectul „apei energetice” asupra plasmei sanguine. Magnificare de 240 de ori.

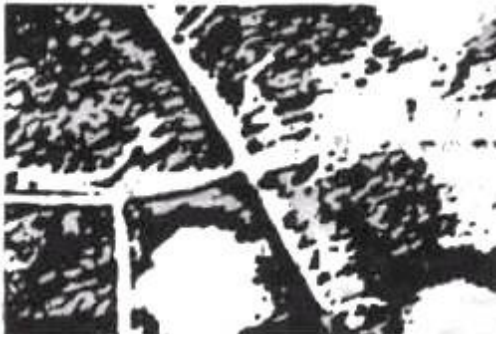

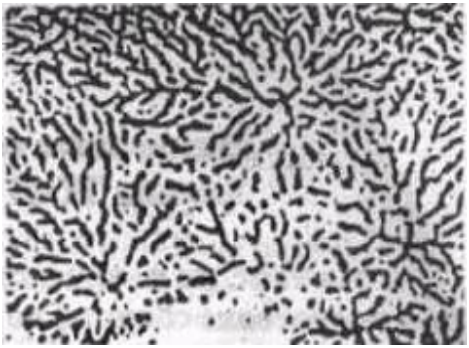

Fig. 153 FIG.154

Plasma sanguină a unei persoane sănătoase Adăugarea de „apă energetică” plasmei sanguine a unei persoane sănătoase

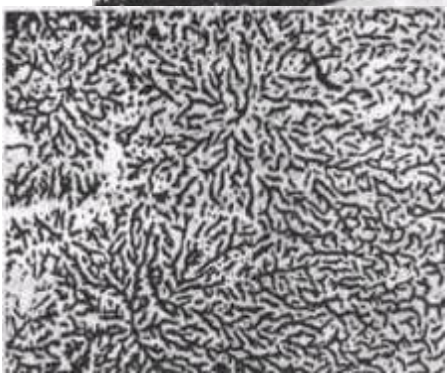

Fig. 155 Fig. 156

Plasma sanguină a cuiva cu cardiopatie ischemică Adăugarea de „apă energetică” în plasma sanguină a cuiva cu cardiopatie ischemică

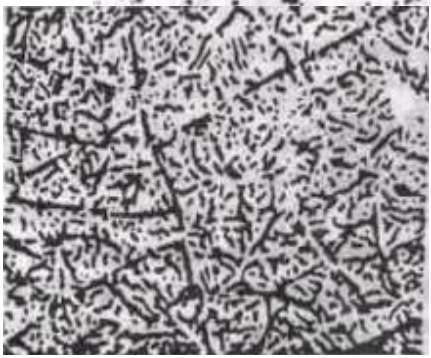

Fig. 157 Fig. 158

Plasma sanguină a unui diabetic Adăugarea de „apă energetică” plasmei sanguine a unui diabetic

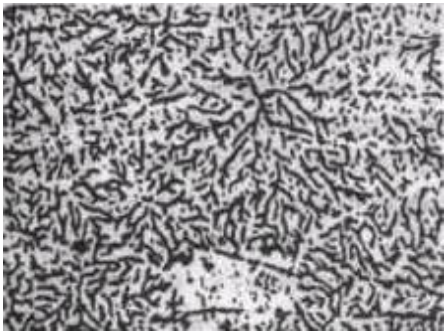

Fig. 159 Fig. 160

Plasma sanguină a unui suferind Adăugarea de „apă energetică” plasmei de hepatită cronică sanguine a unui suferind de hepatită cronică

Apendicele 6

Institutul de cercetare a vaccinurilor Menchikov al Academiei de Ştiinţe medicale ruse, şef laborator N.B. Yegorova Ph. D.

Am studiat influenţa expunerii organismelor vii în piramidă asupra reacţiilor organismului la infecţii.

Studiul a fost efectuat pe o infecţie model a şoarecilor cauzată de o bacterie numită salmonella typhi murium, tulpina 415. Şoarecii albi, non-genealogici cântărind 12–14 grame au fost expuşi în piramidă pentru diferite lungimi de timp şi numere diferite de ori. După câteva zile şoarecii au fost infectaţi peritoneal folosind patru doze de salmonella typhi murium, în creştere cu un factor de 10 la 10.000 celule microbiene. Un grup de control din acelaşi lot a fost infectat cu aceleaşi dozele de cultură, dar nu este expus în piramidă.

S-a stabilit cu încredere că rata de supravieţuire a şoarecilor expuşi în piramidă este considerabil mai mare decât pentru grupul de control. La doze mai mici, 60% dintre şoarecii expuşi în piramidă au supravieţuit,

împotriva a 7% în grupul de control. La doze mai mari cifrele corespunzătoare au fost 30% şi 3%.

Concluzie: timpul petrecut de şoareci în piramidă a promovat substanţial rezistenţa sporită la ulterioarele infecţii cu salmonella typhi murium. Cu alte cuvinte, este posibil să vorbim despre un puternic efect imuno-modulator al reactivităţii non-specifice a organismului animalelor.

O imagine similară a fost observată când şoarecii au fost injectaţi cu diverse efecte cancerigene. Şoarecii în grupul experimental au băut apa expusă în piramidă; lotul martor a băut apă normală.

Rezultatul: probabilitatea tumorilor în curs de dezvoltare în grupul de control a fost de mai multe ori mai mare decât pentru animalele care au băut apa expusă în piramidă.

Apendicele 7

Institutul de cercetări ştiinţifice *Graphite*, membru corespondent al Academiei de Ştiinţe ruse, profesorul V.I. Kostikov, Dr. Katasonov A.S.:

Am explorat influenţa efectului câmpului piramidei asupra rezistenţei electrice a materialelor de carbon. Obiectul de cercetare a fost carbon pirolitic obţinut prin precipitarea produselor de metan pe o linie de grafit, la o temperatură de – 2100C. Erau efectuate măsurători prin metoda sondei cu patru probe pe curent continuu în condiţii normale. Dimensiunea foii a fost – 25 x 10 x 1 mm; distanţa dintre contatele potenţiale – 3 mm. Măsurarea curentă a avut o densitate de – 1500 mA/cm². Înainte de expunerea în piramidă rezistenţa electrică a fost măsurată la – 5–7µohm (micro ohms) / m. După expunerea la piramidă de 24 de ore rezistenţa aproximativ s-a dublat. Aceste modificări sunt anormale pentru pirocarbon. Chiar bombardamentul neutronic cu aproximativ 1019

neutroni/cm² nu produce modificări de mai mult de 5%.

Cu timpul, modificările care au loc în rezistenţa electrică au variat de la + 100% la-100%, după o curbă de sine. În plus, am descoperit o reducere a rezistenţei electrice a semiconductoarelor de siliciu cu puritate de 105 O/cm² la O 104/cm² şi o pierdere de superconductivitate la temperaturi înalte în probe după expunerea în piramidă.

Apendicele 8

Academician S.M. Klimenko al Academiei de Ştiinţe medicale ruse, N.N. Nosik doctor (ştiinţe medicale), D.N. Nosik doctor (ştiinţe medicale)

a) Am efectuat un studiu despre efectul câmpului de piramidă pe celule umane limfoblastice acute. Sursa câmpului de piramidă a fost apa care a fost expusă în piramidă şi apoi utilizată pentru a produce o soluţie de substanţe nutritive. Viabilitatea celulelor a fost determinată de colorarea cu tripan albastru 0, 4% (Serva, Germania) şi MTT (Sigma, SUA) cu spectrofotometrie cu absorbţie a colorantului vital. Încă din a zecea zi a experimentului a început o creştere (de câteva ori) notabilă a numărului de celule şi procentul de celule viabile în proba tratată faţă de cea de control.

Datele au fost obţinute pe efectul stimulativ al un mediu nutritiv pregătit cu apă expusă într-o piramidă privind viabilitatea şi proliferarea celulelor umane. S-a găsit o creştere a duratei viabilităţii peste cea de control. De exemplu, în ziua 11 aceste cifre au fost de 1, 2 milioane/ml şi 52% respectiv pentru control şi 1, 4 milioane/ml şi 88% pentru experiment; ziua 21 de 0.05 milioane /ml şi 2% pentru control şi 0, 3 milioane/ml şi 49% pentru experiment.

b) În acelaşi loc am efectuat un studiu despre efectul câmpului de piramidă asupra activităţii antivirale a

imunoglobulinei. Obiectul de studiu a fost venoglobulina – imunoglobulină umană polivalentă pentru injectare intravenoasă. Studiul a fost efectuat pe o cultură de celule umane diploide fibroblaste. Era folosit pentru a determina activitatea antivirală a imunoglobulinei, virusul care cauzează encefalomiocardita (CEM) la şoareci. Activitatea antivirală a preparatului a fost determinată de capacitatea sa de a proteja celulele umane la acţiunea citopatică a virusului.

Venoglobulina a fost dizolvată în apă distilată în conformitate cu instrucţiunile pentru o concentraţie de 50 µg/ml. În studiu preparatul a fost testat la două concentraţii: 50 µg/ml şi 0, 5 µg / ml. Cantităţile cotă de venoglobulină în ambele concentraţii au fost expuse în piramidă.

Venoglobulina a fost introdusă în culturile celulare, cu 24 de ore înainte ca acestea să fie infectate cu un virus. Virusul EMC se reproduce bine în culturile diploide de fibroblaste umane, produce un efect citopatic pronunţat. Titrul virusului infecţios a ajuns la 5.0 lg CPD50. Venoglobulina la o concentraţie de 50 µg/mi-a inhibat semnificativ reproducerea virusului şi titrului sau doar a ajuns la 2.0 lg TCPD50 (un factor de inhibiţie de 3.0 lg). Cu concentraţia preparatului redusă de 100 ori, un efect protector nu a putut fi detectat.

Atunci când preparate din venoglobulină de aceleaşi concentraţii care au fost expuse în piramidă s-au folosit a fost observată o imagine diferită. În acest caz, preparatele la o concentraţie de 50 µg/ml au inhibat reproducerea virusului EMC de 4.0 lg. Cel mai important, totuşi, a fost că preparatele la o concentraţie de 0, 5 µg/ml au avut acelaşi efect inhibitor. Astfel, venoglobulina la o concentraţie de 0, 5 µg/ml, care nu a avut niciun efect protector asupra celulelor, după petrecerea timpului în piramidă a posedat un efect mai pronunţat inhibitor decât un preparat de 100 de ori mai concentrat.

În continuare diluat, cu concentraţiile 0.005 µg/ml şi 0.00005 µg/ml cu expunere ulterioară în piramidă, venoglobulina a afişat un efect pronunţat anti-viral – în care titrul virusului EMC atins numai 1, 0 lg TCPD50. Activitatea anti-virală a venoglobulinei practic a încetat să depindă de concentraţia acestuia.

Apendicele 9

Profesor V.A. Makarov, Centrul de cercetări hematologice al Academiei de Ştiinţe medicale ruse.

În scopul de a studia influenţa apei expuse în piramidă în sistemul coagulant al sângelui am efectuat un studiu al influenţei acestei substanţe asupra anumitor parametri coagulatori in vitro folosind sângele donatorului, precum şi plasmă umană normală standard şi patologic (nivel redus de factori de coagulare) şi plasmă umană patologica deficitară cu factorului VIII. În afară de asta am realizat un studiu de apă de piramidă in vivo, într-un experiment cu iepuri.

Sângele donatorului a fost obţinut prin punctarea venei cubitale şi s-a stabilizat cu 3, 8% soluţie de citrat de sodiu (Merck, Germania) într-un raport de 9: 1. Probe de sânge pentru evaluarea parametrilor coagulatori au fost luate din vena marginală a urechilor iepurilor folosind metoda de picătură libera. Pentru a obţine plasmă bogată în trombocite de sânge a fost centrifugată 10 minute la 1.000 rot / min, după care stratul superior de plasmă a fost transferat într-o altă eprubetă şi restul a fost centrifugat din nou timp de 20 minute la 3.000 turaţii/min pentru a obţine trombocite libere de plasmă.

La una din etape a fost făcut un studiu despre posibilele schimbări în sistemul coagulator al iepurilor in vivo dacă apa lor obişnuită potabilă a fost înlocuită de apă expusă în piramidă. Experimentele au fost efectuate timp de 14 zile. Sânge a fost luat de la iepuri înainte ca ei să

începă să bea apă din piramidă, şi, de asemenea, 7 – 14 zile în experiment. Numărul de trombocite a fost determinat prin metoda optica propusa de B. Walkowiak. Un eşantion de plasmă bogată a fost dizolvată în de zece ori suma unui tampon de fosfat molar 0,01 –, conţinând 0.14 moli Nall (pH-ului

7.3) şi densitatea a fost măsurată în farfurii din plastic la A800 împotriva unei plasme slab diluate în acelaşi mod. Cantitatea de trombocite înainte de introducerea de apă din piramidă a fost luată ca 100%. În ziua a 7-a a experimentului cantitatea a crescut cu 129±10% şi în a paisprezecea zi la 167±18%. O reducere în timpul protrombină şi o creştere a numărului de trombocite a fost stabilit în mod fiabil.

Profesor A.G. Antonov, şeful Departamentului de îngrijire intensivă neo-natală, Centrul de cercetări obstetrico-ginecologice, (Academia de Ştiinţe medicale rusă).

Am studiat influenţa soluţiei de 40% glucoză dată intern şi apă distilată aplicată extern după ce ambele au fost expuse în piramidă. Pacienţii au fost copii nou-născuţi cu patologii grave. O evaluare obiectivă a fost furnizată de o analiză a indicelui stării imediate, care reflectă starea sistemului simpato-suprarenal al pacientului. Erau analizate datele a 20 de pacienţi. În toate cazurile, chiar şi la pacienţii cu indicii foarte scăzuţi aproape de zero, după administrarea a 1 ml de soluţie de 40% glucoză ÎŞI a crescut substanţial, practic la nivelurile normale. Acelaşi lucru s-a întâmplat după aplicarea externă a 1 ml de apă care a fost expus în piramidă.

Apendicele 10

Academia Rusă de Ştiinţe, Institutul de biofizică teoretică şi experimentală

CONCLUZIE

Pentru perioade între 3 şi 21 zile o soluţie 10% de sare de masă care a fost expusă într-o piramidă de 22 metri a fost adăugată la apa potabilă a şoarecilor şi de trei ori pe săptămână animalele au fost cufundate în aceeaşi soluţie. Un grup de control de şoareci a fost muiat în apă normală şi li s-a dat să bea o soluţie de 10 % sare, care nu a fost expusă în piramidă. Este important să reţineţi că acest experiment a angajat principiul de control orb: personalul de laborator care evalua starea şoarecilor nu ştiau care grup i-a fost dat apă din piramidă şi care obişnuită. A apărut că soluţia de la piramidă reduce considerabil efectul de stres. Indicatorul acestui lucru a fost cantitatea de limfocite în timus, care este cunoscut că scade brusc cu stresul. Şoarecii care au băut apa sărată din piramidă şi au fost cufundaţi în ea nu au arătat aproape niciun semn de stres.

Apendicele 11

Institutul Electrotehnic al tuturor ruşilor (Lenin)

A fost realizată o evaluare a efectului câmpului de piramidă pe un câmp electric cu o distanţă mare între o tijă şi o suprafaţă sub un impuls pozitiv polarizat de tensiune de 250/2500 µs.

Organizarea de bază a utilizat o distanţă între electrozi de 5.0 metri.

Configuraţia experimentală a fost la fel, cu excepţia faptului că plasate pe suprafaţă au fost 7 bucăţi de granit, fiecare cântărind 100 de grame, care au fost expuse în piramidă şi au fost plasate pe suprafaţă în jurul perimetrului unui cerc de 1 metru diametru cu centrul său la 0, 5 metri de centrul suprafeţei.

Impulsuri de 100 volţi au fost aplicate la fiecare dintre setupuri. Erau înregistrate traiectoriile

descărcărilor şi a punctelor de deteriorare de impact. Pe baza rezultatelor a fost produs un plan al punctelor de impact. Tensiunea de descărcare pe tot parcursul experimentelor a fost aproximativ de 1400 kv.

Ca rezultat al studiului, s-a stabilit mai fiabil că numărul punctelor de impact în interiorul cercului în setup-ul de bază a fost de 5 ori mai mare decât în configuraţia experimentală.

Concluzie: figura formată din bucăţi de piatră expuse în piramidă are puternice proprietăţi în protejarea suprafeţei din interiorul lor împotriva deteriorării descărcărilor electrice.

NOTE DE SUBSOL

1. În acele vremuri îndepărtate Strâmtoarea Gibraltar nu exista. În locul său era un istm de pământ. (Fig. 161). Istoria a păstrat trimiterile despre un baraj larg construit acolo, de către cine sau când nu este

cunoscut, se presupune că a fost făcut din blocuri imense de piatră. Acesta a fost folosit de multe popoare ca să treacă la un continent la altul. Barajul a fost rupt ca urmare a cataclismului cauzat de impactul cu asteroidul şi schimbarea formei suprafeţei Pământului.

Nivelul mării s-a ridicat şi a inundat părţi ale terenului şi multe oraşe de coastă. Atunci când îi spune cercetătorului Lucile Taylor Hansen despre strămoşii lui atlanţi, şeful apache Aşa Delugio menţionează la un

moment dat că Marea Mediterană a fost un lac închis destul de mic de apă cu un râu care curgea din el spre vest.

2. Uimitorul egiptolog Sir Wallis Budge a remarcat în operele sale că textele antice au vorbit de Neferu ca fiinţe care, într-un anume mod, împărtăşeau natura şi caracteristicile lui Dumnezeu (ca Fiinţă Supremă) şi, de obicei erau numiţi „zeii” *Neferu*. Există o limită subtilă între aceste concepte, dar câţiva cercetători au înţeles-o şi au interpretat-o. Deşi aceste fragmente dovedesc existenţa printre egipteni a unei idei elevate despre Fiinţa Supremă, totuşi nu găsim în ele un titlu unic sau epitet aplicate la El. Tocmai pentru acest motiv în multe texte cineva poate găsi menţiuni despre „zeii” (Neferu) alături de Dumnezeu (Fiinţa Supremă) – egiptenii nu au văzut nicio contradicţie în aceasta. Ca o consecinţă ideile şi credinţele lor au fost înţelese greşit, şi chiar au devenit un obiect de bătaie de joc pentru unii autori.

Multe pasaje din Vechiul Testament indică spre evreii vechi ca fiind politeişti. Monoteismul şi credinţa în Yahweh ca singurul Creator al universului a venit mai târziu. În momentul cuceririi Palestinei antice de triburile lui Israel, evreii erau încă politeişti păgâni. În Geneză, prima carte din Vechiul Testament, cuvintele traduse ca „Duhul lui Dumnezeu” sunt de fapt „veruach elohim”-literalmente „duhul zeilor”. „Dumnezeu” la singular ar fi „el”, în timp ce terminaţia – im indică un plural. Rezultă că, relatarea despre „spiritul lui Dumnezeu care se deplasează pe suprafaţa apei” ascunde o relatare despre „Fii zeilor”, adică Neferu, zburând deasupra Pământului.

Se pune întrebarea de ce evreii monoteişti nu au înlocuit expresia la plural cu una la singular dacă Vechiul Testament este un fel de creaţie sintetică a multor generaţii de savanţii evrei care au transcris miturile oamenilor lor, epurându-le şi adaptându-le la nevoile

politice ale zilelor lor?

Adevărata poveste a acelor vremuri îndepărtate înregistrate în cartea Genezei a fost prea familiară pentru evrei şi nu a existat nicio cale ca ea să fie reprelucrată până a fost înregistrată pe pergamente. Acesta este motivul pentru care detalii istorice foarte importante au fost formulate şi scrise într-o limbă cu dublu înţeles şi să poată fi interpretate în moduri diferite în funcţie de situaţia religioasă sau politică.

3. Geneza, capitolul 6, versetul 4: Nephilim au fost pe Pământ în acele zile, şi, de asemenea, după aceea, fii lui Dumnezeu au venit la fetele oamenilor, şi au avut copii cu ele. Aceştia au fost bărbaţi puternici care erau din vechime, bărbaţi de renume.

4. Neferu şi Nephilim au fost reprezentanţii uneia şi aceleiaşi civilizaţii extraterestre cu baze în diferite părţi ale lumii antice. Egiptenii i-au numit Netheru, sumerienii şi akkadienii i-au numit Nephilim sau Annunaki. Neferu (sau Nether) în limbile Orientului Mijlociu antic a însemnat „El care veghează”. Cuvântul de obicei tradus ca „gigant”, Nephilim, literalmente înseamnă „El, care a coborât pe Pământ”, în timp ce Annunaki înseamnă „Cei din ceruri care sunt pe Pământ”. [1 Utilizarea a doua nume diferite în cartea prezentă reflectă apartenenţa la diferite culturi şi civilizaţii. Atunci când ne referim la textele egiptene folosim numele egiptean Neferu, în raport cu Nephilim sau Annunaki din textele sumeriene.

5. Aşa cum scrie profesorul Walter Bryan Emery:

«Impresia la care ajungem este o conexiune indirectă, şi probabil existenţa unei a treia părţi, a cărei influenţă s-a răspândit atât în Eufrat şi pe Nil... Savanţii moderni au tendinţa de a ignora posibilitatea imigrării în ambele regiuni din unele zone ipotetice şi încă nedescoperite.

[Totuşi] o a treia parte ale cărei realizări culturale au fost trecute independent în Egipt şi Mesopotamia ar

explica cel mai bine caracteristicile comune şi diferenţele fundamentale între cele două civilizaţii».

În afară de orice altceva, această teorie aruncă o lumină pe misteriosul fapt că atât egiptenii şi mesopotamienii s-au închinat practic la unul şi acelaşi zeu al Lunii, care a fost printre cei mai vechi în pantheoanele lor (Thoth pentru egipteni, Sin pentru mesopotamienii). Egiptolog proeminent.

Wallis Budge afirmă că identicalitatea acestor doi zei este prea completă ca să fie accidentală. Punctul său de vedere a fost că ar fi incorect să se presupună că egiptenii au împrumutat zeitatea de la sumerieni sau vice-versa şi că cel mai probabil teologii ambelor popoare au adoptat sistemele lor teologice dintr-o sursă comună, foarte veche.

„Ipoteza celei de-a treia părţi” explică asemănarea dintre Egiptul antic şi Mesopotamia antică, ceea ce implică faptul că ambele popoare au moştenit civilizaţia lor din unul şi acelaşi strămoş îndepărtat (Netheru).

6. Schwaller de Lubicz, Wallis Budge şi alţi cercetători foarte proeminenţi a moştenirii lăsate de Egiptul antic au recunoscut că erorile întâlnite în texte confirmă că şi copiatorii din jurul anului 3.000 î.Hr. au avut de-a face cu texte care deja în acel moment îndepărtat erau atât de vechi că multe locuri erau pur şi simplu indescifrabile. În plus, scribii au recopiat o parte considerabilă a textelor fără a înţelege semnificaţia lor. Copiind ce supravieţuise şi încercând să completeze lacunele din text, cărturarii au făcut adăugiri şi interpolări, străduindu-se să facă de acord textele cu propriile lor opinii. În plus, cu utilizarea frecvenţă a expresiei „ki chet” – „cu alte cuvinte”, cărturarii egipteni au căutat să arate cititorilor lor că ei înşişi nu au ştiut care versiune de un text a fost mai fiabilă. Cercetările recente au arătat că scribii şi înţelepţii dinastiei a 19-a au întâmpinat dificultăţi nu mai puţine în citirea textelor hieraticale decât noi acum, ei au fost doar atât de incerţi pe cât de bine le-au

interpretat [26].

7. Egiptologii traduc cuvântul Duat (sau Tuat) ca „viaţa de după”, lumea subterană din mitologia egipteană. Iniţial oamenii au „situat-o” în partea de est a cerului, unde Soarele răsare. Mai târziu, a apărut conceptul de un Duat

Fig. 162 subteran. Egiptologii recunosc că topografia lumii subterane în mitologia egipteană este extrem de complexă. Aukert (un sinonim al Duat) a fost împărţit în douăsprezece regiuni sau nomes, prin fiecare dintre ele nava lui RA trecând într-o oră specială din noapte. Ceea ce într-adevăr se află în spatele conceptul de Duat este ceva ce veţi afla mai târziu în numele nostru.

8. Cunoaşterea care a fost înregistrată în hieroglife sau cum textele antice ele însele o spun, „limba sacra a zeilor”, are rădăcini adânci preistorice. Dacă urmărim textele papirusurilor înapoi, momentul apariţiei acestora poate fi datat în epoca Neferu care a domnit în Egipt pentru mai mult de 7.000 de ani înainte de venirea la tron a lui Narmer (Menes), un faraon al primei dinastii (3200–3.000 î.Hr.). Soarta acestei cunoaşteri, o dată un întreg complet, a fost tragică. A fost fragmentată de evenimente istorice, distrusă de fanatici religioşi şi pierdute în incendii de biblioteci [30].

Ceea ce a supravieţuit a fost transformat peste secole în conformitate cu noile ideologii religioase. În încercările lor de a face să aibă sens pictogramele, egiptologii au tradus sensul hieroglifei într-un mod derivat din textele scrise de către preoţii din Egiptul dinastic, pe care ei înşişi în mare măsură deja nu au înţeles ideea care sta în spatele simbolului. Iată un exemplu:

O scenă din „papirusul Nebseni”.

„Decedatul îşi potoleşte setea cu apă (energie) care ţâşneşte dintr-o sursă”.

Text: Capitolul privind potolirea setei cu apă în DUAT.

„Poate Osiris deschide un flux puternic (energie); poate Tehuti-Hapi, Domnul orizontului, deschide abisul în numele meu „Cel care deschide”. Pot să primesc puterea asupra, doar ca peste membrii lui Seth”.

În ciuda faptului că peste tot în textele „Cărţii venirii mai departe pe zi”, ideea de «apă de viaţă» (energie) apare în contextul simbolic de curăţare, care niciodată nu a fost considerată ca o acţiune pur şi simplu pasivă şi conţinea ideea unei forţe divine binecuvântate, un element primar care „dă naştere la toate lucrurile vii”. Preoţii, care-a lungul secolelor au pierdut sensul originar al acestei hieroglife ca un simbol pentru conceptul de „energie”, au început s-o interpreteze în felul următor:

În povestea a doi fraţi, inima lui Bată este reînviată punând-o în apă rece. Apa este unul dintre simbolurile principiul feminin sau BA. Apa primordială era fertilizantă şi fecundă, manifestată mitologic prin perechea Nun şi Naunet (Yin şi Yang, KA şi BA-cele două a-toate generatoare principii, veşnică şi inepuizabilă). În timpul sărbătorii lui Osiris, în fruntea procesiunii celebranţii cărau un tablou al unui falus (Osiris) şi un vas de apă (Isis); ambele împreună sunt un simbol de reproducere şi indicaţii spre natura (nesfârşită) eternei vieţi (KA-BA-cele

două a-toate-începătoare principii, veşnice şi nesfârşite.) Ca zeu al lumii vegetale Osiris a fost considerat chiar stăpânul apelor Nilului; în timp ce Isis s-a manifestat ea însăşi în fertilitate. Astfel, inundaţiile vitale pentru Egipt au fost într-un mod ciudat asociate cu unificarea ambilor poli ai existenţei (Yin-Yang, KA-BA). În cultul morţilor, ideea de restaurare la viaţă a fost conectată cu apa folosită în formă de sărbătoare (o jertfă adusă zeilor). Ca „o revărsare care vine de la Osiris” (o ieşire de energie KA), apa (energie) aduce eliberarea din ghearele morţii [38].

9. O indicaţie că Neferu (zeii cerului şi Pământului) au venit de pe Marte, mai degrabă decât de oriunde altundeva poate fi găsită în monumente antice supravieţuitoare. Să ne concentrăm pe unul dintre acestea, întorcându-ne privirea spre inima civilizaţiei mayaşe, Complexul piramidal Teotihuacán, situat la 40 km nord-est de centrul México City. Teotihuacán a fost conceput, proiectat şi construit ca întruchipare în piatră a unui model al sistemului Solar (Fig. 163)

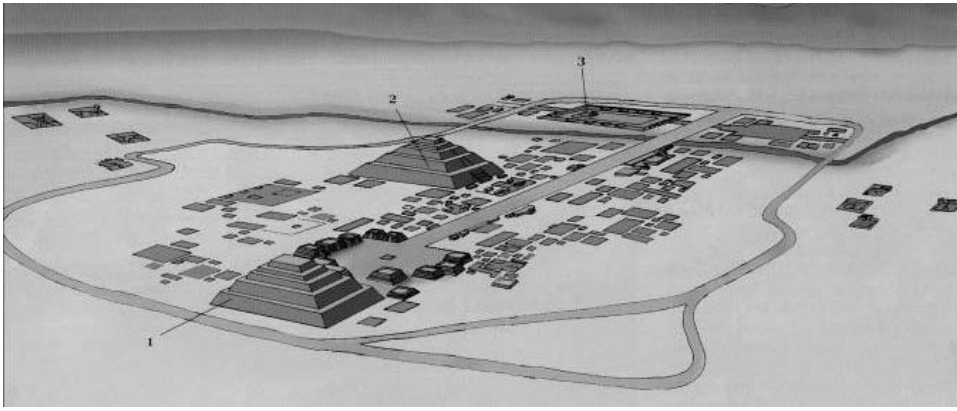

Fig. 163 Teotihuacan (reconstrucţie)

1 Piramida Lunii (Pământului)

2 În centru, la stânga drumului, piramida Soarelui.

3 În colţul îndepărtat al complexului, din nou în partea stângă a drumului, piramida lui Kukulkán (Quetzalcoatl)

Ridicându-se în centrul complexului, este structura cea mai mare – piramida Soarelui. Faptul că acest edificiu într-adevăr reprezintă Soarele este indicat prin orientarea echinocţiurilor sale. Atunci când Soarele trece la zenit, în aceste două zile, umbra piramidei dispare timp de un minut. Acest fenomen a fost observat aici încă de când piramida a fost construită, indiferent de epocă.

În partea stângă a piramidei Soarelui stă piramida Lunii, deşi acest nume este doar convenţional. De fapt aceasta este piramida Pământului, deoarece aceasta este modelul Pământului şi poziţia sa faţa de Soare. Este suficient să plasaţi o hartă structurală a Sistemului Solar peste o fotografie a complexului luată de la o înălţime de 4.860 metri şi totul devine clar (Fig. 164).

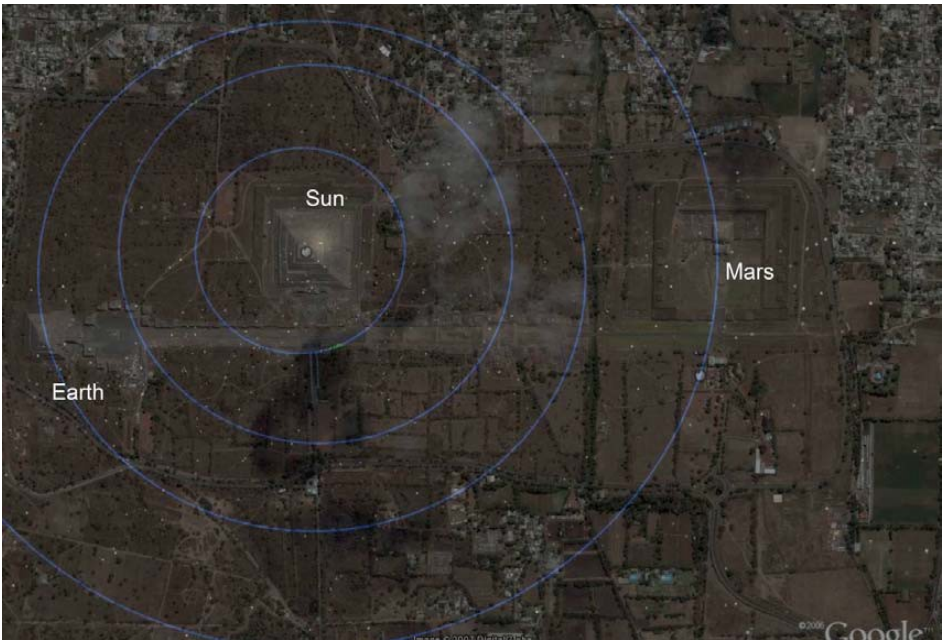

Fig. 164 Harta cerească a complexului Teotihuacán

Piramidele principale ale complexului modelează

poziţiile orbitale ale planetelor centrale din Sistemul Solar.

Există o serie de indicatori suplimentari, cum ar fi structura de şapte nivele ale piramidei (are şapte trepte şi şapte piramide construite una peste alta ca o păpuşă rusească), modelând structura energetică a fiinţei umane şi a Pământului (acest aspect este examinat în detaliu mai târziu).

Pe partea cealaltă a piramidei Soarelui este piramida lui Kukulkán (Quetzalcoatl), purtând numele de „zeu binevoitor (extraterestru) al înţelepciunii”, patron al culturii şi cunoaşterii. În miturile antice egiptene, el a fost cunoscut ca Thoth (Hermes).

Pe harta cerească a complexului piramida lui Kukulkán (Quetzalcoatl) ocupă poziţia Marte, planeta de pe care a venit Kukulkán, şarpele înaripat. De aceea raportul dintre înălţimile piramidei Lunii (Pământului) – în jur de 42 metri – şi piramida lui Quetzalcoatl (Marte) – în jur de 22 metri – este egal cu 1: 0.532, care corespunde exact raportului dintre diametrele ecuatoriale ale celor două planete (Fig. 165) – astfel „ca sus, aşa şi jos”. Introducerea acestui raport în parametrii piramidelor arată un mod special de acordare a canalelor de comunicare între piramidele de pe Marte şi de pe Pământ. Aceasta este o dovadă indirectă, dar există de asemenea o dovadă directă.

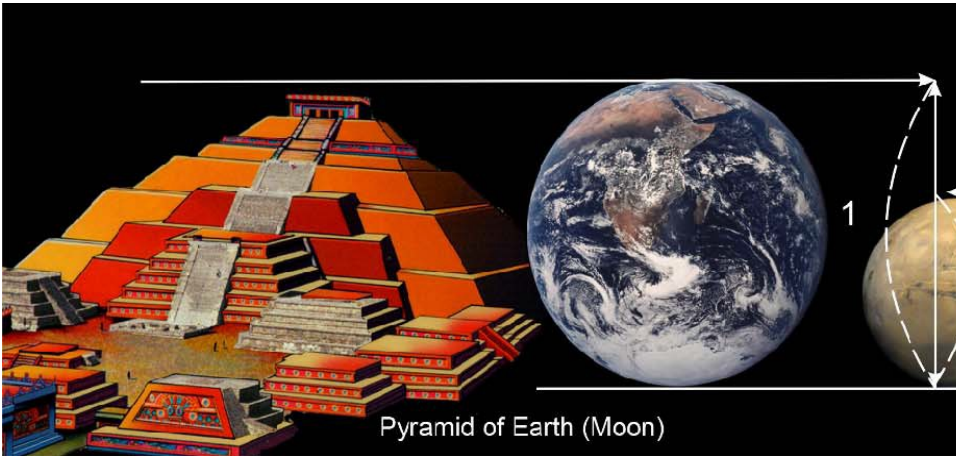

Fig. 165

Diagrama arătând încorporarea raportului dintre diametrele ecuatoriale al lui Marte şi al Pământului pentru acordarea reciprocă a piramidelor construite pe aceste planete.

Teotihuacán (Oraşul zeilor) pur şi simplu nu a reprodus structura cerului pe Pământ: în transcrierile stelare „este reprodus planul ceresc a acelei părţi din ceruri unde au locuit zeii”. „Drumul” central a servit ca un indicator simbolic despre locul din Sistemul Solar din care au venit pe Pământ”, deoarece” drumul” conduce de la piramida lui Marte la piramida Pământului. În transcriere terestră drumul central din Teotihuacán arată Nordul, locul din care „zeii” au venit odată ce au coborât pe Pământ, arătând spre locul pe care Diodorus l-a numit „Regesc” şi Pliniu „Insula regilor divini sau Zeii regilor, sau Insula regală, unde au locuit zeii care au fondat dinastii de regi în Atlantida”. Nu este o coincidenţă faptul că, în conformitate cu legenda Oraşului zeilor (Teotihuacán), a fost numit „locuinţa celor care cunosc calea spre zei” (calea între casa celestă a zeilor şi cea pământeană). Legând casele terestră şi cerească una cu cealaltă, drumul central – axa complexului, începe la piramida lui

Quetzalcoatl (Marte), care reprezintă planeta de pe care zeul a venit odată, şi a condus Hiperboreea, locuinţa pământeană a zeilor.

10. Oricine cu cunoştinţe istorice bune va fi conştient de faptul că anticii au fost superbi astronomi şi studiul cerurilor a fost foarte avansat în China, Egipt, Summer şi alte civilizaţii.

Este un fapt grăitor că nici măcar un singur document vechi legat de astronomie şi datând de peste 6.000 de ani nu face nicio menţiune a planetei Venus. Pur şi simplu nu a fost prezentă pe cer!

Calendarul mayaş antic a început în 3113 î.Hr. Este interesant că ei au ales ca punct de început un eveniment pe care ei l-au numit „naşterea lui Venus”.

În folclorul slav de sud – cântece bulgare, sârbe şi croate – Venus este încă menţionată ca „trecătoarea” [Gerov, 1901; Rechnik, 1973]. Numele chiar, în ciuda unei anumite ambiguităţi, indică faptul că ea a venit la locul său prezent din altă parte.

Istoricul roman Marcus Terentius Varro a menţionat în scrierile sale că „steaua Venus şi-a schimbat culoarea, dimensiunea, forma, aspectul şi cursul”.

Se adaugă faptul că textele antice se referă la Venus ca „steaua pletoasă” şi acest lucru pare să sugereze că a fost creată (de cineva) din nucleul unei comete şi din asteroizi care zburau în cadrul sistemului Solar.

Alte texte antice se referă la „oameni prelunari”, adică oameni care au trăit într-un moment înainte să fi fost o Lună în cer…

11. Referinţa este la *olguis* (fig.166) şi alte obiecte metalice ciudate descrise de vânătorii locali, membri ai expediţiilor ştiinţifice şi alţii care le-au găsit în timp ce lucrau în taigaua Yakutiei.

12. Poveşti foarte vechi din ţinulul natal de nord al civilizaţiei spun în forme poetice despre zei şi eroi. Povestea unui potop mondial corespunde mai bine povestit Ragnarok, chiar dacă imprecis este cunoscută ca «Răsăritul zeilor». Ia forma unei profeţii, dar recreează imaginea unei tragedii antice, căreia cei aproape de Odin (Wotan) i-au căzut victime. Odin a fost conducătorul Pământului şi cerurilor. El a trăit în Valhalla, a creat scrieri, toate ştiinţele şi legile şi a fondat un stat puternic.

După o luptă prelungită între zei „sfârşitul lumii” a venit. Povestea vorbeşte despre o iarnă foarte aspră, care a durat trei ani fără perioadele calde de vară, de un cutremur şi asociate cu acesta Fig.166 Un *olgui* stele căzând din cer.

13. În cartea sa *Dilmun, ţara celor vii*, Samuel Noe Kramer a subliniat că textele mesopotamiene descriu Dilmun, ca un teren îndepărtat, călătoria spre el fiind riscantă şi periculoasă. Kramer a subliniat, de asemenea, în mod special, că textele mesopotamiene spun că teritoriul Dilmun a fost aproape de două surafete mari de apă şi nu de o singură întindere a mării.

Pe peninsula Kola, între lacurile numite Umbozero şi Lovozero, în tundra Lovozero sunt încă în jurul a douăzeci de cercuri gigantice de origine non-naturală (fig.167). Fiecare dintre aceste cercuri este o săpătură gigantică din care cineva a extras miliarde de tone de minereu de uraniu. Misterul principal şi subiect de dezbatere între specialişti este unde s-a dus acest tot minereu extras. Nu există nicio urmă în zona imediată, niciun indiciu pentru

răspuns, deşi răspunsul este din nou furnizat de epopeile sumeriene – minereul nu a fost extras pentru a-l lăsa acolo. Acesta a fost luat departe, nu spre nord sau către sud, nu spre est sau vest, ci dus pe altă planetă. De aceea, nu există nici urme.

Fig. 167 Cercul lacului Royavr.

14. Aici este ceea ce au de spus despre capacităţile Neferu cărţile antice ale preoţilor mayaşi:

«Ei au fost înzestraţi cu clar-vedere; s-au uitat şi privirea lor a ajuns imediat la ţintă. Au excelat în viziune; au excelat în cunoaşterea a toate în lume. Când se uitau în jurul lor, ei imediat vedeau şi contemplau de sus până jos bolta cerului şi interiorul Pământului.

Mare a fost înţelepciunea lor, vederea lor ajungea la păduri, roci, lacuri, mări, munţi şi văi. Cu adevărat, ei au fost oameni uimitori.

Ei au fost capabili de a înţelege totul şi au studiat cele patru colţuri ale cerului, cele patru puncte de pe cer, bolta cerului şi interiorul Pământului.»

Cartea antică mayaşă *Popul-Vuh*, partea III, capitolul 2.

15. De exemplu, Avesta, textul sacru al iranienilor antici, vorbeşte despre Munţii din Khara care au înconjurat cele mai vechi regiuni din lume, ţinuturile natale paradiziace ale Arienilor, din epoca de aur. În acel ţinut era o mare sacra, Vorukasha, şi în mijlocul marii muntele Uskhindu (Meru), pur, cu ape vindecătoare curgând din această mare spre diferite părţi ale Pământului.

În textele Avesta – şi mai târziu în hărţile lui Mercator, a luat loc o superpoziţie care reflectă o înţelegere distorsionată, pe de o parte despre poziţia geografică a lui Meru în raport cu graniţele mării antediluviene (depresiuni) din regiunea Mării Baffin şi, pe de altă parte, a conceptului de energie după cum apare în textele din Egiptul antic şi alte locuri. Meru (Uskhindu), inclusiv construcţiile înconjurătoare şi drumul spiralat care duce la piramidă, marea Vorukasha şi apa (∿∿∿) care curge din ea care sunt reprezentate pe harta lui Mercator (fig. 13), este centrul special energetic al Hiperboreii. Apele pur vindecătoare (∿∿∿energia) ale râurilor care curg de la baza Meru sunt o aluzie (supravieţuind într-o formă foarte distorsionată) la faptul că energia curgea din feţele lui Meru, care au fost orientate spre piramidele principale şi centrele energetice din „cele patru colţuri” ale Pământului. Această energie poseda sau transporta divinul Khvarno – binecuvântarea care aduce fericire şi putere.

16. Hiperboreenii nu au fost atât de avansaţi ca atlanţii în arhitectură, construcţii navale, astronomie şi multe domenii de medicină (inclusiv psihiatrie şi chirurgie), dar i-au întrecut în prelucrarea metalelor. Aceştia au fost cei care au lansat primul avion cu reacţie

(folosind vapori de mercur), au utilizat planoare şi dirijabile Zeppelin. În construirea de aeronave hiperboreenii căutau să fie ca „zeii” cu care (spre deosebire de atlanţi) au fost în contact direct (deschis). Parte a populaţiei din Hiperboreea ştia despre contactele cu extratereştrii; restul ar fi ghicit, văzând „carele zeilor” în zbor.

Descriind „ţara nordică a lumii”, acidul şi ironicul Narada a raportat că a fost acasă la „marii înţelepţi care au cucerit cerul [şi zburau] pe carele lor frumoase”. Un alt celebru înţelept arian Galava descrie un zbor pe o pasăre” divină”. El afirmă că, atunci când este în mişcare corpul pasării „pare a fi înfăşurat într-o strălucire ca o mie de sori în zori”. Urechile înţeleptului au fost „asurzite de zgomotul vârtejului mare”. El „nu şi-a mai simţit [său] corpul, nu a mai văzut, nu a mai auzit. „Galava a fost şocat că „nici Soarele, nici Pământul, nici spaţiul nu au mai fost vizibile”; El a putut vedea „numai întuneric” şi „nu a mai distins nimic, văzând doar flăcări emergente din corpul păsării. „Un alt erou epic Arjuna-a spus cum a urcat în cer pe „un minunat, ingenios” car al zeilor şi a zburat „unde nici focul, nici Luna, nici Soarele nu mai dădeau lumină”, în timp ce stelele „străluceau cu propriile lor lumini”.

Legendele vikingilor vorbesc de nave de foc care au fost observate la latitudini aproape de Polul Nord. Aceste nave puteau, agăţate în aer, şi acopereau mari distanţe cât ai clipi din ochi – „cu viteza gândului”, aşa cum Homer a scris despre oamenii care locuiau în nord şi călătoreau pe acele nave uimitoare. Alţi autori greci, de asemenea, au scris despre oamenii care ştiau secretul zborului. Acei oameni locuiau în Hiperboreea, în nord, asupra cărora Soarele răsărea o singură dată pe an. Arienii care au sosit în India cu 4.000 de ani în urmă au adus cu ei din patria lor ancestrală informaţii despre nave care zboară pe care le găsim în surse sanscrite”. Epopeea veche indiană Rāmāyana spune că un car ceresc „strălucea ca focul într-o

noapte de vară”, a fost „ca o cometă în cer… ardea cu flăcări roşii… a fost ca o lumină călăuzitoare mişcându-se în spaţiu”. „Era pusă în mişcare de lumina înaripată… tot cerul a fost luminat atunci când ea a zburat peste el”. «Două jeturi de flacări au ieşit din aceasta».

17. Amintirea, pierdută de-a lungul secolelor, că templele sumeriene antice erau structuri metalice a fost păstrată în câteva texte. În cartea sa *Arhitectura, misticism şi mit,* în care el spune de templul Borsippa restaurat în timpul lui Nabucodonosor, William Lethaby traduce inscripţia care supravieţuieşte pe ea în acest mod:

„Am restaurat şi am adus la perfecţiune minunea de la Borsippa, templul celor şapte sfere ale lumii. L-am ridicat în cărămidă şi l-am acoperit cu cupru”.

18. Capacitatea unui câmp de piramidă să aibă o influenţă regenerativă pe ţesutul mort a fost indicată prin experimentele cabalistului Enela, al cărui nume real a fost Mihail Vladimirovici Sariatin (1883– 1963). El a fost unul dintre primii care au efectuat cercetări în Egipt şi a ajuns la concluzia că piramida vindecă ţesuturile deteriorate de cancer.

19. Din păcate, trebuie să se observe că referindu-se la „cunoaşterea esoterică”, mulţi autori conduc cititorii lor pe un drum greşit. Chiar cuvântul „esoteric” înseamnă secret, adică ascuns pentru majoritatea oamenilor şi care necesită o înţelegere specială datorită sensului său profund şi imposibilitatea de a se exprima în cuvinte. Dar dacă autorii strigă despre această cunoaştere esoterică de foarte sus şi regulat le menţionează în cărţile lor, apoi cunoaşterea în cauză nu mai este „esoterica”, ci mai degrabă „exoterica” (nu un secret, destinat iniţiaţilor) – şi cele două concepte nu trebuie confundate.

20. Un număr de expediţii au stabilit că lângă cercurile gigantice (cariere) din peninsula Kola este un lac – Seydyavr – care este unic în orice privinţă.

Pe malurile sale, considerabil dincolo de Cercul

Arctic, cresc soiuri sălbatice. Aici puteţi găsi insecte şi plante al căror habitat este mult mai la sud. Apa lacului are proprietăţi cu adevărat uimitoare pe care autorul cărţii prezente le-a experimentat personal în mai multe ocazii. După o serie de expediţii, analiza apei şi experimentele realizate pe lac, certitudinea a apărut că zona Seydyavr a fost o dată locaţia uneia din bazele Neferu-Tilmun, aceeaşi „ţinut al vieţii” cu „apă de curăţare”.

Fig. 168 Seydyavr se află în craterul unui vulcan antic

Fluxul energetic în craterul vulcanului antic seamănă cu energetica conservatoare de timp creata aici de Neferu cu peste 13660 de ani în urmă. Chiar şi astăzi, acest flux este capabil de a vindeca anumite afecţiuni grave ale organismului uman.

21. O analiză structurală a Sistemului Solar efectuată de astrofizicianul Kirill Butusov din St. Petersburg cu privire la principiile de simetrie a concluzionat că sistemul are un număr de proprietăţi simetrice, inclusiv următoarele:

1. simetria orbitelor

2. simetria de periheliu
3. proprietăţi de similitudine
4. proprietăţile de duplicare
5. proprietăţile de spiralitate şi mai mult…

Dacă planetele sunt plasate în ordinea distanţei (minime) perihelială la Soare rezultatul este de două serii cu similitudini între ele: fiecare planetă din cadrul centurii de asteroizi (din prima serie) are o contrapartidă în afara centurii de asteroizi (în a doua serie, fig. 169), cu o relaţie între parametrii perechilor corespunzătoare rămânând constantă pentru o anumită proprietate.

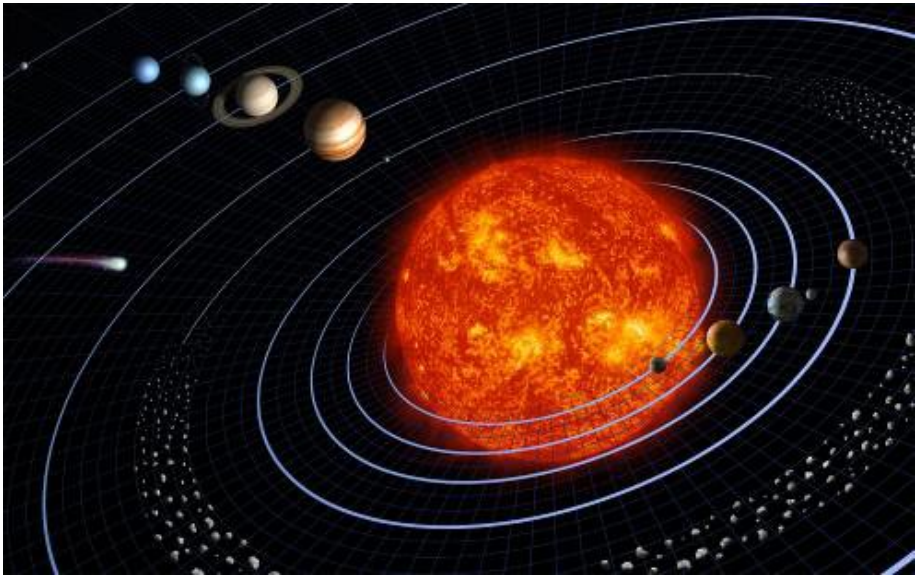

Fig. 169 Sistemul planetar în interiorul şi în afara centurii de asteroizi.

În afară de aceasta fiecare corp din Sistemul Solar este duplicat. Adică, există un alt similar în masă şi diametru. Aceste perechi sunt, de asemenea, ca o regulă situate în orbite adiacente.

Orbita Pământului este specială. Orbitele altor planete din seria interioara – Mercur, Venus and Marte – sunt prin nişte parametri, simetrice cu privire la aceasta. Un model similar poate fi observat în grupul exterior cu orbita lui Jupiter, dar acest lucru pare mai natural deoarece Jupiter este un gigant, de peste trei ori masa vecinului său Saturn. Masa vecinei noastre cea mai apropiată, Venus, este doar 18 la sută mai puţin decât cea a Pământului. Astfel orbita Pământului, nu ar trebui să fie specială, dar este. Asta înseamnă că orbita Pământului conţine nişte corpuri ascunse care cresc masa totală cu cel puţin un factor de doi.

Analiza a arătat, de asemenea, că sistemul Saturn seamănă cu Sistemul Solar. Fiecare satelit al lui Saturn are o contrapartidă printre planetele care orbitează Soarele. Dar pe orbita corespunzătoare Pământului, sistemul Saturn are doi sateliţi-Janus şi Epimeteu. Corpul analog al doilea ar putea fi planeta din spatele Soarelui.

Eforturile preoţilor antici egipteni pentru a păstra amintirea acestei planete în jos de-a lungul veacurilor a fost un produs al semnificaţiei speciale pentru ei şi situaţiei sale particulare. Chiar titlul textului supravieţuitor – el care ascunde (timp), o personificare a ceasului energetic – indirect implică faptul că planeta din spatele Soarelui este într-o locaţie specială: cineva (sau ceva) o ascunde! Textul antic scris în limbaj simbolic sugestionează existenţa fazelor speciale de ceas „energetic” (cicluri) atunci când poate fi văzută sau interacţiona cu ea. Observaţiile lui Cassini în 1672 şi 1686 au fost rezultatul unei astfel de faze.

Subiectul acestei planete va fi acoperit în detaliu în cartea *învăţătorii*, dar între timp accentuam următoarele.

În ciuda realizărilor remarcabile ale ştiinţei moderne în tărâmul astronomiei şi astrofizicii, existenţa în Sistemul nostru Solar a unor forţe externe sau informaţii externe, invizibile care influenţează procesele cosmo-sociale, a

rămas neobservată. Aceasta inteligenţă a făcut pentru un timp foarte lung tot ceea ce ea poate ca să păstreze pământenii în ignoranţă, pe cât posibil despre aceste fapte, ca planeta din spatele Soarelui sau sistemul anti-meteor şi anti-asteroid de apărare a Pământului. Descoperirea complexului va stimula dezvoltarea tehnologiei (mai presus de toate, din păcate, în sfera militară), în timp ce descoperirea planetei din spatele Soarelui în mod inevitabil va solicita încercări de a face contact cu locuitorilor săi, ceva care încă nu poate fi permis. Doar uitaţi-vă cum oamenii relaţionează reciproc în Irak sau Palestina şi veţi trebui să recunoaşteţi că nu poate fi permisă intrarea pe scena interplanetară a unei civilizaţii cu aceste nivele etice şi morale scăzute.

22. Traiectoria asteroidului poate fi urmărită din cronicile şi legendele popoarelor care au trăit pe teritoriul deasupra cărora el a zburat. Memoria catastrofei globale a supravieţuit în poveşti vechi ale majorităţii popoarelor. Există o descriere izbitoare a atotcuprinzătorului dezastru într-o epopee de Saami. În conformitate cu acest mit Lapp al creaţiunii, Yumbel, zeul suprem ceresc, a coborât pe Pământ. Mânia lui teribilă ardea ca şerpi roşii, albaştri şi verzi înflăcăraţi şi oamenii şi-au ascuns feţele şi copiii au plâns de frică…

Evident şamanii din acele zone, de asemenea, au fost preveniţi de dezastrul care se apropie. Aici este un text care ilustrează modul în care şamanii au înţeles avertismentul şi l-au transmis populaţiei.

Înfuriat Dumnezeu a spus:

„Voi răsturna această lume. Voi face răurile să curgă înapoi; voi face marea să se adune într-un perete mare ca un turn pe care îl voi prăbuşi peste copiii voştri obraznici pământeni şi astfel îi voi distruge pe ei şi toată viaţa”.

Yumbel a convocat o mare gală a spiritelor înfuriate ale aerului… Rapid un zid de mare s-a format, ridicându-se la cer, şi a venit în jos strivind totul. Cu o lovitură

puternica Yumbel a provocat răsturnarea Pământului, apoi el a îndreptat din nou lumea. [Schimbarea axei Pământului şi apoi recuperarea ei parţială.]

„Acum munţii şi dealurile nu poate fi văzute de Peive-Soarele. Frumosul Pământ, speranţa umnităţii, a fost plin de gemetele oamenilor care mureau. Peive nu mai strălucea pe cer”.

În epopeea Lapp lumea a fost distrusă de uragan şi tsumami şi aproape toţi oamenii au pierit. După ce peretele de apă s-a prăbuşit în jos peste continent, valuri mari au continuat să se rostogolească peste el şi cadavrele erau împrăştiate pe suprafaţa apelor întunecate.

Fiecare lovitură pe care complexul de protecţie anti-asteroid o dădea împotriva asteroidului zburând deasupra Pământului a cauzat distrugerea sa parţială, cu fragmente căzând la sol, lăsând cratere de dimensiuni diferite la suprafaţă. Explozia de deasupra peninsulei Taimyr, care a produs o uriaşă explozie energetică, precum şi fragmente care au căzut, au dus la apariţia în acea zonă a unui depozit unic de diamante, care sunt mai grele şi mai mari decât altele şi s-au format la suprafaţă. Unele dintre fragmentele de asteroid au zburat din inerţie peste o mie de kilometri înainte de a cade pe Pământ. Acestea au fost cele care au produs craterele meteoritice de pe insula estonă Saaremaa (fig. 170).

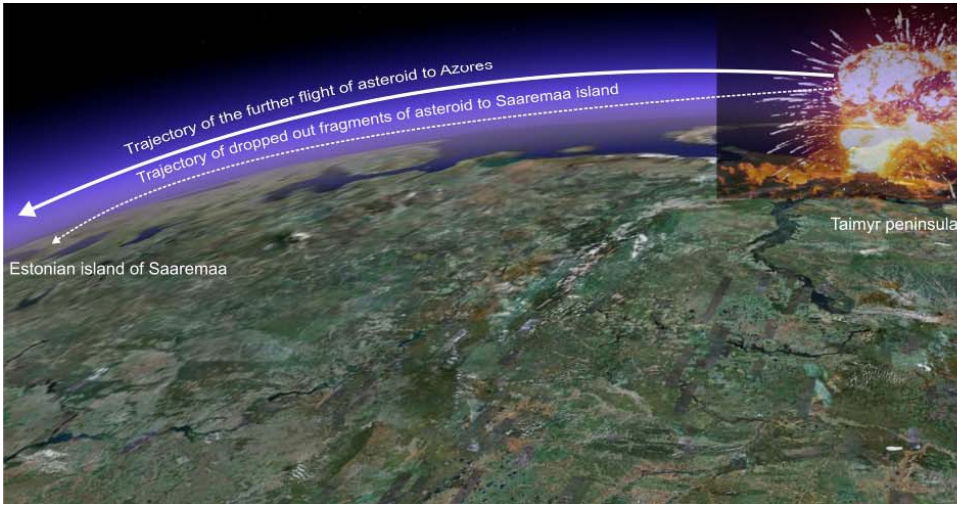

Fig. 170 Explozia de deasupra peninsulei Taimyr.

23. A treia lovitură a complexului de apărare anti-asteroid împotriva unui asteroid care zboară peste Oceanul Atlantic a fost atât de puternică, încât fragmentele zdrobite au zburat peste 5.000 de kilometri. Un survol aerian pe scară mare a Carolinei de Nord şi Carolinei de Sud a dezvăluit multe cratere meteorice, în jur de 3.000 cu totul. Aproximativ 100 de cratere au diametrele peste 1, 5 kilometri. Este important să reţineţi că fragmentele de asteroid de deasupra Azorelor au căzut în afară şi deci craterele pe care le-au făcut, de asemenea, pot fi găsite în Mexic şi Brazilia. Aceasta este ceea ce o legendă a tribului Sashinaua care trăieşte în Brazilia de Vest ne spune despre explozia gigantică, „cerul a izbucnit în flăcări şi fragmentele au căzut la Pământ, ucigând fiecare persoană şi pe toate. Pământul şi cerul şi-au schimbat locurile”.

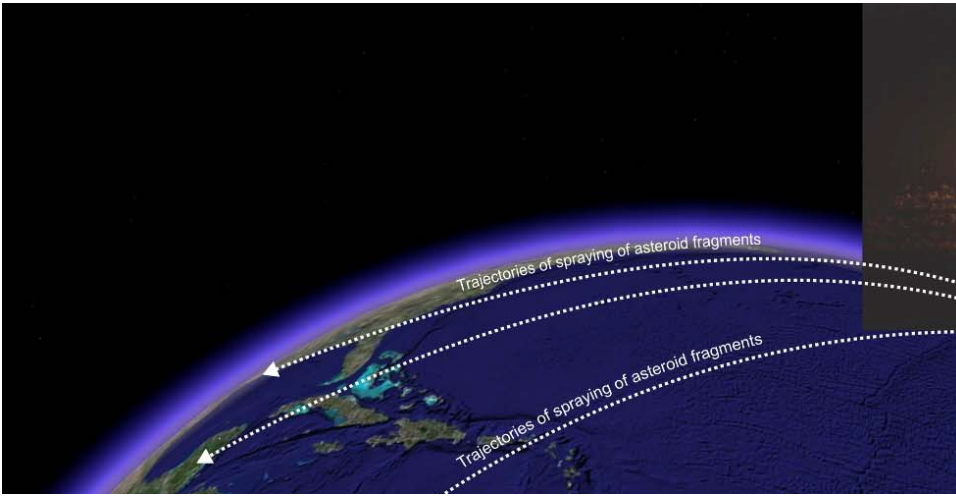

Fig. 171 Lovitură împotriva unui asteroid deasupra Oceanului Atlantic.

Zborul unui asteroid uriaş şi fragmentele sparte din el au lăsat urme înflăcărate pe cer (fig.171), care păreau îngroziţilor martori să fie şerpi cereşti gigantici care au fost mai târziu veneraţi de multe dintre civilizaţiile din lume.

Chilám Balam (codul preoţesc mayaş) înregistrează evenimentul în acest mod:

„A plouat foc. Pământul a fost acoperit cu cenuşă; pietre şi copaci au îndoit solul... Marele Şarpe a explodat din cer... şi pielea sa şi oasele sale au căzut pe Pământ şi săgeţi au lovit orfani şi bătrâni, văduvi şi văduve... Şi ei şi-au găsit mormintele pe malul mării. Valurile teribile i-au împrăştiat. Cerul s-a prăbuşit pe Pământ împreună cu marele şarpe şi l-a inundat”.

Şi citiţi aceste rânduri din epopeea indiană Mahābhārata care descriu apariţia asteroidului pe cer, lovitura primită de acesta, precum şi consecinţele căderii sale, prin gurile oamenilor care au observat tot ce a avut loc de la o distanţă mare:

„Apele şi-au oprit curgerea, Soarele întunecat a

căzut spre vest şi o planetă [un asteroid] nu mai puţin înflăcărat decât Soarele – copilul lui Yama [zeul morţii]a crescut într-o orbită curbă [din spatele orizontului] sus pe cer. Sfera cerească a lovit, Pământul a strigat, vânturile feroce bruscau suflat, colţurile lumii s-au afumat şi au izbucni în flăcări luminoase [lovitura împotriva asteroidului]. Oceanele au crescut şi au răcnit; mulţi munţi cu păduri pe ei s-au zguduit; locurile lucrurilor vii brusc au experimentat dureri fără precedent Nu ai putea spune din ce direcţie; întreg cerul a fost plin de întuneric. Pământul s-a scuturat; comete roşii înflăcărate au căzut din cer".

24. Pielea mamuţilor descoperiţi la locul dezastrului din nordul Siberiei are corpusculii roşii de sânge care depun mărturie nu numai despre moartea lor subită, dar, de asemenea, de faptul că şi cauza de deces a fost asfixierea cu gaze. Cauza asfixierii şi ruperea subcutanată a vaselor de sânge a fost cea care la prima explozie puternică a pârjolit totul la locul loviturii şi apoi aerul aspirat în conflagraţie a creat ceva ca o explozie în vid, rupând în bucăţi animalele.

Anumite plante găsite în stomacurile mamuţilor morţi au un habitat departe de locurile în care animalele au fost găsite în număr mare. Aceasta este dovada că, după explozie şi moartea lor subită, animalele, din Siberia, precum şi Alaska, au fost duse pe distanţe mari de valurile mareice.

25. Lovitura complexului de apărare asupra unui asteroid care se prăbuşea este, de asemenea, reflectată în Biblie, care afirmă că în timpul potopului lui Noe „toate fântânile de mare adâncime au izbucnit, şi s-au deschis stăvilarele cerurilor". Remarcabil, chiar acest efect a fost descris de către martori la distrugerea meteoritului Tunguska. Rapoartele lor conţin dovezi de un efect puternic asupra structurii spaţiu-timp din zona de suflu. În acest moment de explozie cerul părea să se deschidă şi oamenii au văzut spaţiul exterior – cerul înstelat în jur! Un

martor, intervievat în 1930, a amintit:

«Aveam 19 de ani şi la momentul căderii meteoritului am fost la postul de comercializare a cotelor din Vanavara. Marfa Brâukhanova şi eu am mers la izvorul de apă. Marfa a început să scoată apă şi eu stăteam lângă ea cu faţa spre nord. În acel moment am văzut în faţa mea la nord cerul deschizându-se şi o explozie de foc. Eram speriaţi şi am reuşit doar să spun, „de ce a apărut cerul înstelat în timpul zilei. Am auzit de cer înstelat pe timp de noapte, dar niciodată în timpul zilei, „atunci cerul s-a închis din nou, şi după aceea am auzit bubuituri, ca împuşcături…»

Efectul este descris mai în detaliu în numerele revistei Nexus 2004 – 2005 în articolul „Ceea ce se află în spatele exploziei Tunguska?” (descarcă din http://www.wands.ru/tunguzka.pdf).

26. Punctul a fost şi încă este special („punct de acupunctură”) pentru un număr de motive. Creasta atlantică are două plăci tectonice (1 şi 2 din fig. 172), care sunt în mişcare constantă, perturbând crusta planetei noastre, care este subţire la locul respectiv. Din acest motiv, zona este una dintre cele mai active seismic şi vulcanologic de pe Pământ. Aproape de platoul Azore trei plăci interacţionează! De îndată ce o erupţie de magmă are loc în acest domeniu tulbure, fundul oceanului se aşază, încercând să umple golul care s-a format. În plus, crusta în apropierea crestei atlantice constă în principal din bazalt, un mineral dens, greu. Continentele, prin contrast, formate în principal din granit, o stâncă destul de uşoară şi astfel, chiar şi atunci când continentele se mută şi se rup când ele se ciocnesc, ele continuă să stea pe suprafaţa mantalei. Formaţiuni de bazalt, cum ar fi creasta Atlanticului, sunt prea grele şi, prin urmare, sunt sortite să se scufunde, care, în trecutul îndepărtat, a fost unul din motivele geologice pentru care Atlantida a dispărut sub apă.

Gradul de instabilitate al oceanului în apropiere de

creasta atlantică a devenit cunoscut în 1923, când o navă aparţinând Western Telegraph compania era în căutarea unui cablu de telegraf pierdut instalat cu 25 de ani mai devreme. În timp ce sondau zona unde cablul a fost pus, inginerii au descoperit că, într-un sfert de secol fundul oceanului a crescut cu aproape 3600 metri!

27. Legendele Hopi, amerindieni care trăiesc în sud-vestul a ceea ce sunt acum Statele Unite, spun de catastrofa teribilă care a distrus lumea anterioară.

Primul dezastru au fost erupţiile vulcanice şi foc.

În acest context, este demn de remarcat faptul că aproape de creasta Atlanticului şi de Insulele Azore unde asteroidul a lovit, fundul mării este acoperit cu un strat gros de sedimente, lavă şi cenuşă vulcanică. Compoziţia lavei, o analiză a recifelor de coral subacvatice, depunerea de aluviuni organice care de obicei se acumulează în apropierea insulelor şi, de asemenea, rezultatele anchetelor folosind sonde de foraj şi de excavare toate tind să arate că, în urmă cu 14.000 de ani creasta Atlanticului era deasupra nivelului mării.

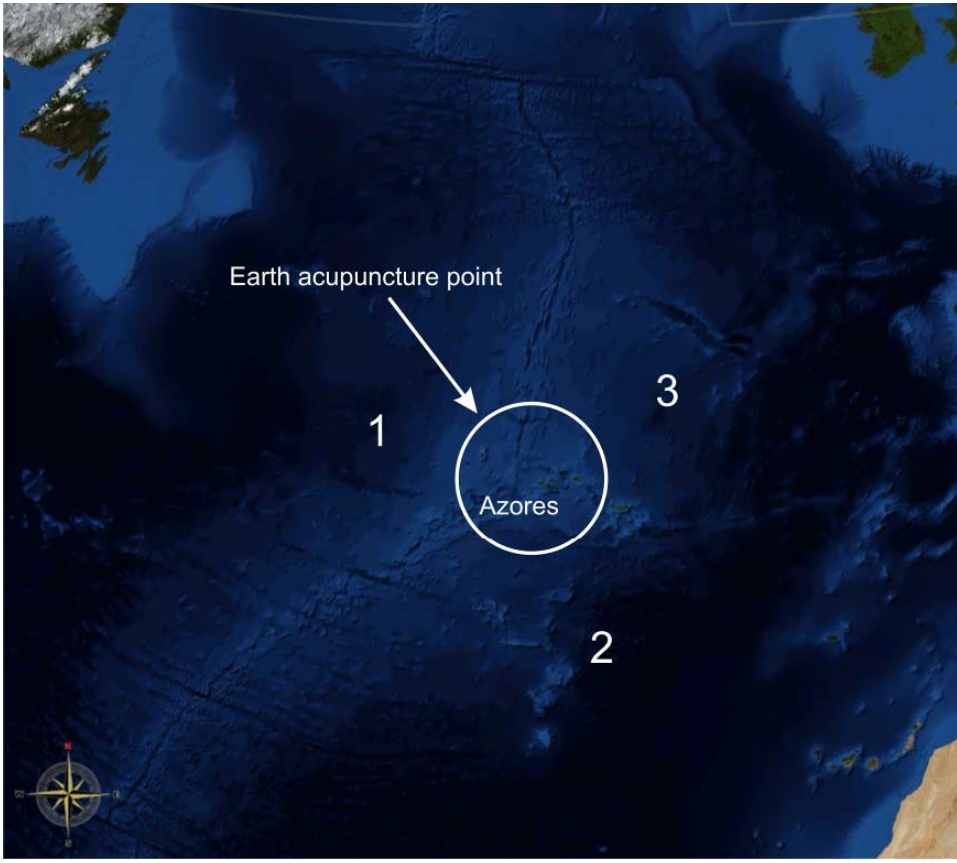

Fig. 172 Trei platforme geologice în regiunea platoului Insulelor Azore. Locul unde acestea ating mantaua Pământului este permeabila, ceea ce o face foarte sensibilă („punct de acupunctura”).

În 1948 o expediţie suedeză studiind o zonă a crestei Atlantice la o adâncime de aproape două mile (500 de mile în largul coastei Africii) a extras probe de pe fundul mării în care s-au găsit conţinute peste 60 soiuri de plante de apă dulce. Înainte de a fi înghiţite de mare acele mici plante au trăit într-un lac de munte situat pe Insulele

Atlantidei. Analiza biologică a acestor plante de apă a arătat că terenul care le înconjoară a fost ultima oară deasupra mării într-o perioadă cu 12.000 de ani în urmă. În timpul scurs din 1948 oamenii de ştiinţă au extras de la adâncimi din Oceanul Atlantic în regiunea platoului Azorelor şi crestei atlantice probe similare de crustă care conţin depuneri ale animalelor de apă dulce.

Dezastrul al doilea de care vorbesc Hopi a fost atunci când Pământul s-a oprit din rotaţia uniformă, şi-a pierdut echilibrul şi a început să se legene larg. În dereglarea rezultantă, Gemenii care păzeau Polii Nord şi Sud ai Pământului şi-au părăsit locurile lor şi Pământul s-a înclinat; astfel forma planetei s-a schimbat, apoi o nouă axă a apărut. Dezastrul al treilea a fost un potop, care a distrus lumea. Un mare îngheţ a avut loc şi totul a fost îngropat în gheaţă groasă.

28. În scopul de a vedea acest fenomen astronomic, care se extinde peste milenii, am utilizat aceiaşi abordare „stop-cadru” folosită de către preoţii egipteni antici în Zodiacul Dendera. Această metodă unică este singura modalitate de a prezenta grafic ceva care este prelungit în timp şi necesită mai multe mii de ani de observaţie permanentă de răsărit de Soare pe fondul constelaţiilor. Acest proces poate fi accelerat şi vizualizat cu ajutorul unui program pentru calculator. Punctul ales de plecare pentru reconstrucţia noastră este echinocţiul de primăvară, 21 Martie 4714 BC (fig. 173). Locul de la care ne efectuam observaţiile noastre pe cer este în Giza. Litera E în diagrama indică direcţia faţa de Est şi linia punctată orizontul.

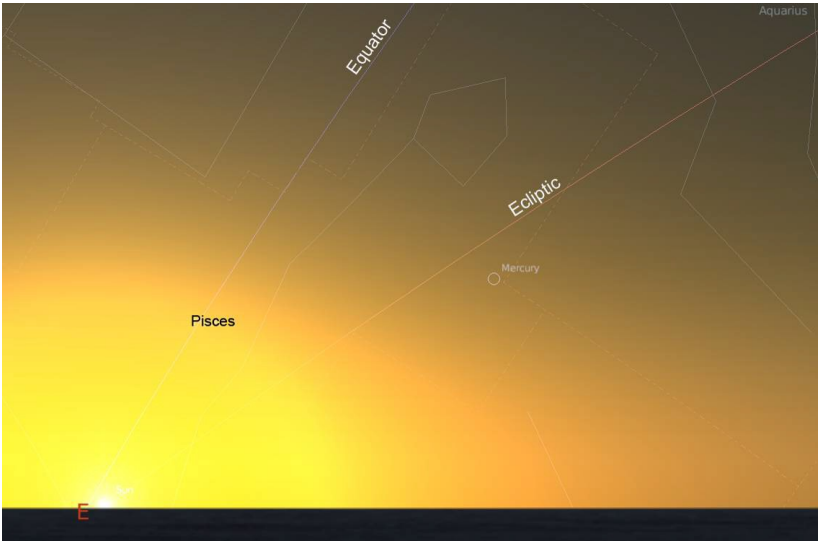

Fig. 173. Poziţia Soarelui pe linia eclipticii pe 21 Martie de B.C. de 4714 la 7

dimineaţa. Soarele este mai jos de orizont în constelaţia Taurului.

În acea zi, cu peste 6.000 de ani în urmă, Soarele a răsărit în Taur. Linia punctată întunecată marchează limitele constelaţiei, care este în principal sub orizont. Soarele se mută de-a lungul eclipticii (calea aparentă a Soarelui prin centura constelaţiilor zodiacale). Deasupra orizontului este constelaţia Berbec. Peştii sunt în colţul din dreapta sus.

Apoi vom vedea unde Soarele răsare în aceeaşi zi a anului şi acelaşi timp al zilei în 2993 î.Hr. (fig.174)

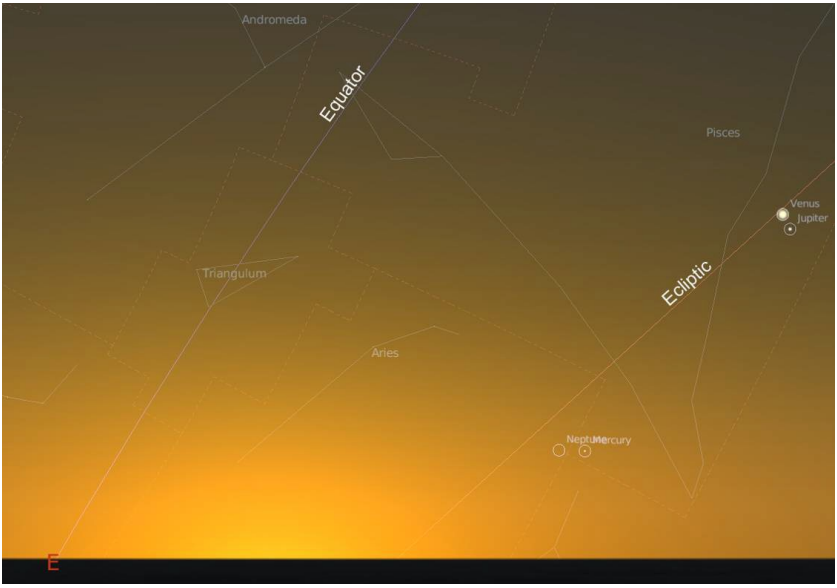

Fig. 174 Răsăritul pe 21 Martie
2993 î.Hr.

Mişcându-se antiorar, constelaţia Berbec a venit în jos până la orizont. Soarele este mai jos de orizont în acea constelaţie. Peştii de asemenea sunt acum mai aproape de orizont. Acest reconstrucţie arată în mod clar cum constelaţiile se mişca antiorar, apunând în spatele orizontului.

Acum vom face următorul salt înainte, anul 7 d.Hr. (fig.175).

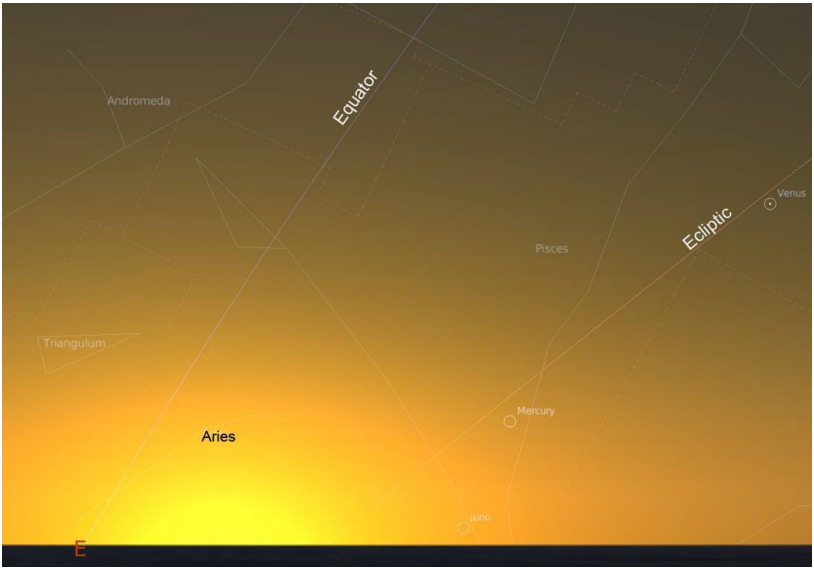

Fig. 17521 Martie 7 d.Hr.

La şapte dimineaţa în ziua de 21 Martie 7 A.D. Soarele a fost chiar la începutul constelaţiei Peştilor. Berbecul a coborât încă mai jos.

Acum să ne uitam unde a fost Soarele la echinocţiului de primăvară 2007 (fig.176).

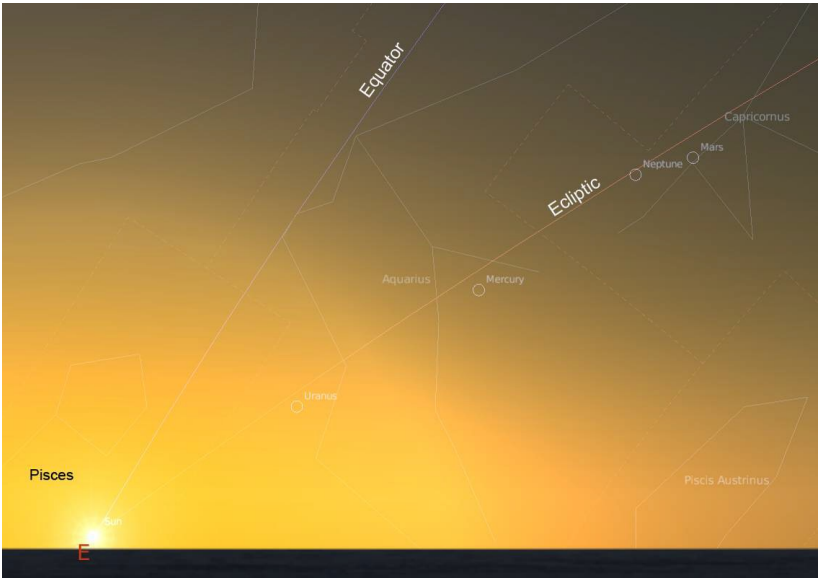

Fig. 176 21 Martie 2007

După cum vedeţi, Soarele a trecut în Peşti, care este aproape 2/3 sub orizont deja. Astfel rezultatul reconstrucţiei noastre demonstrează că punctul de pe marele cerc ceresc unde Soarele răsare la echinocţiul de primăvară treptat s-a mutat în sens orar prin constelaţii, în timp ce constelaţiile ele însele se mută antiorar faţa de orizont.

29. Referirile la un moment când nu a existat nicio Lună pe cerul de noapte pot fi găsite în legendele diverselor popoare.

În secolul al treilea î.Hr. Apollonius din Rhodos, director al marii Biblioteci din Alexandria, a scris despre acest lucru.

O menţiune interesantă despre inundaţii şi Lună a supravieţuit în poveştile irlandeze care conţin elemente de legende celtice vechi. În conformitate cu aceasta, la scurt timp după potop o altă catastrofă a avut loc. O Lună roşie

s-a ridicat, înconjurată de nori de cenuşa care se dărâmau şi cădeau pe Pământ, provocând distrugerea. Apariţia unui aşa masiv corp ceresc ca Luna lângă Pământ a fost acompaniată de cataclisme naturale. Epopeea finlandeză Kalevala menţionează o catastrofă cosmică cauzată de Luna care produce maree uriaşe şi cutremure.

Dacă luăm în considerare că fiecare planetă în interiorul centurii de asteroizi are o planetă similară în afară şi raportul dintre parametrii între astfel de perechi de planete este o constantă, compoziţia celor două grupuri de planete solicită concluzia că Pluto seamănă cu un Marte, dar cu Luna, care în acest caz este un satelit capturat.

Conform teoriei astronomul britanic R.A. Lyttleton, atunci când o planetă şi un satelit se formează din „material de construcţie” comun raportul maselor lor respective ar trebui să fie 9: 1. Acest tip de raport există între Luna şi Marte, care poate fi luat ca dovadă indirectă că Luna a fost o dată un satelit al planetei roşii.

Un indicator suplimentar a unei astfel de relaţii poate fi faptul că există un număr de perturbaţii cu caracter periodic în mişcarea Lunii. Şi abaterile mai puternice sunt în direcţia lui Marte, nu Venus, care este foarte ciudat, deoarece atracţia gravitaţională a lui Venus atrage Luna de 15 ori mai mult! Dar dacă este corect că Luna a fost o dată un satelit al lui Marte şi doar mai târziu s-a mutat pe o orbită în jurul Pământului, efectele reziduale al lui Marte asupra mişcării sale pot fi în întregime explicabile. Acesta poate fi o consecinţa a faptului că Luna şi Marte au interacţionat o dată într-un singur sistem energetic-gravitaţional cu o conexiune între frecventele lor vibratorii cosmice (planetare), care încă se manifestă astăzi.

În lucrarea sa *Despre Isis şi Osiris*, scriitorul grec Plutarh, care a trăit la mijlocul primului secol A.D., a conservat vestigii ale unui eveniment care indică că un joc înţelept cu Luna a făcut posibilă rezolvarea problemei

Pământului.

„Ei spun că Soarele [Ra], când a devenit conştient de [al lui Nut] (Cosmos) actul sexual cu [Seb] (Pământul), a invocat un blestem asupra ei ca ea să nu dea naştere la un copil în orice lună sau an; dar [Thoth], fiind îndrăgostit de zeiţă, s-a întovărăşit cu ea. Mai târziu, jucând un joc de dame cu Luna, a câştigat de la ea a şaptezeci-şi-doua parte a fiecăreia dintre perioadele ei de lumină şi din toate câştigurile a compus cinci zile, şi le-a intercalat ca un plus faţă de cele trei sute şi şaizeci zile”.

30. Un papirus miraculos supravieţuit în mănăstirea Abu Khormeiz conţine partea de text de avertisment că se apropie catastrofa primit de către preoţii Atlantidei. Se spune, printre altele:

«potopul se va întâmpla atunci când Inima Leului intra în primul minut din primele grade din capul Racului [Rac, Scarab]».

Deoarece Regulus, steaua cunoscută ca Inima Leului, nu s-a putut muta în capul Racului, pentru că, cele două constelaţii nu se mişcă una în raport cu cealaltă, este evident că textul din acest papirus este de natura unei predicţii, indicând data când Soarele, care se deplasează de-a lungul eclipticii, va ocupa locul corespunzător de pe orizont în „Inima Leului”. Un astfel de eveniment excepţional doar ar putea avea loc ca rezultat al unei catastrofe.

31. Cádiz, fondat de către fenicieni ca Gândir şi menţionat de către Platon ca Gadeira, aparţinând de statul Atlantida, acum este situat pe coasta de sud-vest a peninsulei Iberice.

32. Aproape toate culturile din lume, au izbitor de asemănătoare legende despre un potop mare – există mai mult de cinci sute cu totul! În toate aceste legende povestea este aceiaşi: umanitatea dispare în inundaţii şi numai un singur om şi familia sa au supravieţuit. În ţările occidentale omul este cunoscut ca Noe; aztecii l-au numit

Nene; în Orientul Mijlociu a fost Atrakhasis, Utnapishti sau Ziusudra. Despre mijloacele de supravieţuire ale sale: în Biblie este numită o arcă, adică o navă; în poveşti din Mesopotamia este un submarin; în timp ce legendele aztece vorbesc de un simplu dig. (Alan Alford, Zeii noului mileniu).

Protagonişti irlandezi ai inundaţiilor – Bith şi soţia sa, Birren, fiica lor Cessir, soţul ei, Fintan, fiul ei Ladra şi soţia sa Bâlba au supravieţuit potopului pe o navă.

A doua a arătat aceeaşi parte din bazinul Atlantic, dar după potop (fig.178). De aceea, totul pe ea este deplasat cu 15° în ceea ce priveşte prima hartă.

Liniile hărţii a treia afişează conturul Americii de Nord văzut dintr-un unghi diferit de vedere (fig.179).

3. O analiză comparativă a hărţii lui Mercator cu o hartă de relief modernă a fundului mării din bazinul Atlantic dezvăluie contururile celor trei hărţi sursă care o dată au stat înaintea ochilor lui Mercator. Prima hartă a arătat o parte din bazinul Atlantic înainte de potop. Totul în legătură cu acesta a fost separat şi este afişat în fig.177. A doua a arătat aceeaşi parte din bazinul Atlantic, dar după potop (fig.178). De aceea, totul pe ea este deplasat cu 15° în ceea ce priveşte prima hartă.

Liniile hărţii a treia afişează conturul Americii de Nord văzut dintr-un unghi diferit de vedere (fig.179).

Fig. 177
Map of the Atlantic basin before the Flood.

Fig.178
Map of the Atlantic basin after the Flood.

Fig.179
Map of North America.

Gerhard Mercator, cunoscut pentru proiecţiile sale cartografice, s-a angajat într-o căutare neobosită a cunoaşterii antice şi a avut fişiere extinse de referinţe despre hărţi vechi. În adnotările lui pe hartă, Mercator explică faptul că aceasta a fost întocmită pe baza mărturiei cavalerilor regelui Arthur, care au fost căutători ai locurilor secrete, ascunse, şi, de asemenea, pe descrierile călătorilor din secolul al paisprezece – lea, printre ei Marco Polo.

Harta sa a fost bazată pe o anumită hartă foarte veche. Nu există nicio îndoială că această sursă originală nu putea să fie făcută de către Mercator el însuşi, pentru că ar fi trebuit să fie folosite fotografii aeriene şi spaţiale coroborate cu trigonometria sferică. Evident, ca să ia fotografii din spaţiu ar avea nevoie de aeronave. Specialistul academic şi cartografic Charles Hapgood a scris în cartea sa din 1970, *Calea spre Pol*:

«… Avem dovada că hărţile antice au fost colectate şi studiate în marea Biblioteca din Alexandria [Egipt] şi compilaţii dintre ele au fost făcute de geografi, care au lucrat acolo.

…Pământul a fost exhaustiv mapat înainte de 4.000 î.Hr. de o civilizaţie necunoscută până în prezent şi

nedescoperită, care a atins un nivel ridicat de progres tehnologic».

34. Teotihuacán (Oraşul Zeilor) nu este sigurul complex piramidal care să păstreze o orientare spre vechiul Pol Nord şi piramida principală a Pământului – Meru. Printre edificiile construite în conformitate cu canonul de „Primului Timp” sunt unele dintre piramidele mari şi mici din China.

Fig. 180 Complexul de piramide de lângă piramida Yalip, una dintre cele trei mari piramide din China, are ca şi complexul Teotihuacán o orientare generală spre Polul Nord vechi.

Fig. 181

Cele două mari piramide chineze Xiyan 6 (stânga) şi 7 Xiyan (dreapta) sunt, de asemenea, orientate spre Meru.

Fig. 182

Unghiul de variaţie dintre feţele piramidelor chineze construite în conformitate cu Canonul şi a direcţiei spre Polul Nord de astăzi esteaproximativ 7 grade.

35. Oceanograferul sovietic Iakov Gakkel (după numele căruia a fost numită cea de a treia creastă subacvatică a Oceanului Arctic, cea mai apropiată de Arctica.) a socotit că 100.000 ani în urmă a existat un continent al Arcticii. Geofizicianul R.M. Deminitskaya, A.M. Krasik şi Yu. G. Kiselev au crezut că moartea Arcticii a avut loc chiar mai devreme.

Profesorul A.I. Tolmachev a fost de părere că un schimb de floră între nordul Europei şi Americii Arctice a continuat până la sfârşitul ultimei ere glaciare. Geologii marini N.A. Belov şi V.N. Lapina cred că piese individuale ale crestelor Lomonosov şi Mendeleev (fig.183) au fost

deasupra apei cu 16–18.000 ani în urmă. Academicianul A.F. Treshnikov crede că părţi ale crestei Lomonosov au putut ajunge la suprafaţă cu 8–18.000 ani în urmă. În opinia principalului microbiolog sovietic profesor Ye. F. Guryanov, în perioada cuaternară creasta Lomonosov se extindea deasupra nivelului mării: „bariera în zona Mării Siberiene de est, noile insule siberiene şi Insula Vranghel, adică în regiunea crestei Lomonosov, existau deja de un timp şi au dispărut numai foarte recent, cel puţin în perioada care a început cu 2500 de ani în urmă.

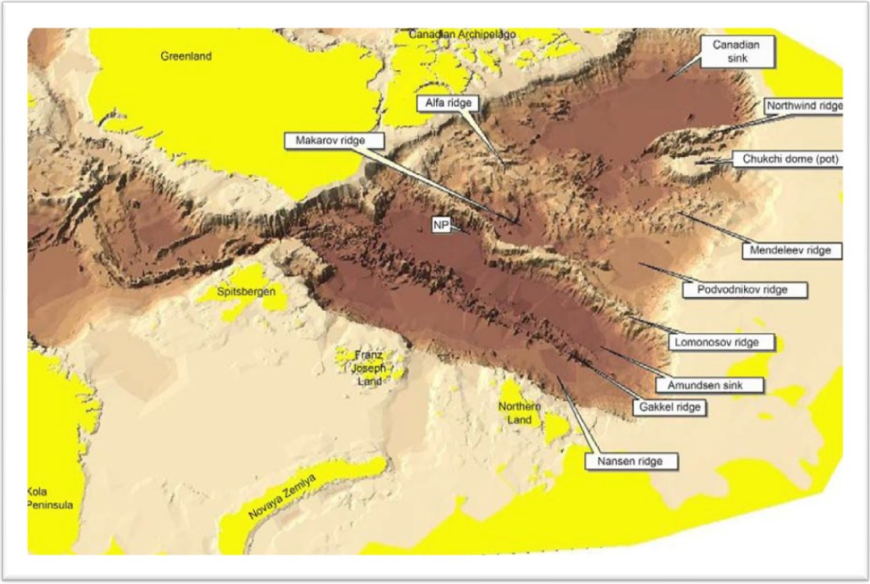

Fig. 183

36. În tratatul său *Pe faţa vizibilă a Lunii*, Plutarh ne spune prin buzele unui erou, un roman numit Sulla, că, dacă aţi naviga spre vest din Insulele Britanice veţi ajunge la Insula remarcabilă Ogigia (Ortigia, fig.184). Această insulă se credea că aparţine lui Artemis. Dacă aţi naviga apoi mai departe în direcţia Soare-apune vara (adică nord-vest), ajungeţi la mai multe insule.

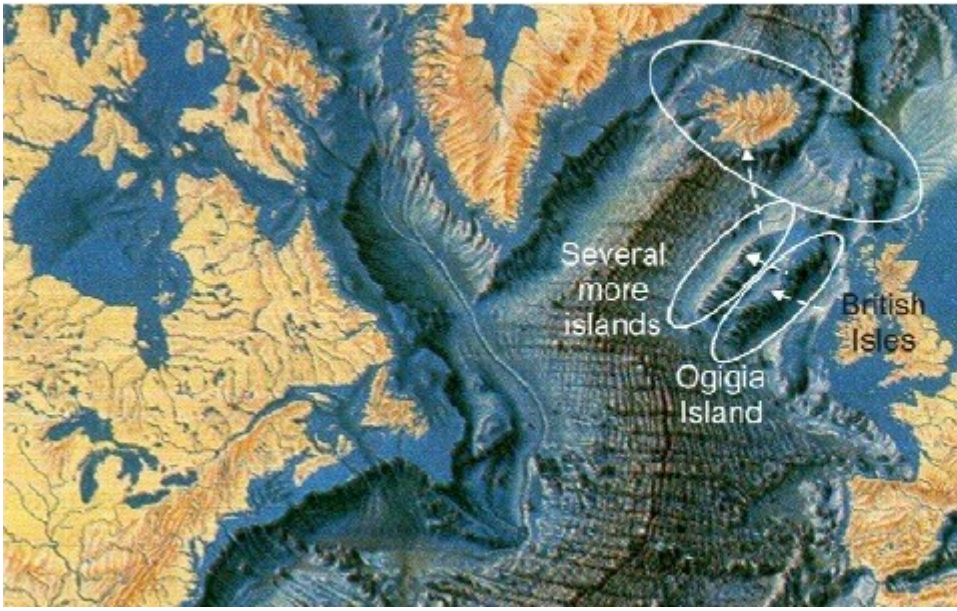

Hartă arătând fundul mării al Oceanul Atlantic, compilata de către Heezen, Tharp şi Ewing în 1959.

Fig. 184 Imagine prin satelit.

Pe această imagine în mod clar vedeţi sub apă contururile insulelor antediluviene şi liniile de coasta.

În *Geografia* lui, vechiul istoric Strabon a scris despre teritoriile extreme din nordul Pământului care au fost numite Thule Hiperboreea). Potrivit lui Strabo, Thule

se afla la şase zile de navigaţie departe de Marea Britanie. Aceasta nu ar putea fi abordată din cauza unei mase pe bază de gelatină-cum ar fi (probabil gheaţă şi nămol). Soarele în aceste părţi nu apune pentru mai multe luni şi în noaptea de iarnă durează tot atât de mult.

37. În vederea imaginării funcţionării mecanismului ceasului „precesional” şi ceea ce este precesia, este cel mai bine să ne uităm la Pământ de la distanţă. În acest fel este mai uşor pentru a vedea că planeta noastră efectuează simultan mai multe mişcări rotative, şi precesia este o consecinţă a uneia dintre acestea. Să le examinăm pe care una.

Prima este cea antiorară (văzută dinspre nord) pe orbită în jurul Soarelui. Se completează o revoluţie în jurul Soarelui într-un an (fig.185).

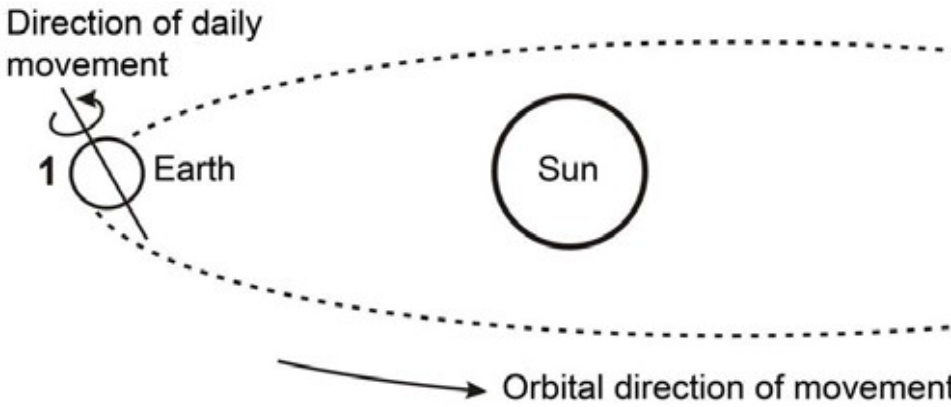

Mişcarea a doua a Pământului se face în jurul propriei axe, iar antiorar, şi perioada acestei revoluţii este de 24 de ore.

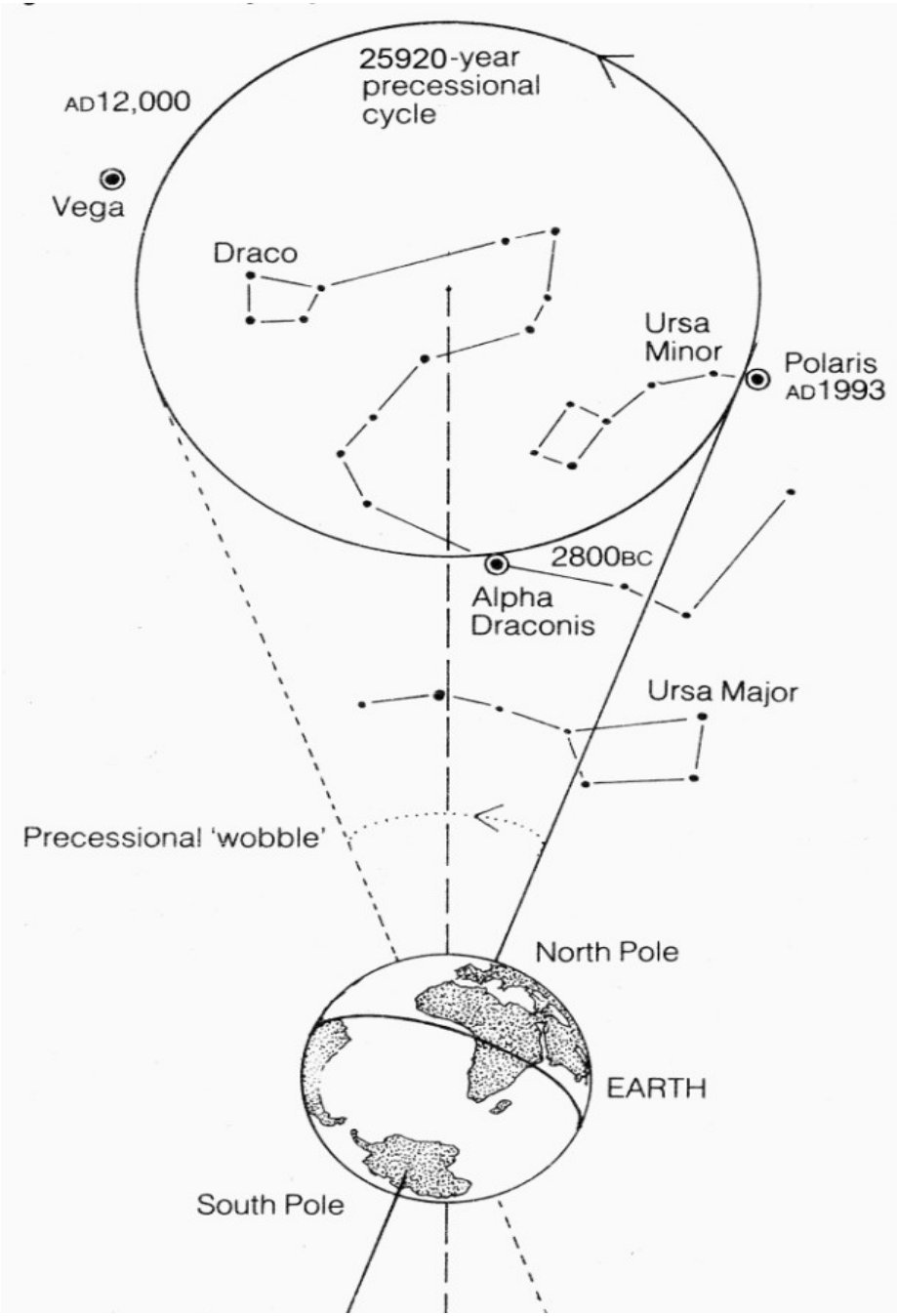
25920-year
precessional
cycle
AD12,000
Vega
Draco
Ursa
Minor
Polaris
AD1993
2800BC
Alpha
Draconis
Ursa Major
Precessional 'wobble'
North Pole
EARTH
South Pole

Mişcarea a treia rotativă a Pământului (precesia) este cea a axei de rotaţie a Pământului. Pentru a simplifica imaginea, imaginaţi-vă un laser puternic instalat la Polul Nord şi orientat perpendicular în sus, în timp ce multitudinea de stele sunt puncte de pe emisfera bolţii cereşti. Acum, dacă vom începe să ne uităm la spotul făcut de către laserul nostru polar, vom vedea că acesta scotoceşte încet peste bolta cerească, trasând un cerc (fig. 186). Durează 25.920 ani pentru ca spotul nostru imaginar de lumină laser să revină la punctul său de plecare.

În acelaşi timp planul Ecuatorului (perpendicular pe axă) încet se mişcă în raport cu ecuatorul ceresc (Fig. 187) aşa că stelele alternativ par să coboare şi să urce în raport cu orizontul.

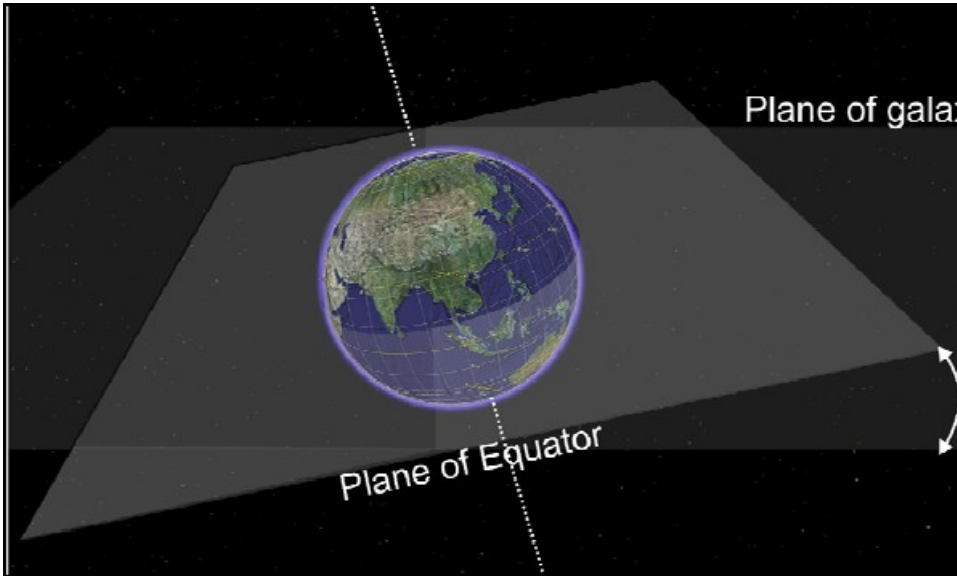

Fig. 187

Efectul combinat – ciclul în care proiecţia axei Pământului (raza noastră laser) face un cerc complet şi stele trece de la cel mai jos punct al lor deasupra orizontului la cel mai înalt şi înapoi din nou este ceea ce se

numeşte ciclul precesional. În cursul unui astfel de ciclu, Soarele, răsărind faţa de est la echinocţiul de primăvară, trece prin toate cele douăsprezece constelaţii ale zodiacului.

Ar trebui subliniat că există o mişcare în plus mai complexă, numită Nutaţie. Acest lucru este oscilaţia axei Pământului în jurul poziţiei centrale şi este egală cu ±1°. Perioada în care axa Pământului completează o oscilaţie abia vizibilă este 18, 6 ani, aceste variaţii minore influenţează mişcarea constantă de precesie. De obicei, cu toate acestea, Nutaţia este ignorată atunci când se calculează precesia, deoarece încă nu este posibil să se determine impactul acesteia asupra precesiei pe parcursul a 25.920 ani. Cel puţin.

Ştiinţa modernă este de părere că precesia este cauzată de influenţa gravitaţională a Soarelui şi Lunii. Hugh Auchincloss Brown, un inginer electrician care a dedicat peste şaizeci de ani promovării teoriei că o calotă polară masivă ar putea să răstoarne lumea şi să distrugă întreaga civilizaţie, credea că precesia a fost un semn de rău augur în special pentru acest lucru.

În realitate precesia este prin natura sa, în legătură cu un anumit proces care are loc în nucleul Pământului. Oscilaţia precesională este un fel de pendul de ceas energetic al planetei, conectat în mod special cu influenta „câmpului hiperboloidului de rotaţie” al axei magnetice, care joacă un rol fundamental în schimbul energetic şi de informaţie între Pământ şi cosmos. Precesia, pentru care oamenii de ştiinţă nu au găsit nicio explicaţie convingătoare, şi „câmpul hiperboloidului de rotaţie”, al axei magnetice sunt o parte inseparabilă a mecanismului energetic al oricărei planete.

Conceptul de câmp al hiperboloidului de rotaţie al Pământului, despre care veţi învăţa în capitolele următoare, a fost lucrat în comun de oamenii de ştiinţă din St. Petersburg, S.N. Pavlova şi V.N. Trifanov.

38. Schimbarea de 15° a axei Pământului este confirmată de mai multe surse istorice. Printre altele, un cadran solar a fost găsit în Egipt, care poate fi utilizat numai într-o ţară situată la o latitudine de 15°, în timp ce Egiptul este situat la o latitudine de 25–30°. Considerând rădăcinile atlante ale egiptenilor, este echitabilă presupunerea că acest cadran solar a fost de origine atlantă.

Înainte de potop şi schimbarea axei, partea centrală a Atlantidei şi piramida atlanţilor au fost la 15° latitudine nordică. Platoul din Giza, unde complexul piramidal de mai târziu a fost construit în conformitate cu Canonul antic, a fost la aceeaşi latitudine. Dar după ce axa s-a mutat 15 ş spre sud, latitudinea atât a Atlantidei, cât şi a Giza a ajuns să fie 30 ş latitudine nordică (fig.188).

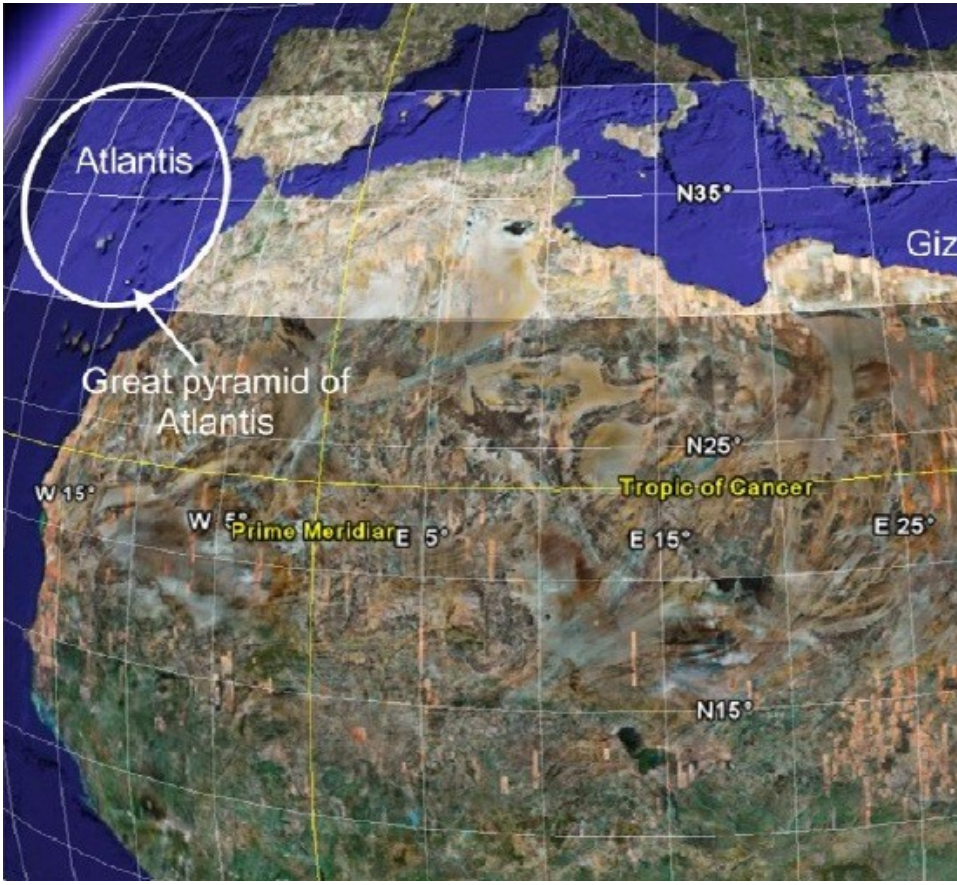

Fig. 188 Latitudinea Atlantidei, piramida atlanţilor şi piramidele din Giza

Tabele astronomice antice, din care pot fi determinate coordonatele locurilor cu ajutorul stelelor, conţin indicaţii că Babilonul antic a fost considerabil mai la nord decât rămăşiţele prezente din acel oraş. Această diferenţă a fost subliniată de către astronomul Arzachel (Al-Zarqali), care a trăit în secolul al unsprezecelea.

39. În astronomie coordonatele constau dintr-un set de două valori: ascensiune dreaptă şi declinaţie. Ascensiunea dreaptă este coordonata de est-vest (de obicei, exprimat în unităţi de timp), în timp ce declinaţia

dă distanţa unghiulară nord (pozitive) sau sud (negativ) de ecuatorul ceresc. Coordonatele astronomice moderne pentru Regulus (cea mai strălucitoare stea din constelaţia Leu) sunt: declinaţie 12° 13, ascensiune dreaptă: 10 ore 06 minute.

Pentru **δ** Delta Cancri (a doua cea mai strălucitoare stea în Rac, în centrul constelaţiei) coordonatele sunt: 18° şi 8 ore 45 minute.

După catastrofă coordonatele Racului s-au schimbat:

declinaţia: aproximativ 37 – 38°, ascensiunea dreaptă: 10 minute 06 de ore.

Să comparăm cifrele pentru poziţia de pornire (înainte de catastrofălinia A punctată din fig.189) cu coordonatele pentru Rac indicate în Zodiacul Dendera după catastrofă (linia punctată B). Cu ajutorul aritmeticii foarte simple, vom găsi că Racul s-a mutat spre nord cu aproximativ 20°

şi spre est cu 1 oră şi 21 de minute, care din nou corespunde la aproximativ 20°. Şi acest lucru este deplasarea cerurilor în grade. Pământului „a căzut” în direcţia opusă, aproximativ 20° spre sud şi vest de 20° faţa de unghiul axei preasteroid.

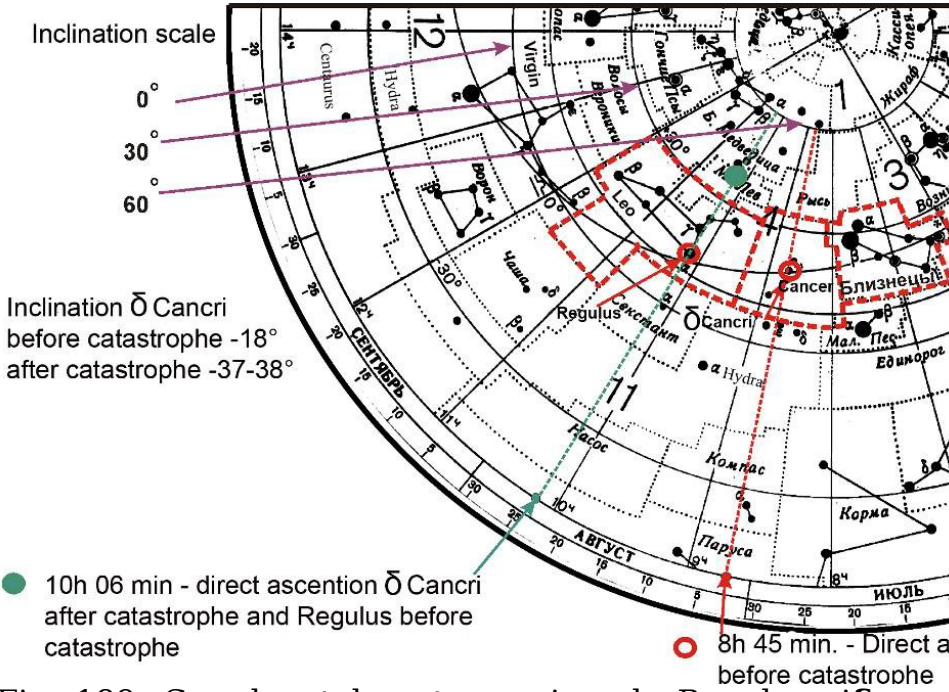

Fig. 189. Coordonatele astronomice ale Regulus şi δ Cancri înainte şi după catastrofă, este calculată conform S.N. Pavlova.

40. Aproximativ o sută de ani după catastrofa teribilă, perioada de modificări geologice şi climatice cauzate de impactul cu asteroidul s-a sfârşit. Regiunea arctică a fost acoperită de un covor gigantic de gheaţă de peste trei kilometri grosime. În afară de influenţa sa asupra climei, acest capac gigantic a mutat, de asemenea, centrul de gravitaţie al planetei. Forţele centrifuge suplimentare au restrâns rotaţia axei Pământului, care a fost înclinată către sud. Cu timpul, cum atmosfera s-a curăţat şi gheaţa s-a topit acest capac a scăzut. Apa din topirea gheţarilor, extrasă de forţele centrifuge datorate rotaţiei Pământului a curs în oceane şi a fost distribuită în jurul Ecuatorului. Cum topirea a continuat, nivelul oceanelor a crescut, reducând capacul care imobilizase

deplasarea axei şi treptat unghiul acesteia s-a schimbat. De ceva timp în jurul mijlocului mileniului al zecelea î.Hr., cea mai mare parte a gheţii s-a topit. Unghiul axei de rotaţie a Pământului s-a diminuat uşor şi a devenit stabil.

41. O metodă simplă şi evidentă de determinare a datelor pe scala de timp a zodiacului Dendera a fost sugerată de către S.N. Pavlova [40]. Prin calcularea numărului de case şi punând o hartă a cerului de noapte peste discul zodiacului Dendera, ea determină poziţia Soarelui la începutul primului mileniu (între casa 15 şi 16) şi în ziua de azi (săgeata C, fig.190).

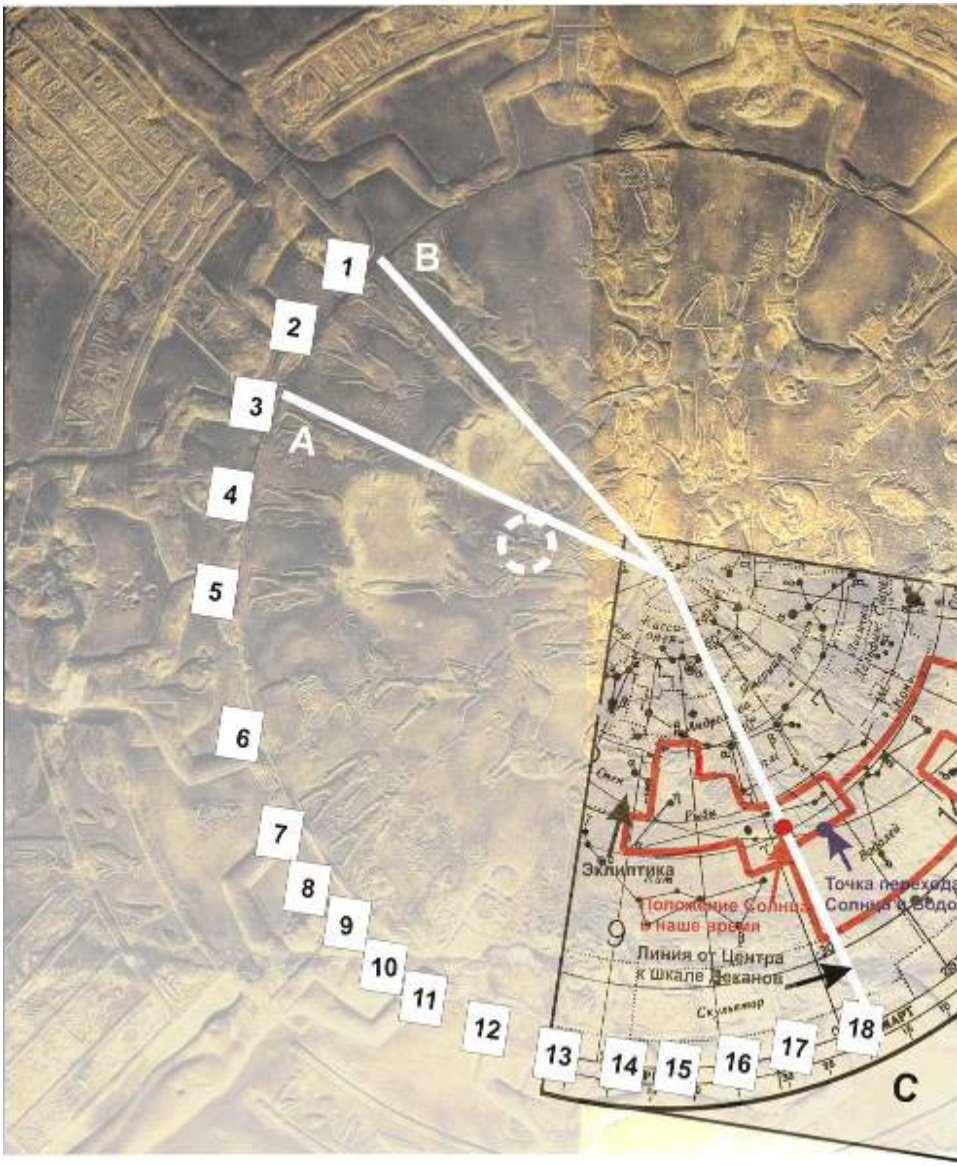

Fig. 190 Punând harta cerului de noapte peste discul zodiacului Dendera.

42. Înainte de marele potop câmpiile din nordul Siberiei au fost locuite de numere imense de rinoceri,

antilope, cai, bisoni şi alte erbivore care erau prădate de o varietate de animale de pradă, inclusiv tigrul cu dinţi sabie. Ca şi mamuţii, aceste fiare rătăceau peste Siberia drept până la ţărmurile sale de nord, la malul Oceanului Arctic, şi chiar mai departe spre nordspre Lokhov şi noile insule siberiene, nu foarte departe de Polul Nord.

Oamenii de ştiinţă ne spun că din 34 de specii de animale care au trăit în Siberia înainte de dezastrul din mileniul 11 î.Hr., inclusiv mamutul lui Ossip, cerbul gigant, hiena de peştera şi Leul de peştera, nu mai puţin de 28 erau adaptate numai în condiţii de climă temperată.

Cavităţile bucale şi stomacurile animalelor care au murit în timpul îngheţului brusc au fost găsite conţinând ierburi, campanulas, rogoz şi leguminoase sălbatice care au rămas în întregime recunoscibile. Nu este necesar să se sublinieze că această floră nu creşte peste tot în Siberia astăzi. Prezenţa lor acolo în mileniul 11 î.Hr. este o dovedă convingătoare că în acel moment regiunea a avut un climat plăcut şi productiv, care a fost temperat şi chiar şi cald.

Prin urmare, una dintre caracteristicile cele mai surprinzătoare legate de dispariţia animalelor, este faptul că în contrast cu condiţiile geografice şi climatice predominante astăzi, cu cât mergem mai spre nord cu atât mai mulţi mamuţi şi alte creaturi sunt găsite. De exemplu, descrierile exploratorilor noilor insule siberiene care se află dincolo de Cercul Arctic pretind că acestea constau aproape în întregime din oase şi colţi de mamuţi. Concluzia logică, aşa cum zoologul francez Georges Cuvier a subliniat, este că „solul perpetuu congelat nu a existat acolo anterior, unde animalele au îngheţat de moarte, deoarece la aceste temperaturi ele nu ar fi supravieţuit. Terenul unde au trăit a îngheţat la acel moment când aceste creaturi şi-au pierdut viaţa”.

Ca un ecou teribil al povestirilor din Avesta (cartea sacră a zoroastrismului), terenurile care o dată se bucurau de şapte luni de vară s-au transformat peste noapte într-o

regiune de gheaţă şi zăpadă unde iarna domneşte zece luni pe an.

43. Vedas-ele slavo-ariene spun că strămoşii noştri „au părăsit ţara sacră Daaria de-a lungul crestei stâncoase (creasta Lomonosov, fig. 183) între marile de est şi vest şi au traversat Rassenia [Rusia]”.

44. În lucrările sale, Platon afirmă fără echivoc că Atlantida a fost situată în Atlanticul „mare” dincolo de pilonii lui Hercules (Strâmtoarea Gibraltar). El vorbeşte despre un lanţ de insule care se extindeau spre vest de Atlantida (care pot fi văzute în fig.1), şi astfel a fost uşor pentru călători să treacă la acel moment „pe întregul continent opus care înconjura această mare care este cu adevărat demnă de numele său”. Platon raportează că, domnia locuitorilor Atlantidei se extindea la o parte din acest continent îndepărtat (America), precum şi anumite terenuri „pe această parte” a pilonilor lui Hercules (bazinul Mării Mediterane).

După mutarea în ceea ce au fost coloniile lor, atlanţii s-au trezit mult mai aproape de contactul cu populaţia locală. Le-au transmis cunoaşterea care ulterior a influenţat substanţial toată istoria lor socio-economică şi culturală. Un indicator al acestui proces a fost trecerea de la vânătorare la agricultură în zonele unde s-au stabilit atlanţii, care au pus temelia pentru întreaga dezvoltare ulterioară a omenirii. Nu este nicio coincidenţă faptul că aceste teritorii unde preoţii au fost în contact cu Neferu înainte de potop şi în care atlanţii au venit în perioada premergătoare evenimentelor tragice, au fost identificate în lucrările marelui botanist Nikolai Vavilov ca centrele timpurii ale acestui proces. Pe baza unei cantităţi enorme de date a găsit şapte centre principale: cinci în lumea veche (Asia de sud, Asia de est, Asia de sud-vest, Mediterana şi Etiopia) şi două în lumea nouă (America Centrală şi în Anzi).

Cititorii clasicilor greci, fără îndoială, îşi vor aminti

Timaeos al lui Platon, în care el povesteşte soarta tragică pe care a avut-o civilizaţia atlanteană. Platon a învăţat despre atlanţi de la Critias, care a pretins că a avut povestea de la Solon, care vizitase oraşul Sais în Egiptul de jos. Preoţii egipteni (descendenţi îndepărtaţi ai atlanţilor) au spus lui Solon despre un popor misterios dintr-o ţară numită Atlantida care au colonizat o mare parte din bazinul Mării Mediterane, inclusiv Egiptul aproximativ cu „nouă mii de ani în urmă” (din momentul în care preoţii au vorbit cu Solon), aducând civilizaţie într-o formă gata făcută şi aşa nu a existat o perioadă arhaică de dezvoltare în Egipt.

Este adevărat că în artefactele datând din perioada predinastică (circa 3500 BC) nu există urme de scriere. La scurt timp după această dată, hieroglifele care sunt atât de familiare nouă de la ruinele Egiptului antic au apărut foarte brusc şi inexplicabil, în formatul pe deplin dezvoltat. Nelimitate la ilustrarea obiectelor şi acţiunilor, această formă de scriere a fost la început chiar un sistem cu o structură complexă, cu simboluri fonetice denotând numai un sunet şi un set dezvoltat de simboluri numerice. Chiar hieroglifele timpurii erau deja stilizate şi destul de abstracte. Ştim că un scris cursiv dezvoltat a fost deja utilizat pe scară largă în zorii primei dinastii.

Walter Emery, profesor de egiptologie la Universitatea din Londra, a dat acest comentariu despre apariţia bruscă a civilizaţiei din Valea Nilului:

«La o perioadă de aproximativ 3400 ani înainte de Hristos, o mare schimbare a avut loc în Egipt şi ţara a trecut rapid la o stare de cultură neolitică cu caracter tribal complex la una bine organizată monarhică...

În acelaşi timp arta de a scrie apare, arhitectura monumentală şi arte şi meserii se dezvoltă într-un grad uimitor, şi toate dovezile arată existenţa unei civilizaţii luxuriante. Toate acestea au fost realizate într-un termen relativ scurt de timp, părând să nu fi existat decât puţin

sau deloc fundal pentru aceste evoluţii fundamentale în scris şi arhitectură.» (Graham Hancock, Amprentele zeilor)

45. Istoria a păstrat o legendă antică care spune despre o cutie de „aur” în care Ra a plasat un număr de obiecte: „sceptrul lui” (sau bastonul), o buclă din părul său şi *uraeus*-ul lui (o cobra de aur într-o poziţie ameninţătoare pe care o purta pe fruntea lui regală).

Această cutie – un talisman puternic şi periculos – a fost ascunsă împreună cu conţinutul său ciudat într-o cetate „pe frontiera orientală” a Egiptului mai mulţi ani după ce Ra a ascensionat la ceruri.

46. În cazul de faţă faraonul Khufu (Keops) încerca să stabilească numărul şi poziţia „camerelor secrete ale sanctuarului lui Thoth”, poziţia geometrică precisă în interiorul corpului piramidei, astfel încât acest lucru să fie luat în considerare în proiectarea şi construcţia proprii piramide.

47. Ar fi trebuit să fie recunoscut că atunci când şcoala astăzi vorbeşte despre civilizaţia egipteană antică care a construit piramidele şi complexele de temple, aceasta îndruma oamenii greşit într-un anumit fel. Civilizaţia egipteană în formă pură se sugerează în şcoală şi în cursurile universitare nu a existat niciodată. Termenul „egiptean” este utilizat într-un anumit sens pentru populaţia aborigenă locală care a trăit din timpuri imemoriale pe malurile Nilului. Durata lor de viaţă a fost, în medie, între 30 şi 40 de ani. Ei au fost un popor primitiv, care nu ar fi putut construi piramidele, deoarece ei nu aveau nivelul necesar de cunoaştere aşa cum poate fi văzut de la săpăturile de morminte ale populaţiei native. Există, desigur, un anumit paradox în acest domeniu, deoarece piramidele sunt acolo, şi cineva le-a construit.

Oamenii care au proiectat şi construit piramidele n-au avut nicio legătură genetică cu populaţia locală nativă. Erau un mic grup de descendenţi ai atlanţilor care au sosit

în ţara care a ajuns să fie cunoscută ca şi Kemet (Egipt), chiar înainte de potop, fondând o colonie acolo.

Atunci când se pregătea pentru a scrie cartea ei *Atlantida: mit saurealitate?*, Murry Hope a efectuat o analiză comparativă de grupă sanguină a coloniilor descoperite ale posibililor atlanţi şi rutele migraţiei lor înainte de potop. Ca rezultat, au apărut mai multe fapte interesante. De exemplu, urme de sânge de grupa A cu markeri corespunzători genetici au fost descoperite în mumiile regale până la dinastia a 18-lea. Între timp grupa sanguină (pe scară largă) normală în această regiune a fost O. Oamenii cu grupa de sânge A de regulă au tenul deschis şi ochii albaştri, un tip găsit în Scandinavia şi în altă parte în nordul Europei. Cum atunci a apărut această grupă în faraonii din Egiptul antic? Analize de sânge ale mumiilor încă din British Museum, de asemenea, au arătat că trei din patru au avut urme de grupa sanguină A, care nu este deloc caracteristică pentru populaţia amer-indiană. În acelaşi timp niciuna dintre probele de sânge ale rămăşiţelor antice de pe ambele părţi ale Atlanticului nu a produs un factor negativ Rhesus, care are cea mai mare incidenţă printre basci, berberi şi beduinii din Sinai.

Din toate acestea, Murry Hope a concluzionat că unii outsideri (care au apărut pe ambele maluri ale Atlanticului) au adus cu ei grupa sanguină şi markerii corespunzători genetici care diferă de cele ale populaţiilor indigene din Egipt şi America de Sud. Aşa cum profesorul Emery şi alţi specialişti au demonstrat, aceşti noi veniţi s-au păstrat pe ei înşişi deoparte de oameni comuni şi căsătoriile s-au încheiat doar cu membrii aristocraţiei locale, care după toate probabilităţile au condus la apariţia grupei de sânge numai în clasele conducătoare [16].

Teologul creştin timpuriu Clement din Alexandria a menţionat, de asemenea, „zeii”, care au trăit în Egiptul antic printre oamenii muritori. Potrivit lui, au apărut înainte de potop şi au adus cu ei patruzeci şi două de cărţi,

inclusiv şase tratate despre arta vindecării, care conţineau toată înţelepciunea preoţimii antice. Când au venit în Valea Nilului, descendenţii atlanţilor au adus cu ei cunoaşterea pe care la un moment dat au obţinut-o ca un întreg complet de la Neferu. Chiar pentru acest motiv a fost o înflorire a „civilizaţiei egiptene”, fapt care este recunoscut de toţi cei mai proeminenţi şi profesionişti cercetători conştiincioşi ai monumentelor Egiptului antic. Apoi a venit declinul gradual (degenerare) care a fost însoţit de cataclisme, atât naturale cât şi sociale, cauzele cărora vor fi examinate în cartea *învăţătorii*.

Ultima oprire totala a fost plasată în această poveste de către arabi care au cucerit Egiptul şi au distrus fără urme o mare mulţime de monumente ale civilizaţiei antice a atlanţilor din perioada de la Marea Mediterană. Astăzi Egiptul este populat nu de descendenţii atlanţilor (vechii egipteni), dar de arabi care nu au nicio legătură genetică cu civilizaţia care a produs piramidele. Astfel, atunci când ne referim la civilizaţia egipteană veche şi observăm realizările sale nobile, vrem ca restul relatărilor noastre să fie înţelese că referinţa se face la descendenţii atlanţilor care trăiesc în ţara Egiptului şi la resturile moştenirii lor spirituale care au supravieţuit miraculos.

48. Cincisprezece ani de studiu în templul de la Luxor l-au convins pe filosoful alsacian Schwaller de Lubicz că viziunea ortodoxă este fie eronată fie iremediabil învechită. Datele pe care el le-a asamblat contrazic practic toate concepţiile general acceptate despre istoria omenirii şi evoluţia „civilizaţiei”. Ca şi autorii clasici ai lumii antice, Schwaller de Lubicz este de părere că ştiinţa egipteană – în mod specific, medicina, matematica şi astronomia – au fost la un nivel mult mai mari de dezvoltare decât mulţi savanţi moderni sunt pregătiţi să accepte. De asemenea, el observă că fiecare aspect al culturii egiptene era deja perfect format în momentul în care a apărut!

Aşa cum John Anthony West afirmă: „civilizaţia

egipteană nu a apărut ca rezultat al „dezvoltării” – a fost o moştenire (sau mai degrabă un cadou primit de la altele)”.

49. Tot ceea ce face natura materialului este consecinţa interacţiunii dintre vibraţiile diferite ale mediului, cu alte cuvinte, a frecvenţelor, deoarece o frecvenţă este rata de vibraţie.

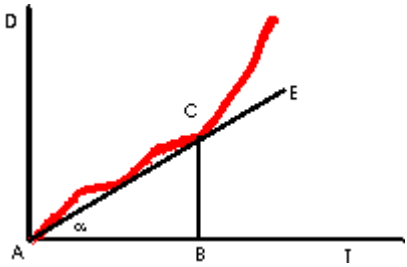

Fig. 191

Atunci când vrem să aflăm rata unui proces pe care îl studiem, desenam un grafic. În acest exemplu am desenat schimbarea de presiune (D) cu timpul (T). Pentru a afla ce rată a procesului a fost la un moment dat în timp (punctul C), avem nevoie să tragem tangenta (SE), curba C.

Panta acestei tangente (unghiul α) este o expresie a ratei procesului (fig. 191).

Pentru a determina acel unghi luăm raportul dintre o catetă a triunghiului dreptunghic (BC) şi cealaltă (AB). Rezultă că ipotenuza unui triunghi dreptunghic (AC aici) este expresia formală a ratei oricărui proces.

50. Numai cinci din unsprezece au supravieţuit, cele şase rămase au fost distruse prin acţiunea apei şi timpului.

51. Secvenţa 2, 1, 3, 4. Cum am spune două panouri întregi, urmate de unul mic, apoi trei întregi, şi patru mici. În geometrie această secvenţă de numere defineşte conceptul tetraxelor al lui Pitagora.

52. Ideea de armonie în lume şi a sistemelor care sunt legate cu relaţiile opuselor în întreg derivă din

filosofia Egiptului antic. Întregul întotdeauna constă din părţi; părţi de diferite dimensiuni sunt întotdeauna într-un anumit raport reciproc şi cu întregul.

«Dumnezeu, „marele filosof şi geometrician Pitagora a gândit”, este unitatea, în timp ce lumea constă în opusuri. Ceea ce aduce opusurile în unitate şi creează totul în cosmos este armonia. Armonia este divină şi este conţinută în raporturile numerice...»

Raportul de aur este relaţia dintre proprietăţile opuse ale oricărui obiect. Sau, cu alte cuvinte, raportul numeric dintre două contrarii.

În organismul uman, de exemplu, două forţe, două contrarii sunt la locul de muncă simultan. Unul stimulează procesele vitale; altul dimpotrivă porneşte procesele (autoimune) care vizează autodistrugerea organismului. Ciclic în cursul zilei unele sisteme intra în faza lor de activitate mai mare, în timp ce altele devin mai puţin active. Funcţiile de protecţie şi procesele metabolice sunt mai active ziua şi mai puţin noaptea şi există într-o relaţie reciprocă. Toate calităţile şi forţele unei fiinţe umane, şi în natură, relaţionează reciproc în conformitate cu proporţia de aur şi astfel nu numai structurile arhitecturale, dar tot ceea ce se supune proporţiilor secţiunii de „aur” vor intra într-o interacţiune specială cu organismul uman, stimulând şi armonizând procesele interne. Ritmurile secţiunii de aur sincronizează bioritmurile şi sistemul imunitar cu surse externe naturale energetice (ceea ce este mai sus) care conduce la conservarea internă de timp biologic. Acelaşi model, de asemenea, poate fi observat în organism la nivelul electrochimic în care raportul dintre un element şi altul cauzează evoluţia în moduri diferite. Aici se află răspunsul de ce piramidele au o influenţă pozitivă asupra chimiei proceselor, normalizându-le şi restaurând raportul dintre un set de forţe şi energiile altuia.

Din punct de vedere geometric, secţiunea de aur este împărţirea proporţională a unei lungimi în două părţi

inegale, astfel încât raportul dintre întreg şi partea cea mai mare este la fel ca raportul dintre partea mai mare şi cea mai mică. Spus în alt fel, raportul părţii mai mici la cea mai mare este la fel ca raportul celei mai mari la ansamblu. În ecuaţie e = a + b şi a: b = b: c.

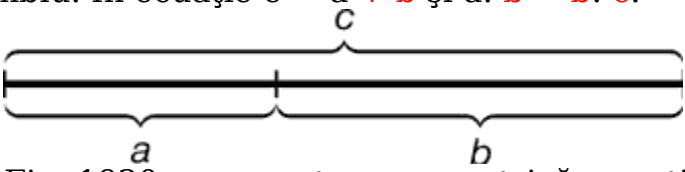

Fig. 1920 reprezentare geometrică a secţiunii de aur.

Dovada că instrumentele cărora li se aplică acest principiu într-adevăr au fost utilizate în construcţie este produsă de „divizoarele pompeiene” – un instrument de măsurare găsit în timpul săpăturilor la un templu antic grec.

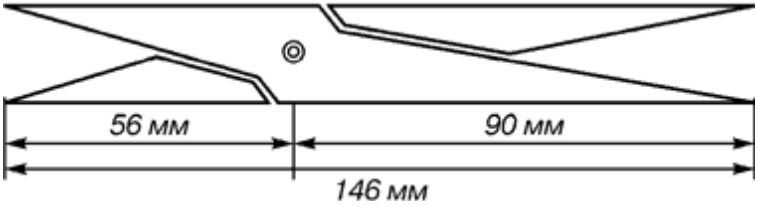

Fig. 1930 pereche de separatori vechi bazaţi pe secţiunea de aur

În acest caz 56 se raportează la 90 ca 90 la 146, sau în limba matematicii 56: 90 = 90: 146 ˜ 0, 62

53. O analiză a concepţiilor anticilor preoţi egipteni asupra structurii universului şi sistemului matematic folosit în proiectare a arătat că BA (ca o manifestare materială) este punctul de contact (de refracţie) energetic sau fluxul de lumină, care dispersat uniform prin el în toate direcţiile (la nivel global şi o dată, în afară şi înăuntru) – cum ar fi punctul focal al unui sistem optic, refractând fluxul de lumină care intră în dispozitivul optic al mediului din afară. Şi aparatul de fotografiat şi ochiul uman funcţionează pe acest acelaşi principiu. Cu alte cuvinte, fiinţa umană este un punct focal manifest

transformând fluxurile energetice (refractându-le). Fiinţa umană ca un obiect fizic cu o structură multidimensională este un punct de refracţie a energiei fluxurilor energetice multidimensionale din structura universului.

54. Unul dintre indicatorii de pulsaţie arătând spre utilizarea principiului BA-KA în crearea compoziţiilor pe panouri este capul descris pe panourile preoţeşti. Pe primul panou preotul are o perucă scurtă, pe următoarea părul lung, apoi scurt din nou, şi aşa mai departe... (fig. 194).

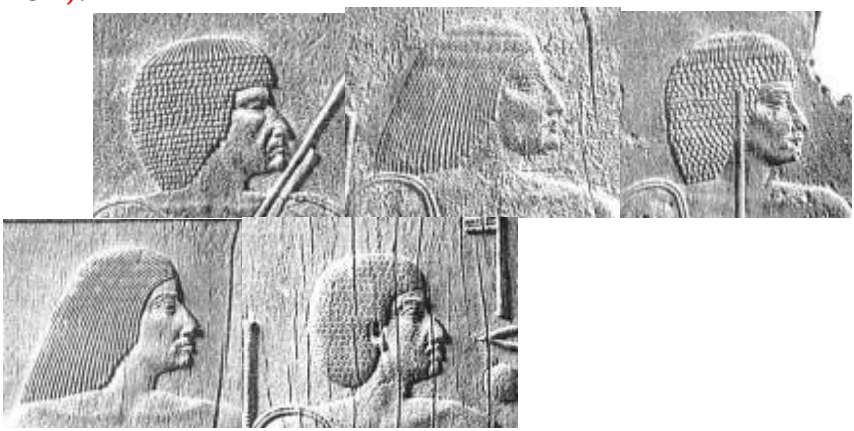

BA KA'BA KA'BA

Fig. 194 Forme de peruci pe tablete Hesi – RA formând un ritm pulsant BA-KA.

Aici am atins pe scurt teoria general acceptată a BA şi KA, dar aceasta este doar imaginea vizibilă, partea accesibilă majorităţii societăţii antice egiptene.

În doctrina religioasă din Egiptul antic principiul BA-KA a avut mai multe înţelesuri. BA şi KA au fost elemente componente nu numai a fiinţei umane, dar a tot ceea ce a existat. Acestea au fost considerate ca întruchipând forţa vitală a fiinţei umane în viaţă şi care continuă să existe după moarte. KA a fost vizualizat nu numai ca o forţă vitală, dar, de asemenea, ca un fel de geamăn, un „alter-ego" inseparabil de forma unei persoane chiar după

moarte. Vechii egipteni au văzut totul în lume ca o dualitate un „doi în unul”, şi unde există două elemente există o interacţiune. Prin urmare, principiul BA-KA a fost cunoaşterea despre legătura dintre planul fizic şi planul energetic, lumea în care o persoană trece după moarte şi cu care nu există o interconexiune permanentă.

Pentru acest motiv chiar totul în Egiptul antic a fost subordonat la acest principiu. Trebuie subliniat faptul că, în general, vechii egipteni vizualizau lumea de pe o poziţie principială. Un principiu este înţeles ca fiind ceva care complet în mod inevitabil şi necondiţionat se dezvăluie pe sine la toate nivelurile organizării materialului, în contrast cu legile care au doar o sferă de aplicare localizată. O indicaţie despre ce au crezut despre natura duală a universului ca principiu, ca un fel de fenomen fundamental de origine divină (adică primordial, dat inerent în toate lucrurile) este conţinută, de exemplu, într-unul din fragmentele de legendă despre moartea lui Heru (Horus):

«Sunt Aset (Isis) şi am apărut din închisoarea în care fratele meu Set (Seth) m-a închis. Pentru că zeul Tehuti (Thoth), marele zeu, liderul Maat, atât în cer cât şi pe Pământ, mi-a spus: „du-te, o Aset, zeiţa, deoarece există un lucru mai mult, care merită ascultat, pentru că el va fi în viaţă ca cel ce urmează sfatul altora. Ascunde-te împreună cu fiul tău tânăr (Horus) şi va veni la el. Membrii săi vor creşte şi puterea dublă de toate tipurile va intra în el...»

Suplimentar, dovada foarte clară a existenţei în natură a doua forţe corespondente poate fi găsită în efectul sau principiul cunoscut ca dihotomie.

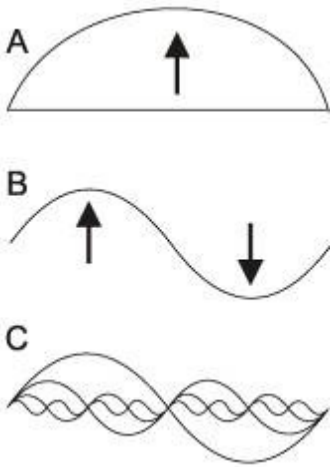

Fig. 195 Fazele de vibraţie ale unei coarde

S-a observat că atunci când o coardă începe să vibreze se mişcă aşa cum se arată în diagrama A (fig. 195).

Imediat, cu toate acestea, ea începe să producă armonici, ca şi cum cele două jumătăţi ale sale ar începe să vibreze, dar în direcţii opuse (B), indicând cu precizie că două fluxuri opuse energetice (timp) operează pe coarda. Fiecare jumătate la rândul său, de asemenea, începe să producă armonici (se împart în două, consultaţi C) şi aşa continuă.

Cu alte cuvinte două forţe acţionând în direcţii opuse acţionează pe coardă deşi nimeni nu a atins-o.

BA-KA ca simbol al gândirii dualiste antice poate fi urmărit chiar şi în structura statului şi societăţii. Egiptul avea două părţi: Regatul de Sud, cel de sus cu două capitale – Nekhen şi Nekheb, şi Regatul de Nord, cel de jos, din nou, cu două capitale – Dep şi Pe. Dovezile supravieţuitoare din acea perioadă transmit o viziune categoric dualistă despre lume. În minţile egiptenilor, pe lângă întruparea pământească, Egiptul, de asemenea, a existat în ceruri. Plasarea piramidelor din Egipt a fost o proiecţie a hărţii cerului de noapte.

Preoţii oraşului Khmun se închinau unui panteon de

zei, care, de asemenea, întruchipau principiul BA-KA, imaginându-şi un zeu coroborat cu ipostaza sa feminină: Nun şi Naunet, Kuk şi Kauket, Khukh şi Khaukhet, Amon şi Amaunet.

Modelul de înregistrare (codificare) şi expunere (decodificare) a cunoaşterii (informaţii) a urmat acelaşi principiu. Este suficient să reamintim cele unsprezece tablete găsite în mormântul lui Hesi-Ra, unde se prezentau informaţii atât pe faţă şi cât şi pe spate. La rândul lor informaţiile înregistrate pe fiecare dintre părţile de cuvinte din puncte, de asemenea, au fost prezentate în ritmul BA-Ka pulsatoriu. Este sigur că acest principiu şi nu altul sta la baza doctrinei Heliopolisului despre dualismul veşnic.

Acelaşi principiu BA-KA, de asemenea, poate fi detectat în arhitectura din Egiptul antic. După studierea multor texte care descriu procesul de înmormântare, devine evident că Duatul ceresc al vechilor egipteni a avut echivalentul său pe Pământ. Cu alte cuvinte, vechii egipteni vizualizau regiunea necropolei din Memphis ca o reflectare pământească a Duat-ului ceresc şi complexul marii piramide de pe platoul Giza a fost poarta de acces la Duatul ceresc.

Templul funerar labirintic al lui Amenemhat III în districtul Fayum conţinea 3.000 camere-l.500 deasupra solului şi 1.500 mai jos. (*Istoria* lui Herodot).

55. Bătăile inimii sunt caracterizate prin alternarea repeta Aa a doua stări opuse ale muşchilor (miocard): tensionată (sistole) şi relaxată (asistole). Acţiunea armonică a inimii este legată cu un anumit „pachet” de opoziţii din ciclul cardiac. S-a decis să se analizeze numeric relaţia dintre aceste opoziţii. Obiectul ales de studiu a fost structura ciclului cardiac al unui sau altui parametru incluzând componentele tensiunii arteriale sistolice şi asistolice şi suma lor.

S-a stabilit că, pentru fiecare tip de animal există un ritm cardiac Vзc la care lungimea sistolelor, asistolelor şi

ciclul ca un întreg sunt în raport cu secţiunea de aur.

Structura de timp din ciclul cardiac (t) este formată din lungimea sistolelor ts, a asistolelor ta şi întregul ciclu t. Lungimea sistolelor este considerat ca însemnând durata proceselor electromecanice care este practic egală cu durata sistolelor electrice (a se vedea diagrama din fig.196).

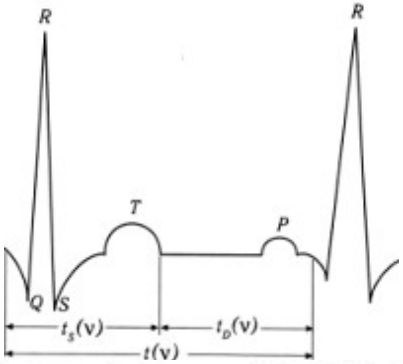

$$t_S(v_{зс}) = 0{,}382\, t(v_{зс}) \qquad t_S(v) = 0{,}382\, t(v_{зс})/\sqrt{v_{зс}}$$

$$t_D(v_{зс}) = 0{,}618\, t(v_{зс}) \qquad t_D(v) = 0{,}618\, t(v_{зс})/\sqrt{v_{зс}^{\,3}}$$

$$t(v) = t(v_{зс})/\sqrt{v/v_{зс}}$$

$$P_S(v_{зс}) = 0{,}382\, P(v_{зс}) \qquad P_S(v) = 0{,}382\,(v/v_{зс})P(v_{зс})$$

$$P_D(v_{зс}) = 0{,}618\, P(v_{зс}) \qquad P_D(v) = 0{,}618\, P(v_{зс})$$

$$P(v) = \sqrt{v/v_{зс}}\, P(v_{зс})$$

Fig. 1960 diagrama reprezentând ritmul inimii

Trebuie notat că rata de „aur” practic este aceeaşi ca ritmul inimii în repaus al organismelor sănătoase, active fizic. Regimul de „aur” al aprovizionării cu sânge a întregului organism (inclusiv inima în sine) este cel mai economic în comparaţie cu altele care corespund diferitelor niveluri de muncă (activitate).

Prin urmare, există o avertizare importantă, care trebuie făcută: frecventa utilizare a dispozitivelor de stimulatoare cardiace (Gezane şi altele) duce la o întrerupere a ritmului inimii.

56. Încercarea de a face orice fără legătură cu principiul secţiunii de aur este ca încearcărea de lipire la întâmplare împreună a inimii şi a unui receptor acordat pentru un post de radio special (frecvenţă). Şansele de succes sunt extrem de subţiri. În plus dacă receptorul este preacordat fără niciun mijloc de a-l acorda la alte frecvenţe, va fi de o utilitate foarte limitată.

Dacă construiţi o piramidă sau un set de baghete fără legătură cu secţiunea de aur, apoi în toate populaţia lumii puteţi să găsiţi doar câteva sute de oameni la care s-ar potrivi.

Capacitatea Baghetelelor lui Horus sau piramidei de a se acorda ele însele la orice fiinţă umană este exact legată de faptul că parametrii lor sunt într-o relaţie definită strict.

În organizarea structurală a oamenilor care trăiesc pe Pământ este o anumită „marjă de eroare”, ce caracterizează caracteristicile individuale. O persoană locuieşte într-un anumit mediu energetic, într-un câmp cu o anumită frecvenţă.

Dacă ceva este făcut în concordanţă cu principiul secţiunii de aur, obiectul începe să interacţioneze cu o fiinţă umană cu această „marjă de eroare” luată în considerare. Obiectul se acordează cu persoana, şi organismul însuşi începe să se acordeze cu obiectul.

Principiul secţiunii de aur este inerent în toate lucrurile de origine naturală, dacă trăiesc sau nu, şi din acest motiv a fost folosit de către preoţi în proiectare şi construire. Acest lucru a investit creaţiile lor cu capacitatea de a se acorda ele însele cu forma cea mai generală a fiinţei umane, ale cărei structuri întregi fizice şi energetice sunt subordonate aceleiaşi legi.

Este exact acest fenomen care se află în spatele „principiului corespondentei”, aşa cum anticii l-au înţeles, sau „principiul de rezonanţă armonică” aşa cum am vorbi de el astăzi.

Cercetătorii s-au străduit îndelung să descopere secretul sensului secţiunii de aur, asocăindu-l cu unele legi cosmice sau legea armoniei sistemelor. Adevăratul sens este următorul. Totul creat folosind secţiunea de aur dobândeşte, pe de o parte, capacitatea de a se acorda pe sine la orice fiinţă umană şi, pe de altă parte, se sincronizează structura energetică a unei persoane cu fluxurile naturale energetice (cosmice). Dispozitivele fizice (fie că sunt baghete sau piramide), de asemenea, devin într-un mod vii deoarece sunt modele ale proceselor care au loc în natură.

Secţiunea de aur, care posedă superfluiditate şi stabilitate, face posibilă reorganizarea sistemelor autolimitative.

57. Folclorul şi tradiţia orală în ţările arabe afirmă că muzica şi sunetele au fost folosite în construirea de edificii unice antice.

După finalizarea unei camere un instrument (dispozitiv de reglare) capabil să producă note speciale a fost adus. Din calitatea sunetului (acustica, adâncimea şi durata sunetului) a fost posibil să se tragă concluzii despre proprietăţile de rezonanţă ale camerei, cu alte cuvinte despre produsul lucrării. Dacă rezultatul a fost nesatisfăcător activităţi suplimentare ar fi fost efectuate până când camera ar fi început să „sune”.

În acest context, este demn de menţionat expediţia doctorului Joseph Martin Shore pe platoul Giza şi în Valea Regilor.

Experienţele lui Shore în marea camera de „înmormântare” a piramidei lui Keops au produs rezultate senzaţionale. Acestea au arătat că piramida probabil a fost construită ca un generator sau amplificator de anumite frecvenţe sonice. Grupul lui Shore a reuşit să identifice patru frecvenţe principale (note) amplificate de edificiu şi folosite pentru construcţia sa. Notele formează o gamă de F ascuţită major, care, în conformitate cu unele texte

antice egiptene, se armonizează cu frecvenţa vibratoare a

planetei noastre proprii (ren)

58. **Metoda secretă a lui Hermes Trismegistos pentru toate întreprinderile.**

«Mai presus de toate este necesar ca o persoană care face un studiu despre întreprinderi determinând poziţia centrală şi epocile planetelor dacă el vrea succesul şi nu vrea să permită o eroare în orice întreprindere de indiferent ce fel…» [27]

(Hermes Trismegistos, p. 285 de traducerea de K. Bagutsky)

59. Fundaţia de sub piramidă este aproximativ de 1/5 din înălţimea edificiului. Asta înseamnă că mai puţin material a fost necesar pentru construcţie din carierele din apropiere decât se credea anterior. Acest lucru a fost dedus prin calculele volumului de material extras din cariere şi din cel al piramidei.

60. Istoria cuarţului merge înapoi mult mai departe decât a diamantelor şi altor pietre preţioase. Civilizaţia legendară a Atlantidei a fost deja conştientă de puterea ascunsă şi energia colosală a cristalelor de cuarţ. Legendele şi convingerile populare despre cuarţ, care supravieţuiesc în Tibet ne informează despre utilizarea extinsă în Atlantida a rocii cristaline (cuarţ transparent) variind de la vindecare la comunicare telepatică şi atingând energia cosmosului. Aceste legende vorbesc de atlanţi ca având piramide gigantice, depozite colosale de energie. Vârfurile multor piramide au fost încoronate cu mari cristale de cuarţ.

Mult din cunoaşterea atlanţilor a dispărut, dar unele au supravieţuit lăsând urme în alte culturi – în Egipt, Tibet şi India.

Pentru multe civilizaţii cuarţul a fost un mineral

sacru. Anticii credeau că şi cuarţul a fost perfecţia naturii şi structura sa, baza vieţii de pe Pământ. Yoghinii indieni credeau că şi cuarţul şi fiinţa umană reprezintă punctul culminant al evoluţiei în univers. Poate că acest lucru este din cauză că regatul mineral al cuarţului este cel mai mult în ton cu fiinţa umană. Antici credeau că cristale de cuarţ radiază o lumină albă divină, că acestea sunt cheia care dă intrarea în armonia cosmică, pune o persoană în legătură cu vibraţiile sale. Ele sunt conductoare ale energiei pure a cosmosului, generatoare de înaltă frecvenţă. Cristalele sunt asemănătoare cu piramidele care conectează oamenii la conştiinţa cosmică. [9]

61. Legendele vorbesc de o piramidă conţinând o piatră” mare”, care a căzut pe Pământ din spaţiu. Aceasta se presupunea că poseda energie mare şi putere magică.

Invocarea a 1800 de texte de îngropare (în jurul anului 2000 î.Hr.) vorbeşte despre unele secrete „lucru sigilat” aparţinând lui Osiris de la Ra-Stau (Giza).

Pasajul conţine un indiciu care este ascuns într-un recipient „închis” şi este unul din marile „secrete” ale lui Osiris:

„Aici este ceva sigilat în întuneric, plasat în Ra-stau. Alături este foc, dintr-o emanaţie a lui Osiris. Aceasta este ascunsă aici de când a fost dată lor şi a căzut pe nisipul din deşert şi care i-a aparţinut a fost plasată în Ra-Stau”.

Unul dintre cele mai vechi texte sacre egiptene care ne-au parvenit până astăzi este *Am Duat* (cartea a ceea ce este în Duat). Acest text menţionează o cameră închisa ermetic „din tărâmul lui Sokar” în a cincea parte din Duat. În multe texte despre complexele piramidale de la Giza se face referire exact în acest mod – ca secţiunea a cincea din Duat.

Doctorul Abatte-Pacha, vicepreşedinte al Institutului de Egiptologie, şi William Groff, un lucrător al Institutului, o dată au petrecut o noapte întreagă în deşert aproape de

piramide. În raportul oficial despre această cercetare Groff a declarat: „aproximativ la ora 8 PM am observat o lumină, sursa mişcându-se încet în jurul marii piramide lângă vârful său. Aceasta semăna cu o flacără scăzută. Lumina a trecut în jurul piramidei de trei ori şi apoi a dispărut. După aceea am observat cu atenţie special această piramidă practic întreaga noapte şi la aproximativ ora unsprezece lumina a apărut din nou, doar că în acest moment ea a luat o nuanţă oarecum de albastru pal. Ea încet s-a ridicat de-a lungul pantei piramidei practic în linie dreaptă şi pentru un timp scurt a atârnat deasupra vârfului său, după care a dispărut din nou”. Întrebând persistent beduinii locali, Groff a reuşit să afle că lumina misterioasă a fost văzută destul de frecvent în trecut poveşti despre ea întorcându-se în adâncimile secolelor. Arabii o atribuie spiritelor păzitoare ale piramidei. Groff el însuşi a încercat să găsească o explicaţie fizică pentru fenomen, dar fără succes.

Toate construcţiile megalitice antice, piramide sau dolmene, au fost puse pe „locuri de putere”-zone geoactive energetic asociate cu anomalii în scoarţa Pământului. Fluxuri energetice puternice sunt observate la aceste locuri, cristale de cuarţ excitat în vrac întreg de plăci masive au fost folosite ca materiale de construcţii generând electricitate piezoelectrică într-o gamă largă de frecvenţe. În consecinţă, procesul este însoţit de apariţia plasmoizilor. În ocazii rare este chiar posibil să auzi clicuri care amintesc de cele asociate cu descărcările piezoelectrice.

Fig. 197 Fotografii ale formaţiunilor energetice (plasmoizi) asociate cu dolmenele

62. În 1968 un grup de oameni de ştiinţă din SUA şi Universitatea din Cairo au pus detectoare în camerele subterane ale piramidei lui Khaf-Ra (Kephrena) ca să se înregistreze valoarea radiaţiei cosmice penetrante prin grosimea piramidei. Măsurătorile au fost luate neîncetat pentru o perioadă de un an. Rezultatele s-au dovedit a fi uimitoare: în fiecare zi modelul de radiaţie a fost diferit şi unic.

63. Este de valoare să adăugăm la definiţia deja existentă a conceptului de Noosferă că este o structură multidimensională, extrem de complexă care încorporează multe subplane ale existenţei. Sufletele acelor oameni care mor pe Pământ trec în Noosferă, devenind o parte a acesteia. Şi aducem în Noosferă toate cele pozitive şi negative care au fost stocate în noi înşine, pe parcursul vieţii noastre, determinând astfel calitatea şi problemele dezvoltării acestuia. Trebuie subliniat că ceea ce oamenii numesc Shambala este unul din cele mai mari subplanuri ale Noosferei. Shambala este, într-una dintre manifestările sale, „spaţiul energetic” creat şi locuit de cei care în viaţa lor, faptele lor, gândurile şi străduinţelor lor au întrupat pe Pământ voinţa Creatorului şi prin ale căror vieţi şi suferinţe Sinele absolut merge mai aproape de perfecţiune. Dar Noosfera nu este doar Shambala, după toate, nu numai oamenii de spiritualitate mare părăsesc Pământul în momentul în care mor.

Noosfera suntem noi, doar că este numai pe un alt plan de existentă. Prin urmare, trebuie să se înţeleagă că, uneori, un contact cu Noosfera este un contact, cu cei care, la un moment dat, au trăit pe Pământ sau pe o altă planetă, dar au devenit parte a Noosferei terestre.

Noosfera a apărut ca rezultat al interacţiunii dintre Pământ ca un organism viu cu conştiinţa oamenilor

(civilizaţii) care trăiesc pe el. Evoluţia sa se leagă strâns cu conştiinţa şi nivelurile civilizaţiilor şi etapele de dezvoltare ale Pământului ca un corp cosmic, astfel prin Noosfera Pământului, ca un sistem de informaţii, este de asemenea posibil să se obţină informaţii despre alte grupuri de stele care sunt părţi ale sistemului energetic (organismului) al universului.

64. Cuvântul „zei” este plasat în ghilimele inverse pentru ca a folosi cuvântul în sensul în care noi suntem obişnuiţi este să operăm cu o concepţie incorectă cu privire la doctrina preistorică.

65. În multe lucrări despre ocultism, cercetătorii în necunoştinţă despre originea numelui doctrinei se referă la ea ca şi Kybalion. [29] Doctrina preoţească care a avut originile în adâncimile antichităţii predinastice a fost numită „KA-BA-LA-ON”, unde:

„KA-BA” este numele simbolic al celor două elemente formatoare care fac transmiterea principiului structurii doi-în-unul a toate celor existente în lume.

„LA „poartă o semnificaţie multiplex, care poate fi interpretată pe de o parte, ca şi „conexiune” şi pe de altă parte, „început din „sau „are loc în” (interior).

Combinaţia „KA-BA-LA” transmite principiul trinităţii.

„ON” este numele vechi al lui Dumnezeu Creatorul, şi, de asemenea, numele biblic al oraşului Iunu sau Onu (Heliopolis) din care provine doctrina antică egipteană. Astfel numele doctrinei poate fi interpretat aproximativ ca:

1. doctrina „Creatorul treime”;

2. doctrina „Trinităţii creatorului”;

3. doctrina „Treimea din ON [Onu]” (oraşul care a fost unul din centrele cele mai religioase ale Egiptului antic) sau cunoaşterea primită de la ON-sistemul mulţi nivel energetic al lui Dumnezeu.

Această multitudine de sensuri este o bună ilustrare a structurii multidimensionale a hieroglifelor şi viziunea egipteană antică despre lume în sine, care a fost o

reflectare a multitudinii. Pentru o înţelegere mai profundă a *Capitolelor venirii înainte pe zi* ar trebui adăugat că în afară de ce a fost menţionat mai sus, preoţii egipteni antici au folosit numele ON pentru întreaga structură zece – dimensională a nivelelor energetice ale Creatorului atunci când îl imaginau ca pe un întreg singur. Prin urmare, în funcţie de context, în *Capitole* adesea găsim cererile către zei pentru a ajuta o persoană să-şi păstreze sufletul inimii (Ba) şi sufletul spiritual (Khu); Ba fiind unit cu corpul fizic al unei persoane (khat) ; Khu cu corpul său spiritual (sakh). Reuniunea sufletelor a avut loc în ON sau Dumnezeu.

66 „Apa de viaţă” este fluxul energetic.

În multe papirusuri vom vedea „floarea vieţii” crescând din

„apele lacului” pe care este aşezat tronul lui Osiris. Acest „Lac” a fost alimentat de „apele Nilului ceresc” şi a servit ca sursă din care au băut spiritele binecuvântate şi zeii. „Nilului ceresc” este ceea ce ei numesc galaxia noastră, Calea Lactee, în Egiptul antic.

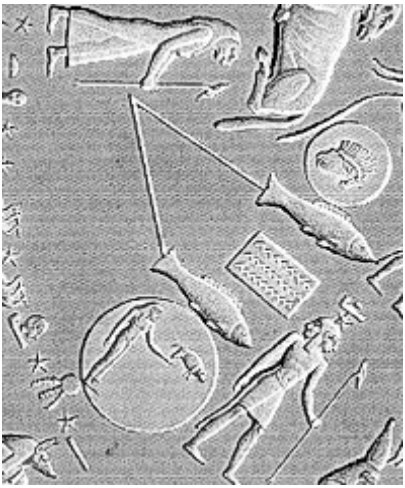

Fig. 198 Detaliu al unui papirus.

Figura 198 prezintă un interes special din punctul de vedere al mitologiei comparative aşa cum mulţi scriitori semitici au crezut că tronul divinităţii a fost înfiinţat sau s-a aflat pe „un flux de apă sau un râu”.

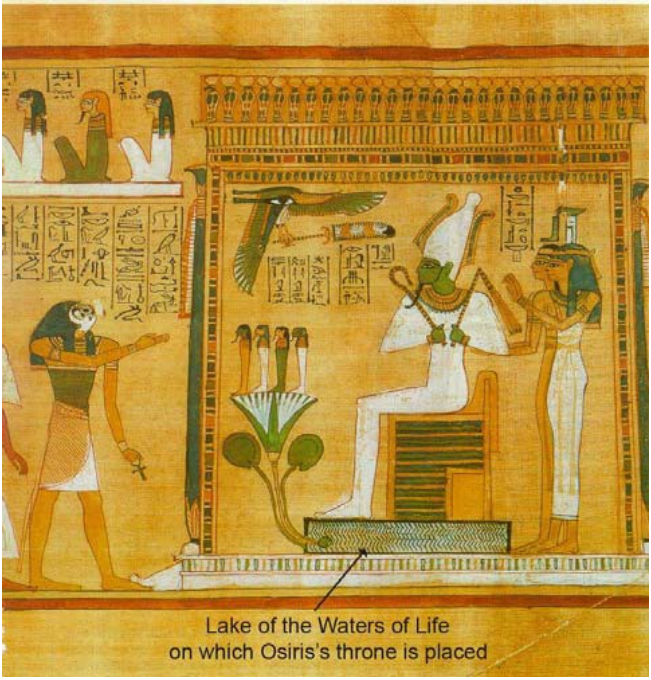

Chiar şi în cartea revelaţiilor în Biblie găsim menţiunea unui „râu pur de apă de viaţă, clar ca şi cristalul, provenind de la tronul lui Dumnezeu şi al Mielului” (capitolul 22, versetul 1). Dar astăzi am început să înţelegem destul de clar că apa” de viaţă” sau „râul pur de apă care provine din scaunul de domnie al lui Dumnezeu” ascunde conceptul de „energie” sau „fluxurile energetice”. În această lumină, este demn de menţionat că un semn similar a fost folosit în zodiacul Dendera pentru a simboliza pe Nun, oceanul energetic primordial, în mediul căruia totul descris pe cercul zodiacal a avut loc sau are loc (fig. 199).

Fig. 199 Detalii ale zodiacului Dendera cu semnul Nun, simbolizând oceanul energetic primordial

67. Fotografii Kirlian care fac vizibilă aura oferă o

bună ilustrare a ideii cuprinse în scenă. După cum ştim, toate obiectele vii şi non-vii posedă o aură.

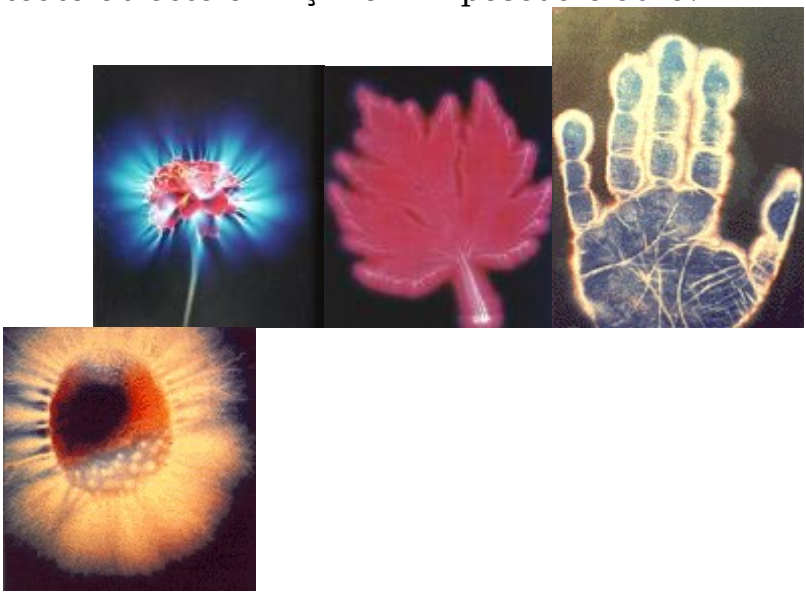

Fig. 200 Aure de obiecte vii

68. Uitaţi-vă la această hieroglifă (fig. 201)

Fig. 201 Detaliu de pictura pe perete în mormântul Reginei Nefer-Ta-Ra (Nefertari), o soţie a lui Ramses II

Aceste trei simboluri indică cuvântul „eternitate”. Stânga şi dreapta sunt semne pentru „KA-BA”. Acesta este simplu, laconic simbolul pe care preoţii antichităţii l-au folosit pentru a descrie conceptul:

— „unic” – fiecare semn este format din doar un „fir”.

— „conectat” – firul este îndoit în jumătate şi răsucit în spirală.

— „opus”-rulourile spiralei se întorc în direcţii opuse.

Fluxul „KA” este pe partea stângă, „BA” pe partea dreaptă. Fiecare flux este la rândul său, de asemenea, dual (alcătuit din două fluuri)

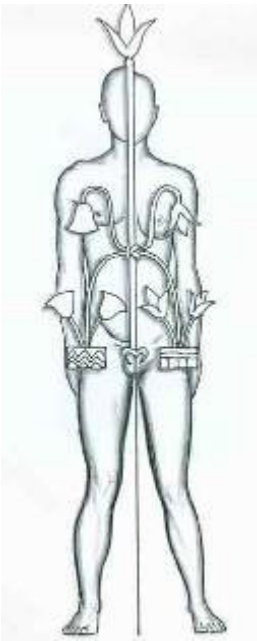

Mai sus este hieroglifa pentru energie. În centrul este discul lui „RA”, simbol al Creatorului unic. În antichitatea profundă adăugarea sufixului-Ra la un nume indică prezenţa radiaţiei energetice dezvoltată (coloana) deasupra capului unei persoane care a fost rezultatul activării coloanei vertebrale (axa centrală energetică).

Ar trebui să fie subliniat că prin orientarea sa deliberată, imaginea indică faptul că, şi „KA” este partea dreaptă a corpului uman şi „BA” stânga. Partea din dreapta a corpului uman este pozitiv percepută, partea stângă negativ. LA-floarea centrală – este rezultatul

interacţiunii BA-KA, un fel de axă energetică care, de asemenea, simbolizează chakra superioară (fig. 202).

Faptul că imaginea *shema tăui* (două flori interconectate de papirus şilotus) simbolizând, în funcţie de egiptologi, Egiptul superior şi de jos, este strâns legată cu conceptele de KA-BA sau Yin-Yang este bine ilustrat de iconografia egipteană antică. Reprezentări care au supravieţuit ale zeului Hapi (ca zeu a creaţiei) sub masca a doua zeităţi, unul cu un papirus pe cap, celălalt cu un lotus. Creatorul a fost zeul Nilului din partea de sud apoi de la nord. În alte cazuri Hapi a fost descris ca un bărbat mare cu sâni femeieşti. Această imagine, de asemenea, ilustrează învăţătura antică despre Creatorul care conţine principii atât masculine şi cât şi feminine.

69. Cei nouă „zei” simbolizau cele nouă corpuri energetice ale Creatorului. Imaginând „zeii” în corpuri de fiinţă umană, anticii nu au avut nicio intenţie de a spune că „zeii” au fost fiinţe cu formă umană. Desenele de corpuri sunt utilizate numai pentru a explica anume că referinţa este la ceva care se referă la fiinţe umane, la trupurile lor fizice şi energetice.

În cartea antică egipteană «REU NU PERŢ EM HRU» (cunoscută ca şi *Capitolele venirii înainte pe zi*) există texte care păstrează urme de doctrină „KA-BA-LA-ON”. În ele o fiinţă umană se identifică pe el însuşi cu spiritul lui Ra, un spirit care este Dumnezeu sau divinitate. Rezultă din text că baza (structura) fiinţei umane este identică cu baza interioară a zeilor.

Imnul în onoarea lui Ra pe papirusul din Kenna (Leyda) conţine aceste cuvinte:

„Am saluta pe tine, o [Ra], care creşti în Nu şi care în întruchiparea lui luminează lumea cu lumină… O, tu frumosule şi copil iubit-Man”.

În capitolul 56 al papirusului lui Nun (British Museum, No 10477, f.9) vom găsi:

Sunt spiritul divin al lui Ra, care apar din Nun; tu

divin spirit care eşti Dumnezeu însuşi. Eu sunt primul născut zeu al materiei primordiale. Spiritul divin, egalul spiritelor zeilor nemuritori, şi corpul meu propriu-zis este eternitate.

Capitolul 147 din papirusul Ani (British Museum, No 10470, f. 12) spune următoarele:

„Cu adevărat spun, o Osiris, eu sunt corpul spiritual [sakh] un zeu...”

În multe imnuri putem găsi aceste cuvinte:

«Învelişul tău (energetic) este înaintea privirii mele; poate tot trupul seamănă cu corpul unui zeu. Ai creat un înveliş pentru mine; am creat pentru tine un înveliş, sufletul divin».

Textele hermetice [27] prezintă o uimitoare imagine „şapte ceruri”, şapte cercuri sau şapte conducători (cele şapte corpuri energetice ale universului şi fiinţei umane, ca planuri de existenţă şi în acelaşi timp care conţin matricele a şapte centre ale sistemului endocrin uman, a se vedea figura 203).

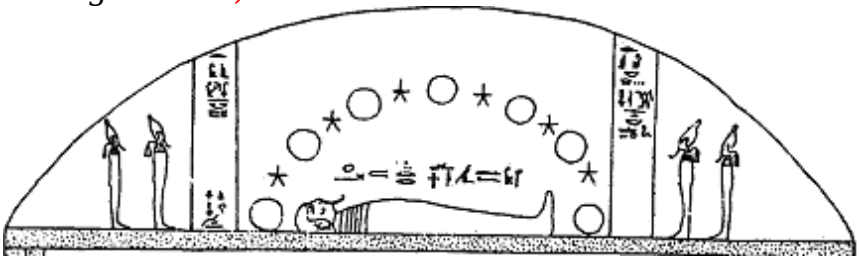

Fig. 203

«... Şi acest domnitor al lumii (ON) şi al fiinţelor muritoare şi tăcute prin conexiunile universale şi structura puternică a cercurilor s-a arătat naturii de sub imaginea frumoasă a lui Dumnezeu. Înainte de această frumuseţe minunată, unde toate energiile celor „Şapte Domnitori” s-au unit sub formă de zeu...»

Hermes: *Nu ai învăţat în „Principiile generale” că toate spiritele care s-au răspândit prin toate părţile lumii provin dintr-un suflet unic, sufletul Universului...*

70. Ultima linie din capitolul 89 al *Capitolelor venirii înainte pe zi* încearcă să demonstreze că „BA” s-a alăturat cu corpul material (khat) al fiinţei umane. Reunificarea (de suflete) a avut loc în Onu [ON] (sistemul energetic mulţi nivel al lui Dumnezeu).

71. Din perspectiva acestui lucru este un fapt grăitor că tabelul periodic al elementelor, de asemenea, are o structură de nouă nivele.

72. Aici este ceea ce mitul „creării” lumii are de spus despre acest lucru:

«La începutul Dumnezeu a început să se creeze pe el însuşi din «Nun» ascuns esenţei şi numele lui a fost Atunci. Atunci când el a apărut, Atunci a creat tot ceea ce a apărut din esenţa lui şi el a fost în creaţia sa, ca şi în corpul său. Atunci a fost primul, tatăl şi creatorul al tuturor altor dumnezei, producătorul de toate care există, [a fost] singure şi necreat. Apoi Atunci s-a hotărât să creeze alţi zei. În primul rând el a expirat [primul corp energetic] Shu, apoi [următor] Tefnut sora sa. Apoi au apărut [corpurile rămase energetice] Nut, Geb, Osiris, Isis, Seth şi Neftis...»

Nun în egipteană veche înseamnă apele primordiale (energia originară)

În egipteană veche Atunci înseamnă atât „Totul” cât şi „Nimic”.

73. Un examen cinstit, fără prejudecăţi a materialului existent referitor la dezvoltarea civilizaţiei noastre, inclusiv nu numai istorie şi arheologie, dar, de asemenea, astronomie, geologie, oceanologie, geometrie şi o serie de alte discipline, nu lasă chiar nicio umbră de îndoială că şi cunoaşterea primită în timpul lor de civilizaţiile antice a fost de origine cosmică.

74. Cele mai complexe aspecte ale informaţiilor transmise omenirii au intrat în minţile preoţilor şi şamanilor sub formă de mituri în timpul executării

ritualurilor magice şi religioase. După îndepărtarea suprapunerii opiniilor şamanistice primitive, planurile mitologice ale multora dintre popoarele lumii şi evenimentele care se desfăşoară în mituri iau un alt înţeles, indicând că poveştile care au apărut din cele mai vechi timpuri conţin, în forme voalate, o concepţie specială despre evoluţia omenirii şi a universului.

75. Prin proiecţie, ne referim la fiinţa umană. Pentru a descrie metoda de cercetare folosind „proiecţii”, să ne imaginăm, pur ipotetic, Creatorul ca cel mai recent computer pe care este instalat ultimul sistem de operare.

Calculatorul şi programul sunt realizate astfel că se pot testa şi îmbunătăţi ei înşişi şi, prin crearea unor anumite experienţe (o bază de date) autonom modifică parametrii lor proprii pentru a lua în calcul datele (variante) obţinute.

Pentru a testa şi face cunoscute toate posibilităţile programului, atât evidente cât şi ascunse, computerul autonom creează în el însuşi un număr mare de mini-programe (proiecţii ale programului principal). Aceste mini-programe, efectuează toate operaţiunile posibile în toate blocurile şi sistemele, în toate variaţiile posibile descoperind punctele slabe şi punctele forte, studiind principiile care au fost stabilite de bază a ideii de program şi de computer în sine. Astfel, după o anumită durată de timp, atunci când au fost calculate toate variaţiile posibile, va fi dezvoltat un program de o nouă generaţie cu stabilitatea maximă şi străduindu-se să se autocunoască şi să se autoîmbunătăţească.

76. În crearea fiinţei umane după un singur cod genetic (al lui propriu), Creatorul evident aici din nou a atras principiul BA – KA, vizând două tipuri de genetică. Primul este genetica învelişului fizic (codul ADN) pe care îl achiziţionăm de la părinţii noştri. Al doilea este genetica învelişului energetic pe care îl formează o persoană în procesul de transformare a lui sau a ei.

Este extrem de interesant că în cartea lui din 1978 de biologie moleculară Gene James Watson a examinat în detaliu problema matricei de codificare în care ar fi fost unele macro-molecule, intermediare între acizii şi proteinele necesare care sunt, după cum ştim, baza vieţii. Aceşti intermediari sunt, potrivit lui Watson, fără îndoială, prezenţi în toate celulele, dar în pretendenţii cu rolul de matrice (Dumnezeu) s-au dovedit literalmente invizibili. Astăzi, sunt încă necunoscute deşi evident responsabile de codificarea proteinelor şi fiecăruia din cei douăzeci de amino-acizi naturali care le compun. Drama căutării acestei matrice evazive de substanţe l-au condus pe Watson la concluzia neconsolantă că, chiar la stadiul nostru actual este imposibil să rezolve problema cum codul genetic a apărut.

77. R.A. Schwaller de Lubicz atrage atenţia asupra faptului că hieroglifa utilizată pentru a desemna Unas (ultimul faraon al dinastiei a cincea) se traduce ca şi conştiinţă universală, în mod constant înghiţind şi procesând energia sa, din care corpurile noastre şi sufletele sunt mici fragmente de prelucrare.

78. Codificat în ADN este un program de mutaţii genetice şi tranziţii în faze care au loc pe când mintea unei fiinţe umane se îmbunătăţeşte şi creşte energia potenţială.

79. După terminarea unei tranziţii calitative cu miliarde de ani în urmă, Creatorul a intrat într-o nouă stare. În esenţă, Creatorul s-a renăscut într-o nouă calitate, la un nivel nou, chiar mai mare. Ca o fiinţă umană, renăscută într-o încarnare nouă, într-un corp nou, într-un nou timp şi spaţiu, are nevoie de a se redescoperi pe el însuşi şi lumea din jurul lui din care face parte, chiar Creatorul, după dobândirea calităţii absolut noi şi de a deveni altceva, a început un proces de descoperire de sine şi de natura în sânul căreia el există. Prin fiinţele umane (proiecţiile sale), creatorul observă şi învaţă despre lume, avansează pe calea autocunoaşterii şi autoperfecţionării.

Aici sunt câteva urme de cunoaştere antică care şi-au găsit reflectarea în mitul antic egiptean al Creaţiei:

«… RA sau Ramet, a crescut de la Nunu («apele» primordiale ale entităţii ascunse), şi a început să navigheze pe *barcamilioanelor de ani*”. („navigând ” înseamnă începutul mişcării în univers (află despre el însuşi). Mişcarea presupune că are loc în spaţiu şi timp, cu alte cuvinte sunt accesibile pentru simţuri. Universul începe să existe ca o masă de fiinţe în mişcare (proiecţiile). Acea mişcare a fost precedată de starea originală de a fi fără niciun fel de formă în afară de timp şi spaţiu).

«După ce a apărut, Ra a creat tot ceea ce a apărut din fiinţa lui fiind şi el în interiorul creaţiei sale şi în corpul lui»

«Creând universul din el însuşi, Fiinţa Supremă, şi-a îndreptat ochiul lui (mintea) înspre ce a creat. Apoi mintea „a devenit pierdută” în creaţie şi s-a întors spre sufletele umane şi toate formele de viaţă, uitând despre adevărata sa identitate. Ochiul pierdut în creaţie este sufletul uman prins în ciclul de reîncarnării („naştere – moarte – naştere”) ca rezultat al pierderii de memorie şi distragerea atenţiei (ignoranţa este natura acestuia adevărată). Fiinţa Supremă (Ra) a expediat un mesager al înţelepciunii (Thoth) în forme de Metu Nether (doctrina antică a înţelepciunii) şi şi-ai (mentori spirituali-guru) să informeze ochiul de natura sa adevărată. „Amintindu-şi „ceea ce este într-adevăr, ochiul aleargă spre locul naşterii sale…» [18].

80. Nivelul de dezvoltare al fiecărei proiecţii înmulţit cu numărul de proiecţii.

81 Ochiul-a-toate-văzător pe care faraonii şi preoţii l-au observat în timpul călătoriilor lor în astral a fost chiar ochiul prin care tot ceea ce se întâmplă este în mod constant urmărit de Creator. Astfel ochiul-a-toate-văzător nu este pur şi simplu un simbol, ci un aspect real al existenţei. Este tocmai din acest motiv că vom găsi reprezentări ale ochiului lui Ra şi ochiul lui Horus pe multe

monumente antice egiptene, în timp ce preoţii şi faraonii îşi făceau ochii lor, astfel încât să reamintească altora că Dumnezeu se uită la lume prin ochii fiinţei umane (figura 204).

Fig. 204

În *Capitolele venirii înainte pe zi*, există capitolul XCVI, repetarea căruia aducea „decedatul” mai aproape de Thoth şi îl identifica cu Ra, „Dumnezeu trăieşte în ochiul lui”.

82. Un mai interesant aspect în legătură cu convingerile tribului Dogon despre Sirius pot fi găsite în însăşi natura şi importantul lor cult al lui Sirius. Sensul său are ecouri, pe de o parte, despre ideea că sufletul este în căutarea constantă a dublurii sale şi, pe de altă parte, cu cea a omului fiind neîncetat în lupta pentru individualitate (pentru unirea *anima* şi *animus*) în numele realizării cunoaşterii adevărate, atingerea înţelepciunii şi perfecţiunii

83. În terminologie modernă – la acelaşi cod genetic (ca al lui propriu). Ideile centrale ale creştinismului au origini adânci în antichitatea egipteană. Esenţa lor izvorăşte de la vechile cunoştinţe asupra lui Dumnezeu. Acest lucru face uşor de înţeles declaraţiile găsite în Evanghelii: „Eu şi tatăl una suntem… Iisus le-a răspuns, nu este scris în legea voastră, I-am spus voi sunteţi zei?” (Ioan 10, 30 & 34). „stai liniştit”, Psalmistul spune, „şi află că eu sunt Dumnezeu”.

84. Manetho (Mer-Ne-Thuti) a scris o istorie remarcantă a Egiptului şi, ca un istoric, s-a distins prin precizia şi fiabilitatea raportului său. El nu a scris doar despre problemele istorice, de asemenea, a lăsat lucrări despre filosofia mistică şi religia ţării sale. Se consideră în general că lucrările sale au fost sursă de cunoaştere despre Egipt din care Plutarh şi alţi autori ulteriori s-au inspirat.

85. Un studiu despre ritualurile incaşe şi mayaşe care merg înapoi la opiniile mai profund religioase ale strămoşilor lor îndepărtaţi, ne convinge că obiectul cel mai venerat în închinarea lor a fost, fără îndoială, lumina, întruchipată de Soare, deşi în adâncimile realităţii antice, Ra a întruchipat un Soare de origine diferită. RA este fluxul energetic avansat şi activ descendent la o fiinţă umană şi care produce o zonă energetică condensată sub forma unei sfere deasupra capului. Aceasta este energia Creatorului. În *Capitolele venirii înainte pe zi* este un pasaj care conţine o indicaţie despre aceasta:

Capitolul XII
Text: Capitolul privind intrarea şi ieşirea din DUAT

Mare Ra! Tu eşti gardianul porţii secrete pe fruntea lui Dumnezeu…

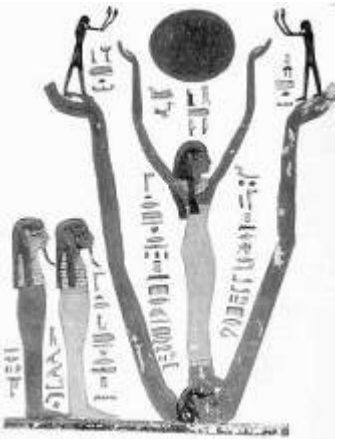

Fig. 205 Discul solar fiind ridicat de Nun din adâncimile Duat-ului.

Detaliu de pictura murala (comparaţi fig.117 şi figura 118)

În textul din piramida lui Unas există un pasaj care indică destul de evident fluxul lui Ra care face parte din sistemul energetic al fiinţei umane prin care energia de ordin superior intră, face persoana mai pură şi mai aproape de Dumnezeu, esenţa divină primordială (sufletul):

„Ceea ce a fost trimis de al vostru Ka vine la tine, ceea ce a fost trimis de tatăl tău vine la tine, ceea ce a fost trimis de Ra vine la tine şi intră în suita lui Ra. Eşti pur, oasele tale sunt zei şi zeiţe în ceruri, exişti de partea lui Dumnezeu. Tu nu eşti obligat, te duci la sufletul tău, deoarece orice rău cuvânt s-a scris în numele lui Unas deja s-a şters”.

În viziunea despre lume a Egiptului antic zeul-Soare Ra a fost primul – tatăl şi creatorul tuturor celorlalţi zei, creatorul tuturor care există, necreat şi indivizibil. Cursa care a început din „primul timp” (Zep Tepi) a considerat lumina substanţa cea mai apropiată lui Dumnezeu în această lume de materiale brute.

Cartea Genezei spune că la început Dumnezeu a

creat lumina – elementul fără de care crearea este imposibilă.

86. Deoarece creierul uman este capabil de a percepe informaţii într-un anumit interval de frecvenţe, reflectorii oglindă instalaţi în galerii au transformat fluxul energetic intrat în unde în gama accesibil pentru creierul uman.

87. Exprimând poziţia noastră despre dezbaterea veşnică între cercetători despre vârsta piramidelor de la Giza ar trebui să subliniem că egiptologii clasici sunt corecţi despre data acestora. Construcţia a început în jurul 2450 î.Hr. de faraonul Khufu (Keops). Unii cercetători totuşi insistă că şi complexul este mult mai în vârstă, motivând poziţia lor cu orientarea astronomică – corespondenţa perfectă a cursului Nilului pe Pământ cu Calea Lactee în cer, trei piramide din Giza cu stele din centura lui Orion şi punctul cel mai de jos din ciclul precesional care s-a întâmplat în 10500 î.Hr. Linia lor de argument este aceasta: o astfel de aliniere perfectă indică data construirii Complexului, pentru a înregistra pentru totdeauna acel eveniment foarte important, care a fost mesajul principal al anticilor şi motiv pentru construcţii.

Motivele adevărate pentru construcţia piramidelor stau în altă parte, aşa cum veţi vedea în capitolele următoare ale cărţii. Trebuie subliniat că şi Complexul Giza a fost proiectat şi construit în conformitate cu Canonul antic egiptean, care a fost formulat ca urmare a muncii titanice, pe care preoţii au realizat-o prin 10500 î.Hr. Secţiunea cheie a canonului cu referire la ciclicitate a fost legată de data de început a „noii ere” şi noile ritmuri pe care era de aşteptat să le ia în considerare toate generaţiile următoare de preoţi-arhitecţi. Găsind un papirus miraculos conservat conţinând textele unui Canon extrem de vechi, preoţii-arhitecţi din ziua lui Khufu au decis să întruchipeze Canonul în piatră, în scopul de a transmite ideea în jos prin secole şi milenii. Vârsta

adevărată a piramidelor este indicată prin orientarea spre stele. Galeriile interioare ale piramidei mari sunt orientate spre polul nou şi poziţia stelelor care au traversat meridianul ceresc pe parcursul perioadei de construcţie. Acest lucru este important, deoarece utilizarea galeriilor îndreptate la stele speciale în momentul lor culminant (în 2450 î.Hr.), constructorii au orientat piramidele spre punctele cardinale şi le-au acordat la ritmurile cerului şi ale Pământului, care arată indirect, dar fără greşeală vârsta lor adevărată.

88. Această caracteristică a feţelor piramidelor a fost prima oară remarcată de francezi care au studiat marea piramidă în timpul campaniei egiptene a lui Napoleon în secolul XVIII. Aceasta a fost ignorată ulterior de către mulţi cercetători pentru aproape un secol întreg. Următoarea persoană care a atras atenţia asupra acestei caracteristici a fost Flinders Petrie. El a remarcat curba spre interior a pietrei fiecărei feţe. Precizia măsurătorilor lui au fost confirmate în timpul vieţii sale de fotografii aeriene luate de către un aviator britanic celebru Groves la un anumit moment din zi şi la un anumit unghi. Alte Piramidele din complexeul Giza au o concavitate similară (fig. 206).

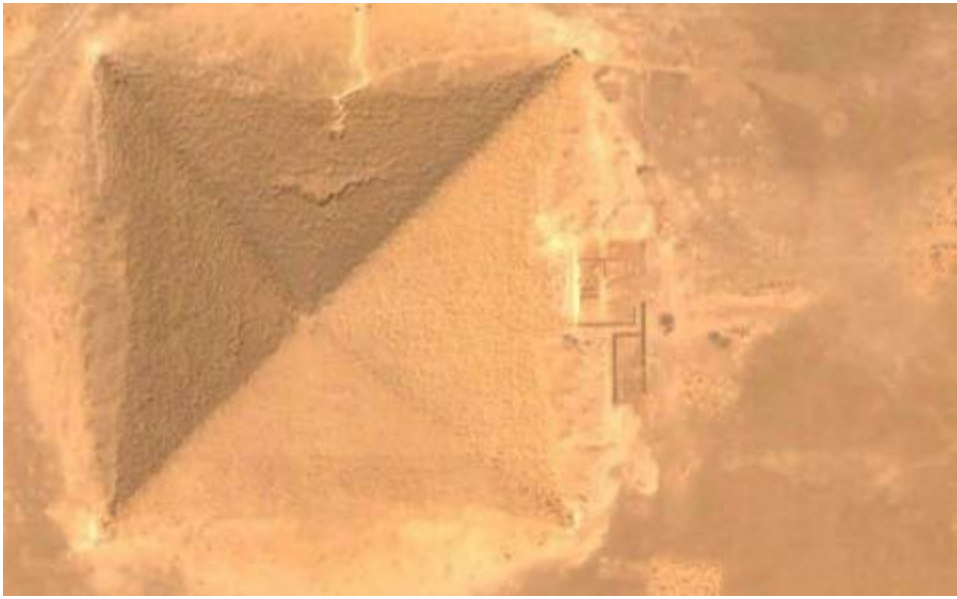

Fig. 206

Piramida lui Menkaura (Mykerinos) în Giza (foto superioară şi piramida lui Snefru (Snef-Ra) în Medum (mai jos). Concavitate fiecărei dintre cele patru feţe este evidentă.

O indicaţie directă despre cunoaşterea şi Canonul în conformitate cu care au fost construite Piramidele care au fost dobândite în antichitatea adânc antediluviană dintr-o singură sursă ar putea fi furnizată de orientarea şi concavităţile similare ale fetelor marilor piramide din China. Mai jos, ca exemplu ilustrativ, vom prezenta fotografii ale celor trei mari piramide chineze (Xiyan 6, Xiyan 7. Yalip).

89. Indirecte trimiteri la acest dispozitiv pot fi găsite în textele antice. Potrivit Avesta a fost creat deasupra munţilor de către Cei Sfinţi Nemuritori. Indienii antici păstrează o memorie despre aceasta, a oraşului ceresc Amaravati (locuinţa-locul nemuritorilor) care se află deasupra Muntelui Meru, centrul sacru al Pământului. Construcţia aeriană nu din lumea tranzitorie a servit ca o sursă de revelaţii. Mahābhārata vorbeşte despre Muntele

sacru Meru ca locuinţă a Brahma, unde vin „cei din cer şi cei mai mari eroi”. Vechii egipteni au plasat cel mai mare mister al zeilor pe cerul de nord.

90. Aici este ceea ce se spune despre aceste credinţele slave antice [42]:

Cerul înstelat-marele ceas cosmic – se roteşte în jurul stelei polare. „Aici este ieşirea la tronul celui Atotputernic. Acel vârf al Alatyr – muntele Meru al lumii – atinge cerul.

…În conformitate cu învăţăturile „Vedas”, tronul celui Atotputernic este în afara lumii noastre, piciorul căruia cineva îl poate atinge doar dacă este în punctul de intersecţie al Stozhar (raze energetice din partea de sus a lui Meru) şi bolta cerească. Acolo conducătorii lumii noastre se descoperă pe ei înşişi muritorilor şi zeilor.

Intrarea la tronul celui Atotputernic este în punctul de contact între muntele lumii (sau axa lui Stozhar) şi bolta cerească. Acest munte-axă (raza energetică) este vizibil numai pentru ochii spirituali. Dar punctul de contact este vizibil tuturor – este Steaua Polară.

Notaţi ceea ce acest raport scurt de credinţe slave are în comun cu concepţiile egiptene:

Pentru slavi tronul lui Dumnezeu alb este deasupra Polului Nord. Pentru egipteni scaunul de domnie al lui Osiris este în acelaşi loc.

Pentru slavi calea spre poalele tronului celui Atotputernic este în locul muntelui lumii (Meru). Pentru egipteni, locul de contact a fost „Ra-stau”-marea piramidă din Giza.

Pentru ca slavii să intre în lumea lui Navi prin punctul de contact al lui Stozhar cu cerul (raza energetică de la vârful lui Meru direcţionată spre steaua polară) şi Calea Lactee serveşte ca un drum. Pentru egipteni drumul spre cer, de asemenea, începe de la punctul de contact, la „Ra-stau”: acolo drumul spre lumea lui Osiris a început din partea de nord a piramidei mari, care conţine intrarea sa. Din nou, este de-a lungul Caii Lactee (Nil ceresc) pe unde

sufletele urcă la tronul lui Osiris, unde acestea devin stele.

Pentru slavi Nordul, în lumea nemanifestată, este locaţia „conducătorilor lumii noastre – Svarog şi Lada, care sunt proiecţii de sex masculin şi feminin ale Atotputernicului în lumea noastră, în universul nostru. „Pentru egipteni acelaşi lucru este valabil: Osiris (ipostază masculină) şi o constelaţie întreagă de reprezentanţii în ipostaza feminină-Isis, Hathor, Nekhbet şi Tauert.

Toate cele de mai sus sunt o bună ilustrare a faptul că exista o singură protocultura în antichitate, o singură sursă de cunoaştere şi informaţii. [39]

91. Etimologic cuvântul *religie* este format din două elemente: *re* cu sensul „unitate” şi „*ligio*” cu sensul „conexiune”. Putem spune „unitate de conexiune” sau începutul procesului de interacţiune. O înţelegere corectă a cuvântului deschide un secret îndelung uitat.

92. Aici sunt doar câteva exemple. Unul din textele cele mai timpurii despre piramide exprimă ideea de spaţiu fără sfârşit. În remarcantul papirus Leyda vom găsi cuvintele: «*Priviţi... Pământului este înaintea mea ca o minge rotundă*». Pe lângă că demonstrează că vechii egipteni ştiau ca Pământul era sferic, aceasta indică, de asemenea, că cineva vizualizase planeta noastră de undeva de dincolo de ea! Şi aceasta este posibil ori numai dintr-o navă spaţială în zbor sau în zbor „în corpul astral” în timpul unui act de dăruire sau de iniţiere condus de învăţători.

Textele antice egiptene arată că în mişcarea sa Pământul se supune aceloraşi legi ca şi alte planete – Jupiter, Saturn, Marte, Mercur şi Venus (amintesc cartea egipteană antică a Pământului şi figura 3). Şi ei, de asemenea, ştiau că Soarele, pe care mai târziu oamenii de ştiinţă europeni l-au considerat imobil, s-a mutat prin univers şi l-au numit „o minge care înoată în măruntaiele Zeiţei Nut”.

93. Când arheologii mai întâi au investigat sarcofagul

din piramida lui Khufu („camera regelui”) au descoperit în el o pudră albă cristalină şi au luat-o pentru analiză. Astăzi acest praf este în British Museum. Până de curând nimeni nu ştia ce a fost şi explicaţia misterului a venit ca o surpriză completă pentru toată lumea. Oamenii de ştiinţă au descoperit că, într-o stare de meditaţie profundă o fiinţă umană secretă o cantitate mare de hormon special epifizar [acest lucru nu este un hormon este o glandă] care apoi se transformă într-o pudră cristalină. Tocmai acest praf a fost descoperit în cantităţi mari în sarcofag. Această căutare este dovada directă a faptului că mulţi oameni au suferit rituale de iniţiere în piramidă (sarcofag) [23].

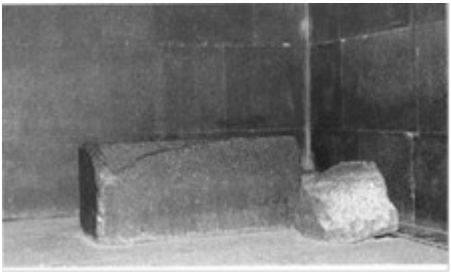

Fig. 207 Sarcofagul din piramida lui Khufu

94. Lista egipteană antică de locuitori cereşti a fost destul de extinsă. A inclus, pe lângă personaje des întâlnite, Ashemu care au fost, în măsura în care acest lucru poate fi spus, ceva de genul creaturilor eterice. Cerurile, de asemenea, au fost locuite de Khenmemet – o fiinţă care era destinată să devină fiinţă omenească sau fusese deja printr-o încarnare umană.

Profesorul Wallis Budge a afirmat că şi cuvântul *ashem* de obicei denotă o forma „în care un zeu devine vizibil”, deşi în acelaşi timp cunoscutul savant şi-a exprimat opinia că termenul trebuie să aibă o semnificaţie mai veche, de mult uitată [12].

95. Omenirea întotdeauna a suferit de o înclinaţie de a simplifica, fapt ce evoluează în ceva mai complex, crescând astfel distanţa între realitate şi ceea ce oamenii gândesc despre ea. Urmărind acest curs, omenirea a atins acel grad extrem de absurditate unde extrem de importante şi complexe idei spirituale şi practici au fost înlocuite, de exemplu, „marea mantră pentru eliberarea minţii: Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna Krishna, Hare Hare, Hare Rama...” În acest fel este mai uşor – nu mai este nevoie de a studia legile naturii şi, prin analizarea lor să se caute direcţii serioase.

Doar imaginaţi-vă ce forme de viaţă cu milioane de ani în urmă s-au născut şi au trăit în ocean şi prin ce au trebuit să treacă astfel încât într-o zi să iasă afară pe uscat şi să formeze o nouă ramură evolutivă. Fiinţele umane, pe de altă parte, din lene spirituală, caută în mod constant căi uşoare de-a lungul cărora vor găsi întotdeauna pe cei gata să exploateze această slăbiciune. Cu toate acestea, oamenii sunt, în general, bine intenţionaţi faţa de alţii şi de bunăvoie accepta pe cei care arată această neputinţă şi oferă soluţii simple. Unii „profesori” din disperare extremă proclamă o mantra în speranţa că prin a o spune sau cânta umanitatea cel puţin va face ceva în continuare pentru armonizarea stării sale interioare, conectându-şi sinele cu Dumnezeu. Alţii exploatează situaţia actuală în propriile scopuri personale. Pentru o lungă perioadă de timp, se părea că a fost atins nivelul extrem de degradare spirituală, dar evident ca nu...

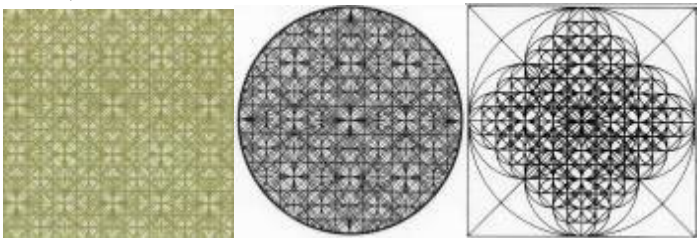

Fig. 208 Matricile lui Igor Serov, societatea de reţea MATRIX

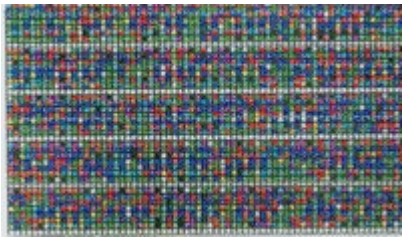

Fig. 209 Matricea lui V.V. Vergun

Noii „profesori”, care s-au succedat celor vechi au mers chiar mai departe. Aducând propria contribuţie la intensificarea procesului de degradare, „guru” de azi oferă un mijloc chiar mai simplu pentru „perfecţiunea spirituală” şi soluţia pentru toate problemele. Acum nu mai trebuie să ne împovărăm cu incantaţii. Este suficient să folosim matricele amorfe ale lui Igor Serov (fig. 208), produse de compania Matrix sau aplicatoarele lui Vergun (fig. 209) pentru a corecta problemele corpului, sufletului cuiva şi chiar o maşină. Plasaţi aplicatoarele matriceale pe orice credeţi că are nevoie de armonizare şi, în concordanţa cu noua „doctrină”, lumea va începe să se îmbunătăţească pe sine, revenind la paradisul care a fost Eden. (*Pentru mai multe detalii despre această noţiune, consultaţi secţiunea despre orientarea endocrină a paleotehnologiei în cartea lui Valeri Uvarov „Baghetele lui Horus”*).

96. Maiaşii şi Toltecii au fost medici splendizi şi anestologişti. Ei au avut o bună cunoaştere a anatomiei umane. Vechii egipteni, la rândul lor, au avut concepţii profunde despre structura energetică umană (principiul BA-KA).

97. Unele dintre legendele despre Zeii egipteni seamănă cu filmele de acţiune moderne sau thrillerele sânge-şi-curaj.

98. În această frază „spiritualitate” nu ar trebui asimilată cu „religiozitate”. Istoria oferă multe exemple de religie, devenind un impuls pentru războaie sângeroase şi distrugerea de milioane de oameni din motive religioase.

99. Ar trebui de exemplu, reamintit că mayaşii antici şi incaşii ştiau astronomie şi matematică şi realizau extrem de complexe intervenţii chirurgicale, în timp ce descendenţii lor nu au ştiut nici despre roată [14].

100. În conformitate chiar cu convingerile de mai târziu, departe ca fiecare fiinţă umană să posede un Ba-un suflet, „mijloc subtil de translocare” necesar pentru a urca la următorul nivel de dezvoltare spirituală. Dreptul la un suflet a trebuit să fie câştigat după multe vieţi: până când o persoană realizează aceasta, ea este obligată să rămână în limitele pământeşti.

101. Este destul de comun printre UFO cercetători să testeze informaţiile obţinute de către o persoană în timpul unei „întâlniri apropiate” prin hipnoza regresivă. Subiectul este plasat într-o stare care oferă accesul cercetătorului la informaţii blocate sau profund uitate.

Este remarcabil că atunci când o persoană este pusă într-o stare hipnotică totul începe cu un sentiment de uşurinţă corporală (ocazional greutate), atunci persoana părăseşte corpul lui sau al ei, văzându-l dintr-o parte. Foarte frecvent subiectul găseşte el însuşi într-un coridor ciudat, după care el iese în spaţiul deschis cosmic. Cercetători UFO utilizând această tehnică ştiu de zeci de cazuri când după zborul subiectului la o stea din apropiere (sau în mod specific la Orion) şi a vizitei sale pe unele planete este făcută posibilă stabilirea contactului cu un reprezentant al acestei planete. Conversaţia care rezultă furnizează informaţii interesante. În această tehnică ufologul întotdeauna acţionează ca un instructor, direcţionând subiectul (mai ales un novice) şi explicând ce se întâmplă cu el şi cum ar trebui să se comporte.

102. În multe texte din morminte există descrieri ale

coridoarelor ciudate, răscruci de drumuri care zăpăcesc sufletele celor morţi şi, de asemenea, ape periculoase (energii) care pot fi traversate numai cu ajutorul barcagiului. Pentru a depăşi aceste şi alte obstacole, morţii trebuie să ştie o parolă, în timp ce preoţii celebranţi ar fi trebuit să ajute la îndepărtarea acestor şi multe alte obstacole secrete, pentru că numai în acest fel ar putea ei îi de folos pentru «morţi» (cei care au intrat în stări speciale).

103. Dr. C. Jacques ne anunţă despre noi multe detalii ale ritualului de iniţiere preoţesc din papirusul „Leyda Magic”. După toate aparenţele gradul de pregătire al cândidatului a fost evaluat pe baza unor cunoştinţe esoterice, mai degrabă decât a abilităţilor practice care ar putea fi dezvoltate mai târziu. În special se ţine seama de capacitatea sa cea mai înaltă de a comunica cu „lumina de la începutul începuturilor”. S-a considerat că această realizare în sine conţine magie în forma sa absolut pură. Încă de la început iniţiatului i s-a explicat că fiecare eveniment pe care el l-a întâlnit are reflecţia sa în lumea” divină”. Cu alte cuvinte, orice eveniment care a avut loc pe Pământ a fost legat de evenimente care au loc pe planul” subtil”. Chiar pentru acest motiv această cunoaştere despre zei, teologie, mitologie, crearea acestei lumi şi a altora a fost considerată extrem de importantă.

Iniţiatul trebuia să se ţină strâns de aceste principii şi să le stăpânească, deoarece în timpul ritualului un om ar putea de exemplu, să vină în faţa eului propriu, care de multe ori avea forma unui monstru sau geniu rău. De îndată ce viitorul preot se dovedea capabil să stabilească contactul cu acea formă de divinitate la serviciul căreia se dedica, el intra automat în protecţia şi păstrarea acelei divinităţi [13].

Toate cele de mai sus se acordă uimitor de bine cu experienţa obţinută astăzi prin efectuarea sesiunilor de hipnoză regresivă. O persoană lăsând corpul întâlneşte

într-adevăr un fel de lumină – aceiaşi „lumină de la începutul începuturilor”. Este departe de fiecare persoană care reuşeşte să se apropie de ea şi să vorbească cu ea mental. Orice pas fals în gândurile tale şi dispare imediat. În timpul „zborului astral” o persoană întâlneşte fiinţe diferite şi poate alege să facă contact cu oricare dintre ele. Este important (cu excepţii rare) ca dorinţa de a face contact să fie primită pozitiv şi în acest caz poate fi prelungit. Tot ceea ce este necesar este acordul comun şi respectarea anumitor condiţii. Fiinţa cu care se face contactul va oferi cu bucurie sfaturi, vindecare şi avertizare de pericol. Invitaţia de a face legătura ca regulă ia forma unui „impuls”, o schimbare de stare. Persoana dintr-odată simte un atac de somnolenţă sau, în caz contrar, un aflux uimitor energetic. În acelaşi timp el/ea simte un apel sau invitaţie de la cineva. Contacte ulterioare au loc în conformitate cu regimul stabilit deja.

104. Alexander Alexander Piankov, un traducător de texte din piramidă, crede că textele vorbesc de la sine şi sunt opinii religioase şi simboluri. Erau intenţionate să garanteze o revenire la viaţă (corporală) a faraonului decedat, în acelaşi mod cum Osiris-Orion a revenit la viaţă.

Textele hieroglifice apelează la cei care au fost supuşi iniţierii „de două orinăscut”, şi ei ar putea adăuga titlul „înviat la viaţă” la numele lor. În Cartea morţilor numele de Osiris a fost plasat în faţa numelor celor care au suferit iniţierea.

Titlul general acceptat Cartea morţilor este incorect. Sensul lucrării originale «REU NU PERŢ… HRU» 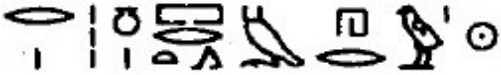 poate fi tradus literal ca şi „Cartea celor care se ridica cu ziua” său” Capitolele venirii înainte pe zi”. Acest tip de inexactitate în traducere este o consecinţă a faptului că savanţii textelor antice nu au luat în considerare practicile angajate către preoţii antici în timpul „Iniţierii”.

Textul antic este considerat a fi dedicat vieţii după „moarte”, precum şi pregătirii necesare pentru acea tranziţie. Dar, trăgând această concluzie cercetătorii nu au apreciat realitatea care sta în spatele textului «REU NU PERŢ… HRU». Punctual cartea în mod eronat intitulată „cartea morţilor” vorbeşte nu despre morţi într-un sens literal, ci despre cei care şi-au părăsit trupurile lor în timpul iniţierii şi au făcut o călătorie” astrală” în timp ce erau într-o stare profundă sugestivă.

Fragmentele separate ale lucrării în forma în care acestea au ajuns în jos până la noi astăzi sunt dedicate ritualurilor magie sau metafizice ca atare. În majoritate cartea este o descriere a stărilor prin care a trecut sufletul care a zburat din organism, procesele care îl aşteaptă pe acesta şi existenţa sa în dimensiunile mai subtile. Într-adevăr accentul principal al cărţii este că nimic nu i se întâmplă unei persoane după „moarte” (ieşind din corp) [16].

Trebuie notat că atunci când o persoană „iese din corp” în timpul unei sesiuni de hipnotism regresiv unui observator i se pare ca subiectul îşi împarte viaţa lui. La început subiectul întins pierde conştientizarea corpului său, apoi discursul său devine retardat şi vocea lui abia sonoră. Este remarcabil ca la un moment persoana care îşi părăseşte trupul vorbeşte de o explozie de lumină în faţa lui, care este diferită de lumina obişnuită. Evenimentele care urmează pot lua forme diferite, dar lucrurile cele mai interesante întotdeauna încep cu acea explozie de lumină strălucitoare albă.

În cartea Dr. Raymond Moody *Viaţă după viaţă* oamenii care au experimentat moartea clinică au spus de un zbor pe un „coridor” la sfârşitul căruia au fost întâmpinaţi de către „lumina divină”.

Cu asta în minte devine clar de ce „cartea morţilor”, care conţine instrucţiuni pentru „faraonul care şi-a părăsit corpul”, a fost numită *„Capitolele venirii înainte pe zi”*.

105. Pregătirea pentru o astfel de iniţiere implica o serie de ritualuri. Nu ar trebui uitat că, pentru a evita ca piramida şi influenţa acesteia (câmpul puternic), să aibă un efect negativ asupra structurii psihologice şi fizice a faraonului, organismul său trebuia să fie pregătit în mod corespunzător. Diete corespunzătoare erau urmate şi faraonii şi preoţii regulat au folosit Baghetele lui Horus cu umpluturi de cuarţ şi un număr de alte elemente care îmbunătăţeau energia şi sistemele imunitare şi sincronizau structura energetică umană cu cea a Pământului.

În unul din numerele din Decembrie 1998 a *Naturii* seismologiştii Ho Kwang Mao, Russell Hemley şi colegii de la laboratorul geofizic Institutul Carnegie din Washington, D.C. au publicat un raport de cercetări în proprietăţile nucleului Pământului.

Ei au reuşit să „recunoască” adâncimile planetei prin utilizarea unei tehnici noi bazate pe difracţia razelor X şi ultrasunete. În cursul experimentelor, oamenii de ştiinţă au descoperit că nucleul Pământului a „răspuns” la semnale în acelaşi mod ca şi un fier puternic comprimat.

Centrul Pământului este la adâncimi de 6, 370 kilometri şi supus la presiuni între 1, 3 şi 3, 6 milioane de atmosfere. Sfera imensă de fier este înconjurată de învelişul mantalei lichide şi are unele proprietăţi curioase. De exemplu, undele de sunet trecând de la est la vest călătoresc mult mai lent decât cele care trec de la nord la sud. Această caracteristică se numeşte anisotropia seismică.

Fierul care compune nucleul este aproape de punctul său de topire şi dens „ambalat” în hexagoane cristaline. Prin urmare, rezonează cu structura hexagonală a cuarţului. Acesta este exact motivul de ce Baghetele lui Horus cu cuarţ şi umpluturi de cărbune feromagnetic sincronizează sistemul energetic uman cu cel al Pământului, deoarece apa biologică a organismului, cuarţul, cărbunele, fierul virgin şi materialele

feromagnetice sunt reciproc în rezonanţă (mai multe detalii în cartea Baghetele lui Horus).

106. Beduinii care trăiesc alături de piramide în satul din Giza au o serie de legende despre spirite şi fantome rătăcind pe timp de noapte în Valea Sfinxului, pe care beduinii îl consideră locul cel mai demonic din întreaga lume.

107. Practic în întreaga Carte a morţilor, expresia „rege mort” nu ar trebui luată literal. „Mort” aici înseamnă a părăsit corpul, care efectuează o călătorie în „astral”.

În multe traduceri din textele sacre egiptene oamenii care posedă cunoaşterea mistică să călătorească prin regiunile necorporale sunt adesea numiţi „decedaţi”, dar în unele cazuri, „vii”. Dar, aşa cum orientalistul Pyankov Alexander a indicat „mintea mistică sau prelogică nu face nicio distincţie între aceste două stări. [36]

Când Cartea egipteană a morţilor se referă la decedat înseamnă doar astfel de oameni, care au intrat într-o transă atât de adâncă, că aceasta poate fi comparată cu uşurinţă cu moartea: trupurile lor sunt imobile şi lipsite de viaţă şi sufletele lor sunt departe într-o altă lume. Ce este descris este un ritual de iniţiere.

Cel mai vechi text sacru egiptean, Cartea morţilor, este în forma sa actuală un amestec de lucrări de cele mai variate tipuri, care vorbesc de morţi şi pseudomorţi (iniţiaţii) şi confuzia rezultantă este inevitabilă. Faptul că, în cea mai veche, originală, nedistorsionată formă a sa această carte a spus despre aceste ritualuri este în parte demonstrat prin următorul pasaj: „Această carte este despre cel mai mare dintre mistere. Dacă ar cădea sub privirea doar a unei singure persoane (neiniţiată) – aceasta ar fi rău pentru ea. Păstraţi secretul existenţei sale. Cartea învăţătorului Templului Secret este numele său”.

Această carte este într-adevăr un mister veritabil. Nu lasa niciun străin de oriunde să aibă cunoştinţă despre ea. Nu vorbesc despre ea oricărui om. Nu o repetă. Nu lasă

niciun [alt] ochi să o vadă. Nu lasă nicio [altă] ureche să o audă. Nu lasă pe nimeni care nu a văzut-o cu excepţia [ta însuţi] şi el, care a predat-o la tine. Nu lăsa mulţimea [să ştie de ea] (traducerea lui Budge).

Evident că preoţii care au pierdut cunoaşterea şi egiptologii neiluminaţi care lucrau cu Cartea morţilor, nu au fost deranjaţi de paradoxul care decurge din texte: pentru a atinge nemurirea un faraon trebuia să părăsească viaţa!

În plus decedatul (în realitate iniţiatul) în Cartea morţilor în mod constant prefixa numele său propriu cu cel al lui Osiris. În versiunile mai vechi ale acestui text antic, decedatul îşi spunel: „Eu sunt Osiris. M-am mişcat înainte, aşa ca şi voi. Eu trăiesc cum trăiesc şi zeii!”. Aceasta confirmă adevărul interpretării morţii mitice a lui Osiris ca o iniţiere prin traversarea unei stări comatoase care în exterior seamănă cu moartea.

Aceasta este ceea ce marele egiptolog Jean Leclant, care a petrecut mult timp în descifrarea textelor din piramide a avut de spus despre scopul lor:

„Textele găsite în piramide confirmă că nu există o formulă care poate fi găsită în toate piramidele. Acesta este textul fundamental care se repetă într-un loc special în toate piramidele. Citeşte: „O faraon, nu ai plecat mort; tu au plecat în viaţă”.

Scopul edificiului uimitor care este piramida se explică prin această frază unică, înscrisă pe peretele interior al camerei piramidei lui Unas, aproape de sarcofag. Piramida a fost destinată să asigure intrarea conducătorului în eternitate. O intrare de viaţă, pentru că el [faraonul] a plecat în viaţă”.

(Jean Leclant, Institut de France)

„Piramida este o construcţie care îl poate duce pe faraon în lăcaşul zeilor…”

Jean-Philippe Lauer Institut de France

Textele din piramidă conţin aceste cuvinte:

„O scară a fost ridicată pentru el în Rai, astfel că el ar putea urca la cer”.

Eu sunt Osiris. Am am mers mai departe (am depăşit obstacolele), la fel ca voi. Eu locuiesc cum zeii locuiesc. Sensul vieţii noastre se află în moartea înainte de a muri. Să mori înseamnă să mergi dincolo de limitele ego-ului cuiva (în afara corpului). Astfel, devenim Osiris.

108. Deşi piramidele au fost construite înainte de Epoca fierului, egiptenii epocii au fost conştienţi nu numai de fierul meteoritic. Ei au numit fierul *bja* şi, potrivit lui Wainwright, meteoriţii erau din bja. Cuvântul bja apare în textele piramidelor.

După toate aparenţele, ne vrând să-şi facă viaţa mai complicată, egiptologii încă nu vor să rupă acordul lor corporativ şi admiţând faptul adevărat dezvăluit umanităţii că fierul a fost cunoscut pe Pământ cu peste două mii de ani înainte de începutul epocii fierului acceptat de savanţii tradiţionali. Dovada acestui lucru este o descoperire făcută pe 26 mai 1837. Atunci când curăţa ieşirea galeriei de sud a piramidei lui Khufu, la rândul al 102-lea al zidăriei de pe marginea de sud a piramidei, colonelul

Howard-Vyse, inginerul civil John Perring, James Mash şi J.R. Hill au descoperit o placă de fier plat de aproximativ 3 mm grosime, lungă de aproximativ 300 mm şi 100 lată (fig. 210). Conform mărturiei lor, placa ar fi putut fi instalată în locul de unde ei au extras-o numai în timpul construcţiei piramidei.

Fig. 2100 lespede de fier găsită în Piramida lui Khufu

Această descoperire este complet contrară cu concepţiile de care egiptologii s-au îmbibat pe tot parcursul carierei lor despre modul în care apar şi se dezvoltă civilizaţiile.

Datorită acestui prejudiciu, pentru următorii 108 ani nicio încercare seroasă nu a fost efectuată pentru a studia placa. Doar în 1989 un fragment în sfârşit a fost supus unui studiu aprofundat optic şi chimic. Acest lucru a fost realizat de Dr. M.P. Jones, de la departamentul de inginerie a resurselor minerale de la Imperial Collège, Londra, şi Dr Sayed El Gayer, Facultatea de petrol şi mine la Universitatea Suez, Egipt, care a câştigat doctoratul în metalurgie extractivă la Universitatea Aston, Birmingham, Anglia.

Cercetătorii au început prin determinarea conţinutul în nichel al plăcii astfel încât să se excludă cea mai mică posibilitate ca acesta a fost făcută din fierul meteoritic. Este un fapt cunoscut că fierul de meteoriţi care a căzut pe Pământ a fost utilizat în timpul piramidelor, chiar dacă foarte rar. Aceste fier virgin este foarte uşor să fie identificat, deoarece întotdeauna conţine o proporţie considerabilă din nichel (de obicei 7% sau mai mult).

După primele măsurători, Jones şi El Gayer deja au anunţat că „placa de fier din Giza în mod clar nu este de origine meteoritica, deoarece conţine numai o urmă de nichel”. Asta înseamnă că metalul a fost făcut de fiinţe umane. O suprafaţă a plăcii de fier purta urme de aur. Jones şi El Gayer au motivat că eventual a fost o dată „placată cu aur, şi că acest aur ar fi fost o indicaţie că acest [obiect] a avut un loc de onoare, atunci când a fost produs”. [34].

109. Urme ale pierderii integrităţii cunoaşterii pot fi găsite în multe texte vechi hermeticale. În ciuda perturbărilor care rezultă din influenţa schimbărilor perspectivelor religioase, unele texte conservă idei care au originile lor în antichitatea profundă.

Aici este un pasaj din papirus Ani:

„Salutări, Tatun, [care se pricepe] unul, tu creatorul de muritori [şi] societăţilor de zei din Sud şi din Nord, de Vest şi de Est!”

Tatun (Tatunen), literalmente „teren ridicat” a fost un zeu al Pământului venerat la Memphis. În imn, epitetul indică dealul „primordial” ca principiu al începutului creării lumii; de obicei este asociat cu numele Atunci (MET) şi Ra.

Poemandres de Hermes Trismegistos:

«… „Naşterea a „şapte persoane” [şapte corpuri energetice] a avut loc în acest fel. Natura a dat cele patru elemente. Pământul a fost principiul feminin, apa elementul creator de viaţă [principiul masculin], focul a adus lucrurile până la maturitate, din eter. Natura a primit Duhul de viaţă şi a adus în lume un corp ca imagine a fiinţei umane, un corp în formă umană. Şi fiinţa umană s-a întors de la viaţă şi lumină la spirit şi minte; spiritul i-a venit de la viaţă, mintea i-a venit de la lumină…» [27].

Fig. 211 Piatra Calendarului Solar al aztecilor. Găsit în piaţa principală din México City, în 1760.

Urme de cunoaştere că Pământul a fost implicat în Actul de creare a umanităţii, de asemenea, au fost descoperite de mayaşi. Acesta a fost păstrat în sistemul care a produs Calendarul mayaş. Ciclului lor anual a durat 260 de zile. Ei îşi bazau calculele pe ideea că mama Pământ, ca o femeie, poartă rodul pântecelui ei timp de nouă luni. Acele zile 260 nu sunt doar ciclul cosmic al unei planete, ci ciclul unei femei gravide. Preoţii mayaşi au continuat să înmulţească cele 260 zile ale ciclului cu 52. Apoi au împărţit rezultatul la 365, producând trei cicluri de 12 ani, plus o marjă mică de eroare de 37 de ani.

110. Dr. Heinrich Brugsch a fost convins că „Neferu” menţionau „forţa activă care a creat toate lucrurile”, dă viaţă nouă şi întorc prospeţimea tinereţii. Exact despre aceste forţe (energii), Neferu au dat informaţii fiinţelor umane, accentuând importanţa lor vitală pentru dezvoltarea tuturor lucrurilor vii.

111. Confirmarea că motivul principal pentru construcţia complexului în delta Nilului a fost o dorinţă de a recrea sistemul energetic al Neferu poate fi găsită în textele din templul egiptean din Edfu care spune că, crearea „lumii noi” de către înţelepţi (Shemsu-Hor) după potop a fost concepută şi proiectată de creatorii săi ca „recreare a fostei lumi a zeilor”.

O inscripţie supravieţuitoare hieroglifică de pe peretele Templului Edfu afirmă că schema generală a camerelor din templu a fost prescrisă în „papirusul divin al lui Imhotep pe care l-a lăsat în apropiere de Memphis, atunci când el a zburat departe cu zeii la cer”.

112. O piramidă sau un templu (sanctuar al unui zeu sau conducător) au fost considerate „Orizontul” sau „Terenul luminii magnifice” unde zeii locuiau şi care se întinde dincolo de orizont (din lumea subtila), unde se ridică (raza energetică a lui Ra urcă; fig. 103 şi fig. 109). Piramida (Templul) a fost o imagine a universului existent

(de exemplu, un model al mecanismul său energetic) şi în acelaşi timp a terenului pe care ea stătea ca fiind dealul primordial care a crescut din „apele din oceanul primordial” (energia) la momentul creaţiei…

Informaţii despre numărul de „dealuri sacre” alese în timpurile preistorice pentru construcţia complexului de comunicare cu Netheru pot fi găsite conservate în forme bizare în locurile cele mai neaşteptate. De exemplu, în unele texte egiptene târzii intermediarul prin care Dumnezeu

(Nether) a exprimat voinţa lui a fost un taur sacru Api, care, în alte texte este considerat „Ba” al zeului Ptah. Într-una din operele sale Strabon descrise Serapium Memphis – o necropolă imensă din care s-au excavat mumiile a 64 de tauri Api. După logica specială a canonului preoţilor antici egipteni, numărul de tauri Api a corespuns cu numărul de „dealuri sacre” din „primul timp”…

113. Medicul arab, călător şi scriitor Abd-Ul-Latif (1162–1231), care a vizitat Heliopolis în secolul al treisprezecelea a lăsat această descriere a ceea ce el a văzut*: „sunt în acest oraş două obeliscuri care sunt numite Acele faraonilor … Un stâlp cu patru fete de formă piramidală se ridică la o înălţime de 100 de coţi, având o secţiune transversală la baza de cinci cubiţi şi se termină într-un punct. Vârful este acoperit cu un fel de cap de cupru sub formă de butoi care coboară trei cubiţi sub partea de sus.*

Cupru a fost alintat de ploaie şi de vârstă şi a dobândit o culoare verde; această coclеală alergă în jos pe obelisc în sine. Întreaga suprafaţă a obeliscului este acoperită cu un fel de inscripţii de care am vorbit deja. Am văzut unul din aceste obeliscuri care a căzut în jos şi s-a rupt în două din cauza greutăţii sale. Cuprul care învelea partea de sus a acestui obelisc a fost eliminat. În jurul acestor obeliscuri sunt o serie de altele, prea multe pentru

a conta. Acestea sunt doar jumătate sau o treime din înălţimea celor mari”.

(citat din *Istoria artelor estului antic*, Vol. 1, Leningrad, 1941)

114. În sistemul egiptean antic de simboluri cristalul „Ben” – o relicvă antică în formă de piramidion care a fost plasat pe unele obeliscuri şi pe unele vârfuri de piramide – a fost indicat de glifa.

Un obelisc împreună cu un cristal „Ben” a fost numit un „Benben” şi notate cu semnul.

Un „Het-Benben” a fost un „Benben” instituit înăuntrul unei structuri anume (un templu mic sau caseta silicică cu uşi).

În textele antice egiptene este posibil să găsim mai multe hieroglife care notau un „Benben” şi fiecare dintre ele a avut o anumită nuanţă a sensului, care descrie acest lucru sau ca particularitate, aceasta sau atributul respectiv, în funcţie de context. Să examinăm două hieroglife care vor ajuta la înţelegerea a ceea ce se află în spatele acestor simboluri. Primul este hieroglifa (ben). Se compune din trei elemente, dintre care prima descrie un picior şi înseamnă „să stea”; al doilea este simbolul pentru energie cu care sunteţi deja familiarizaţi; a treia, un obelisc, este un determinant care arată la ce se referă primele două semne. Dacă am citi hieroglifa direct ar înseamnă „energie dreaptă (un obelisc)”. Limba antică egipteană este unica în care textul scris în ea ar putea fi citit nu numai de sus în jos, dar, de asemenea, de la dreapta la stânga şi vice-versa, în funcţie de direcţia indicată de un anumit semn, unde o fiinţă umană care este descrisă pe papirus s-ar uita.

Sensul general al acestei hieroglife, dacă citiţi de la dreapta la stânga, leagă obeliscul cu un loc de unde vine energia, aşa că o putem citi ca „obeliscul este unde energia stă dreaptă”. Impresia apare ca această hieroglifă indica un obelisc (Benben) asociat cu un flux de energie

dreaptă. Dacă citim de la stânga la dreapta, ideea este „energie dreaptă” unde este obeliscul (Benben). Este important să subliniem că obeliscul în sine a fost, de asemenea, indicat prin hieroglifa (tekhen).

Sensul glifei (energie) este deja familiar vouă. Elementul, care, potrivit clasicilor egiptologi, anticii l-au utilizat pentru a desemna „o bucată de pâine” efectiv descris ca un castron şi care a transmis ideea unui vas sau sursă din care curge ceva sau este turnat în jos. Cu alte cuvinte acest element însemna „emana” sau „curge în afară”. Egiptologii au interpretat glifa ca pe o placentă. Sensul combinat al acestui ultim simbol, care este destul de complex în structură, va fi aproape de conceptul de „divin”, în sensul de „dând viaţă, substanţă, esenţă”. Acesta este exact sensul cu care această glifa apare adesea în cartuşele faraonilor: Khufu, Neferkare-Khenedu, Akhenaton; sau zeii Khonsu, Kheper; precum şi în hieroglifa „ankh”, care este tradusă ca „viaţă”. Astfel dacă am citit hieroglifă de sus în jos, putem obţine „radiază energie divină” sau „pentru a radia energie divină”. Pentru a arăta de ce se leagă acesta hieroglifă, cărturarii antici au descris un obelisc alături care servea ca un determinant, din care rezultă că tekhen se referă la obeliscul (Benben).

Prin urmare hieroglifa poate fi interpretată în acest fel: citirea de la dreapta la stânga, „Benben (obeliscul) din care curge energia divină (dătătoare de viaţă); citind de la stânga la dreapta, „energia divină radiată (prin) Benben”.

115. La latitudinea Egiptului obeliscurile au acţionat ca discuri solare uriaşe, indicând cu umbrele lor fluxul de timp, prin intermediul zilei şi anului. Acest lucru a permis preoţilor să monitorizeze debutul fazelor speciale asociate cu cursul proceselor ciclice, durata şi ciclicitatea. Cu ajutorul obeliscurilor preoţii acordau sistemele piramidelor şi templelor cu un anumit ritm mai mare al fluxurile

energetice naturale şi în acelaşi timp observau circulaţia cronografului solar, determinând atunci când aceştia ar trebui să intre în templu sau piramidă şi să efectueze ritualurile lor.

Precesia şi subciclurile sale componente, inclusiv cele anuale, au fost ceea ce preoţii egipteni au văzut ca mecanismul principal al universului, conducând nu numai fenomene astronomice şi ciclurile energetice ale Pământului şi cosmosului, dar, de asemenea, ritmurile bioenergetice ale fiinţei umane. O calculare, de exemplu, a ciclului de bioenergie pe parcursul anului, a permis preoţilor să identifice fazele favorabile sau nefavorabile (energie crescută sau diminuată) pentru a dezvolta abilităţile lor în mod corespunzător şi armonios.

După milenii în care acesta a fost uitat, cercetătorul britanic Charles Piazzi Smyth, şi după el, în 1853, astronomul francez Jean-Baptiste Biot, a menţionat că „funcţiile marii piramide, cum ar fi un cadran solar imens, după care datele de echinocţiu sunt marcate cu o eroare mai mică de o zi şi solstiţiile cu o eroare mai mică de ¾ zi.

Piramide au fost ideale pentru a identifica cele şase luni de iarnă – când panta de nord a fost în mod constant în umbră şi umbra exprimată la prânz a fost cea mai lungă în ziua solstiţiul de iarna, diminuându-se treptat până la nimic la prânzul echinocţiului de primăvară. Pentru a testa această proprietate a piramidelor omul din Yorkshire Moise Cotsworth, care a visat de a produce un calendar cu adevărat logic, a pregătit pentru un experiment mai multe modele de piramide şi conuri şi le-a pus pe hârtie milimetrică. Pe aceste modele el a înregistrat forma umbrei exprimate de fiecare figură la fiecare jumătate de oră pentru mai multe luni. Spre surprinderea lui acest experiment a produs acelaşi rezultat.

Cotsworth a continuat să stabilească că partea de nord a piramidei lui Khufu ar putea fi utilizată ca un fel de „regulator” pentru a măsura lungimea umbrei. El

calculează că o piramidă de înălţimea marii piramide ar necesita un trotuar de 80 metri lungime dacă ar fi construit în acest scop. Pentru a-şi testa ipoteza, Cotsworth a navigat spre Port Said în noiembrie 1900. La Giza el a găsit partea nordică suficient de bine curăţată de moloz şi a situat trotuarul care se extindea la resturile peretelui antic care o dată a înconjurat complexul piramidei. În loc de dale pătrate acesta a fost pavat cu jumătate-pătrate şi astfel au conţinut de două ori mai multe marcaje necesare.

Cotsworth a făcut o serie de fotografii ale umbrei pe când devenea mai scurtă. Spre satisfacţia lui, el a descoperit că lăţimea plăcii a fost aproape de 1, 335 de metri şi care semăna cu o unitate de măsură cum la fiecare amiază umbra devenea mai scurta cu 1, 335 de metri. Astfel, Cotsworth a încheiat, prin observarea umbrei pe trotuar cum vechii preoţi puteau determina lungimea exactă a anului, cu o precizie de 0, 24219 zile”.

În jumătatea de vară a anului, atunci când nu există nicio umbră pe partea de nord a piramidei, faţa de sud cu atenţie lustruită reflecta un triunghi din lumina Soarelui pe trotuarul de sud, ca umbra pe partea de nord. Aceasta reflecţie a crescut mai scurt ca solstiţiul de vară apropiat. Feţele de est şi vest au produs, de asemenea, reflecţii, a stabilit David Davidson.

Pentru a stabili data de începere şi periodicitatea ciclurilor care au jucat un rol cheie în practicile lor antice preoţii mayaşi au folosit coloane speciale de piatră similare cu altare. Un exemplu este discul solar al complexului templului Mayapán în peninsula Yucatán (fig. 212).

Fig. 212 Reconstrucţie. Discul solar la Templul Mayapán (Yucatán)

116. Spirala este o formă de rezonanţă. Este un invariant topologic (consecinţă directă) a diagonalei dintr-un dreptunghi sau ipotenuza unui triunghi dreptunghic. Construirea unei astfel de spirale într-un cerc, apoi întorcându-se, completând ciclul de acolo şi înapoi, BA şi KA, vom ajunge la dovada că teorema lui Pitagora este o teoremă fundamentală, care dezvăluie ideea fenomenului de rezonanţă ca principiu armonic pe care este construit întregul univers.

117. Acesta este un fapt demn de menţionat că scaunul de domnie al lui Osiris a fost descris întotdeauna în picioare „în apă”.

Herodot menţionează ca a auzit o poveste de la preoţii egipteni că, sub marea piramidă, a fost un sistem

de canale în legătură cu apele Nilului. [34]

118. Un cristal de cuarţ posedă unele proprietăţi unice: când este comprimat produce un impuls electric şi atunci când se acţionează asupra lui cu un curent electric se contractă. Astfel un cristal poate fi făcut să se extindă şi să se contracte – să oscileze – sub influenţa energiei electrice.

Astăzi bucăţi de cristal sunt utilizate extensiv în industrie şi radiotehnologie, unde fişele de cuarţ piezo capturează undele ultrasonice şi le transformă în semnale electrice.

119. Mecanismul care transportă semnalul implică, de asemenea, scoarţa Pământului. Porţiunea ultraperiferică a litosferei are 72% din greutate feldspat şi cuarţ.

120. În acest caz merită să definim exact ceea ce se înţelege prin „străini”, ţinând seama de stereotipurile pe care cititorii le-ar putea avea în minte.

Această carte este scrisă nu numai pentru cititorii contemporani, dar, de asemenea, pentru generaţiile viitoare de cercetători ale căror minţi, obiective şi interese în viaţă vor fi îndreptate spre cercetare în funcţie de aplicarea practică a aspectelor de cunoaştere antică revelate în carte. Conceptul „străini” în acest context nu este la fel ca „extratereştri”. Referinţa din carte nu este doar pentru Neferu, care au fost nativi din altă planetă, în alte lumi extraterestre. De asemenea, implicate în evenimentele descrise au fost fiinţe care nu au zburat aici, dar au venit aici dintr-o altă dimensiune a Pământului. În acest context, prin urmare, cuvântul „străini” este mai acceptabil şi mai aproape de realitatea pe care dorim să o dezvăluim.

121. Interesant este că, în Atlantida şi Egiptul antic îşi are originile ideea creştină a clopotului cu al său efect benefic spiritual asupra oamenilor. În formă simplificată această idee este reflectată în domeniul tehnologiilor de

sunet-terapie angajate în diverse ţări în zilele noastre, în care undele sonore sunt reproduse unei persoane prin căşti sau un sistem de sunet în camere special echipate. Sunet-terapia contemporană este practic ineficientă, deoarece încearcă să influenţeze o persoană cu vibraţii sonice fără a implica fluxul energetic de pe Pământ aşa cum au făcut anticii, separând şi amplificând cu ajutorul piramidei fluxul dintr-o zonă specială a frecvenţelor acordate la energia unei persoane prin proporţiile din secţiunea de aur. Sunet-terapiei, de asemenea, îi lipseşte factorul de interacţiune profundă cu lumea din jur prin efectul piezoelectric generat de corpul piramidei care subtil interacţionează cu structura energetică umană şi cu organismul matern al Pământului.

122. Studiind câmpurile electromagnetice în stratul sferic delimitat de suprafaţa Pământului şi ionosfera inferioară, în 1952 Winfried Otto Schumann a prezis primul teoretic şi apoi a demonstrat experimental existenţa fizică a rezonanţei în spaţiul Pământ-ionosferă.

Frecvenţele rezonante pe care le-a prezis corespund undelor în ghidul de unde sferic subţire al spaţiului Pământ-ionosferă şi lungimea undelor de oscilaţii electromagnetice ale frecvenţei principale rezonatoare este aproape de circumferinţa globului.

123. Este bine cunoscut că apa poate fi făcută mai acidă (pH redus) prin creşterea energiei sale interne, care duce la entropie mai mare, o reducere a liniilor de câmp structurale, ruperea legăturii intermoleculare de hidrogen şi o creştere în numărul de molecule libere şi protoni individuali.

Aceste procese au loc, de exemplu, atunci când apa este încălzită. La o temperatură în jur de 0° C, pH-ul apei pure este de aproximativ 7, dar dacă temperatura este majorată faţă de punctul de fierbere (100° C) pH-ului scade la o cifră de aproximativ 6.5. Alcalinitatea crescută în apă (niveluri mai ridicate de pH) este asociată cu

procesele opuse – energie internă redusă şi entropie, ordine structurală crescută. Apa naturală alcalină este numită „de viaţă”, în timp ce apa acidă este „moartă”. Este cunoscut că apa „vie” încurajează diviziunea celulară, creşterea diferitelor ţesuturi în organismele vii şi vindecarea rănilor, în timp ce apa „moartă” prin contrast inhibă procesele de creştere în ţesuturi şi micro-organisme şi poate fi folosită ca un antiseptic.

124. Dezvoltarea şi sănătatea tuturor lucrurilor vii depind în întregime de calitatea lichidului transportator – structura, puritatea, fluiditatea şi activarea biologică.

Multe boli de care oamenii au suferit de 3500 ani, nu existau mai devreme. Vechii egipteni au fost, conform lui Herodot, remarcaţi pentru starea bună de sănătate a lor, care a fost în mare măsură datorită prezenţei în Valea Nilului a peste 110 piramide. Complexul de piramide a avut un puternic efect de structurare a apei în biosferă şi în organismul uman. Anticii au utilizat conştient această tehnologie pentru structurarea apei.

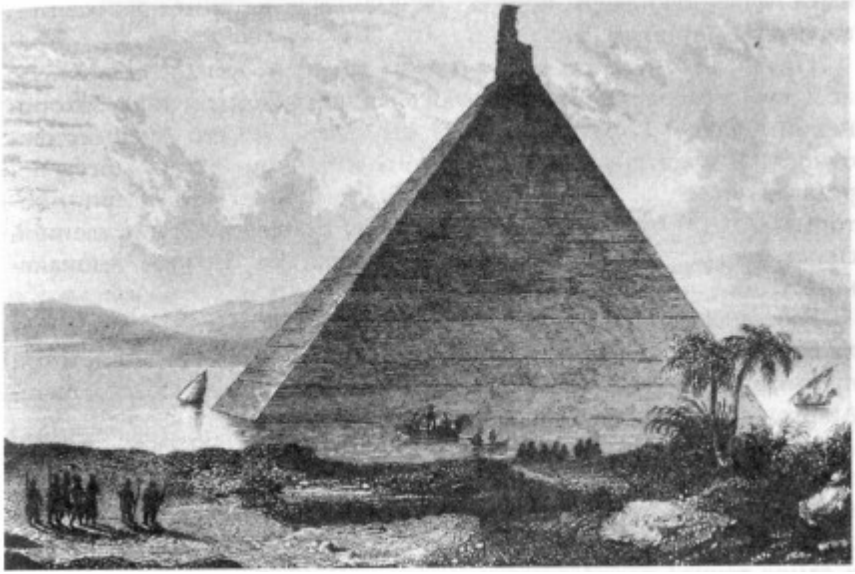

Fig. 213 Un piramidion pe lacul Mer-Ur. Gravură din secolul al XIX-lea.

Una dintre dovezile pentru acest lucru este menţiunea lui Herodot despre două piramide, care au fost construite în centrul lacului Mer-Ur (Fig. 213). Acestea au crescut 90 de metri deasupra apei, la fel de mult şi mai jos. Astfel, înălţimea completă a fiecăreia dintre piramidele gigantice a fost 180 de metri. Parte a lacului, care susţine Herodot a fost „lucrarea mâinilor umane” a supravieţuit în ziua de azi. Natura artificială a lacului este susţinută de datele enciclopedice. Zona lacului original a fost de 2000 kilometri pătraţi, în timp ce zona din prezent-Birker-Karum este doar de 233 kilometri pătraţi.

În vederea imaginării scalei totale a unei astfel de creaţii artificiale, este suficient să se ştie că diametrul lacului original a fost 50, 46 kilometri [8].

125. Radiaţia din interiorul unui cuptor cu microunde modifică bioritmurile produselor alimentare, ca urmare alimentele încălzite în aceste cuptoare devin dăunătoare, având un efect distructiv asupra bioritmurilor organismului uman.

126. În scopul de a arăta că şi câmpul structulal al piramidei are efect asupra reţelei unui cristal în special, făcând-o mai regulată (mai puţine adaosuri), vom cita rezultatele unui experiment pe apă normală.

Mai multe vase de plastic cu apă distilată au fost plasate în interiorul unei piramide în aer liber şi starea apei a fost observată pe parcursul celor trei luni de iarnă. Apa nu a îngheţat, păstrând toate proprietăţile apei pentru întreaga perioadă. Temperatura minima a aerului în interiorul piramidei a fost – 38° C. Măsurarea temperaturii apei în interiorul unui vas a arătat că a fost la aceeaşi temperatură ca aerul (cu alte cuvinte, apa nu a îngheţat chiar la – 38 de grade sub zero). Apă minerală obişnuită în sticle de plastic s-a comportat în mod similar. Trebuie notat că atunci când un vas de apă a fost scuturat sau lovit în timpul studiului, cristalizarea a început în interior şi apa

a îngheţat în 2–20 secunde, în funcţie de gradul de suprarăcire.

127. Pentru ca o piramidă să aibă efect maxim, acesta ar trebui să fie construită pe locul unei anomalii geologice. Cercetările au arătat cu certitudine că petele de pe suprafaţa Pământului, cunoscute popular ca „Sfinte locuri” sau „locuri de putere” sunt amplasate pe anomalii geologice. O crăpătură adâncă în scoarţa Pământului este un canal prin care un flux energetic atinge suprafaţa – „coloana” care în Egiptul antic a fost cunoscută ca „Nether-Ta-Ra, care poate fi tradus ca „locul razei lui Ra” său” locul razei divine de lumină”. Nether sau Neter are o dublă semnificaţie-raza şi o trimitere la Nether; Ta este „locul”; RA este lumina divină (fluxul) prin care vorbesc Netheru (Nephilim).

Anumite structuri geologice sunt legate de procesul energetic care are loc în nucleul Pământului şi în spaţiu şi aşa sunt ceva de genul surselor naturale energetice.

128. În conformitate cu gândirea contemporană, sistemul imunitar al individului sănătos este criteriul care ar trebui urmărit pentru ca organismul uman să funcţioneze normal. Pe o scară evolutivă, cu toate acestea, pe când potenţialul psihic se dezvoltă (programul de mutaţii codificat în ADN-ul fiecăruia dintre noi) şi îmbunătăţirea mediului, sistemul imunitar uman va spori de asemenea. Aceste mutaţii vor însoţi schimbarea organismului uman la pasul următor evolutiv.

129. Ar trebui să fie imediat clar că structurile energetice ale piramidei menţionate aici vor fi destul de diferite. Construcţia lor va include elemente suplimentare, făcând posibil să se separe şi să se amplifice fluxurile specifice energetice.

130. Influenţa pe care evenimentele care au loc în Sistemul Solar o au asupra parametrilor de câmp electromagnetic ai Pământului a fost studiată de oamenii de ştiinţă încercând să analizeze consecinţele acestor

schimbări şi modul în care acestea afectează fiinţele umane. Printre alte studii, în 1994, un grup de specialişti din Kharkov din Ucraina, condus de Yuri Bogdanov, a studiat comportamentul Pământului la momentul când Jupiter a fost bombardat de cometa Shoemaker-Levy. Când exploziile au avut loc pe Jupiter, caracteristicile câmpului electromagnetic al Pământului s-au schimbat. Focare de boală au izbucnit în Daghestan, Uganda şi în altă parte. Atunci când această informaţie a fost publicata în presa din Moscova, autorităţile medicale au fost surprinse. Ei au încercat să găsească unele medii nutritive pentru bacterii în corpuri de apă, dar nu au reuşit: stimulul patogen s-au dovedit a fi oscilaţiile de frecvenţă ale câmpului magnetic al Pământului.

131. Problema este că integritatea originală a clădirii (piramida lui Khufu) este perturbată acum din cauza lipsei învelişului exterior. Bine conservată, partea interioară a clădirii are un efect puternic de stimulare privind structura energetică umană şi corpul fizic. Impulsurile energetice pe care organismul cuiva le primeşte atunci când acesta intră în piramidă are nevoie, apoi, să fi sincronizat, dar aceasta necesită învelişul exterior lipsă. Prin urmare, există un efect de stimulare, dar nicio sincronizare, ceea ce poate duce la începerea proceselor oncologice în mulţi oameni.

Pentru a evita aceste consecinţe, vă recomandăm să începeţi activitatea zilnică cu baghete lui Horus cel puţin două săptămâni înainte de a vizita piramida astfel încât să se sincronizeze sistemul energetic cu cel al Pământului. Scopul iniţial al baghetelor lui Horus a fost prevenirea cancerului şi pregătirea sistemului energetic uman de interacţiune cu fluxurile energetice de ordin superior (pentru mai multe detalii a se vedea din 2004 ediţia Baghetele lui Horus).

Valéry Uvarov, Şeful Departamentului de Cercetări OZN, Paleoştiinţe şi Paleotehnologie al Academiei de

Securitate Naţională a Rusiei.